

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

B 127.

TAYLOR INSTITUTION.

BEQUEATHED

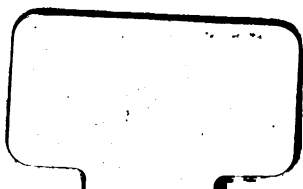
TO THE UNIVERSITY

BY

ROBERT FINCH, M. A.

OF BALLIOL COLLEGE.

2924 s. 66

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΤΡΑΓΩΔΙΟΠΟΙΟΥ
ΛΕΙΨΑΝΑ.

ÆSCHYLI,
QUÆ SUPERSUNT,
FABULÆ ET FRAGMENTA.
SUPPLICES.

ΕΚ ΝΥΚΤΟΣ ΜΕΛΑΙΝΑΣ ΟΡΣΑΙ ΦΑΟΣ.

RECENSUIT
GEORGIUS BURGES,
CUJUS NOTÆ ALIORUMQUE
SELIGUNTUR EDITÆ,
ET
INEDITÆ DIVULGANTUR.

LONDINI
EX ÆDIBUS VALPIANIS
APUD G. ET W. B. WHITTAKER, PAYNE ET FOSS,
ET BIBLIOPOLAS CANTABRIGIÆ ET OXONIÆ.
CICLOCCCXXI.

GENIO
SCHOLÆ CARTHUSIANÆ

GRÆCAS LITERAS

ASSIDUE OLIM COLENTIS

NEQUE MINUS IN POSTERUM

SI QUID AUDIENDUM LOQUOR

CULTURÆ

ÆSCHYLI

RELIQUIAS HASCE

VELUTI TABULAS E NAUFRAGIO

COLLECTAS REDINTEGRATASQUE

DEDICO

GEORGIUS BURGESS

BENGALENSIS.

PRÆFATIO.

Μέγα βιβλίον μέγα κακόν. Hanc Callimachi sententiam, fortasse unicam illius scriptoris **μυριοβιβλον** excerptu dignam, ipse semper in animo et ore habere soleo; neque me dicti immemorem esse decet, præfationem libelli scripturum: Paucis igitur, Erudite lector, Æschylea etenim minime in usum tironum sunt edita, operis hujus causam et consilium, una cum ratione summaria subsidiorum, accipias velim.

Jam decennio plus præterlapsum est, ex quo censuram Butleriani Æschyli in *Classical Journal* scripsi, specimenque ibi edidi mearum in Supplices emendationum. Etsi pauca erant eo tempore scripta, quæ hodie indicta volo; sunt tamen et plurima, quæ denuo proferri merentur. Fabula igitur hac Æschylea sæpe perlecta, bis quoque ab initio usque ad finem descripta, neque indiligenter notulis meis ad examen vocatis, mecum tandem constitui novam recensionem promulgare.

Verum diu me de proposito tum et alia negotia devertebant, tum et longa Hermannianæ editionis per tot annos

moratæ expectatio. Quoniam vero Hermannus, ut opinor, deceptus ipse dicto illo ΑΡΧΗ ΗΜΙΣΤ ΠΑΝΤΟΣ, vel, more Blomfieldi, alios decipiens Hesiodæo, ΝΗΠΙΟΙ ΟΥΚ ΙΣΑΞΙΝ ΟΣΟ ΠΛΕΟΝ ΗΜΙΣΤ ΠΑΝΤΟΣ, erit editionem inchoare contentus, nunquam vero ad finem perducturus; diutius ipse opperiri nolo, *δαδοῦχος* magis haberi gestiens aliis, quam pedissequus in eo cursu, ubi laurus est non nisi audacibus deferenda. Quod ad libelli consilium attinet, hanc editionem pro documento esse volui, labore quam exiguo loca mendosissima in aliis Æschyli fabulis fuerit emendaturus is, cui stabulum istud Augæum in Supplicibus purgare licuerit, purgatumque ornare. Denique de subsidiis hoc unum prædicare possum, quod spes illa, cui sæpe inhians indulsi, de Codice quodam fidei spectatæ in latebris Bibliothecarum Italarum reperiendo, decollavit omnis. Etenim neque Medicæus ille lacunosus tantopere celebratus, neque Florentinus alter integrior, neque Farnesianus, de busto veluti nuper erutus, ne levissimum quidem auxilium præbent ad ista ulcera mendeda, quæ non nisi ingenio sanari possunt.

Etsi verba Æschylea ad eruenda vestigiis veræ, inter falsam latentis, scripturæ, pedetentim usque persequendo, insistere volui; fuit tamen, ubi rimandi ista exilis ratio penitus deficeret; neque veritus sum ad veritatem mihi viam aperire, literas similes mutando, voces versusque transponendo, versiculos denique inserendo, quos certis indicibus cognovimus esse particalam hujus fabulæ divulsam.

De multimodis mirisque erratis ob similes literas congestis, pretii quantivis est Canteri Syntagma, quod literarum bono

Valpius noster denuo edidit in *Classical Journal*, No. IX. p. 203. et X. p. 361. Neque de vocibus transponendis habeo, quod addam dictis Porsoni, statuentis transpositionem esse emendandi rationem facillimam: neque de versibus, huc illuc mutatis, fuisset, cur multa dicerem, nisi prævdissem nonnullos de ratione meâ questuros esse, rei quidem Criticæ plane ignaros, ad censuras vero quasi-Criticas scribendum proclives. Intelligant igitur isti erudituli in Codicibus nonnullis versus esse uno, duobus, tribus, nonnunquam et quatuor ordinibus dispositos. Inde fit, ut versus quilibet de sede sua turbatus in aliam migret, ubi sententiæ nexus interrumpitur omnis, et inepta, falsa, et quæ non portenta, exinde proveniunt. Luculentum hujus rei exemplum proferre possum e fabula ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΘΩΝ dicta. Ibi versus 820, 1, 2, 3. ita vulgantur:

θεοκλυτεῖ τις δ' ὡς κακὸν ῥέξας μέγα·
 θεοκλυτεῖ δ' ὡς ἄρα δεινὰ τις παθὼν·
 καὶ μὴν ὁ κλεινὸς ἀπὸ δὴ στείχει Πέτρος
 στυβρωπὸς οἰκτρὸς καὶ κατενευγμένος.

At Ms. Reg. Parisiens. No. 2707. in tres ordines versus exhibet dispositos. Unde fit ut v. 820 et 823., qui eandem pagiæ partem tenent, librarii errore transponantur. Eandem transpositionem exhibet Ms. Reg. Paris. Nō. 2875. Unde patet eum Codicem, licet versus habeat uno ordine dispositos, fuisse descriptum post alterum tres columnas, ut aiunt, habentem. At eosdem versus ita disponunt Mss. Reg. Paris. 998. et 994.

θεοκλυτεῖ δ' ὡς ἄρα δεινὰ τις παθὼν·
 καὶ μὴν ὁ κλεινὸς ἀπὸ δὴ στείχει Πέτρος

*σκυθρωπὸς οἰκτρὸς καὶ κατενευγμένος·
θεοκλυτεῖ τις δ' ὡς κακὸν ῥέξας μέγα.*

Ex his quatuor Mss. vulgatam recensionem semper fere religiosissime servat 994: hac tamen in parte dissentit, quia curator, quisquis ille fuerit, editionis principis, Romæ 1542. 8vo., vel e Codice meliori, vel, quod magis verisimile videtur, ex ingenio mutavit. Similiter ipse ingenii ope versus plus semel transposui, et egregie, ni fallor, ubique rem gessi. Ne quis vero miretur disticha quoque, ita de sede sua dejecta et Criticis primariis in ordinem probe disposita, is adeat F. Jacobs. Exercitat. Crit. sive Cur. Secund. in Euripid. p. 40. emendantem Phœn. 411. et sqq. et desinet mirari.

Verum fac, dicat aliquis, ut e ratione columnarum neglecta versus hic illic transponantur, qui tandem fieri potest, ut errata tot et tanta in textum ubique veniant. Respondeo, quod et cuivis patet manifestum, fieri non posse, quin, versibus transpositis, interpolata proveniant ex istis, quorum omnis ætas ferax est, scripta veterum emendare quidem studentibus, et tamen parum sana corruptiora reddentibus: errata vero nonnulla sunt non nisi ex oscitantia describentis profecta.

Quoniam vero de simili argumento disputandi occasio minime mihi defutura est, Agamemnuona cæterasque Æschyli fabulas post Blomfieldum edituro; pergam ad aliam quæstionem, non illam quidem novam, nec tamen pro magnitudine rei agitatam satis, sed potius consulto ab editoribus omissam vel e manibus illorum elapsam, utpote difficillimam nimisque lubricam. Est tamen, fateor, ubi res, quo difficilior, eo mihi

gratior, veniat; neque Diva Critica res lubricas usque reformat, autprehendere recusat.

Quemlibet vel oculo connivente reliquias Tragicorum et Comici legentem latere nequeunt loca plurima, ubi manifesta sunt indicia lacunarum. Mihi vero assidua lectione evenit, ut sors, modo non insperata, commonstraret, unde supplementa non pauca haurire possem. Verum ne quid dicam de versibus quingentis Euripidi, neque de centum plus Aristophani, tempore alio, restituendis, satis est in illis solummodo exemplis consistere, unde Æschylus integer aliquando fiat. Neque tamen omnia, quotquot exstant, ne in Æschylo quidem, exempla hodie exhibere velim. Messem etenim nimis amplam præbent Agamemnon, Choëphori et Eumenides, quam quæ intra fines præfationis arctos cogi possit. Pro spicilegio aliquid proferre sufficiat e tragædiis, quæ post Editoris nuperi, hac in parte maxime cæci, labores intelligi nequeunt. Atqui poterant eæ fabulæ Æschyli ingenium non dedecere, si quis, lacunas odoratus, supplementa reperisset, neque se palantem inter tenebras prodidisset in Pers. 427 et sqq. verum sic legisset :

ἄκται δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἦνθουν ὄπλοις,
 φνυγῇ δ' ἀκόσμφ' ὤσι ναῦς ἡρέσσετο·
 οἱ δ' ὥστε θύννοὺς εἰς τιν' ἰχθύων βόλον
 ἀγαῖσι κωπῶν θραύσμασιν τ' ἐρειπίων,
 ὅσοι πτέρ' ἦσσαν βαρβάρου στρατεύματος,
 ἔπαιον, ἐρράχιζον· ὀλολυγὴ δ' ὁμοῦ
 κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα,
 ἔως κελαινῆς νυκτὸς ὅμμ' ὑφείλετο
 λακιστὸν ἐν πέτραις τιν' εὐρέσθαι μόρον.

Cur voces nonnullas in hoc loco mutaverim, vèrsusque transposuerim, et unde supplementum hauserim, alio tempore indicabitur. Interim Blomfieldi ingenium, quod pudibundus ipse sentit, quam sit exiguum, habebit, quo se exercere possit. Pergo igitur ad S. C. Th. 500 et sqq., ubi melius fecisset is, qui inscitiam suam fassus esset ad intelligendum, impotentiamque ad emendandum, locum illum vexatissimum, quem ipse tamen nullo molimine ita corrigo :

Ὑπέρβιος δὲ κεδνὸς Οἶνοπος τόκος,
 ἀνὴρ κατ' ἄνδρα, τοῖος ἥρέθη, θέλων
 ἐξιστορῆσαι πείραν ἔν γε χρῶ τύχης,
 ὅς γ' εἶδος οὔτε θυμὸν οὐθ' ὄπλων σχέσιν
 μωμητὸς, ἀνδρὶ δ' ὡς ἀνὴρ, ξυμβήσεται·
 ἐχθροὺς Ἀρης νιν εὐλόγως ξυνήγαγεν·
 εἰ δ' εὐτυχεῖς σφ' ὁ πόλεμος, εἴτε μὴ, κρινεῖ.

Verum nimis inhumanus esset is, qui Blomfieldo objiceret impotentiam ad eam fabulam intelligendam, in qua, ut ipse fatetur, haud pauca peritiorum manum expectant, ab Editore ipso vel intacta vel post alios inutiliter tentata. Hanc de se censuram Blomfieldi, solito magis veram, nec magis quam par est severam, non is sum, qui refellere ausim, sententiam fere similem laturus de Blomfieldiana Promethei editione. Ibi enim video locum hiulcum et interpolatum ita legi debere v. 614. et sqq. .

- Ω. ω καινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν τιθεῖς,
 τλήμων Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε ;
 ΠΡ. ἄρ μοι πέπαυμαι τοὺς ἐμὸνς θρηνῶν πόνους·
 Ω. οὐκ οὖν πόροισ ἀν τήνδε δωρεάν γέ μοι ;
 ΠΡ. λέγ' ἦντιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἀν πύθοιό μου·

- ΙΩ. σήμηνον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασε·
 ΠΡ. βούλευμα μὲν Διὸς τόδ', Ἡφαίστου δὲ χεῖρ·
 ΙΩ. καὶ προσκελᾶ σοι μοῖρα θανάτηρός τε κῆρ ;
 ΠΡ. τοσοῦτον ἄρκει σοι σαφηνίσαι μόνον·
 ΙΩ. καὶ πρὸς γε τούτοις τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης
 δεῖξον τίς ἔσται τῇ ταιαπώρῃ χρόνος.
 ΠΡ. τὸ μὴ μαθεῖν σε κρεῖσσον ἢ μάθεῖν τάδε·
 ἃ δεῖ γενέσθαι ταῦτα καὶ γενήσεται.

Versum ultimum inter Scholia latentem detexit Scaliger in Notis Mss. idem fecit et R. Porson : verum Hermanus fuit, nescio an primus, qui lacunam detegeret in Dissertat. de Vers. Spur. apud Æschyl. p. x. Ipse enim, simile quid odoratus in *Classical Journal*, No. 1. p. 33., monui, "post χεῖρ deesse aliquid ad Promethei partes spectans e Scholiis patere.

Neque hic est locus unicus in Prometheo hiulus. Verum alter ille sagaci Blomfieldo commendabitur ; ille etenim inter scrinia mea emendationem reperiet, et, quum ipse mortuus fuero, pro sua, ut solet,¹ venditare poterit. Mihi tamen liceat, antequam illuc migravero, supplementum proferre Sophoclei Ajacis, ni fallor, egregium. Tragicus etenim, non cuivis homini ad pristinum nitorem restituendus, in ea scena, nobilissima, qua Ajax, ægre ferens dedecus sibi factum armæque Achilles Ulyssi data, pœnas se exacturum fuisse de Atridis prædicat, nisi stimulis insanix alio arreptus de proposito decidisset, nihil aliud scribere potuit quam hæc in v. 440. et sqq.

ἄτιμος Ἀργείοισιν ὧδ' ἀπόλλυμαι·

¹ Perlegas, quæso, mea in *Classical Journal*, No. XLIII. p. 204. sub titulo, *On the Plagiarisms of C. J. Blomfield*.

- καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,
 εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν περὶ
 κρίνειν ἔμελλε τὸν ἄκρ' ἀριστεύσαντά γε,
 οὐκ ἂν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ·
445. νῦν δ' ἄλλ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντούργῳ φρένας
 ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη·
 ἄλλ' οὐδὲν ἦν λύπημα τὴν ἐλευθέρου
 ψυχὴν γε δάκνον ἀνδρὸς, ὥς ἀτιμία·
 οὕτως πέπονθα· καὶ με συμφοραῖσι νοῦν
450. βαθεῖα κηλὶς ἐκ βάθρων ἀναστρέφει,
 λύσσης πικροῖς κέντροισιν ἠρεθισμένον·
 κεῖ μὴ τό τ' ὄμμα χ' αἱ φρενὲς διάστροφοι
 ῥώμης μ' ἀπείρξαν τῆσδ' ἐμῆς, οὐκ ἂν ποτε
 δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς, οἷδ', ἐψήφισαν.

Inter hæc vulgo legitur in v. 443. ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί: quod nequeo intelligere. Inde erui τὸν ἄκρ' ἀριστεύσαντά γε, memor dictionis similis apud Theocrit. Id. XIV. 61. εἰς ἄκρον ἡδύς: unde emendabis et Id. XXVII. 43. legendo Ἐς δ' ἄκρα τιμήεσσα vice οὐδ' ἄκρα. Mox in v. 445. vice νῦν δ' αὐτ' dedi νῦν δ' ἄλλ': Etenim αὐτὸ hic intelligi nequit. Denique vv. 447-451. est pentastichon illud, diu nimis a Sophocleis divulgatum, nunc tandem in sedem suam repositum. Ex Ajacis persona citatur a Clement. Alexandr. Strom. II. p. 462. et inde a Grotio inter Excerpt. p. 461. refertur cum varietate levi: οὐδὲν οὖν ἦν πῆμα ἐλευθέρου ψυχὴν δάκνον ἀνδρὸς ὥς ἀτιμία· οὕτως πέπονθα· καὶ με συμφοροῦσι βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει λύσσης πικροῖς κέντροισιν ἠρεθισμένον. Ipse addidi ἄλλ': et, collatis Alcest. 1103. λυπῇ καρδίαν δηχθήσομαι, et Rhés. 596. λυπῇ καρδίαν δεδηγμένοι, reposui λύπημα vice

πῆμα. Quod ad δάκνον — ἀτιμία, confer Pers. 846. ἡ δὲ συμφορὰ δάκνει Ἀτιμίαν κλύουσιν. Mox inserui νοῦν : quod amice convenit cum ψυχῇ. Phrasin με — νοῦν — κηλὶς — ἀναστρέφει tuetur Aristoph. in Thesm. 491. στροφός μ' ἔχει τὴν γαστέρα : et in Προαγῶνι Fragm. τί με στρέφει τὴν γαστέρα : Aliis fortasse placebit συμφορᾶς ὅση : collato Œd. T. 832. τοιάνδ' ἰδεῖν κηλῖδα — συμφορᾶς. In v. 450. βαθεῖα κηλὶς conferri potest cum βαρεῖα — κηλὶς in Hippol. 821. necnon λύσσης πικροῖς κέντροισι cum γλώσσης πικροῖς κέντροισι in Herc. F. 1283. cujus fabulæ v. 1152. emendari debet legendo Δύσκειαν, ἢ ἔκμανεῖ μ', ἰάσομαι βίον. Mox reposui ἐκ βάθρων vice ἐκ βυθῶν propter Phœn. 1148. ἐξανασπάσας βάθρων : ita enim Ms. Harl. 6300. teste Porsono. Deinde Reiskio vel Botheo debetur τό τ' vice τόδ' : quod frustra Lobeckius tuetur. Nihil hic habet τόδε dictum δευτικῶς. Mox de χ'αἰ non καί, vide Markland. ad Suppl. 1181. Denique vulgo γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς : id plane tautologum est post φρενὲς διάστροφοι. Ipse dedi ῥώμης : quod cum γνώμης commutari testatur Wesseling. ad Herodot. 1. 31. et μ' inserui cum Abresch. ad Æschyl. 1. p. 27. ἀπεῖρξαν vero exhibent Mss. 2. et ed. Flor. ; postremo τῆσδ' ἐμῆς est ad gestum histrionis ; qui, dictis ῥώμης τῆσδ' ἐμῆς, gladium vibrat, more hominis cædem meditantis. Causa lacunæ patet ex ἀναστρέφει et διάστροφοι adeo prope scriptis. Manifesto versus a me inserti hic postulatur. Alias etenim nexus esse nequit sententiarum, quibus et arma et mentem simul perdi narratur.

Poteram hic finem præfandi ponere. Verum id tuto fieri prius nequit, quam indicavero quædam loca, ubi supplementa, in nullis Codicibus ipsius Auctoris reperta, inter

scripta tamen citantium latebant, et exinde a Criticis eruuntur. *Homeri* carmen utrumque ditavit Barnesius e Platone, Plutarcho, et Strabone: *Æschylum* vero Canter ex Aristophane; ex eodem et Theophilo Euripidem Marklandus, Comicum denique e Suida Valckenaer locupletavit: cujus e scriniis lætus intellexi Virum illam, ad Græcas literas promovendas natum, consentire mecum de ratione supplendi Helenam, fabulam Euripidis haud leviter mendosam, ideoque Criticis primariis opem enixe postulantem, et, fortasse, adepturam. Verum ea omnia, quæ pertinent ad Euripidem, futura θεῶν ἐν γούνασι κείραι. Mihi quidem sufficit negotio, quod præ manibus est, incumbere, et efficere, ut ab *Æschyli* fabulis amoveatur crimen illud, de Tragico nemini huc usque intellecto.

Editionem, qualem promisi, omnium *Æschyli* Fabularum et Fragmentorum, Notitia quædam literaria de Auctoris vita et scriptis, tam superstitibus quam deperditis, inchoare decet. Verum enimvero, licet ipse probe sciam haud paucas observatu esse digna in *Æschyli* illa Græce scripta Vita, necnon in Catalogo fabularum aliquid supplendum emendandumque, ea tamen omnia scias velim, Lector Erudite, mihi in tempus illud, quo Fragmenta et Indices edidero, reservatum iri. Vale, igitur, hisque interim frui.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΙΚΕΤΙΑΕΣ.

(ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΧΟΡΟΣ τῶν Δαναϊδῶν.

ΔΑΝΑΟΣ.

ΠΕΛΑΣΓΟΣ.

ΚΗΡΤΞ τῶν Αἰγυπτιάδων.

ΚΩΦΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ὁ τοῦ Πελασγοῦ ὄχλος δορύσσοος.

ὁ τῶν Αἰγυπτιάδων ὄχλος ναυτικός.)

Hic personarum catalogus in editionibus principibus deest : neque idem e Mss. notatur : ideoque verba illa lineis circumdedi lunatis, quod et in textu feci, a me inserta ubique indicaturis. Deest quoque Argumentum ; quod rectius ex ipsa fabula peti debet, quam ex Apollodoro II. 1. Zenob. Cent. II. 6. et Schol. in Prometh. 852. a Stanleo citatis.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

ΧΟΡΟΣ.

Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως	στρ. α'.
στόλον ἡμέτερον νῆϊον ἄρθέντ'	
ἀποπρὸ στομίων λεπτοψαμάθων	
Νεῖλον (γλυκεροῦ, καὶ Σιδώνιον	
ἄστν λιπόνθ', αἶ τὰν δροσερὰν δι' ἄλ-	5
ίρροον ἄλσος)	
χθόνα, σύγχορτον Συρίᾳ, φεύγομεν,	ἀντιστρ. α'.
οὐ τιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαι	
πόλεως, ψήφῃ τε καταγνωσθεῖσ',	
ἀλλ' Αἰγύπτου παίδων ἄσεβῃ	10
γάμον, αὐτογενῇ τὰ φυλαξάνορα	
νόμιμ' ἀζόμεναι·	
Δαναὸς δὲ πατὴρ ὦν καὶ πρόνοος	στρ. β'.
καὶ στασίαρχος τάδε, πεσσεύων	
κέρδιστ' ἀχέων, ἐπέκραυεν,	15
φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἄλιον	
κέλσαι δ' Ἄργος, ὅθεν τετέλεσται	
γένος ἡμέτερον τῆς οἰστροδόνου	
κάξ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον.	
τίν' ἂν οὖν χώραν εὐφρονα μάλλον	20
Βασ.	Α

τῆσδ' ἀφικοίμεθα σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν
ἐγχειρίδιοις

ἐριοστέπτοισι κλάδοις ;

ὦν πόλος ὦν γῆ καὶ λευκὸν ὕδωρ,

ἀντιστρ. β'.

ὑπατοὶ τε θεοὶ χ'οἱ βαρύντιμοι

25

χθονίας θήκας κατέχοντες,

καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος, οἰκοφύλαξ

ὀσίων ἀνδρῶν, δέξασθ' ἱκέτην

τὸν θηλυγενῆ στόλον αἰδοίῳ

νεύματι κόρσας, ἄρσενοπληθῆ δ'

30

ἔσμον, ὑβριστὴν τ' Αἰγυπτογενῆ,

πρὶν πόδα χέρσῃ τῇδ' ἐν ἀσώδει

θεῖναι, σὺν ὄχῳ

ταχυήρει πέμψατε πόντονδ',

ἐνθάδε λαίλαπι χειμωνοτύπῃ τ'

στρ. γ'.

ὀμβροφόροισιν τ' ἀνέμοις ἀγρίας

36

ἀλὸς ἀντήσαντες ὄλουντο,

πρὶν ποτε λέκτρων, ὦν θέμις εἶργει,

ἀντιστρ. γ'.

σφετεριζάμενοι πατραδελφείαν

τῇνδ', ἀεκόντων ἐπιβῆναι.

40

νῦν δ' ἐπικεκλόμεναι

στρ. δ'.

δῖον πόρτιν, ὑπερ-

πόντιον τιμάωρ',

Ἴνιν ἀνθονομόσ-

ας προγόνου βοὸς ἐξ ἐπαφῆς τε

45

Ζηνὸς, ἐπωνυμίαν ἐπεκράινετο

μόρσιμος αἰὼν, εὐλόγως Ἐπ-

αφὸν τ' ἐγέννασεν,

τόνδ', ἔτι δεξάμενον

ἀντιστρ. δ'.

νῦν μ' ἐν ποιονόμοις

50

ματρὸς ἀρχαίας τόπ-
 οis, τῶν πρόσθε πόνων
 μνάσαμεν, αἷς τὰ τε νῦν ἐπιδείξει
 πιστὰ τεκμήρι', ὑποῖά τ', ἀελπτά περ
 ὄντα, φανεῖται· γνῶσεται δὲ 55
 θεοὺς τις ἐν μάκει.
 εἰ δὲ κυροῖ τις πέλας οἰωνοπόλων 60
 † ἔγγαιος οἶκτον οἰκτρὸν αἴτων,
 δοξάσει' ἀκού-
 ειν ὅπ' ἂν αὐτᾶς Τηρέως
 Ἀτθίδος οἰκτρᾶς ἀλόχου,
 κερκηλάτοι' ἀηδόνας,
 ἅτ' ἀπὸ χώρων, ἄμοτον τειφομένα, 65
 † πένθει νέον οἶκτον, ἠθέων
 συντίθησι παιδ-
 ὀς μόρον, ὥς αὐτοφόνως
 ὤλετο πρὸς χειρὸς ἔθεν,
 δυσμάτορος κότου τυχών.
 τῶς καὶ ἐγὼ φιλόδυρτος ἀηδονίοισι νόμοισι 70
 δάπτω τὰν ἀπαλὰν
 Νειλοτραφῇ παρῇδ' αὖ,
 πειρόδακρύν τε καρδίαν,
 γόεδνα δ' ἀναμυγχθίζομαι,
 δειμαίνουσα φίλους, τᾶσδε φνγαῖς
 ἀερίας ἀπὸ γᾶς 75
 εἴτις ἐστὶ κηδεμών.
 ἀλλὰ θεοὶ γενέται κλύετ', εἰ τὸ δίκαιον ἰδόντες, ἀντιστρ. ε'.
 μὴ κλίνην τελέαν
 δόντες ἔχειν παρ' αἴσαν, ὕβρ-
 ἐν δ' ἐτύμως στυγοῦντες, ἐμ- 80

κελᾶτ' ἔτ' ἐνδίκους γάμοις. ἐστὶ δὲ καὶ πτολέμου τειρομένοις βωμὸς, Ἀρηφυγάσι ῥῦμα, δαιμόνων σέβας εἰ θεΐη θεὸς εὖ· παναληθῶς Διὸς ἱμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη· πᾶν δ' αὐτῷ ἔν φλογὶ θῆκ', ἐσκότου ἔν μελαίνῃ πᾶν τύχῃ μερ- όπεσσι λαοῖς. πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῃ, κορυφῇ Διὸς ἄν κρανθῇ, πρᾶγμα τέλειον. δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιόι τε τείνουσιν πόροι, κατ- ιδεῖν ἄφραστοι. ἐποπτεύει δ' ἐδέων ἅφ' ὑψιπύργων πανωλεῖς βροτοῦς, βίαν δ' οὔτις ἐξοπλίζει τὰν ἄποινον δαιμονίων, ἥμενον ὦν φρόνημά πως ὑψόθεν ἐξέπραξε ποι- ῶν ἐδράνων ἐφ' ἁγνῶν· ιδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον, οἷα νεάζει πυθμὴν δι' ἁμὸν γάμον, τεθαλῶς δυσπαραβούλοισι φρεσὶν, καὶ δι' ἄνοιαν μαινόλιν κέντρον ἔχων ἄφυκτον ἄτ- ας ἔπεται μ' ἀνάγκη.	στρ. ζ'. 86 90 ἀντιστρ. ζ'. 95 στρ. η'. 100 ἀντιστρ. η'. 106 110
--	---

τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένη, λέγω
λίγεα βαρέα δακρυοπετῇ, ἰὴ ἰὴ,
ἠηλέμοισιν ἐμπρεπῇ
ζῶσα γόους γεγωνῶ.

στρ. θ'.

ἰλιάομαι μὲν

115

Ἀπίαν βουνὸν, κάρ-
βαγον αὐδὰν εἴ γε κοινεῖς,
πολλάκι δ' ἐμπιτνῶ καὶ
ξὺν λακίδ' ἐν λίνοις
Σιδονίας καλύπτρας.

120

θεοῖς δ' ἐναγέα τέλε' ἀτέλεά μοι· καλῶ σ',
ἐπίδρομος ἴθι θάνατος, ἰὴ παιὰν ἰὴ,
ἰὼ δυσάγκρετοι πόνοι·

ἀντιστρ. θ'.

ποῖ τόδε κῦμ' ἀπάξει μ' ;

ἐζημίωσ' Ἴ-

125

οἷ με μῆνις μνάστειρ'
ἐκ θεῶν. κοινῶ δὲ τὰν ἄτ-
αν μέγα τ' οὐρανοῦ νεῖκ-
ος· χαλεποῦ γὰρ ἐκ
πνεύματος εἶσι χειμῶν.

130

πλάτα με νῦν λινοβράφης
τε δόμος ἅλα στέγων, ῥόος
ἀχείματός τ' ἔπεμπ' ἴσον

στρ. ι'.

πνοαῖς· οὐδὲ μέφομαι· τελευτὰς δ'
ἐν χρόνῳ πατῆρ

135

ὁ παντόπτας πρευμαμένης κτίσειε.

φιλοῦσα δ' αὖ φιλοῦσαν, ἀγν-

ἀντιστρ. ι'.

αἶν μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα,

ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἐς

φίλας, πάντα δ' ἀσθενεῖς, δίωγμ' εἰς

140

- ἀφιλίας· σὺ δ' ἄδμ-
 ῆς ἀδμήτος ῥύσιος γενέσθω·
 εἰ δὲ μὴ μελὰν θήσ-
 ει διόκτυπον γέν-
 ος τόν τ' ἄγον,
 τὸν πολυξενώτατον
 Ζῆνα τῶν κεκμηκότων
 ἰξόμεσθα σὺν κλάδοις
 ἀρτάναις θανοῦσαι,
 μὴ τυχοῦσ-
 αι θεῶν Ὀλυμπίων·
 καὶ τότ' οὐ δίκαιοις
 Ζεὺς ἐνέξεται λόγ-
 οῖς, τὸν βοῶς
 παῖδ' ἀτιμάσας, τὸν αὐτ-
 ός ποτ' ἔκτισεν γόνον,
 νῦν ἔχων παλίντροπὸν γ'
 ὄψιν ἐν λιταῖσιν,
 ὑψόθεν δ'
 εὖ κλύοι καλούμενος,
 “σπέρμα σεμνᾶς μέγα
 “ματρὸς εὐνᾶς, ἔξ,
 “ἄγαμον ἀδάμαστόν μ'
 “ἐκφυγεῖν ἀνδρῶν.”

στρ. ια.

145

150

ἀντιστρ. ια.

155

160

ἐκφθόος.

ΔΑΝΑΟΣ.

- παῖδες, φρονεῖν χρή, ξὺν φρονοῦντί γ' ἦκετ' εὖ
 πιστοὶ γέροντι τῷδε ναυκλήρῳ πατρὶ,
 καὶ τὰπὶ χέρσου σ' εὖ· προμήθειαν λάβ' οὖν,
 κὰν νῶ φύλαξαι τὰμ' ἔπη δελτοῦμενα.
 ὅρα κόνιν, ἀναυδὸν ἄγγελον, στρατοῦ·

165

- σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι· 170
 ὄχλον δ' ὑπασπιστήρα καὶ δορυσφόρον
 λεύσσω, ξὺν ἵπποις καμπύλοις τ' ὀχήμασι·
 τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχηγέται
 ὀπτήρες εἴεν ἀγγέλων πεπυσμένοι·
 ἀλλ' εἴτ' ἀπήμων εἵτε καὶ τεθηγμένοι 175
 ὦμῃ ξὺν ὀργῇ τόνδ' ἐπόρνυται στόλον,
 ἀμεινόν ἐστι παντὸς οὐνεκ', ὃ κόραι,
 πάγον προσίξειν τόνδ' ἀγωνίων θεῶν·
 κρείσσων δὲ πύργου βωμὸς, ἄβρήκτον σάκος·
 ἀλλ' ὥς τάχιστα βᾶτε, καὶ λευκοστεφεῖς 180
 ἱκετηρίας, ἀγάλματ' αἰδοίου Διὸς,
 σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χερῶν εὐωνύμων,
 αἰδοῖα κού γοῖδν', ἃ κάρτ' ἀχρεῖ' ἔπη
 ξένοις, ἀμείβεσθ', ὥς ἐπῆλυδας πρέπει,
 τορῶς λέγουσαι τάσδ' ἀναιμάκτους φυγάς· 185
 καὶ μὴ πρόλεσχος μῆδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ
 γένη· τὸ τῇδε κάρτ' ἐπίφθονον γένος.
 φθογγῇ δ' ἐπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασὺ,
 τὸ μὴ μάταιον δ' εὖ μετωποσωφρόνων
 ἵτω προσώπων γνώματός τ' ἀφ' ἡσυχον· 190
 μέμνησο δ', εἵκειν χρή σ', ὅσ' εἶξεν εὖ φυγάς.
 θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἡσσονας.
 ΧΟ. πάτερ φρονούντως πρὸς φρονούντας ἐννέπεις·
 φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνησθαι σέθεν
 κεδνὰς ἐφετμάς. Ζεὺς δὲ γεννήτωρ μ' ἵδοι· 195
 ΔΑ. ἵδοιτο δῆτα πρενμενοῦς σ' ἀπ' ὀμματος·
 ΧΟ. ὃ Ζεῦ κύπων μ' οἴκτειρε, μὴ ἀπέλα λιτάς·
 ΔΑ. κείνου θέλοντος, εὖ τελευτήσεις τάδε·
 ΧΟ. θέλει μ', ἐν Ἀδῇ σται τέλος, θρήνους ἔχειν·

- ΔΑ. μὴ νῦν σφάδαζε, μὴ καμῆς τ'· ἔσται κράτος. 200
- ΧΟ. τίν' οὖν κικλήσκω τῷ τε δαιμόνων ἔπει ;
- ΔΑ. ἀγνῶ γ' Ἀπόλλω, φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν·
εἰδὼς ἂν αἴσαν τήνδε συγγνήη βροτοῖς·
- ΧΟ. σύγγοιτο δῆτα καὶ παρὰσταίη πρόφρων
καλοῦσιν αὐγὰς Ἥλιον σωτηρίους· 205
- ΔΑ. καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε·
- ΧΟ. σημεῖον θεοῦ
ὄρω, τρίαينαν τήνδε—
- ΔΑ. νῦν κικλήσκετε·
- ΧΟ. (τρίαينا τ' ἐσθλή καὶ κυβερνήτης· σοφὸς—)
- ΔΑ. ἀλαδ' εὖ τ' ἐπεμψεν·
- ΧΟ. εὖ τε δεξάσθω χθονί·
- ΔΑ. Ἑρμῆς θ' ὅδ' ἄλλος τοῖσδ' ἐν Ἑλλήνων νόμοις— 210
- ΧΟ. ἄλλοθρόοις νῦν ἐσθλὰ κηρυκεύετω·
- ΔΑ. (ὕμεῖς δὲ βωμόν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας
κύκλῳ περιστῆτ', ἐν λόχῳ δ' ἀπείρου
θεῶν) ἀνάκτων τήνδε κοινοβωμίαν
σέβεσθ'· ἐν ἀγνῶ δ' ἐσμός ὡς πελειάδων 215
ἵξεσθε κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ·
ὄρνιθος ὄρνις δ' ἂν τις ἀγνεύοι θιγῶν·
τίς δ' ἂν, γαμῶν ἄκουσαν ἄκοντος πατρὸς,
ἀγνὸς γένοιτ' ἂν ; οὐδὲ μὴ ἔν' Αἰδοῦ θανῶν
φύγῃ· δικάζει τὰπλακῆμαθ', ὡς λόγος, 220
Ζεὺς ἄλλος ἐν καμουσιν, ὑστάτας δίκας τ'
ἄκη τομαῖά τ' αἰκίας πράξας, ἃ δεῖ,
ἐχθρῶν ὁ δαίμων καὶ μαινόντων γένος.
σκοπεῖτε κάμειβεσθε τόνδε τὸν τόπον,
ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος ἐν νίκῃ τόδ' ᾔῃ. 225

ΠΕΛΑΣΓΟΣ.

ποδαπὸν ὄμιλον τόνδ' ἀνέλληνι στολῇ
 πέπλοις τε βαρβάροισι καὶ πυκάσμασι
 χλίωντα προσφωνοῦμεν ; οὐ γὰρ Ἀργοῖς
 ἐσθῆς γυναικῶν οὐδ' ἀφ' Ἑλλάδος τόπων.
 ὅπως δὲ χώραν οὔτε κηρύκων ἔπο
 ἀπρόξενοί τ' ἄνευ θ' ὑφηγητῶν μολεῖν
 ἔτλητ' ἀτρέστως, τοῦτο θαυμαστὸν πέλει·
 κλάδοι γε μέντοι κατὰ νόμους ἀφικτόρων
 κεῖνται πρὸ βωμῶν παρὰ θεοῖς ἀγωνίοις·
 μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθὼν ξυνείσεται, στόχῳ δ'
 ἔτ' ἄλλα πολλά γ' εἰκάσαι δίκαιον ἦν,
 εἰ μὴ ἀποροῦντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν.

ΧΟ. εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον·
 ἐγὼ δὲ πρὸς σέ πότερον ὡς ἔτην λέγω,
 ἢ ῥητὸν Ἑρμοῦ κλᾶρον ἢ πόλεως ἀγόν ;

ΠΕ. τοῦ γηγενοῦς πάρειμ' ἐγὼ Παλαίχθονος
 Ἴνις Πελασγός, τῇσδε γῆς ἀρχηγέτης·
 ἐμοῦ δ' ἀνακτος ἐν λόγοις ἐπώνυμον
 γένος Πελασγῶν τήνδε καρπούται χθόνα,
 καὶ πᾶσαν αἶαν, Αἶνος ἧς διέρχεται.
 Στρυμῶν τε πρὸς δύνοντος ἡλίου, κρατεῖ·
 ὀρίζομαι δὲ τήνδε Περραιβῶν χθόνα
 Πίνδου τε τᾰπέκεινα, Παιόνων πέλας,
 ὄρη τε Δωδωναῖ' ὅσ' ἐκτέμνει δ' ὄρος
 ὑγρᾶς θαλάσσης, τῶνδ' ἔσω δάπεδα κρατῶ.
 αὐτῆς δὲ χώρας Ἀπίας πέδον τόδε
 πάλαι κέκληται φωτὸς ἱατροῦ χάριν·
 χώρας γὰρ ἐλθὼν Ἀπὶς ἐκ Ναυπακτίας
 ἱατρόμαντις, παῖς Ἀπόλλωνος, χθόνα

τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων· 255

ἢ γὰρ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι

χρανθεῖσ', ἀνῆκε γαῖα μῆνιν ἐνδακῇ,

δράκοντος, ἴλαν δυσμενῆς, ξυνοικίαν,

τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια

πράξας ἄμεμπτος Ἄπις Ἀργεῖα χθονί, 260

μνήμην ποτ' ἀντίμισθον εὔρετ' ἐν λιταῖς.

ἔχουσα νῦν δὴ τὰπ' ἐμοῦ τεκμήρια,

πρὸς ταῦτ' ἀμείβου, καὶ λέγ' εὐθαρσῶς σὺ μοι,

γένη τίς' ἐξεύχοι' ἄν, εἰ λέγοις τορῶς·

μακρὰν δέ γ' ἀνέδην ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις. 265

ΧΟ. βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος. Ἀργεῖαι γένος
ἐξευχόμεσθα σπέρμα τ' ἐκ τέκνου βοός.

ΠΕ. ἄπιστα μυθεῖσθ', ὧ ξέναι, κλύειν· μέτα
πῶς καὶ τόδ' ὑμῖν ἐστὶν Ἀργεῖον γένος ;
ὁ Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτόν· 270

Λιβυστικαῖς γὰρ μᾶλλον ἐμφερέστεραι

γυναιξὶν ἐσσε, κούδαμῶς, ἐγχωρίαις

εἰκῶς, χαρακτήρ ἐν γυναικείοις τύποις

Κύπριδος πέπηγκται τεκτόνων, πρὸς ἀρσένων·

Ἰνδοὺς δ' ἀκούων νομάδας, ἱκποβάμοσιν 275

οἶμαι καμήλοισ' ἀστραβίζουσαν χθόνα

παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένην·

ἢ τὰς ἀνάνδρους κρεοβρότους τ' Ἀμαζόνας,

εἰ τοξοτενχεῖς ἦτε, κάρτ' ἂν ἦκας ἄν.

ὅμως διδαχθεῖς ἂν τόδ' εἰδείην πλέον, 280

ὅπως γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σόν.

ΧΟ. καὶ ταῦτ' ἀληθεῖ πάντα προσφύσω λόγῳ.

κληδοῦχον Ἦρας φασὶ δωμάτων ποτὲ

Ἰὼ γαμεῖσθαι Ζῆν' ἐν Ἀργεῖα χθονί

- τῇδ', ὥς λόγος τις καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ. 285
- ΠΕ. μὴ μὴ ἀκόλαστα, Ζῆνα μυχθῆναι βροτῶ,
καὶ κρύπτ' ἐγείρης ταῦτα παλλακῆς ματῶν.
- ΧΟ. βοῦν τὴν γυναικ' ἔθηκεν Ἀργεῖα θεός·
- ΠΕ. οὐκοῦν πελάζει Ζεὺς ἐκ' εὐκράϊφ βοί·
- ΧΟ. φασὶν πρέπειν νιν βουθύφ ταύφ δέμας· 290
- ΠΕ. τί δ' οὐκ ἔτευξεν ἄλλο δυνότμφ θεά·
- ΧΟ. τὸν κύνα πανόπτην φύλακ' ἐπέστησεν βοί·
- ΠΕ. ποῖον πανόπτην οἰοβουκόλον λέγεις·
- ΧΟ. Ἀργον' τὸν Ἑρμῆς, παῖδα γῆς, κατέκτανε·
- ΠΕ. τί δῆτα·
- ΧΟ. πρὸς ταῦτ' οὐ λοχῶσ' ἴσχει χέρα 295
(Ἥρα τελεία Ζηγὸς εὐναία δάμαρ.)
- ΠΕ. πῶς οὖν τελευτᾷ δ' (οὐρανοῦ) νείκη τάδε
(τίς) βασιλέων·
- ΧΟ. (ἡ θεὸς) ἀνῆκ' ἀπ' ἡρίων
βοηλάτην μύωπ' (ἀκοίμητον τέρας·)
οἷστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ καρπούμενοι 300
Λιβύης μέγιστον γῆς (πέδον) Νείλου πέλας.
τῷ γάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασ' (εἰς ἄλλους γύας
νήσισι πλαναῖσιν, ἤτις) ἐν μακρῷ δρόμφ
κλεινὴν Κάνωβον κάπῃ Μέμφιν ἵκετο,
ἧ Ζεὺς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιδύει γόνον. 305
- ΠΕ. εὖ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως τ' ἐμοί·
τίς οὖν ὁ δῖος πόρτις εὐχεται βοός·
- ΧΟ. Ἐπαφος, ἀληθῶς φύσεος ὦν ἐπώνυμος·
- ΠΕ. τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλάστημον λέγεις·
- ΧΟ. Βῆλον δίπαιδα, πατέρα τοῦδ' ἐμοῦ πατρός· 310
- ΠΕ. τὸ πᾶν σαφές νῦν ὄνομα τοῦδέ μοι φράσον·
- ΧΟ. Δαναός· ἀδελφός δ' ἐστι πεντηκοντόπαις·
- ΠΕ. καὶ τοῦτ' ἀνοίγε τοῦνομ' εὐφώνφ λόγφ·

- ΧΟ. Αἴγυπτον. εἰδὼς τοῦμόν ἀρχαῖον γένος,
πράσσοις ἂν, ὥς Ἀργεῖον ἀνοστήσας στολόν. 315
- ΠΕ. δοκεῖτ' ἔμοιγε τῇσδε κοινωνεῖν χθονὸς
τάρχαῖον· ἀλλὰ πῶς πατρῷα δώματα
λιπεῖν ἔτλητε; τίς κατέσκηψεν τύχη;
- ΧΟ. ἀναξ Πελασγῶν, αἰὼλ' ἀνθρώπων κακά·
πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταῦτόν πτερόν· 320
ἐπεὶ τίς ἤνχει τήνδ' ἀνέλπιστον φυγὴν
κέλσειν μ' ἐς Ἀργος, κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρῖν,
ἔχθημ' ὑποπτήσσουσαν εὐναίων γάμων;
- ΠΕ. πότρεα κατ' αἶσαν ἢ τὸ μὴ θέμις στυγεῖς;
- ΧΟ. τίς δ' ἂν ἀφίλους ἔχοιτο τοὺς κεκτημένους; 325
- ΠΕ. σθένος νόμου πως μεῖζον αὖξεται βροτοῖς·
- ΧΟ. κῆδος στυγούντων γ' εὐμαρῆς ἀπαλλαγή.
- ΠΕ. λευκοστεφεῖς δ' ἔχεις τί νεοδρέκτους κλάδους;
- ΧΟ. ὥς μὴ γένωμαι δμῶις Αἰγύπτου γένει.
- ΠΕ. πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω; 330
- ΧΟ. αἰτοῦσι μὴ 'κδοὺς παισὶ μ' Αἰγύπτου πάλιν·
- ΠΕ. βαρέα σύ γ' εἶπας πόλεμον αἵρεσθαι νέον·
- ΧΟ. ἀλλ' ἡ δίκη σοὶ ξύμμαχος παραστατεῖ·
- ΠΕ. ἥπερ γε ταραχῆς πραγμάτων κοινωνὸς ἦν.
- ΧΟ. Αἰδοῦς δὲ πρέμνον λεύσσω' ἔδουε ἐστεμμένης· 335
- ΠΕ. πέφρικα λεύσσω· τὰς δ' ἔδρας κατὰ σκότους—
- ΧΟ. τί φῆς;
- ΠΕ. ὀκνῶ, θεῖς τόνδ' ἀγῶν' ἄρην θεῶν
βαρὺς γε μέντοι Ζηνὸς ἱκεσίου κότος;
- ΧΟ. Παλαιχθονος τέκος κλυθί μου 340
στρ. α'.
πρόφρονι καρδίᾳ, Πελασγῶν ἀναξ·
ἴδε με τὰν ἱκέτιν φυγάδα περιδρομον,
λύκῳ δερκτὸν ὥς δάμαλιν, ἃ 'ν πέτραις
ἠλιβάτοισιν ἀναλκ-

ις ἐπισιγῆς μέμνκε, φράζ-
ουσα βοτῆρι μόχθους.

345

ΠΕ. ὀρῶ κλάδοισι νεοδρόποις κατάσκιον
ναοῦ θεμέλιον τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν·
εἴη δ' ἀνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων,
ἦν γ' ἐξ ἀέλπτων κάπρομηθήτων πόλει
νεῖκος γέννη'. ἄτων γὰρ οὐ δεῖται πόλις.

350

ΧΟ. αἰδοῖ γ' ἐδεῖτ' ἀνατον φυγὰν
ικεσία Θέμις Διὸς Κλαρίου·
σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γεραιόφρων·
ποτιτρόπαιον αἰδόμενος οὐκ (ἄπρακ-
τήσεις ἀντιδίδωσ')

ἀντιστρ. α'.

355

ΠΕ. μήτοι κάθησθε δωμάτων ἐφέστιοι
ἐμῶν· τὸ κοινὸν δ' εἰ μαιίνεται πόλεως,
ξυνῇ μελέσθω λαὸς ἐκτεμεῖν ἄκη·
ἐγὼ δ' ἂν οὐ κραίνοιμ' ὑπόσχεσιν, πάρος
λιγῶν σὲ πᾶσι τοῖσδε κοινῶσαι πέρι.

360

ΧΟ. σύ θ' ἢ πόλις, σὺ δὲ, τὸ δῆμιον,
πρύτανις ἄκριτος ὦν,
κρατύνεις βῶλον εὐεστοῖ χθονὸς
μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν,
μονοσκήπτροισι δ' ἐν θρόνοισι χρέος
πᾶν ἐπικραίνεις· ἄγος φυλάσσου.

στρ. β'.

365

ΠΕ. ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῖς παλιγκότοις·
ὑμῖν δ' ἀρήγειν οὐκ ἔχω βλάβης ἄτερ·
οὐδ' αὖ τὸδ' ἔμφρον τάσδ' ἀτιμάσαι λιγὰς·
ἀμηχανῶ δὲ, καὶ φόβος μ' ἔχει φρένας
δρᾶσαι τε μὴ δρᾶσαι τε καὶ τύχην ἐλεῖν.

370

- ΧΟ. τὸν ὑψόθεν σκοπὸν ἐπισκοπεῖ
 φύλακα πολυπόνων
 βροτῶν, οἳ τοῦ πύλαις πρόσθμενοι
 δίκας οὐ τυγχάνουσιν ἐννόμων·
 μένει τις Ζητὸς ἱκαταῖο κῶτος
 δυσπαραθέλκτους παθόντας οἴκοις. ἀντίστρ. β'. 375
- ΠΕ. δεῖ τοί σε φεύγειν κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν· 380
 εἰ γοῦν κρατοῦσι παῖδες Αἰγυπτίου θέθεν,
 νόμῳ πόλεως φάσκοντες ἐγγύτατα γένους
 εἶναι, τίς ἂν τοῖσδ' ἀντιωθῆναι σθένει,
 ὥς οὐκ ἔχουσι κύρος οὐδὲν ἀμφι σσῶ.
- ΧΟ. μήτι ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος στρ. γ'. 386
 κράτεσιν ἀρσένων· ἑκαστρον δέ τοι
 τέκμαρ ὀρίζομαι, γάμου δύσφρονος
 φυγάν· σύμμαχον δ' ἔλθμενος Δίκαν
 κρίνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν·
- ΠΕ. οὐκ εὐκραιον τὸ κρίμα· μή μ' αἰροῦ κρετήν· 390
 εἶπον δέ καὶ πρὶν, οὐκ ἄνευ δήμον τάδε
 πράξαιμ' ἂν οὐδέ περ κρατῶν, μὴ καὶ ποτε
 εἶπῃ λεῶς ἔπος τι, μὴ τοιοῦν τύχῃ,
 “ ἐπήλυδας τιμῶν ἀπώλεσας πόλιν.”
- ΧΟ. ἀμφοτέρωσ' ὁ δαίμων τάδ' ἐπισκοπεῖ ἀντίστρ. γ'. 396
 Ζεὺς ἑτερορρέπης, νέμων εἰκότως
 ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις·
 τί τῶνδ' ἐξ ἴσου βεπομένων μεταλγ-
 εῖς τὸ δίκαιον ἔρξαι;
- ΠΕ. δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου, 400
 δίκην κολυμβητῆρος ἐς βυθὸν μολεῖν
 δεδορκὸς ὄμμα, μηδὲ πᾶν ὄκνη μύον,
 ὅπως ἄνατα ταῦτα πρῶτα μὲν πόλει

ἄστοις δὲ χ' ἡμῖν ἐκτελευτήσῃ καλῶς,
καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται, 405

μήτ', ἐν θεῶν ἔδραισι τάσδ' ἰδρυμένας
ἐκδόντες, ἡμεῖς τὸν πανήλεθρον θεόν,
βαρύν τιν' οἴκῳ θρασύμεσθ' ἀλάστορα,
ὃς οὐδ' ἐν Ἄϊδον τὰν θανόντ' ἐλευθεροῖ,
μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίον ; 410

ΧΟ. φρόντισον καὶ γενναῖον 410
στρ. α'.

πανδίκως εὐσεβῶς
πρόξενος, τὰν φυγάδα
μὴ προδῶς, τὰν ἑκαθεν
ἐκβολαῖς 415

δυσθέοις ὀρμέναν,
μήδ' ἴδῃς μ' ἐξ ἑδρᾶς 415
ἀντιστρ. α'.

πολυθέων ῥυσιασθῆ
εἷσαν, ὧ πᾶν κρᾶτος ἔχ-
ων χθονὸς, γυνῶθι δ' ἔβριμ 420
ἀνέρων,

καὶ φύλαξαι κῆπον
μηδὲ τλῆς 420
στρ. β'.

τὰν ἱκέτιν εἰσιδεῖν
ἀπὸ βρετέων βίβη 425

δίκας ἀγομέναν·
ἐπαιδοῦ πλόκων
πολυμίτων πέπλων τ'
ἐπιλαβὰς ἐμῶν,

ἴσθι γὰρ 425
ἀντιστρ. β'.

“ παισὶ τάδε καὶ δόμοις
ὀπότερ' ἂν κτίσῃς
μένειν χερὶ τίνετι 431

ὁμοίᾳ Θέμιν,"

τάδε φράσαι δίκαι-

435

α Διόθεν κράτη.

ΠΕ. καὶ δὴ πέφρασμαι· δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται,

ἢ τοῖς ἰν' ἢ τοῖς πόλεμον αἵρεσθαι μέγαν

πᾶσ' ἐστ' ἀνάγκη, καὶ γεγόμενται σκάφος

στρέβλαισι ναυτικαῖς νεῶς προσηγμένον·

440

καὶ χρή μ', ὅς' ἔμενεν ἐκ δόκων ὀρθομένων,

ἄτης γε μείζω κυμάτων, πλησai γόμον·

ἄνεν δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφή·

γένοιτ' ἂν ἄλκαρ κτητίου Διὸς χειρὶ,

εἰ κρᾶτα νείκους τοῦδ' ἔχων περ εὐχομαι·

445

χῆ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια

γένοιτο, μῦθον μῦθος, ἂν θελκτήριος·

ὅπως δ' ὁμαιμον αἷμα μὴ μιγήσεται,

δεῖ Κυπρίδι θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια

θεοῖσι πολλοῖς πολλὰ, πημονῆς ἄκη·

450

θέλω δ' αἰδρις μᾶλλον ἢ σοφὸς κακῶν

εἶναι· γένοιτο δ' εὖ παρὰ γνώμην ἐμὴν.

ΧΟ. πολλῶν ἀκουσον τέρματ' αἰδοίωιν λόγων·

ΠΕ. ἤκουσα· χᾶ λέγοις ἂν, οὐ με φεύζεται·

ΧΟ. ἔχω στρόβους ζώνας τε συλλαβὰς πέπλων·

455

ΠΕ. τύχη γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλει·

ΧΟ. ἐκ τῶνδ' ἔτι γάμων, ἴσθι, μηχανὴ καλή·

ΠΕ. λέξον, τίν' αὐδὴν τήνδ' ἐγηρύθης ἄσπ·

ΧΟ. εἰ μὴ τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσεις στόλῳ—

ΠΕ. τί σοι περαίνει μηχανὴ ἐκ συζωμάτων;

460

ΧΟ. νέοις πίναξι βρέτρεα κοσμήσω τάδε·

ΠΕ. αἰνιγματῶδες τοῦπος· ἀλλ' ἀπλῶς φράσον·

ΧΟ. κοιτῶν γ' ὅπως τάχιστ' ἀπαλαζώμεθα·

ἐννήκας ;

ΠΕ. ὠμμάτους γε χερὶ σαφέστερον—

ΧΟ. ἄλγη τε θυμοῦ, καὶ τὰ κοιμητήρια· 465

ΠΕ. ἤκουσα, μαστικτῆρα καρδίας, λόγαν.

κακῶν δὲ πλῆθος, ποταμούς ὧς, ἐπέρχεται,

ἄτης τ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὐπορον

τόδ' εἰσβέβηκα, κούρῳ λιμὴν κακῶν.

εἰ μὲν γὰρ ὑμῖν μὴ τόδ' ἐκπράξω τέλος, 470

μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερταξεύσιμον,

καὶ πόλλ' ἄχῃ καὶ δυσπάλαιστα πράγματα·

εἰ δ' αὖθ' ὁμαίμοις παισὶν Αἰγύπτου σέθεν

σταθεὶς πρὸ τειχέων διὰ μάχης ἤξω χερὸς,

πῶς οὐχὶ τάνάλωμα γίγνεται πικρὸν 475

ἄνδρας, γυναικῶν οὐνεχ', αἰμάξαι πέδον ;

ὅμως δ' ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι· κότον

ἰκτῆρος· ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος.

σὺ δ', ὦ πάτερ γεραίε τῶνδε παρθένων,

κλάδους γε τούτους ὑψόσ' ἀγκάλαις λαβῶν, 480

βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων

θες, ὡς ἴδωσι τούσδ', ἀφίξεως τέκμαρ,

πάντες πολῖται, μήδ' ἀποβρίφθῃ λόγος

ἐμῆς κατ' ἀρχῆς παρὰ φιλαίτιον λεῶ·

καὶ γὰρ τάχ' ἂν τις ἰκτόρας τὰδ' εἰσιδὼν, 485

ὑβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσεν', ἐς στόλον

θῆλυν δ' ἂν εἴη δῆμος εὐμενέστερος·

τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει.

ΔΑ. πολλῶν τὰδ' ἡμῖν ἐστὶν ἠξιωμένα

αἰδοῖον ἐν δέοντι πρόξενον λαβεῖν· 490

ὁπάοντας δὲ φράστορας ἐνυπεμψον, ὡς

βωμοὺς, προνάους τ' ἀστυκῶν θεῶν ἔδρας

εὖρωμεν, ἀσφάλεια δ' ἦ δι' ἄστεος
 στείχουσι· μορφῆς δ' οὐχ ὁμοστόλου φύσιν,
 Νεῖλος γὰρ οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῃ γένος 495
 τρέφει, φύλαξαι, μὴ ἀθρόοις τέκῃ φόνον.
 καὶ δὴ φίλον τις ἔκταν' ἀγνοίας ὕπο.

ΠΕ. στείχουτ' ἄν, ἄνδρες, εὖ γὰρ ὁ ξένος λέγει·
 ἡγεῖσθε βωμοὺς τῶν πολιτισσούχων θεῶν·
 καὶ ξυμβολοῦσιν οὐ πολυστομεῖν χρεὼν 500
 ναύτην ἄγοντας τόνδ' ἐφ' ἐστίαν θεῶν.

ΧΟ. τούτῳ μὲν εἶπας καὶ θράσος νέμεις βίον·
 ἐγὼ δὲ πῶς καὶ ποῦ τεταγμένος τί δρῶ;

ΠΕ. κλάδους μὲν αὐτοῦ λείπε, σημεῖον πόνου·

ΧΟ. καὶ δὴ σφε λείπει χεῖρ ἐκεῖ· λέγοις ἔτ' ἄν; 505

ΠΕ. χλωρὸν κατ' ἄλσος νῦν ἐπιστρέφου πόδα·

ΧΟ. πῶς καὶ βέβηλον ἄλσος ἄν ῥύοιτό με;

ΠΕ. οὔτοι πτερωτῶν ἄρπαγαῖς σ' ἐκδώσομέν,

ΧΟ. ἀλλ' ἢ δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν·

ΠΕ. εὐφημον εἶη τοῦπος·

ΧΟ. εὐφημοῦμεν· ὦ· 510

ΠΕ. οὔτοι σε θαῦμα δυσθροεῖν φόβῳ φρενός·

ἀεὶ δ' ἀνάκτων ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον.

ἀλλ' οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ·

σύ τοι λέγων εὐφραине καὶ πράσσων φρένα·

ἐγὼ δὲ λαοὺς συγκαλῶν ἐγχωρίους, 515

θήσω, τὸ κοινὸν ὥς ἂν εὐμενὲς πίθω·

καὶ σὸν διδάξω πατέρ', ὅποια χρὴ λέγειν·

πρὸς ταῦτα μίμνε, καὶ θεοὺς ἐγχωρίους

λιταῖς παραιτοῦ, τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν·

ἐγὼ δὲ ταῦτα πορσυνῶν ἐλεύσομαι· 520

πειθὼ δ' ἔποιτο καὶ τύχη πρακτῆριος.

- ΧΟ. ἀναξ ἀνάκτων, μακάρων μακάρ-
 τατε, καὶ τελέων τελει-
 ύτατον κράτος, ὄλβιε
 Ζεῦ, πυθοῦ τε κάγγενέσθω,
 κ' ἄλευσον ἀνδρ-
 ῶν ὕβριν εὖ στυγήσας,
 λίμνη δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ
 τὸν μέλανα ζυγίταν·
 τὸ πρὸς γυναικῶν ἐπιδὼν παλίμ-
 φατον ἡμέτερον γένος,
 φιλίας προγόνου γυναικ-
 ὸς νέωσον εὐφρον' αἴνον,
 γενοῦ πολύμν-
 ῆστορ, ἔφαπτορ Ἴοῦς,
 δι' αἷς σὸν γένος εὐχόμεθ' εἶναι,
 γᾶς ἀπὸ τᾶσδ' ἀποικοι.
 παλαιὸν δ' εἰς ἵχνος μετέσταν
 ματέρος ἀνθονόμου, 'πὶ ποίας
 λειμῶνα βούχιλον, ἔνθεν Ἴω
 οἷστρῳ ἔρεσσομένα φεῦγεν ἁμαρτίνοος,
 πολλὰ βροτῶν διαμ-
 ειβομένα φῦλα, δίχην-
 ὄν τε περῶσ' ἔμβασιν, αἰ-
 αν διατέμνουσά τε ροῦν,
 κύματα γᾶν θ' ὀρίζει·
 διέπτα δ' Ἀσίδος δι' αἶας,
 μηλοβότου Φρυγίας διαμπάξ·
 περᾶ δε Τεύθραντος ἄστν Μινσῶν
 Λύδια τ' αἰγιαλώδη, καὶ ὄρεων Κελίκων
 Παμφύλων τε δι-
- στρ. α'.
 525
 ἀντιστρ. α'.
 531
 535
 στρ. β'.
 540
 545
 ἀντιστρ. β'.
 550

ορννμένα γᾶς, ποταμούς τ'
 εἰναλίους καὶ βαθύπλου-
 ον χθόνα καὶ τὰν Ἀφροδί-
 ας πολύπυρον αἶαν

555

ἱκνεῖται, κ' ἐκκεκηριωμένη
 βουκόλου πτερόεντος

στρ. γ'.

βέλει, πάμβοτον ἄλσος
 δῖόν τε χιονόβοσκον, οὗ γ'
 ἀπέρχεται Τυφῶ μέγας

560

λειμῶνα Νεῖλον, νόσοις ἄθικτον,
 μαινομένα πόνοις ἀτίμ-
 οῖς, ὀδύναις τ', ἀλατῖαις
 κεντροδηχθεῖσα θ' Ἥρας

βροτῶν δ' οἱ γᾶς τότ' ἔμμοροι,

ἀντιστρ. γ'.

χλωρῷ δέλματι θυμὸν
 πάλλοντ', ὅψιν ἀήθη

566

βοτὸν εἰσορῶντες δυσχερὲς
 μιζόβροτον, τὰν μὲν βοὸς

τὰν δ' αὖ γυναικὸς· τέρας δ' ἐθάμβουν·

570

καὶ τότε δὴ τίς ἦν ὁ θέλξ-
 ας πολύπλαγκτον ἀθλίαν
 οἰστροδίνητον Ἴω ;

δι' αἰῶνος κρέων ἀπαύστου

στρ. δ'.

Ζεὺς * * * *

575

Ἴω δ' ἀπημάντῃ σθένει

καὶ θείαις ἐπιπνοίαις

ψαύεται, δάκρυον δ' ἀπο-

στάζει πένθιμον αἶδοι·

λαβοῦσα δ' ἔρμα διὸν ἀψευδεῖ λόγῳ

580

γείνατο παῖδα Μέμφις

δι' αἰῶνος μακροῦ πάνολβον·

ἀντιστρ. δ'.

ἐνθεν πᾶσα βοᾷ χθών,

“ φυσιζόου γένος τόδε

Ζηγός ἐστιν ἀληθῶς.”

585

τίς γὰρ ἂν κατέπαυσεν Ἥρ-

ρας νόους ἐπιβούλους ;

Διὸς τόδ' ἔργον· καὶ τόδ' ἂν γένος γενέων

ἐξ Ἐπάφου κυρήσαι.

τίν' ἂν θεῶν εὐλογωτέρως ἂν

στρ. ε'.

κεκλήμην ἐνδίκους ἐπ' ἔργοις

591

ἦ σ', ὦ πάτερ φυτουργός, αὐτόχειρ ἄναξ ;

γένους παλαιόφρων μέγας τέκτων, τὸ πᾶν

μῆχαρ οὐρίζοις.

ἔπ' ἀρχὰς δ' οὐτινος θαάζων

ἀντιστρ. ε'.

τὸ μείον κρεισσόνων κρατύνεις,

596

σοῦ δέ τις ἄνωθεν ἡμένου σέβει κάτω·

πάρεστι δ' ἔργον ὥς ἔπος σπεῦσαι τι, τῶν

φρὴν φέρει δαυλός.

ΔΑ. θαρσεῖτε, παῖδες· εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων

600

δήμῳ δέδοκται παντελῇ ψηφίσματα.

ΧΟ. ὦ χαῖρε πρέσβυ, φίλτατ' ἀγγέλλων ἐμοί·

ἐν εἰπὲ δ' ἡμῖν, πῶς κεκύρωται τέλος ;

δήμου κρατούσῃ χειρὶ πλῆθος ἔσπετο ;

ΔΑ. ἔδοξεν Ἀργεῖοισιν οὐ διχορρόπως,

605

ἀλλ', ὥστ' ἀνηβῆσαι με γηραιᾷ φρενί,

ἔφριξεν αἰθὴρ χερσὶ δεξιωνύμοις,

(πανδημία γὰρ) τόνδε κραινότων λόγον·

“ ἡμᾶς μετασχεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους

κάρρυσιάσους ξύν τ' ἀσυλίῃ βροτῶν,

610

καὶ μῆτ' ἐνοίκων μῆτ' ἐπηλύδων τινὰ

ἄγειν· ἔαν δὲ προστιθῇ τὸ καρτερόν,
 τὸν μὴ βοηθήσαντα τῶνδε γαμόρων,
 ἄτιμον εἶναι κ' ἐν φυγῇ δημηλάτην."
 τοιάνδ' ἔπειθε ῥῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων
 ἄναξ Πελασγῶν, Ζηνὸς ἱκεσίου κόπον
 μέγαν προφωνῶν μήποτ' εἰσόπιν χάρακα
 πόλιν παχύνουσαι, ξενικὸν ἀστυκὸν θ' ἄμ' ἂν
 λέγων, διπλοῦν μίασμ', ἀπροσπλάτως πέλειαι,
 ἀμήχανον βόσκημα πημονῆς φαγέει.
 τοιαῦτ' ἀκούων χερσὶν Ἀργεῖος λεῖψαι
 ἔκραν' ἀνευ κλητῆρος, ὡς εἶπαι τάδε·
 δημηγόρου δ' ἤκουσεν εὖ πειθοῦς στροφῆς
 δῆμος Πελασγῶν, Ζεὺς δ' ἐπέκρανεν τέλους.

615

620

ΧΟ. ἄγε δὴ λέξωμεν ἐπ' Ἀργεῖοι

625

εὐχὰς ἀγαθὰς, ἀγαθῶν ποιητὰς·
 Ζεὺς δ' ἐφοδεύει ξένιος ξένου
 στόματος τιμᾶς ἐπ' ἀλαθείας
 τέρμον' ἀμέμπτως πρὸς ἅπαντα.
 εἴ ποτε, νῦν θεοὶ διογενεῖς κλύουσ',
 εὐκταῖα γένει χεοῦσιν·

στρ. α'.

631

ας· μήποτε πῦρ φλέγον

Ἄταν Πελασγῶν πόλιν,

μήτ' ἄχορον βοᾶν μάχλον Ἀρην κτίσαι,

τὸν ἀρότοις θερίζοντα

635

βροτοὺς ἐνόπλοι.

οὐνεκ' ἔκτισαν ἡμᾶς,

ψῆφον δ' εὐφρον' ἔθεγτο·

αἰδοῦνται δ', ἱκέτας Διὸς,

ποιμναν τάνδ' ἀμέγαρον,

640

οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψῆφον ἔθεντ', ἄτιμ-

ἀχτιστρ. α'.

ώσαντες ἄρ' ἂν γυναικ-
 ῶν, δῖον ἐπαιδόμεν-
 οι πράκτορ' ἄτας σκοπὸν
 δυσπολέμητον· ὃν τίς δόμος ἀντέχει

645

ἐπ' ὀρόφῳ βιβάζ-
 οντα; βαρὺς γ' ἐφίξει·
 ἄζονται γὰρ ὁμαίμους
 Ζηνὸς ἱκτορας ἀγνοῦ·

τοίγαρ τοῖς καθαροῖσι βωμ-
 οῖς θεοὺς ἀρέσσονται.

650

τοίγαρ ἀποσκαίῳν ἐκ στομάτων πότ' ἀσθ-
 ῶ φιλότιμος εὐχὰ,
 μήποτε λοιμοὺς ἀνδρῶν

στρ. β'.

πόλιν κενῶσαι,

655

μήδ' ἀστῶν ἐπιχωρίοις
 πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γᾶς·

ἦβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον

ἔστω, μήδ', Ἀφροδίτας

εὐνάτωρ, βροτολοιγὸς Ἄρ-

660

ης κέρσειεν ἄωτον·

καὶ γεραραῖς πυρὸς θυοδόκοι γεμόντ-

ἀντιστρ. β'.

ων θυμέλαι, φλεγόντων θ',

ὥς πόλις εὔ μένη τῶν

μέγαν σεβόντων

665

τὸν Ξένιον, Δί' ὑπέρτατον,

ὃς σκολίων νόμῳ αἴσαν ὀρθοῖ.

τίκτεσθαι δὲ τροφὸς εὐ-

αλδεῖς εὐχόμεθ', αἰεὶ δ'

Ἄρτεμιν Εὐλάκιαν γυναικ-

670

ῶν λόχους ἐφορεύειν.

μηδέ τις ἀνδροκμῆς λοιγὸς ἐπελθέτω στρ. γ'.
 τάνδε πόλιν δαΐζων,
 ἄχορον ἀκίθαριν
 δακρυόγονον Ἄρην 675
 βοᾶν τ' ἐνδημον ἐξοπλίζων·
 νόσων δ' ἐσμός ἀπ' ἀστῶν
 ἵζοι κράτους ἀτερπῆς·
 εὐμενῆς δ' ὁ Λύκειος ἔστ-
 ω πάσα νεολαία· 680
 καρποτελῆ δ' ἔτει Ζεὺς ἐπικραινέτω ἀντιστρ. γ'.
 φέρματα γᾶς πανόρφ,
 πρόβατά τε νόμαδ' ὥς
 πολύγονα τελέθει·
 τὸ πᾶν τ' εὐδαιμον ὥς λάβοιεν 685
 εὐφημον δ' ἐπιβώντων
 μοῦσαν θεαῖς αἰοιοί,
 ἀγνῶν τ' ἐκ στομάτων φερέσθ-
 ω φῆμα φιλοφόρμιγξ.
 φυλάσσοιτ' ἀτιμίας λύμας στρ. δ'.
 τὸ δῆμιον, τοῦ πόλιν κρατύνει 691
 προμηθεὺς εὐκοινόμεντις ἀρχά,
 ξένοισι τ' εὐξυμβόλους,
 πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρην
 ἔριν πημάτων, δίκας δίδοιεν 695
 θεοὺς δ', οἳ τ' ἔχουσι γᾶν, αἰεὶ ἀντιστρ. δ',
 τίοιεν ἐγχωρίους πατρώαις
 δαφνηφόροισι βουθύτοισι τιμαῖς·
 τὸ καὶ τεκόντων σέβας
 τρίτον τόδ' ἐν θεσμίους 700
 γέγραπται δίκας μεγιστοτίμον.

- ΔΑ. εὐχὰς μὲν αἰνῶ τάσδε σῶφρονας, φίλαι·
 ὑμεῖς δὲ μὴ τρέσῃτ' ἀκούσασαι πατρὸς
 ἀπροσδοκίτους τοῦσδε καὶ νέους λόγους·
 ἱκεταδόκον γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὄρῳ
 τὸ πλοῖον, εὖσημον γὰρ οὗ με λανθάνει·
 στολμοὶ τε λαΐφους καὶ παραβρύσεις νεῶς
 καὶ τᾶλλα πλοῖα πᾶσά θ' ἡ ἑπικουρία
 εὐπρεπτος· αὐτὴ δ' ἡγεμὼν ὑπὸ χθόνα
 στείλασα λαΐφος παγκρότως ἐρέσσεται,
 χ' ἡ πρῶρ' ἀπωθεῖτ', ὄμμασιν βλέπουσ' ὁδὸν
 οἴακος ἰθυντῆρος· ἐστὶ τοῦ νεῶς
 “χαλᾶν κάλως” καλοῦσά τις γλῶσσ' οὐ φίλη·
 πρέπουσι δ' ἄνδρες νῆιοι μελαγχίμοις
 γυνοῖσι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν.
 705
- ΧΟ. ἴσως γὰρ ἂν κήρυξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι,
 ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορας.
 ΔΑ. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται τῶνδε· μὴ τρέσῃς, τέκνον·
 ἀλλ' ἡσύχως χρή καὶ σεσωφρονισμένους
 πρὸς πρᾶγμ' ὀρώσας τῶνδε μὴ ἀμελεῖν θεῶν·
 ἐγὼ δ' ἄρωγόνς ξυνδίκους ἤξω λαβῶν·
 ὅμως σὺ μεῖνον· κ' εἰ βραδύνοι μοι βοή,
 κακῆς μεθέσθ', ἄσῃ δὲ μὴ καμῆς ποτε·
 θάρσει· χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρᾳ
 θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην.
 710
- ΧΟ. πάτερ, φοβοῦμαι, νῆες ὥς ὠκύπτεροι
 ἤκουσι, μήκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνου·
 περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος, ἐτητύμως
 πολυδρόμον φυγᾶς ὄφελος εἴ τι μοι·
 παροίχομαι, πάτερ, δείματι.
 715
- ΔΑ. ἔπη τελεῖ γὰρ ψῆφος Ἀργείων, τέκνα,

- θάρσει· μαχοῦνται περὶ σέθεν, σάφ' οἶδ' ὅτι.
 ΧΟ. ἐξῶλές ἐστι μαργὸν Αἰγύπτου γένος ἀντιστρ. α'.
 μάχης τ' ἀπλήστον· καὶ λέγω πρὸς εἰδότα·
 δορυπαγεῖς δ' ἔχοντες κυανώπιδας 735
 νῆας ἐπλευσαν ὧδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ
 πολεῖ μελάγχχιμοι ζῦν στρατῷ.
 ΔΑ. πολλοὺς δέ γ' εὐρήσουσιν ἐν μεσημβρίᾳ
 θαλπτὸν βραχίον' εὖ κατεβρίνημένους.
 ΧΟ. μόνην δέ μὴ πρόλειπε, λίσσομαι, πάτερ· στρ. β'.
 γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν· οὐκ ἔμουςτ' Ἄρης. 741
 δολόφρονες δέ καὶ ποικιλομήτιδες,
 δύσαγγοί, θρασεῖς, κόρακες ὥστε, βωμ-
 ῶν ἀλέγουσιν οὐδέν.
 ΔΑ. καλῶς γ' ἂν ἡμῖν συμφέροι τάδ', ὦ τέκνα, 745
 ἐν ὧσ' γε κ' ἂν θεοῖσιν ἐχθαιοτάτο.
 ΧΟ. οὐ μὴ τριαίνας τάσδε καὶ θεῶν σέβῃ ἀντιστρ. β'.
 δείσαντες ἡμῶν χεῖρ' ἀπόσχυνται, πάτερ·
 περίφρονες δ' ἄγαν, ἀνορέφ' μένει
 μεμαργωμένοι, κυνοθρασεῖς τε θεῶν 750
 οὐδὲν ἐπαίοντες.
 ΔΑ. ἀλλ' ἐστὶ φήμη τις· “ Λύκοι κρείσσους κυνῶν.”
 οἶμαι δέ “ βύβλῳ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν.”
 ΧΟ. πῶς καὶ ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων
 ἔχοντας ὀργὰς χέρα τ' ἀλεύσασθαι κράτος; 755
 ΔΑ. οὔτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στρατοῦ στολῇ
 ὧδ' ὄρμος, οὗ γε πεισμάτων σωτηρίαν
 ἐς γῆν ἐνεγκεῖν, οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις
 θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παρ' ἡλύγην,
 εὐνὰς δ' ἀποστείλοντος ἡλίου, φιλεῖ 760
 ὦδ' ἵνα τίττειν νύξ κυβερνήτῃ σοφῷ·

οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδὰμ' ἐκβασι στρατοῦ,
 ἄλλως τε καὶ μολόντος ἀλίμενον χθόνα,
 καλῇ, πρὶν ὄρμῃ ναῦν θρασυνθῆναι· σὺ δὲ
 φρονεῖς μὲν οὐ, ταρβεῖς δὲ μὴ μέλειν θεῶν
 πρᾶξαι σ' ἄρωγῇν· ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται
 πύλις γέρονθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσοι φρενί.

765

ΗΜΙΧΟ. α'. ἰὼ βουνὸς, ἐνδικόν τε γᾶς σέβας,
 τί πεισόμεσθα; ποῖ φύγωμεν Ἀπίας
 χθονὸς κελαινὸν ἐς τὸ κεῦθας; εἴμ' ὅπου
 μέλας γένωμαι καπνὸς νέφεσσι
 γειτονῶν Διός· τὸ πᾶν δ' ἄφαντος,
 ἀμπετάσας' ὁδοὺς ἴσα κόνις ἄτερθ-
 ε πτερύγων, ὀλοίμαν.

στρ. α'.

770

ΗΜΙΧΟ. β'. ἀφυκτον γάρ· οὐκέτ' ἂν γελᾷ κέαρ·
 μελαινόχρως δὲ πάλ्लεται μου καρδίᾳ
 πατρὸς σκοᾷ· τόδ' ἁμαλόν· οἴχομαι φόβῳ·
 θέλωμι δ' ἂν μορσίμου βρόχου τυχεῖ
 εἶν ἐν ἀρτάναις, πρὶν ἄνδρ' ἀπενεκτῆν
 τῶνδε χαρᾷ ἵχρμιφθῆναι· πρόπαρ θανούσ-
 ας δ' Αἶδας ἀνάσσοι.

ἀντιστρ. α'.

776

ΗΜΙΧΟ. α'. πόθεν δέ μ' ἂν γένοιτ' ἐν αἰθέρος θρόνοις,
 πρὸς ἂν νέφη γ' ὕδρηλὰ πηγύνται χιῶν,
 ἃ λισσὰς αἰγίλιψ ἀπρό-
 στεικτος οἰόπρων ἐρήμ-
 ας γυπὸς πέτρα, βαθὺ
 πτώμαμ ἀρτυροῦσ' ἐμ-
 ὄν, πρὶν ἀθήκτορας κυρῆ-
 σαι, καρδίας βίᾳ, γάμον·

στρ. β'.

785

ΗΜΙΧΟ. β'. κυσὶν δὲ κεῖσθ' ἔλωρ τε κάποχωροῖς
 ὄρμισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν·

ἀντιστρ. β'.

791

τὸ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῖ
 τᾶφιλ' αἰακτῶν κακῶν·
 ἐλθέτω μόρος πρὸ κοίτ-
 as· γαμήλ' οὐ τυχ-
 εῖν ἀνέφικτ' ἐστ' εὐπορον·
 τεμῶ γάμον λυτῆρ' ἄκη.

795

ἮΜΙΧΟ. α'. ἴϋζε δ' ὁμφὰν οὐράνια
 μέλη, λιτάνευε θεοὺς ἄκη.

στρ. γ'.

τέλεα δ' αἵματος δλόμενά μοι
 λύσιμα, μῆχαρ
 ἔπιδε, πάτερ, βίαιά γ' εἰ φιλεῖς ὄρᾱν
 ὄμμασιν ἐνδίκους·
 σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν
 γαῖαοχε παγκρατὲς Ζεῦ·

800

805

ἮΜΙΧΟ. β'. γένος γὰρ Αἰγύπτου (δι') ἔβριν
 ἀνέρ' ἐναγὲς (καὶ) δύσφορον,
 μεταδρόμοισί τε διεπόμενοι
 (τὰν) φυγάδ' ἄταις
 πολυθρόοις βίᾳ (τε) δίζηνται λαβεῖν.
 σὸν δὲ τὸ πᾶν ζυγὸν,
 τάλαντ' εἰς δ, τι νεύσεται,
 θνατοῖσι τέλειον ἔσθῃ.

ἀντιστρ. γ'

810

ΚΗΡΥΞ. ὁ, ὁ, ἄ, ἄ, ἄ ἄ,

προφδός.

ἴδε μάρπτυσ

815

νάϊος,

γαῖός τ'

ΧΟ. ὃν πάρος μάρπτοι

κᾶνεμος καὶ θίς·

ἐμ' ἐᾶν· ΚΗ. ἴθ' ἐκβᾶσ'· ΧΟ. ἄνω

820

ὀδυνᾷ βοὰν ἀμφανῶ·

ΚΗ. δρα τάδε φροίμι' ἀπρίξ—

ΧΟ. ἱημι (βόαμα)—ΚΗ. πόνων
βιαίων.—ΧΟ. (ὄαν δ'
ἀμύνανδρον οὔ.)

825

ΚΗ. βαῖνε φινγάν, πρίν ὕλκάν βλοσυρόφρονά (σ' ἔχειν) χλιδάν·

ΧΟ. δύσφορα ναὶ κὰν γὰ φοβερόν τ' ἀπύτρεπ', ὦ, βίαν,
ἄναξ, πρὸ τοῦ σοῦ
ὦ βᾶ γένους, Ζεῦ.

ΚΗ. σοῦσθ' ἐπὶ σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν ὅπως ποδῶν·

830

ΧΟ. εἰ πολυαίμων κρατὸς ἀποκοπὰ
φονῆ—

ΚΗ. τιλμοί,

ΧΟ. οὐκ ἂν—

ΚΗ. τιλμοί,

835

ΧΟ. ἤκοιμ' ἂν,

ΚΗ. καὶ στιγμοί·

βᾶθ' ἅλα πολύροθον

στρ. α'.

ἀλμήεντα πόρον

γομφοδέτφ' ἢ γε δουρί·

840

δεσποσύναις σ' ἀβράν τιν'

εὐδαιμονίζω·

σοῦσθε σοῦσθ' ἔς

μέσφδὸς α'.

λιμέν' ἀλίμενον

ἐπ' ἡμίδ' ἥσυχ'.

845

ΧΟ. οὐκ ἰτέ· ἀπιτ'·

ἔα· ΚΗ. κελεύω

βόαμα θέσθαι,

χάριν—ΧΟ. ἰώ·

ΚΗ. φρεναπάταν.

850

λεῖφ' ἔδρανα κίε τ' ἔς δόρυ

- ΧΟ.** λείπέ με σὺ, πόλιν ὧ ἄσεβων
 μήποτε πάλιν ἴδοιμ' ἀγτιστρ. α'.
 ἀλφεσίβοιον ὕδωρ,
 ἐνθεν ἀεζόμενον 855
 ζῶα φυτόν τε νᾶμα
 βροτοῖσι βάλλει·
 ἀγνὸς ἔχω—**ΚΗ.** βᾶθ'—**ΧΟ.** Ἀχαιοὺς—μεσσηδὸς β'.
ΚΗ. βᾶθ'—**ΧΟ.** ἱερὰς—**ΚΗ.** βᾶθ'—**ΧΟ.** ἔδρας γερ-
 αῖρά. **ΚΗ.** σὺ δ' ἐν ναὶ 860
 βάσει τάχος θέλεος
 ἀθέλεος τ'· ἐβοᾶτε
 πολλά· θροεῖς δὲ μάταια·
 βᾶθ' ἄμα, πρὶν κακὰ παθεῖν σ'
 οὐλομέναισι παλίμαις. 865
ΧΟ. αἱ αἱ αἱ αἱ· καὶ (σὺ) γὰρ, στρ. β'.
 δυσπαλάμως ὄλοιο,
 δι' ἀλὶρρόντον ἄλσ-
 ος κατὰ Σαρπηδόνιον
 χῶμα πολυψάμαθον ἀλα- 870
 θεῖς Εὐρυκλῦδωνος ἐν αὔραις·
ΚΗ. ἵν' ἔζε καὶ λάκαζε καὶ κάλει θεοὺς·
 Αἰγυπτίαν δὲ βᾶριν οὐχ ὑπερθορεῖς·
 βόα πικρότερον· χεῦσον οἰζύνος νόμον.
ΧΟ. οἱ οἱ οἱ οἱ· ὄλλυμαι· ἀντιστρ. β'.
 τίς δ' ἐπαρωγὸς ἀλκά ; 875
 περίκομπα βρυάζ-
 εις· ἐριώλαις δ' ὁ μέγας
 Νεῖλος ὑβρίζοντ' ἀποτρέψ-
 ειε σὲ καὶ βᾶριν αἰστον. 880
ΚΗ. βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον,

ὅσον τάχιστα· μηδέ τις σχολαζέτω·

ὀλκή γὰρ οὗ του πλόκαμον οὐδὰμ' ἄζεται.

ΧΟ. οἱ οἱ, πάτερ, βροτόεσσ'

στρ. γ.

Ἄρεος ἄτα ἅλαδ' ἄγει μ'

885

ἄραχνος ὡς βάδην,

ὄναρ ἀνὴρ μ' ἄγρει.

ὅτοιοιτοὶ μᾶ γᾶ.

ΚΗ. οὔτοι φοβούμαι δαίμονας τὸν ἐνθάδε·

οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ.

890

ΧΟ.

ἀντιστρ. γ.

πέλας μαιμᾶ ὄφιν· ἐχίδν',

(ἴδε,) δίπους μέτει-

σί με πόδ' ἐνδακοῦσ'.

ὅτοιοιτοὶ μᾶ γᾶ.

895

ΚΗ. εἰ μή τις ἐς ναῦν εἴσιν, αἰνέσας τάδε,

λακίδα χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ.

ΧΟ. ἰὼ πόλεως ἀγολ

στρ. δ'.

πρόμοι, δάμναμαι·

ΚΗ. ἔλκειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἐπισπάσας κόμης,

900

ἐπεὶ οὐκ ἀκούεις ὅζυ τῶν ἐμῶν λόγων·

ΧΟ. διωλόμεσθ' ἀελπτ',

ἀντιστρ. δ'.

ἄναξ, πάσχομεν.

ΚΗ. πολλοὺς ἀνακτὰς παῖδας Αἰγύπτου τάχα

ὑψέσθε, θαρσεῖτ'· οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν.

905

ΠΕ. οὗτος τί ποιεῖς, κάπὸ τοῦ φρονήματος

ἀνδρῶν Πελασγῶν τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα;

ἀλλ' ἢ γυναικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν;

ξένος μὲν εἶναι πρῶτον οὐκ ἐπίστασαι,

καὶ πόλλ' ἁμαρτῶν οὐδὲν ὠρθώσας φρενί;

910

ΚΗ. τί δ' ἡμπλάκηται τῶνδ' ἐμοὶ δίκης ἄτερ;

ΠΕ. κάρβανος ὦν Ἑλλησιν ἐγγλίεις ἄγαν·

- ΚΗ. πῶς δ' οὐχί; τὰπολωλόθ' εὐρίσκων ἔχω·
 ΠΕ. ποίοις τὰδ' εἰπὼν προξένοις ἐγγχωρίαις;
 ΚΗ. Ἑρμῇ, μεγίστῳ προξένῳ μαστηρίων. 915
 ΠΕ. θεοὺς ἀνειπὼν, τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβει.
 ΚΗ. τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομεν.
 ΠΕ. οἱ δ' ἐνθάδ' οὐδὲν, ὥς ἐγὼ σέθεν κλύω.
 ΚΗ. ἄγοιμ' ἂν οὔτις τάσδε μὴ ῥαιρήσεται·
 ΠΕ. κλέοις ἂν, εἰ ψεύσεις, οὐ μάλ' εἰς μακράν· 920
 ΚΗ. ἤκουσα τοῦπος οὐδαμῶς φιλόξενον·
 ΠΕ. ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι·
 ἀλλ' ὥς ἂν εἰδῆς, ἐννέπω σαφέστερον·
 “οὔτοι ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας.”
 λέγοις ἂν ἐλθὼν παισὶν Αἰγύπτου τάδε· 925
 καὶ γὰρ πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς
 ἕκαστα.
 ΚΗ. τίς φῶς πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεῖς
 ἔχεις γυναικῶν μ' αὐτανέψιον στόλον;
 ΠΕ. τί σοι λέγειν χρή τοῦνομ'; ἐν χρόνῳ μαθὼν
 εἰσει σύ τ' αὐτὸς χ' οἱ ξυνέμποροι σέθεν. 930
 ταύτας γ' ἐκούσας μὲν κατ' εὐνοίαν φρεγῶν
 ἄγοις ἂν, εἴπερ εὐσεβῆς πίθοι λόγος·
 τοιάδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία
 ψῆφος κέκρανται, μὴ μέ τῃ δοῦναι βία
 στόλον γυναικῶν.
 ΚΗ. τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς 935
 γόμφος διαμπαῖς ὥς μένειν ἀραρότῳ;
 ΠΕ. ταῦτ' ἐν πίναξιν ἔστιν ἐγγεγραμμένα,
 κοῦδ' ἐν πτυχαῖς βιβλῶν κατεσφραγισμένα,
 σαφῇ δ' ἀκούεις ἐξ ἐλευθεροστόμου
 γλώσσης· κομίζον δ' ὥς τάχιστ' ἅπ' ὀμμαίων. 940
 ΚΟ. ἴσθ' ὅτ'ν τὰδ', εἰ δαὶ πόλεμον αἵρεσθαι νέον,

οὔτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὑπο
 "Αρης· τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ
 ἔλυσεν, ἀλλὰ πολλὰ γίνεται πάρος
 πεσῆματ' ἀνδρῶν κάπολακτισμοὶ δόμων· 945
 ἔσται δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεσιν.

ΠΕ. ἀλλ' ἄρσενάς τοι τῆσδε γῆς οἰκῆτορας
 εὐρήσεται, οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ·
 (πόλεμος δὲ διοριεῖ τὸ νεῖκος, οὐ λόγος·)
 (τοσαῦτα κήρυξ ἐξ ἐμοῦ διάρτασον.) 950
 ὑμεῖς δὲ πᾶσαι ξὺν φίλοις ὁπάσσι
 θράσος λαβοῦσαι στείχετ' εὐερκῇ πόλιν,
 πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλεισμένην·

[καὶ δώματ' ἔστι πολλὰ μὲν τὰ δῆμα]
 δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χειρὶ,
 † εὐθυμόν ἐστιν εὐτυχεῖς ναίειν δόμον· 955
 πολλῶν μετ' ἄλλων· εἰ δέ τις μείζων χάρις,
 πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονοθρόνους ἔδρας·
 τούτων τὰ λῶστα καὶ τὰ θυμηδέστατα
 ἄτρεστα λωτίσασθε· προστάτης δ' ἐγὼ
 ἄστοί τε πάντες, ὥνπερ ἦδε κραινεται 960
 ψῆφος· τί τῶνδε κυριωτέρους μενεῖς;

ΧΘ. ἀλλ' ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρύοις
 διε Πελασγῶν·
 πέμψον δὲ πρόφρων δεῦρ' ἡμέτερον
 πατέρ' εὐθαρσῇ καὶ βούλαρχον, 965
 τοῦ γὰρ προτέρα μῆτις, ὅπου χρῆ
 δώματα ναίειν, χῶ τόπος εὐφρων·
 πᾶς τις ἐνίπτειν ψόγον ἄλλοθρόοις
 εἴτροχος· εἷη δὲ τὰ λῶστα.

ΠΕ. ξὺν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῃ 970
 βάζει λαοῦ βάσεσθε, φίλαι, 's

δώματ' ἴδ', ὥς ἐφ' ἐκάστη διακλήρ
ωσεν χαίρων

Δαναὸς θεραπευτρίδα φερνύη

ΔΑ. ὦ παῖδες, Ἄρχεοισιν εὐχεσθαι χρὴν 975

θύειν τε λείβειν ἅ' ὡς θεῶς Ὀλυμπία

σπονδάς, ἐπεὶ σωτῆρες ὄντες ἀνὰ πόλιν

εὖ πρὸς τὰ μοι πραχθέντα πᾶς ἔειπεν αὖτε

φίλον, πικρὸς δ' ἤκουσεν ἀπαγεψάμενος

ἔμοι δ' ὁπαδοὺς ταύσδε καὶ δομισσάμεν 980

ἔταξαν, ὥς ἔχοιμι τίμιον χέρας,

καὶ μήτε δουρίληπτος αἰθέεντα μὲν

θάνοιμι, χώρα γ' ἄχθος αἰέζωον πέλας

τοιῶνδε τυγχάνοντας ἐν πρύμνῃ φρενὸς

χάριν σέβεσθαι τιμωτέραν νόμον 985

καὶ ταῦτα νῦν γγράφεσθε πρὸς γεγραμμένοις

πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρός,

ἄγνων δ' ὅμιλον ὥς ἐλέγχεσθαι χρὴν,

πᾶς δ' ἐν μετοίκῃ γλῶσσαν εἴτραρχα φέροι

κακὴν, τό γ', εἰπεῖν εὐπετὲς μύθον 990

ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ καταισχύνειν γένος,

ᾧραν ἐχούσας τήνδ' ἐπίστερκτον βορροῖς,

κάλωρ καλὸν διδοῦσαν οἷς ἔμην' ἔρωε

τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς,

θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτρί τι καὶ 995

καὶ κνώδαλα πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῆ

καρπώματ' ἀκμάζοντα κηρύσσει Κέκρις

καὶ παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἐπὶ

πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελετήριον

τόξεν' ἐπεμψεν ἱμέρου νικώμενος 1000

πρὸς ταῦτα μὴ πάθωμεν, ὧν πολλὸς πόνος

πολὺς δὲ πόντος οὐνεκ' ἡρόθη δορί·
μήδ' αἶσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς
πράξωμεν· οἰκησις δὲ καὶ δικλῇ πάρα·

τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ χ' ἡ πόλις διδοί,

1003

οἰκεῖν λατρῶν ἀτερθεν· εὐπετὴ τάδε·

μόνον φυλάξαι τάσδ' ἐπιστολάς πατρὸς,

τὸ σωφρονεῖν τιμᾶσαι τοῦ βίου κλέον.

ΧΟ. τὰλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων·

ἐμῆς δ' ὁπώρας οὐνεκ' εὖ θάρσει, πατέρ·

1010

εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον,

ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός.

ἴτε μὰν ἀστυνάκτες

σύστημα α'.

μάκαρας θεοὺς γανάνεγες

πολιούχους τε, καὶ οἱ χεῦρ·

1015

Ἐρασίνου

περιναίει· ἐκ παλαιού,

ὑποδέξασθε δ', ὁπάδῳ,

μέλος· αἶνος δὲ πόλιν τήνδ·

β.

ε Πελασγῶν ἐχέτω, μήδ'

1020

ἔτι Νείλου

προχοῦς σέβωμεν ὕμνοις,

ποταμούς δ', οὐ διὰ χώρας

γ.

θελεμὸν πῶμα χέουσιν

παλίτεκνοι, λιπαροῖς χεύμ-

1025

ασι γαίᾳς]

τόδε μειλίσοντες οὐδας·

ἐπίδοι δ' Ἀρτεμὶς ἀγνὰ

δ.

στόλον οἰκτιζομένα· μήδ'

ἔπ' ἀνάγκας γάμος ἔλθοι·

1030

Κυθερεῖα

στυγερόν πέλει τόδ' ἄθλον·
 Κύπριδος δ' οὐκ ἄμελει γ' ἔσμ-
 ὀς ὃδ' εὐφρων· δύναται γὰρ
 θεὸς ἀγχιστα σὺν Ἥρᾳ·
 τίεται δ' αἰολόμητις
 Διὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς·
 μετάκοινος δὲ φίλα ματρ-
 ῖ πάρεστιν Πόθος, οὗ γ' οὐδ-
 ἐν ἄπαρνον τελέθει θέλκτ-
 ορι Πείθοι· δέδετα δ' ἄρμ-
 ονίᾳ μοῖρ' Ἀφροδίτας
 ψιθυροτρίβεων τ' Ἑρώτων·
 φρυγάδεσσιν δ' ἔτι ποινας
 κακά τ' ἄλγη πολέμους θ' αἰμ-
 ατόεντας προφοβοῦμαι·
 τί ποτ' εὐπλοῖαν ἔπραξαν
 ταχυνόμποισι διωγμοῖς;
 ὃ, τι τοι μόρσιμόν ἐστιν,
 τὸ γένοιτ' ἄν· Διὸς οὐ πάρ-
 βατός ἐστιν μεγάλη φρήν·
 ἀπορεῖ τίς; μετὰ πολλῶν
 δὲ γάμων οἶδα τελευτὰν
 προτέραν πέλειν γυναικῶν·

στρ. α'.

1035

1040

ἀντιστρ. α'.

1045

1050

ΧΟ. α'. ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξει
 γάμον Αἰγυπιογενῆ μοι·

στρ. β'.

1056

ΧΟ. β'. τί δέ; θέλγοι τ' ἂν ἄθελκτον;

ΧΟ. α'. τὸ μὲν ἂν βέλτατον εἴη·

ΧΟ. β'. τὸ δέ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον·

ΧΟ. α'. τί δέ μέλλω φρένα διαν
 καθορᾶν, ὅψιν ἄβυσσον;

ἀντιστρ. β'.

1061

ΧΟ. β. μέτριον νῦν ἔπος εὔχον·

ΧΟ. α'. τίνα καιρόν με διδάσκεις ;

ΧΟ. β. τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν·

ΧΟ. α'. Ζεὺς ἀναξ ἀποστεροί-

στρ. γ'.

η γάμον δυσάνορα

1066

δάϊον, ὅσπερ Ἴω

πημονᾶς ἐλύσατ' ἐν

χειρὶ παι-

ωνίᾳ κατασχέθων,

1070

ἔμμανῇ βοῦν οἰκτίσας.

ΧΟ. β. καὶ κράτος νέμοι γυναῖξ-

ἀντιστρ. γ'.

ιν τὸ βέλτερον, κακοῦ

καὶ τόδ' ἄμοιρον αἰνῶ.

καὶ δίκη τύχας ἔπεσθ-

1075

αι σὺν εὐχ-

αῖς ἑμαῖς λυτηρίοις

μηχαναῖς θεοῦ πάρα.

IN ÆSCHYLI SUPPLICES

ANNOTATIONUM

PRÆFATIO.

TEXTUM, quem vocant, uno tenore descriptum emendatissime, et ad leges Criticas, tam ab aliis quam memet ipso probatas, diligenter exactum, coram lectoribus sistere mihi placuit, ut sine offensione ulla *εὐσυνόπτως* perspiceretur, quid scribere saltem Æschylus posset. Colligi vero ex Annotationibus debet, quid in scriptura, diu nimis pro Æschylea venditata, peccatum sit; via quoque inde quærenda est, qua Tragici verba, temporis iniquitate modo non penitus deleta, restituere fuerit Criticorum *τοῖς γνησίοις* concessum.

Verum enimvero ad Annotationes pergi prius nequit, quam de libris, tam manu scriptis, tam e prelo editis, brevem narrationem pertexero, et signa illa compendiose depicta, quibus liber quilibet, in partes vocatus, designatur, explicuero accurate.

Inter libros manu scriptos agmen ducit Codex Mediceus,

Florentiæ adservatus in Bibliothecæ Laurentianæ Plut. xxxii. 9. Hunc librum in Membranis, Sæc. x., uti perhibent, in Needhami usum contulit Salvinus. Syllogen Lectionum Variarum e Schedis Needhami descripsit Askewius, et ex Askewianis edidit Butler. Continet is codex septem adhuc superstites Æschyli fabulas; quarum omnes modo non integras olim habuit; licet hodie in eo dimidium fere Agamemnonis sit mancum, et Choëphoris initium desit.

Mediceo proximum tenet locum Philelphi liber, in Bibliothecæ cujusdam Florentinæ Plut. xxxi. 1. adservatus. Hunc quoque Codicem Salvinus idem contulit cum editione Stanleana, allevitque margini exemplaris, olim penes Gulielmum Wyndham, Lectiones Varias, quas inde Buræius descripsit, inseruitque exemplari editionis Schutzianæ primæ, quod Museum Britaunicum hodie servat; unde eas mihi licuit nonnullas non ante vulgatas proferre. Philelphiani Codicis nullibi, quod sciam, facit mentionem Catalogus Bandini. Neque id mirum est. Poterant enim et Mediceus et Philelphianus liber fuisse nihil aliud, quam unus idemque Codex. Hoc certe suspicatus est Blomfieldus in Prometh. edit. 1. Neque levi sane argumento sententia illa, utcunque ab auctore ipso repudiata, nitebatur. Adeo etenim uterque liber inter se mirum in modum convenient, non in textu solummodo, verum etiam in notulis, tam super versibus quam ad marginem positis, ut de Codicibus duobus falso, vice unius, citatis, haud injuria quivis præagire possit. Neque libros esse revera duos alio patet argumento, quam notatione Pluteorum dissimili. Verum et ea ipsa notatio, Plut. xxxi. 1. nisi vehementer fallor, est Salvini error, casune an consulto, non dix-

erim, merus. Hoc perspexisset, opinor, Blomfieldus, nisi tenebras illi obduxissent Salvinii verba, testati in Philelphiano Codice inesse Æschyli tragœdias nonnullas. *Quare, inquit Bl. diversus est a Mediceo, qui omnes tragœdias continet.* Atqui e Schedis Burneianis, de libro eodem Wyndhamiano, quo usus est Bl., descriptis, intellexi Codicem Philelphianum omnes tragœdias continere: intellexi quoque illam ipsam Collationem alteram Codicis Medicei, de qua loquitur Bl., a Burneio fuisse pro Collatione Philelphiani Codicis descriptam. Unde patet evidenter, nisi Burneus aut. Blomfieldus aliqua parte erraverit, utrumque Florentinum esse revera unum eundemque librum. Si talis igitur error exstiterit, dixerim Philelphianum esse Medicei apographum magis, quam credere par fuit, diligenter descriptum. Verum utut hanc litem componat aliquis, dubitare nolit, quin ex horum alterutro Codicum, ceu fonte, deriventur cæteri omnes libri manuscripti in Bibliotheca qualibet adservati. Horum inter recensionem apographorum venit Codex Guelpherbytianus. Atqui eum sunt qui e numero Manuscriptorum eximunt, utpote de Aldina editione descriptum. Verum ipse valido satis argumento talem sententiam esse fultam nego fortiter; licet concedam Guelpherbytianum esse librum pro nihilo habendum. Etenim ex isto consensu miro inter librum Guelpherbytianum et Aldinum non liquido patet, illum fuisse ex hoc descriptum; verum e dissensu, aliquoties etenim inter se dissident, quod ab aliis dissimulatur, non minus quam e consensu liquet, utrumque posse de archetypo eodem describi a librario plane ἀναλαμβάνειν: cujus tamen characteras, utcunque pravy, operæ Aldinæ sequi sunt coactæ. Ipsum vero archetypum fuisse Mediceum aut Me-

dicei apographum patet e ratione lacunarum, quas Guelpherbytanus una cum Aldina editione in Agamemnone exhibet.

Alter fuit Medicei apographus chartaceus, Aldino longe emendatior, quo usus est, ut opinor, Robortellus, hodieque exstat in Bibliotheca Parisiensi. Continet Æschyli quinque fabulas, Agamemnone Choëphorisque omissis. Lectiones ejus Varias edidit Butler sub nomine Ask. D. Ab ipso Jano Lascare exaratus fuit, uti perhibent aliqui Franco-Galli; ideoque inter vetustiores recenseri nequit.

Etsi Mediceus lacunosus est hodie, fuit tamen, quum ex illo tunc temporis integro describeretur Florentinus ille papyraceus Sæc. xiv. in Bibliothecæ Laurentianæ Plut. xxxi. 8, necnon Venetus in Bibliotheca D. Marci, N°. DCXVI. e quorum alterutro supplevit primus Agamemnona Victorius. Verum ex illis duobus Mss., neuter ad Supplices, in utroque omissas, pertinet; neque de iis esset, eum mentionem facerem, nisi omnia voluissem, quæ de Mss. Æschyli dici debeant, tractare, litesque, de iis sæpe motas, quantum in me fuerit, componere; neque ob aliam causam moneo Codicem illum Farnesianum, quo usus est Victorius, ut testatur ipse in Præfatione sua, hodie exstare in Bibliotheca Regia Neapolitana: cujus tamen pretium est plane nullum; quod et Victorius satis bene perspicere videtur, utpote Triclinii recensionem exhibentis, uti sum de ea re certior ab Elmsleo factus.

E præmissis, opinor, liquido patet, ut, quoties scriptura

Codicis archetypi, Medicei, dico, aut Philolphiani, diserte commemoretur, toties Variæ Lectiones reliquorum librorum pro nihilo habendæ sint. Ubi vero illi vel sileant vel inter se dissideant, silentium hi poterunt vel compensare parte aliqua, vel litem omnem componere Lectionibus Variis commemoratu dignis.

Hactenus de libris manu scriptis. Ad editiones impressas pergat nunc oratio. Verum licet satis jam dictum sit de Aldi Robortellique editionibus, utpote de apographis magis minusve prave exaratis, pro nullo aut levi momento habendis, est tamen, ubi editio Robortelliana in partes vocari debet, ut quæ conjecturas nonnullas Robortelli Sophianique exhibeat quam maxime ingeniosas verissimasque. Neque in tali argumento prætermittenda est editio Turnebi; qui errores istos mirificos operarum Aldinarum ope solius ingenii in Agamemnone, Choëphoris, Eumenisin, et Supplicibus solerter emendavit; in reliquis vero fabulis poterat, uti fatetur ipse, libris *Mss.* adjutus esse.

Verum enimvero tanta est morborum in Æschyleis cohors, ut ne libri quidem vetustissimi medicinam omnibus ulceribus fidam proferre possint. Id umice testatur editio Stephani: in qua licet Victorius ope Codicis Florentini aut Veneti Farnesianique textum Agamemnonis et Scholia Robortelliana, hic illic aliqua parte manca, suppleverit, plurimos tamen nævos reliquit intactos, ingenio Editorum detergendos. Quantillum etenim emolumenti Codices, denuo collati, sint præbituri, abunde patet e Sylloge Variarum Lectionum, quas e Msto Florentino haustas in Agamemnōne edidit Blomfieldus Præf.

p. xii—xvi. quarum partem maximam Victorius poterat omittere consulto, utpote manifesta describentis peccata, relatu indigna.

Ingenio quam subtili iudicioque quam acri Tragicorum reliquias versaverit Gulielmus Canter, non meum est, elogia supervacanea usque aversati, prædicare. Nec tamen silentio premendus est is, qui primus metra Antistrophica tractavit, effecitque, ut intelligerent tandem recentiores, quantam mihi gloriam reportare futurus sim, qui scientia rei metricæ probe institutus, vestigia ejus persequendo, veritatem e tenebris protraxero latentem, et Æschylea carmina ostendero meridiana luce clariora,

Alia fuit Stanlei virtus. Is enim, ingenio licet minime deficiens, fuit tamen doctrina multiplici longe ditior; fecitque, ut Commentario luculento, quicquid inter Æschylea esset tenebricosum, perquam scite exponeretur; neque raro idem emendationes protulit, unde corrupta sanari possent. Harum quidem emendationum laudem quantulamcunque e Stanleo eripere voluit Blomfieldus in *Edinburgh Rev.* No. 38. p. 494. et *Mus. Crit.* N. I. p. 109. neque sententiam mutat in Præfat. ad Agamemn. p. vii. Argumenta, fateor, primo quidem aspectu gravia cum Vanvillero Blomfieldus allegavit, plagii Stanleum arguendi causa. Verum ne documenti quidem imago indicat Stanleum Casauboni Schedas vidisse, nedum in suos usus convertisse. Istiusmodi quidem accusationem Pauwius aliquis avide amplecti poterat, talem, qualem ubique captat, neque semel suo ipsius damno, minime omissurus in Stanleum invehendi occasionem. Verum Pauwios istos

malevolos ipse soleo contemptui habere; neque fuisset, cur crimen illud Stanleo objectum diluere vellem, nisi vidissem Butlerum in praelia ruere, pectore magis animoso, quam dextra profligare hostem valente. Ille enim parum caute dicit argumenta Blomfieldi maximam in partem esse e Schedis Msstis derivata, quas Stanleus ipse vivus non evulgaverat; ideoque non esse in causa, cur propter eas plagii damnetur Stanleus, qui potuisset, si vivus esset, sua cuique assignare. Verum excusatio illa fulcro satis valido eget. Etenim e conjecturis quinque et triginta, quas Blomfieldus allegavit plagiarium arguendi causa, non nisi quindecim ad Schedas Msstas pertinent. Atqui ea ipsa res mihi documento est, Stanleum esse omnem plagii immunem. Etenim si conjecturas viginti Casaubono surreptas edidit Stanleus, pudore omni deposito, qui potuit fieri, ut iste fur perfricatæ frontis reliquas quindecim omitteret? Poterat sane, respondebit fortasse Blomfieldus, nonnullas, relatu indignas, omittere. Verum istas, si tantopere despexisset, in Schedis, quasi auro contra pretiosas, conservasset? Non opinor. Verum enimvero omnis illa de plagis Stanlei rixa est habenda, quasi de lana caprina, donec comprobatum fuerit Schedas Casauboni in Stanlei manus devenisse. Eas etenim devenisse suspicari, quia devenire possant, Casauboni notis e Bibliotheca Parisiensi furto ablati, ne scurram quidem malevolumque decet. Neque major fidei habenda est fictis illis Stanlei per Europam itineribus, Casauboni scrinia compilandi causa factis. Ambiguas, ne quid gravius dicam, voces ita in vulgus spargere ecquis candidus non erubescit? Satius esset comprobare Stanleum, hominem scilicet venæ pauperrimæ et generis graculorum, utpote ne levissimum quidem de penu suo proferre potentem, et aliorum

gloriolæ vehementer avidum, Casaubono consentire non potuisse, nisi per facinus a quolibet ingenuo quam maxime alienum. Verum id Blomfieldus neque comprobavit, neque poterit, uti auguror, comprobare in historia illa, quam de re Plagiaria, uti perhibent, meditatur, auctor sane idoneus facta ista ad celebranda, quorum ipse magna pars nihil non cognoscere videtur. Mecum pro Stanleo contra Blomfieldum pugnat nescio quis scriptor in *British Rev.* N. xxvii. p. 301, 2. cujus verba compendiose descripta merentur allegari. "That there are coincidences between the conjectures of Casaubon and Stanley, we do not mean to deny; but surely it might probably happen that two men of study and taste, in attempting to unravel the same thread of unintelligible jargon, should arrive at the same conclusion by the same or similar methods. Still as the coincidences are remarkable, we have noted the following as the most prominent: vv. 208. 277. 647. 790. 921. 1070. 1091. 1232. 1585. Of the other corrections, however, there are several which have been suggested by other critics as well as Casaubon and Stanley, and which might easily therefore be supposed to have occurred to the independent judgment of them both; and others again, which are extracted from the writings of Athenæus and the different grammarians, which a man of Stanley's reading might as probably have drawn from his own resources, as filched from the annotations of another. Again, there are other corrections of Casaubon's, which Stanley has not adopted, and which it is probable he would have adopted, had he supposed that he could have done it with security. Of this kind are those in vv. 12. 68. 446. 966. 987. 991. 1131. 1143. And still further, there are other passages in which Stanley

has proposed two different corrections, the one the same; and the other different from Casaubon's; such as 243. 295. and some others. Would he have thought it worth his while to steal an emendation, when he doubted whether he had not a better of his own?"

Hæc fere scripseram typis jamjam committenda, nihil famæ metuens Stanlei, utpote despicientis *telum imbellè sine ictu*, cum documenta nonnulla Dobræo accepi, unde lis omnis coram iudicibus poni melius quam ante posset.

Nempe argumenta, quibus inductus Blomfieldus Stanleum plagii insinuat, (quo crimine eum diserte absolvit Vauvillier, eatenus Blomfieldo erga Viros Eruditos æquior,) pendent de libro illo Bibliothecæ Parisiensis N. 2791. unde paucissima tantum e Casaubonianis excerpit, teste Boissonado (apud Butlerum Præf. vol. VIII. p. xxxii.), Faëhsius in *Sylloge Lect. Græcar.* p. 145—157. Quoniam vero ibi exstant ~~arum~~ manuum characteres, de quibus omnis ambigendi locus minime præciditur, utrum ambæ an alterutra Casauboni sint, necne, manus, (Butler etenim et Boissonadus de hac re inter se dissident) literarum bono haud exiguo evenit, ut reperiretur in Bibliothec. Public. Cantabrig., signatus nota recentiori AB. 4. 18. (cujus vice vetustiore D. iv. 38. allegavit Butler,) liber quantivis pretii septem Æschyli Fabulas, non Agamemnona tantummodo, quæ summa est libri Parisiensis, continens, referensque manum indubiam Casauboni. Exemplar illud editionis Stephanianæ Æschyli, quocum compacta sunt et exemplaria Stephaniana Apollonii et Callimachi, fuit circa A. D. 1697. penes Morum, Episcopum

Eliensem, commemoraturque in Catalog. Mss. Angl. et Hi-
 bern. T. II. p. 383. E quo Catalogo, ut opinor, notitia
 Casauboni schedas, quæ, ab ipso auctore commemoratæ bis ad
 Strabon. p. 18. et 104., in Bibliotheca quadam latere, aut pe-
 risse penitus videbantur, exstare demum in vulgus venit;
 quibus, *épaulé* sane pretioso, repertis, homines eruditi studio
 haud levi incumbebant, ut ex iis excerpta plurima describe-
 rentur. Horum inter apographorum recensionem veniunt
 illa Vossiana, de quibus mox accuratius agam, Stanleo. ut
 videtur, missa, editionem novam locupletandi causa, quæque
 scriniis suis mandavit Stanleus, ne verbo quidem uno Casau-
 boni aliorumque mentionem faciens, utpote maxime, unde
 Vossiana fuerint derivata, ignarus. Alia sunt e Casaubo-
 nianis excerpta: quales sunt illi duo Oxonienses libri, suo
 loco mox commemorandi. Hic vero de Casauboni ipsius
 schedis est sermo omnis. Ubi unum illud moneo, quod ex
 istis vel "Cas." vel "ex Casaub." patet liquidissime librum
 illum a Casaubono non omnem fuisse scriptum; licet in con-
 trariam partem sententia cuivis trahi possit ex illo, "Absolvit
 Ia. Casaub. V. Kal. Mart. 1610." Rem sane, quoquo te ver-
 tas, difficilem ita expedio. Nempe Casaubonus, *Æschylum*
 edere olim meditatus, exemplari Cantabrigiensi alleverat
 quicquid e schedis Aurati Scaligeri aliorumque corrasum
 esset; editionemque jamjam prelo commissurus, in Agamem-
 nona primum videtur pleniorum Commentarium descripsisse,
 quem exhibet hodie liber Parisiensis: cujus marginibus
 nescio quis, aditu ad scrinia Casauboni patefacto, ea allevit,
 quæ e Cantabrigiensi libro excerpta esse videntur, et probe
 sunt notata signis illis "e Cas." et "e Casaub." Hanc meam
 conjecturam comprobabit, opinor, Boissonadus; quo iudice

omnes ea, quæ indidem scripsit "ex emendatione Casauboni" vel "ex Casaubono," ipsius Casauboni vix et ne vix quidem esse potest. Verum utut hanc litem componat aliquis, nolit reputare argumenta, de libro Parisiensi hausta, ad Stanleum plagii arguendum valere posse. Ita enim Blomfieldus sibi convenienter parumque accurate ratiocinatur. Fuit olim liber, Casauboni emendationes continens, Parisiis servatus. Hunc igitur vidit Stanleus. Quia videre scilicet per itinera poterat! Fuit idem liber a bibliotheca furto ablati. Furem igitur Stanleus egit plagiorum causa. Quasi Stanleus esset unicus librorum fur, plagiariorumque vel ante Blomfieldi tempora notissimus! Atqui, dixerit aliquis, cum Casaubono Stanleus non aliter toties convenire potuit in illa *Æschyli fabula*, quam ne Blomfieldus quidem etiam post Casaubonum Stanleumque intellexit, nisi per fraudem plagii manifestam. Huic respondeo, ad litem componendam parum valere, quantum aut quantillum in illa fabula Blomfieldus intellexerit; scio tamen cum Casaubono Stanleum convenire sæpissime etiam in reliquis sex fabulis, quarum in locis mendosis ne unam quidem emendatam exhibet ille liber Parisiensis. Utrum vero Cantabrigiensi libro, necne, crimen illud in Stanleum confirmari possit, neque statuo quidquam, neque renuo. Spartam illam Blomfieldo ornandam relinquo lubentissime: is enim, nullus dubito, quin sibi semper occinat illud, *Τὸν φῶρ' ἀλλοκεῖν χρηστός ἐστ' ὁ φῶρτατος*.

Verum diu nimis ad Blomfieldi argumenta refellenda commoratus sum. Ad viam, unde sum digressus, redeo.

Post Stanleum exorti sunt homines nonnulli ad *Æschylea*.

sive intelligenda sive emendanda plane impares. Est tamen, ubi sorte, nescio qua, insperata unam alteramve emendationem aliquis proferat, quam nefas esset silentio penitus obruere. Exemplo sint vv. 3. 85. 462. 590. 591. 674. 760. 874. 894. 901. 930. 941. 1002. 1019. 1040.

His locis exceptis, lubenter omisi Pauwii cavillationes, senilis Heathii Butlerique puerilis impotentiam, doctrinam Abreschii, quæsitam nimis, et nihil Æschylo profuturam, verba Schutzii proluxa, et furta non tecta satis, Bothei denique plusquam Laconice brevitatem loquendi, et audaciam fingendi verba, nemini Græcorum audita.

In censum vero Editionum præstantiorum venit illa Glasguensis forma minori,¹ quam Porson curavisse fertur,

¹ Hujus editionis, impressæ licet A. D. 1794. nulla tamen exemplaria venalia prostabant usque ad A. D. 1804. Verum A. D. 1795. in lucem data est editio forma maxima, ad fidem alterius clam impressa. Hanc editionem, aspectu quidem priorem, at revera posteriorem Schutzii adeo assidue perolvebat, ut Porsoni emendationes in editionem suam denuo recognitam tacite inferret, nominis sui immemor, aut aliorum gloriolæ nimis cupidus: Schutzii furta primus detexit V. D. in *Monthly Rev. Appendix* Vol. LII. *New Series*, p. 527. eundemque plagii insinulavit Butler ad Suppl. 213. suspicatus Schutziana in hac fabula cum Stanleianis mirum in modum convenire, utpote de margine cujusdam editionis derivata. Ea, ni fallor, suppeditabant schedæ Spanhemianæ, quas Schutzii alique in Bibliotheca Regia Berolinensi exstare testantur, a Schutzio ipso sæpe in partes vocatas. Ipsa vero Spanhemiana sunt derivata e libris Vossianis. Id liquido patet e notis Spanhemii ad Aristoph. Plut. 383. ubi Aurati conjecturam commemorat, e Vossianis sibi commodatis, ut ipse dicit, haustam; necnon ad Ran. 695. testatur se in aliquot Codd. antiquis legisse *ἀποδωλωσι* in Suppl. 69. ubi per Codices illos antiquos nihil aliud quam libros Vossianos intelligebat.

Omni licet apparatu Critico sit destituta, habet tamen in ipso textu signa manus vere Phidiacæ manifesta, et in Supplicibus præcipue, quod par fuit in fabula omnium corruptissima, aut stellulæ plurimæ emendationes egregias indicant, aut obeli ad veram scripturam quasi facem intelligentibus prætendunt.

Omnibus hisce libris adjutus, et, quod libris fere omnibus præstat, ingenio conjecturarum feraci, ad Æschylea emendandum nihil veritus me accingebam. At dum omnigena meis usibus profutura diligenter quæro, forte fortuna, Leidæ versatus, inter libros Vossianos reperio tria exemplaria editionis Stephanianæ, unde hausta sunt, nisi fallor, ea omnia, quæ nunc sincere, nunc secus descripta, e schedis Askewianis alij ediderunt. Eos libros Leidenses designo, La'. Lβ'. Lγ'. Ex quibus La' fuit olim penes Jos. Scaligerum, mox in Gerardi Vossii, dein filii ejus potestatem venit. Inde Scaligeriana edidit Abreschius. At Lβ'. exhibet in margine emendationes manu duplici scriptas: quarum altera vetustior, ut videtur, lectiones e Stanlei editione haustas allevit, altera vero conjecturis, nescio cujus, haud indocti semper fere præscripsit *lows* vel *ls*: quæ tamen plerumque conveniunt cum iis, quæ Pearsono tribuit Butler Askewii schedarum fide, quæque exstant in Stanlei scriniis cum f. præscripto. Eadem fere, ac quæ Lβ'. continent duolibri Oxonienses, Oa'. Oβ'.: quorum prior, olim penes Rawlinsonum, ita notatur in Catalogo Bibliothecæ Bodleianæ. "Rawl. 190." at posterior "Auctar. S. VI. 16." Hujus possessor fuit olim nescio quis *Guil. Stonestreet*. Ille vero liber eo nomine notandus est, quæ charta ibi titulum præcedens hoc scriptum

exhibeat: "Æschylus, partim ex Porto, partim ex Aurato, restitutus." Unde tandem intelligi potest, quid sibi velint illa P. et F. P. aliquoties inventa in Lβ.: qui liber fuit olim penes Bourdelotum; cujus inde mentionem fecit Askewius, in Programmate suo de nova Æschyli recensione apud Butler. Vol. VIII. p. XXIX. Cum Vossianis in Lβ. et Oxoniensibus concinunt et Bigotiana; quæ præbet margo editionis Stephanianæ inter libros Burneianos in Musæo Britannico adservatos. Ea Bigotus, ut testatur nescio quis olim libri possessor, sua ipse manu propria descripsit ex editionis Canterianæ exemplari. Eadem Bigotiana alleverat Musgravius editioni Glasguensi A. D. 1746. Hujus libri, qui postea in Porsoni bibliothecam devenit (unde Blomfieldus Bigotiana edidit) hodie emptionis jure, libris Porsoni sub hastam ductis, noster Jo. Mitfordus se possessorem esse gloriatur. Etsi ea Bigotiana (quorum particula e schedis Matthæi Raperi olim Oxoniensis evulgatur in *Classical Journal*, No. XXXIII. p. 178, 9.) plerumque conveniunt cum iis, quæ Pearsono assignantur, pauca tamen ibi exstant non reperta inter Pearsoniana, seu, rectius ut dicam, Casauboniana; quæ Pearsono non aliam ob causam tribuebantur, quam quod ille, olim penes Rawlinsonum, liber hodie Oxoniensis, quo Needhamus usus est, quique Askewio e schedis Needhami solis innotuit, autographum Pearsoni exhiberet, emendationesque, nescio cujus, Pearsono tamen dignas, contineret.

Tertius vero inter Leidenses libros Lγ. continet manu minutissima et lectu difficillima descriptum, quicquid La', et Lβ. planius exhibent et melius: quorum auxilio si

destitutus essem, librum hunc non nisi labore magno et fortasse inutili pervolvissem. Ex eo tamen nonnulla excerp-
sit Stanleus, hodie inter schedas suas nemini assignata et
præscripto f. carentia.

Inter ea denique, quæ ad notas Virorum Doctorum inedi-
tas pertinent, minime omitti debent annotationes, quas ipse
selegi, neque enim omnes erant proferendæ, L. C. Valcke-
naeri. Eas mihi Janus Valckenaer, Amstelodamensis, et
Luzacius, Leidensis, mutuo dederunt. Horum Batavorum,
quibus et alios gentis ejusdem possum addere, erga me plane
hospitem ignotumque officia benevola prædicare satis
nequeo. Id unum audeo dicere. Beneficia illa non imme-
mori esse collata, hæc pagina testetur velim.

*Literarum, quibus inter Annotationes ad hanc fabulam
libri tam scripti quam impressi signantur, Explicatio.*

- V. Textus vulgatus, in quo Mss. et editiones conspirant.
M. Codex Mediceus in Bibliothecæ Laurentianæ Florentiæ
Plut. xxxii.9.
Ph. Codex Philelphi in Bibliothecæ cujusdam Florentinæ
Plut. xxxi. 1. vel. 8.
P. Codex Parisiensis in Bibliothec. Reg. 3521.
G. Codex Guelpherbytianus, Schutzio collatus.
A. Editio Aldina. Venet. 1518.
R. ——— Robertelliana. Venet. 1552.

T.	Editio	Turnebiana.	Paris.	1552.
S.	—	Stephaniana.	Paris.	1557.
C.	—	Canteriana.	Antverp.	1580.
St.	—	Stauleiana.	Londini.	1663.
Pa.	—	Pauwiana.	Hag. Com.	1745.
Po.	—	Porsoniana.	Glasguæ	} 1794.
			et	
Sch.	—	Schutziana.	Halæ	} 1794.
			et	
				} 1800.
Bo.	—	Botheana.	Lipsiæ.	1805.
But.	—	Butleriana.	Cantabrig.	1809.
Bl.	—	Blomfieldiana.	Cantabrig.	1810-18.
He.	Heathii Notæ.		Oxonizæ.	1761.
Abr.	Abreschii Notæ.		Zwollæ.	1763.

Lα. Liber Leidensis inter Vossianos No. 217.

Lβ. 88.

Lγ. 200.

Oα. Liber Oxoniensis notatus "Rawl. 190."

Oβ. "Auctar. S. VI. 16."

Big. Excerpta e libro olim Bigotiano.

Inc. Incerti cujusdam Emendationes in **Lβ.** **Lγ.** **Oα.** **Oβ.** Bigotiano libro, Askewianisque Schedis repertæ. Ne libri igitur unius lectiones ter citentur, quoties sex illa exemplaria conveniant, toties compendiose scribitur Inc.; ubi vero dissideant, sua lectio suo cuique libro diserte assignatur.

VI. L. C. Valckenaeri Notulæ Mss.

IN ÆSCHYLI SUPPLICES

ANNOTATIONES.

DUPLICEM fuisse fabulæ titulum *Ἰκετίδες ἢ Δαναΐδες* suspicatur St. e Strabonis verbis v. p. 338. C. *Αἰσχύλος ἐκ τοῦ περὶ Μυκῆνας Ἀργούς φησὶν ἐν Ἰκετίσιν ἢ Δαναΐσι τὸ γένος αὐτῶν*, scil. Pelasgorum. Verum ibi vice ἢ legit καὶ Hermann. in Dissertat. de Æschyli Danaïd. p. xii. Diserte quidem a Grammaticis citatur Æschylus *Ἰκετίσιν*. Vid. ad 271. 614. 884. Est tamen, ubi titulus alter ab iisdem agnoscitur, si vera sit conjectura mea ad 257. Hanc vero litem, quam St. primus movit ad *Δαναΐδων* Fragmenta, ibi melius componere potero.

Quo tempore fabula hæc fuerit acta, memoriæ a nemine, quod sciam, diserte traditur. Verum e documento, quod dicitur, interno patet eam esse omnium fabularum, quæ exstant, antiquissimam, utpote inter scenæ veluti incunabula editam. Etenim teste Polluce iv. 100. *Τὸ παλαιὸν ὁ τραγικὸς χορὸς πεντήκοντα ἦσαν*. Et quinquaginta sunt Danaïdes, e quibus Chorus constat. Teste quoque Aristotel. de Poetic. c. 10. *καὶ τό τε ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε, καὶ τὰ τοῦ χοροῦ ἡλάττωσε—τρεῖς δὲ—Σοφοκλῆς*: neque aliter Diogen. Laert. III. 56. *πρῶτον μὲν μόνος ὁ χορὸς διεδραμάτιζεν· ὕστερον δὲ Θέσπις ἓνα ὑποκριτὴν ἐξεῦρεν ὑπὲρ τοῦ διαναπαύεσθαι τὸν χορὸν, καὶ δεύτερον Αἰσχύλος*. Et sane non nisi

duo histriones fabulæ hujus omnes personas implent. Etenim idem histrio poterat agere partes Danaï et Præconis, veste tantummodo, quod fieri solet, mutata. Hujusmodi ἀνασκευῶν rationem primus aperuit Tyrwhittus ad Aristot. l. c. p. 134. dein Elmsleus in *Quarterly Review* N. xiv. p. 449. eandemque tractavit materiem Blomfieldus in *Musæo Crit.* N. vi. p. 205. Neque crambem mihi recoquere placet. Personis igitur Pelasgi et Præconis demptis, quarum partes in hac fabula sunt exiguæ, jure poterat Chorus dici διαδραματίζειν cum interlocutore uno, ad Thespidis antiquissimi morem. Neque profecto alios latuit, cæteris fabulis ordine chronologico præcedere Supplices: quibus successere Persæ. Id patet e ratione carminum Anapæsticorum. Etenim fabulæ, quo vetustioris, eo majores in scena partes sibi Chorus arrogabat: et antiquum, quod par fuit, obtinebat, ut, extra Iambos, nil, nisi carmina antithetica, caneret. Jure igitur Anapæstos, etsi iis systemate modo non regulari decurrentibus Chorus προλογίζει, Antistrophicos tornavit Æschylus in Supplicibus, et jure idem poterat Anapæstos ex ore Chori προλογίζοντος in Persis efferre non Antistrophicos, ut quæ fabula esset eo tempore acta, quo Chorus ἐλαττοῦσθαι cœperat, interlocutoribus pluribus introductis. In Supplicibus etenim personæ sunt extra Chorum tres, quatuor vero in Persis. Neque pro nihilo quidem haberi debet hoc de Anapæstis Antistrophicis præmonitum. Ex eo etenim subsidium haud leve trahi potest ad tuendum illud supplementum, quo locum difficilem, utpote lacunosum, ad v. 4 et sqq. expeditum integrumque reddidi: neque minus idem polluit inventum ad voces, quibus ordo lucidus in v. 13 et sqq. mire turbatur, quam maxime ineptas depellendum.

Nescio qua incogitantia evenit, ut in Notis ad dramatis

personas falsum quid eloquerer imprudens. Ibi enim dixi Catalogum Personarum in edd. principibus deesse. Atqui T. ad finem Eumenidum ita exhibet. ΙΚΕΤΙΔΕΣ. Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα. Χόρος δαναϊδων, Δάναος, Ἀργείων βασιλεὺς, Πρεσβύτες, Κόραι. Προλογίζει δὲ ὁ Χόρος. Verum inter Lectiones Varias ita: Πρεσβύτες, Κόραι, Κήρυξ Αἰγυπτιαδῶν. Ex his duobus effeci Catalogum utroque meliorem. Etenim Χόρος et Κόραι, necnon Δάναος et Πρεσβύτες, quatuor sunt nomina pro duobus dicta.

1. Ζεὺς ἀφίκτωρ, Redde *Jupiter advenarum præsēs*. Similiter intelligi solent illa epitheta Ξένιος, Φίλιος. Vid. ad 666. Hujusmodi dictiones ridebant Comici. Unde intelligas meam emendationem in Aristoph. Eq. 1262. ubi Ἀλλαντοπώλης, de Cleonte victor renunciatus, pie laudem numini suo refert acceptam. Ἀλλάντιε Ζεῦ, σὸν τὸ νικητήριον. Ita enim legi debet vice inepti Ἑλλάνιε. Dicitur vero Ἀλλάντιος Ζεὺς eodem jure quo, teste Hesychio, Παλλάντιος Ζεὺς ἐν Τραπεζοῦντι, necnon Athenis Ζεὺς σκαΐσιος colebatur, teste Eustathio ad Od. H. p. 1573=275, qui glossam ex eodem Lexico hausit, quo Hesych. Διὶ σκασίῳ παραπετοίηται παρὰ τὸ σκυφαντεῖν.

2. T. ἀρθέντ'. M. ἀροέντ'. De O et Θ permutatis vid. ad v. 67.

3. Ita Abr. R. ἀπὸ προστομίων. Verum fluvii ostia sunt στόμια, στόμα et στόμωμα dicta, non προστόμια. Et sane A. ἀπὸ στομίων. Mox M. λεπτομαθῶν. Inc. λεπταμάθων. Id ferri poterat, inserto τῶν ad mentem St. Ipse vero prætuli cum Pa. λεπτοψαμάθων. Exstat vox affinis πολυψάμαθον infr. 870.

4. Ph. νεῖλον διὰν δὲ λειποῦσαι χθόνα, intermediis omissis. Supplementum hausi ex Hesychii gl. corruptissima. Ibi Ms. ita; Γλυκερῶ σιδωνίῳ δράμα δε εστιν ἐν ᾧ θεμελὴς ἀρχεται ρυτῶς· σιδωνίον αὐτῷ λιποντες καὶ δροσεραν ἀδαρον. διεβεβητο

δε το μέρος τουτο. Eam glossam ita cum Schowio partē aliquā emendat Porson in Miscell. Crit. p. 283. Γλυκερὸν Σιδώνιον ἄστν λιπούσαι Καὶ δροσερὰν Ἀραδὸν: quocum facit Steph. Byz. V. Ἀραδὸς νῆσος Φοινίκης. Rem tamen ille omnem ad liquidum non perduxit; quod mihi tandem, ut opinor, facere concessum est. Etenim lego Γλυκεροῦ καὶ Σιδώνιον δρᾶμα δέ ἐστιν ἐν ᾧ ἔμμελεις ἀρχεται οὕτως καὶ Σιδώνιον ἄστν λιπόντες δροσερὰν δὲ ἀλίρροον: ubi latent rudera verborum Tragediæ, quam Lexici auctor satis bene designavit voce ἔμμελεις, ut patet ex Hesychii gl. Σικιννίς ὄρχησις τις στρατιωτικὴ ἢ σατύρων σύντονος ἀπὸ τοῦ σεῖσθαι καὶ κινεῖσθαι ἦν δὲ καὶ ἔμμελεια τραγικὴ καὶ κωμικὴ κόρδαξ: et magis aperte ex altera gl. Ἐμμελεια εἶδος ὀρχήσεως, καὶ Πλάτων ἐπαινεῖ τὴν ὀρχησιν καὶ φησὶν [Legg. vii. p. 898. A.] ἢ ἀπὸ τοῦ μέλους ὠνομάσθη ἢ ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰ μέλη γίνεσθαι τραγικὴ δὲ ἢ ὀρχησις. Ἀργυρῖοις δὲ Αἰσχύλος ἀντὶ τοῦ σατυρικῆς, ἢ ἐστὶ σίκιννις. Ubi lege ὀρχήσις Αἰσχύλος Ἀγύρριος δὲ ἀντὶ τοῦ σατυρικῆς—Etenim voluit indicare Lexicographus, quomodo inter se dissiderent Æschylus et Agyrrius in voce Ἐμμελεια intelligenda. Mox apud Hesychium ex ΑΔΑΡΟΝ erui ΔΙ ΑΛΙΡΡΟΟΝ, addidique ἄλσος, memor dicti simillimi infr. 868. δι' ἀλίρροντον ἄλσος, necnon πόντιον ἄλσος in Pers. 115. ubi St. advocat illud Tullianum *Neptunia prata secantes*: neque distant Ionis verba apud Schol. ad Phœn. 219. Ὅταν δὲ πόντου πέδιον Αἰγαῖον δρᾶμω, neque Æschylea in Νηρηῖσι, Δελφινόφορον πέδιον πόντον διαμειψάμενη. Neque illud Γλυκεροῦ epitheton Νεῖλου pro suo noluisse Æschylus agnoscere, qui dulces aquas Nili celebravit in Prom. 811. Ἰησι σεπτὸν Νεῖλος εὖπορον ῥέος: ubi Stanl. opportune allegavit Achill. Tat. iv. p. 269. γλυκὺ δὲ πινόμενον ἦν et ipse addo Heliodor. Æthiop. ii. p. 110=93. διὸ πιεῖν τε ἐστὶ γλυκύτατος scilicet ὁ Νεῖλος: necnon Euripid.

Archelai Fr. II. sic emendandum: Νεῖλον λιπὼν κάλλιστον
 εὐγλάγους ἔδωκε, "Οἱ ἐκ μελαμβόλοιο πληροῦνται βοαῖς Αἰθιοπίδος
 γῆς, ἥνικ' ἂν τακῇ χιὼν, Τέθριππ' ἐλῶντος ἡλίου δι' αἰθέρα;
 Ubi, cæteris hodie omissis, id unum moneo, quod εὐγλάγους,
 vice ἐκ γαίας, tuetur lectio varia εὐγλάγους—πέλλας, quam
 conservavit Athen. XI. p. 495., vice περιγλάγους in Hom. II.
 II. 642. Fabulæ initium, ut testatur Hesychius, διεβεβόητο.
 Neque id mirum. Etenim Æschylus hic, ut alibi, se imitato-
 rem nimis servilem prodebat Phrynichi: e cujus Phœnissis
 initium conservavit Schol. ad Aristoph. Vesp. 220. Φρυνίχας
 δὲ ἐγένετο τραγῳδίας ποιητής· ὃς ἔγραψε δράμα Φοινίσσας ἐν ᾧ
 μέμνηται τῶν Σιδωνίων—μοχ μάλιστα δὲ τὸ ἐκ Φοινισσῶν αὐτοῦ·
 τὸ καὶ Σιδῶνος προλιποῦσα τὸν ναὸν ἢ Σιδῶνιον ἄστυ λιποῦσα·
 unde negotio nullo erui potest ἐκ Φοινισσῶν, "Ἄστυ γλυκερὸν
 καὶ Σιδῶνος Προλιποῦσ' ἄλιαν νᾶσον· ἢ Σιδῶνιον ἄστυ λιποῦσα·
 quæ verba postrema sunt Æschyli in Scholio decurtato; quod
 plenius legerat Hesychius. Verum de Æschyleis, ibi latentibus,
 etsi hæreo aliquatenus, de Phrynichi tamen fabulæ
 laciniis dubito nullus. Neque de sententia me depellit scrip-
 tor argumenti Persarum: cujus verba sunt Γλαῦκος ἐν τοῖς
 περὶ Αἰσχύλου μύθων ἐκ τῶν Φοινισσῶν φησὶ Φρυνίχου τοῦς
 Πέρσας παραπεποιῆσθαι· ἐκτίθησι δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ δράματος
 ταύτην. Τάδ' ἐστὶ Περσῶν τῶν πάλαι βεβηκότων. Etenim eo
 tempore, quo datæ sunt Phrynichi Phœnissæ, Persas Æschyli
 præeuntes, Chorus non adeo fuit ἡλαττωμένος, ut Prologi
 partes desereret. Id diserte mox ipse argumenti scriptor
 testatur verbis suis, ἐνταῦθα δὲ προλογίζει χορὸς πρεσβυτῶν.
 Versus igitur ille Phrynicheus ex ore Eunuchi erat dramatis
 quidem ἀρχή, verum ad finem ἐμμελείης dictus: quæ saltatio
 fuit inter Prologum canendum exhibita. Probe igitur, uti
 spero, emendata expositaque Hesychii glossa, ad Tragici

verba lacunosa redeo: ibique nego stare posse δὲ λειπονσαι: neque, quod conjicit Seidler ad Trø. 176. δ' ἐκλείπουσαι, neque Parœmiacum istum Νελλον δίαν δὲ λειπούσαι in systemate, quale textus exhibet vulgatus, regulari quemvis defensorum esse puto contra Dawesii canona, statuentis Parœmiaco sententiam claudi debere. Quod ad λειπούσαι in tali sententia, id plane rejici debet propter illud Phrynicheum προλιπούσα et Euripideum apud Aristoph. Ran. 1225. Σιδώνιον ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλείπων: quibus Indices Tragicorum V. Λείπω, Ἐκλείπω et Προλείπω, similia innumera præbent. Denique quod ad δίαν, etsi epitheton tale perpetuum de quavis terra usurpari potest, mihi tamen liceat suspicari eam vocem esse rudera alterius σιδωνιον: et λιπονθαι esse mutatas in λικουσαι ab aliquo, constructionem nimis caute prospiciente, et tamen nesciente aī concordare cum primitivo ἡμεῖς, quod in possessivo ἡμέτερον latet. Similis fere ignorantia similem peperit errorem in Prometh. 146. ut monui in *Classical Journal*, No. x. p. 308. Vid. et Matthiæ Gr. Gr. §. 466.

7. Σύγχορτα. Vicina. Hesych. Αὐλῆς — καὶ γὰρ τὰ ὄμορα σύγχορτα λέγουσι. Eurip. Andr. 17. Σύγχορτα ναίω πέδια: unde emendant alii Hesych. Χόρτος ὁ συνήθης [quod frustra exponere conatur Toup. iv. p. 15. est enim mendosum, ut opinor,] καὶ δὲ περίβολος τῆς αὐλῆς, ὡς τὸ Αὐλῆς ἐν χόρτῳ [Hom. Il. A. 773.] οἱ δὲ εὐρυχωρίαν· δηλοῖ δὲ καὶ χώραν [dele hoc ex εὐρυχωρίαν natum] χόρτασμα καὶ τὸν ὅρον ἐκ γαίῳ [lege ἐγγίω propiorem: agnoscit Hesych. Ἐγγιον· ἐγγύτερον] ὡς ἐν τῇ Σύγχορτα ναίαι παιδιαί.

8. V. οὐτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίῃ. Cave credas οὐτιν' esse οὐτινι per elisionem. Etenim i dativi singularis elidi nequit. Litem primus composuit Elmsleus ad Heraclid. 693. In contrariam partem Blomfieldus in *Quarterly Rev.* No. XVIII.

p. 360. citat Ὑπαντιάζειν παῖδ' ἐμῷ πεφάσσομαι. At quidni legatur ibi παιδί μου? Et sane in Æschyli loco syntaxis esse poterat χθόνα φεύγομεν, οὗ τινα ἀνθρώπων φεύγομεν: collato Eurip. Suppl. 159. Τυδεὺς μὲν αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός: nisi lateat ibi κακῶν θηπουλον ulcus, licet vulgatum tueri videatur Eustath. Il. E. p. 971=957. et Euripides ipse in Hipp. 35. Μίασμα φεύγων αἵματος: neque proba sit conjectura mea legentis Ὁ μὲν δι' αἷμα συγγενὲς φεύγων χθόνα Ὁ δ' Οἰδίου παῖς τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών; Etenim Τυδεὺς nasci potuit ex interpretamento. Verum hic salva licet constructio sit οὗ τινα φεύγομεν, linguæ ratio accurata postulat οὐδέ τινα, prohibetque in tali re ἐφ' αἵματι: etenim debuit esse δι' αἷμα: certe alterum similis constructionis mihi exemplum non reperi, nisi φεύγειν ἐκ' αἰτρίᾳ φόβου in Demosth. c. Aristocr. p. 632, 10. Probe scio αἵματι aliquatenus se tueri ob illud infr. 185. ἀναιμάκτους φυγὰς. Suspicio tamen Tragicum scripsisse Οὔτε κάθαρμά τι δημηλασίαι πόλεως. Certe κάθαρμά τι debuit esse ab urbe ejectum, juxta illud in Agam. 1419. Οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν, Μιασμμάτων ἀποινα: et Œd. T. 97. Μίασμα χώρας—ἐλαύνειν: quocum convenit Thucyd. I. 126. τὸ ἄγος ἐλαύνειν. Objici quidem potest vocis κάθαρμα apud Tragicos infrequentia. Exstat tamen Κάθαρμαθ' ὥς τιν' ἐκπέμψας in Cho. 94. Ejusdem metaphoricæ vox est λῦμα: quæ restitui debet Soph. Aj. 381. legendo Κακοπινέστατόν τε λῦμα στρατοῦ, ne bis ἄλημα, quo nomine Ulysses male audit ibi in v. 389., tantillo repetatur intervallo.

9. V. ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι. Talem Parœmiacum tueri nequeunt loca, quæ congestit But., nempe infr. 983. S. c. Th. 832. Agam. 374. Pers. 32. Ea omnia suo loco emendabuntur facillime; e quibus eminet Pers. 32. Φαρανδάκης θ' Ἰσίων

ἐλατῆρ Σουσοθένης: ita enim lego vice ἐλατῆρ Σωσθένης. Imperitos libranos editoresque fecit ludos Schema Alemanicum; de quo consulas Leesonactem et ibi Valckenaerum allegantes ex Homero Εἰ δὲ κ' Ἀρης λελάχῃσι μάχῃς καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων; et e Pindaro τὸν μὲν Ἐχίονα κεχλαδόντας ἤβη, τὸν δὲ Ἑβρυτον, necnon ex Alcimane ipso Κάστωρ τε Πύλων ταχέων δμητῆρες ἱππῶται σοφοὶ καὶ Πολυδεύκης κυδνός: ubi voces ἱππῶται σοφοὶ deletas voluit Valckenaer, neque injuria: etenim scripsit, ut opinor, Lyricus, Κάστωρ τε Πύλων ταχέων Δμητῆρ ἔβαν καὶ Πολυδεύκ—ης κυδνός [eis πυγμαχίην], Homerici memora, Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ αγαθὸν Πολυδεύκεα. Quod ad C et ε permutata vid. R. Porson. Supplem. Praef. Hæc. p. 30. Verum hæc ἐν παρόδῳ. Quod ad Æschyleam attinet, ibi strenue negavi metrum esse probum, et fortiter negabo linguam γνωσθεῖσαι, vice καταγνωσθεῖσαι, sinere, donec mihi quis exemplum omnis suspicionis immune proferat. Exstat quidem κατεγνώσθη δίκη in Eumen. 573. neque loco, mendis omnigenis obsito, vocem genuinam, quam Sch. præcepit, restituere timui.

10—12. ἀλλ' αὐτογενῆ τὸν φυλαζάνορα γάμον αἰγύπτου παιδῶν ἀσεβῆ τ' ὀνοταζόμεναι. M. in textu; at in margine γρ. φυζανόραν. Unde A. R. φιλαζανόραν. S. φυζάνορα. Utcunque defendi possit αὐτογενῆ, quod plerumque significat a se genitum, non eodem de genere natum, est tamen, nescio quid, ineptum in verbo ὀνοταζόμεναι. Certe Danaï filiaē dici nequeunt ὀνοταζόμεναι, quas Ægypti filii amorē adeo flagranti persequuntur, ut affines puellas velint etiam invitas ducere. Ipse verba in meliorem restitui ordinem, ab eo turbatum, qui meminerat Prom. 854. γέννα πεντηκοντάταις Πάλιν πρὸς Ἀργεὺς οἶχ' ἐκοῦσ' ἐλευσεται Θηλύσκορος, φεύγουσα συγγενῆ γάμον Ἀνεψιών. At collato

Soph. Antig. 454. θεῶν Νόμιμα—Ὁδὸ γὰρ τανύτην γε κἀχθεῖ, ἀλλ' αἰεὶ ποτὲ Ζῆ ταῦτα, κοῦδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη, patet leges dici posse αὐτογενῆ : patet quoque probam esse locutionem νόμιμ' ἀζόμεναι, collatis iis, quæ præbent Tragicorum Indices V. Ἀζομαι. Totam igitur periodum sic construe : ἀλλὰ φεύγοντες γάμον ἀσεβῆ παιδῶν Αἰγύπτου, ἀζόμεναι νόμιμ' αὐτογενῆ τὰ φυλαξάνωρα : ubi φυλαξάνωρ conferri debet cum στεγάνωρ et ἀστεργάνωρ in Prometh. 723. 897.

13. V. πατήρ καὶ βούλαρχος καὶ στασιάρχος. At nimis tautologa sunt βούλαρχος et στασιάρχος : quorum prius huc venit ex infr. 965. πατέρ' εὐθαρσῆ Δάναον πρόνοον καὶ βούλαρχον τοῦ γὰρ προτέρα μήτις : verum et ibi tautologa sunt πρόνοον, ex τοῦ προτέρα μήτις. Locum utrumque corrumpit manus interpres ; et utrumque locum restituit carminis lex probe constituta.

14. V. πεσσονομῶν. Huc tamen restitui gl. Hesych. Πέσσοι τῶν μετὰρίθωσο [lege μεταριθεῖς] τὴν γνώμην πρὸς τὸ χρῆσθαι οὐκ. Eandem imaginem exprimebat is, cujus gl. excerpit Hesych. Διαπερτεῦν μετὰφέρων μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν περτῶν. Fons locutionis est Homerus in Od. T. 129. Νῦν δ' ἀρχομαι ἴδωσα γὰρ μοι ἐπέσσαν ἐν κακῇ δαίμων. Unde corrigi debet Pers. 763. legendo Τὸδ' ἄστυ Σούσων ἐξαπέσσανεν καὶ τὸν : quomodo legisse videtur et Scholiastes. Ἔργον οἶον εὐδέπαι πέσσαν δικὴν κύβου (τὰ πράγματα γὰρ κατὰ κύβον πίπτουσιν) ἐξακένωσέ τὸδε τὸ ἄστυ : quibuscum confer et Pers. 781. ἐκυρσα, τοῦπερ ἤθελον, πᾶλον — Ἀλλ' οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλιν σέλει. Plura in hanc sententiam pete e Platonis Hipparchi, apud Harpocrat. V. Ἀναθέσθαι. Suid. Ἀγεῖναι κύβον. Ἀνατολήτον. Ἀνέρεπτον. Κυβεῖω. Ὑπὲρ τῶν φλῶν. Plutarch. L. B. 182. II. p. 112. E. II. p. 467. A. Polyb. p. 123. A. Polyæn. p. 531. A. p. 717. A. Terent. Adelph. IV. 7. 21. quæ loca

congressit Valck. ad Phœn. 330. 1235. in notis sive vulgatis sive ineditis, quas Leidæ inspexi. Adi quoque Bl. ad S. c. Th. 1030. *κάμὲ κινδύνῳ βαλῶ*.

15. V. *κύδις*. Citat Abr. Hesych. *Κύδιον· αἰρετώτερον· respicientem ad Androm. 639. κύδιον βροτοῖς Πένητα χορησὸν ἢ κακόν γε* (ita lego vice καὶ) *πλούσιον Γαμβρόν πεπιάσθαι. In Alcest. 960. ubi τί μοι εἶπ' ἄν δῆτα κύδιον, φίλοι, ibi bene κέρδος* J emendat Blomfieldus, collato Prom. 742. *Τί δῆπ' ἐμοὶ εἶπ' κέρδος;* Hic vero Inc. non Big. *κήδις*. At *κέρδιστα* melius cum *πεσσεύων* convenit. Mox M. *ἀχαίων* (sic).

16. A. *ἀνέδην διὰ κυμβάλιον*. R. *ἀνέδην διὰ κυμαλέον*. C. *κῦμ' ἄλιον*. St. citat Hesych. *Ἀνέδην· Αἰσχύλος· Φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἄλιον ἢ ἐκκεχυμένως κατὰ στήρησιν τοῦ ἔσαι, ὃ ἐστὶ ἰδρῦσαι, ἀναστάτους γενομένας, ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀνεστηκυίας· ἄλλοι δὲ ἐκκεχυμένως*: citat et Etymol. V. *Ἀνέδην σημαίνει τὸ ἀναστάτους εἶναι· παρὰ τὸ ἔδος, ἔδην καὶ ἀνέδην τὸ ἀνεν ἔδους· Ἀισχύλος· Φεύγειν ἀνέδην*. Inepta sunt interpretamenta. Melius Schol. ad Soph. Phil. 1153. *Ἄλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται* exponit *ἀδεία*. Vocem, ni fallor, primus usurpavit Homerus in Od. X. 325. *Οὐκ ἀνέδην προφύγοις κε*: ubi hodie legitur *Οὐκ ἂν δὴ προφύγησθα*, constructione pessumdata: etenim *ἂν* cum subunctivo nequit conjungi, nisi comitata particulis aliis *ἔως, ἵνα, μέχρι, πρὶν, ὅτε, ὅποτε, ὡς*, vel pronomine relativo. Neque hic est locus unicus, ubi *ἀνέδην* excidit. Nempe in fragmento Eapolidis apud Priacian. p. 1329. quod valde nonnullos apud Gaisfordum ad Hephæst. p. 109. exercuit, legi debet *Ἐδεὶ πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν· Ἡὼς οὖν οὐκ ἂν τις ὁμιλῶν χαίροι τοιᾷδε πόλει, Ἴν' εἴεσθ' εἰπεῖν ἀνέδην τῷ κακῷ· γε τὴν ἰδίαν*: subaudi *γνώμην*. In *Classical Journal*, No. xxv. p. 35. emendatur Aristoph.

Ran. 265. legendis, Καρσίνομα γὰρ ἀνέδην καὶ κοῖλ. necnon Suid. Ἀναίδην, ἀθρόως, σφοδρῶς: legendo, Ἀνέδην. Hic perquam opportune Abr. cum Æschyleo φεύγειν ἀνέδην contulit εὐχὴ σὺν αἰδοῖ φεύγειν in Pausan. Messen. p. 318. neque distat, ab eodem citatus, Platon. Legg. xi. p. 677. C. 464 ἀνέδην ἀναρχοντίας τε μέτοχα: unde patet fere synonyma esse Ἀνέδην et Ἀναίδην: quæ tamen discernere voluit Schol. Dæmosth. p. 63. et Grammatici alij.

17. Pro κέλσαι. A. καίσαε: ubi bis αι et ε, et semel Α et Α permutantur. M. κέσαι. R. e Sophiani conjectura κέλσαι.

17—19. T. Ἀργους γαῖαν ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον τῆς οἰστροδόνου βοὸς ἐξ ἐπαφῆς καὶ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμεναν τετέλεσται. Inde οἰστροδόνου pro sua conjectura venditat H. Steph. collato οἰστροδίνης in Prom. 591. et infr. 573. Ph. οἰστροδίμου. P. οἰστροδόμου. A. οἰστροδέμου. Mox M. et Ph. ἐπιπνοίας a pr. m. sed π erasum: unde A. ἐπινοίας. Verum Hesych. Ἐπιπνοίας ἐπιπνεύσας (lege ἐπιπνεύσεως): quam gl. Lexicon hinc hausit, necnon Τετέλεσται γεγένηται, οἱ δὲ γεγάμηκεν. At locum esse interpolatum vidit Bo., qui tamen male deleuit ἐξ ἐπιπνοίας: rectius hic delevisset βοὸς ἐξ ἐπαφῆς, easdemque voces restituisset vice ἐξ ἐπιπνοίας in v. infr. 45. Poterat idem; si metri antistrophici ratio hic reperta esset, delere et ista interpolata γαῖαν—δὴ: quorum hoc ad metra, illud vero ad sententiam juvandum inseruntur ab eo, qui hærebat de κέλσαι Ἀργος, probe gnarus urbem esse non maritimam, ideoque nāvibus non adeundam, et tamen immemor dictionis ejusdem κέλσαι ἐς Ἀργος infr. 322. Metus fere similis de constructione inanis effecit, ut βοὸς adderetur, τῆς οἰστροδόνου exponendi causa. Verba τῆς οἰστροδόνου καὶ ἐπιπνοίας intelligas, quasi dicta essent ἐκ τῆς οἰστροδόνου καὶ ἐξ ἐπιπνοίας. Si-

milia restituantur in *Classical Journal*, No. ix. p. 197.

Eurip. Hipp. 10. 'Ο γάρ με Θησέως κάκ' Ἀμάζονος τόκος.
Iph. T. 289. Ἀγαμέμνονος τε κάκ Κλυταιμνήστραϊ τέκνον.
Cretens. Fr. 11. Φοινικογενὲς παῖ, τῆς Τυρίας τέκνον Εὐρώπας κάκ
τῆς μεγάλου Ζηνός. Adi quoque Blomfield. ad S. c. Th. 1084.

20. Μ. τίνα οὖν. S. τίνα γόνυ. Sermonis Græci ratio ἀν
omissum non sinit. Mecum facit Aristoph. Av. 127. Ποῶν τιν'
οὖν ἴδιστ' ἀν οἰκοῖτ' ἀν πόλιν. Et Bl. ad S. c. Th. 731. τίν' ἀν οὖν.

23. Ita St. et Lβ'. idemque Aurato tribuit Abr. V. ἱερο-
στάτοισι. Citat St. et Virgilianum *Et vitta comptos voluit
prætere ramos*, et Æschyleum in Eum. 43. ita, ni fallor,
legendum: Ἐχοντ' ἐλαίας θ' ὑψός' εὖ νητὸν κλάδον, Ἄρνός τ'
ἄνωτ' σωφρόνως ἐστεμμένον Λιτῆρα θαλλόν, τῇδε γὰρ τρανῶς
ἔρω. Emendationis originem alibi exponam. Hodie satis est
allegare Euripid. Suppl. 10. Ἰκτῆρι θαλλῶ et Hesychii gl. Λι-
τῆρα θαλλόν τὸν ἱκέσιον.

24. A. ὦν πόλις ὦν γῆς λευκὸν ἔδωρ. R. in textu ex
emendatione sua γῆ: at in Ms. repererat ὦ πόλις ὦ γῆ: et
sic Ph. ut videtur. Unde venerint et Aldinum ὦν et Stephe-
nianum γῆ καὶ, nescio. Utrumque tamen probum est: neque
minus proba est conjectura mea πόλος. Ecquis non meminit
Virgiliani *Di, quibus imperium est cæli terræque marisque*,
et Terentiani *O cælum, o terra, o maria Neptuni*, et Enniani
apud Probum in Virgil. Ecl. vi. *Jupiter, tuque decum summe
Sol, res omnes qui inspicis, Quique lumine tuo maria, cælum
ac terram conseris?* Ita enim legi debet, vice *tuque adeo
et terram contines*, propter illud Lucretianum *lumine conserit
arva*. Hic vero πόλος interpretes fefellit, ut cui sæpius
jungeretur οὐράνιος, vel simile quid, veluti in Prom. 429.
οὐράνιον πόλον, et Timothei Fragmento apud Plutarch. II. p.

282. C. et 659. A. Διὰ κράνεον τὸν πόλον ἀστρῶν Διὰ τ' ὑπὸ
τόκοιο Σελάνας: qui sunt versus ex Anapæstis, ideoque a me
additur τόν: neque alia de causa emendatos lego. veritas
Tragici cujusdam Χρυσαῖς χαίταις ἐλελιζόμενον πόλον οὐράν-
ων, vice τὸν οὐρανόν, apud Maxim. Tyr. citatum a Stanleo
ad v. 96: Neque tamen hic est locus unicus; ubi πόλος
excidit. Nempe in Aristoph. Av. 586. manifesto legi debet:
Ἦν δ' ἡγῶνται σὲ θεόν γε πόλον, σὲ δὲ γῆς, σὲ Κρόνον, σὲ Πο-
σειδῶ, Ἀγάθ' αὐτοῖσιν πάντα παρέσται: vice σὲ θεὸν σὲ βίον
σὲ δὲ γῆν: etenim inepta sunt ista βίον et γῆν in tali loco,
ubi tria illa numerantur, quæ, Horatii verba ut loquar, *terram
inertem quæ mare temperant. Ventosum et umbras* (ita enim
Bentl. pro *urbes*) *regnaque tristia*: Κρόνος enim hic Plutonia
partes sibi arrogat. Quod ad πόλις vero et πόλος permutata,
conferri debent Aristoph. Av. 178 et sqq. ita emendati:
Εἰδές τι; Τὰς νεφέλας γε καὶ τὸν οὐρανόν· Οὐχ οὗτος οὖν δὴ
πὺν' στὶν ὀρνίθων πόλις; Πόλις; τίνα τρόπον; Ὡς περ ἡ πόλις;
πόλος, Ὅτι πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται Ἀπαντα, διὰ ταυτὶ
καλεῖται νῦν πόλος· Ἦν δ' αἰκίσσητε τοῦτο καὶ φράξῃθ' ἀπαξ;
Ἐκ τοῦ, "Πόλος," τοῦτ' αὖ κεκλήσεται "Πύλος." Ibi Rav.
exhibet δὴ πὺν' στὶν vice δὴ τ' ἐστίν: recte; vid. Elmsl. ad
Ach. 122. in Auctar. Mox vulgatur ὀρνίθων πόλος· Πόλος;
Τίνα τρόπον ὥς περ εἶποι τις τόπος. Ὅτι δὲ—τοῦτό γε καλεῖται
—Ἐκ τοῦ πόλου τοῦτον κεκλήσεται πόλις. Ibi neque sensum,
neque syntaxim, neque metrum video; quorum nihil in meis
lectionibus deest. Etenim duo sunt, quæ hic Comicus ridet,
nempe Euripidis aliorumque etymologiæ ineptæ, necnon res
ad Pylum gestæ; ubi Athenienses expugnaverant Spartanos
eodem successu, quo Aves in hac fabula sunt Deos expugna-
turæ. Verum Tragicorum extra fines vagari non decuit.

Moneo igitur in Hippol. 1038, 4. non alia ratione veram Eri-
pidis manum restitui posse, quam legendo Καὶ μήτε γῆ δέξασθε
μήτε μ' αἶ πόλος. Σάρκας τε πνεῦμά τ', εἰ κακὸς πέφυκ' ἄνθρωπος; cui
plane convenit ille locus in Orest. 1084. quem dia ad Tro.
390. emendavi, Μὴ σῶμά μου δέξαιτο κέρτιμον πέδον, Μὴ πνεῦ-
μας αἰθέρ λαμπρὸς, εἰ, παδοῦς σ' ἐγὼ, Ἐλευθερώσαι τοῖμυν,
ἀπολῆποιμι σέ. Sententiam eandem iterum praefert idem Tragi-
cus in Suppl. 582. Ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ φῶς ὅμμ' ἵκετ',
Ἑσταῖθ' ἀπελθεῖν, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα, Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν;
cui similem effatur Aristoteles junior in Pepla, Σῶμα μὲν ἐκ
πόντου κείται· τὰ δὲ πνεῦμα ἔχεν αἰθέρ, necnon Inscriptio
vetusta in *Classical Journal*, No. xxvii. p. 186. Αἰθέρ
μὲν ψυχὰς ὑπεδέξατο, σῶματα δὲ χθών. Vulgatus quidem in
Hippol. l. c. Καὶ μήτε πόντος μήτε γῆ δέξαιτό μιν Σάρκας
θανόντος. Verum in tali precatione Græcus dicere non potuit
πόντον: quasi mortis illud genus esset usitatum, neque a vetē-
ribus religiosa superstitione vitatum. Unde hauserim πόλος,
cuius patebit conferenti carminis Pseudo-Gregorii, Χρίστος
Πάσχων appellati, vv. 526, 7. Καὶ μήτε πάντος μήτε γῆ μήτ'
αἶ πόλος Τὸ σῶμά μου δέξαιτο: ubi verba ex Hippol. et
Orest. conjunctim desumpta sunt. Verum, ut ad Æschylea re-
deam, ibi moneo πόλος plane abundare propter γῆ μόχ addi-
tum. Meum πόλος voluit, opinor, Porson. Certe is abelo πόλος
notavit.

26. V. καὶ βαρύτιμοι χθόνιοι. Luc. βαρύθυμοι, et Lβ'. χθονίους.
Certe βαρύτιμοι est vox intellectus difficilis. At βαρύθυμοι
esset Choro parum conventura; qui Deos inferos in tali loco
debeuit invocare nomine mitiori, vel σεμνοὶ vel περὶτιμοί:
quod vehementer suspicor Æschylum scripasisse, reflexum in
βαρύν—errore facili, toties ω et α (i. e. β) inter se permutatis.

Nec tamen e memoria mihi exciderunt illa βαρύκορος et υπερθύμω in Eum. 783. et 827. ad tuendum βαρύθυμοι apta: mecum vero facit Eum. 1039. Γὰς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγγύλοισιν καὶ τιμαῖς περιδεσπται Θουσιᾶς τε τόχα τε. Quod ad χοῖ pro καὶ, id manifesto postulatur participio κατέχοντες. Mox θήκας sine χθονίας vix et ne vix quidem intelligi poterat. Innuit etenim poeta, *sedes inferorum*, non *templa* aut *sepulcra*; quæ somnia sunt ineptientium.

27. Ζεὺς σωτὴρ τρίτος: Cf. Eum. 761. Παλλάδος καὶ Λοξίου Ἑκατι, καὶ τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου Σωτήρος. Mox οἰκοφύλαξ οἰῶν ἀνδρῶν imitatur Horat. *Mercurialium Custos virorum*.

28. A. δέξαιτ'. R. δέξαιθ'. Inde He. δέξασθ'.

30. V. πνεύματι χώρας. Marg. Ask., νεύματι. Vero proxime. Ipse certe, quid sibi velint αἰδοίω πνεύματι χώρας, ignoro. Intelligi possunt αἰδοίω νεύματι κόρσας Hesych. Κόρση· κεφαλὴ. Idem Κόρσαι· αἱ τῶν ὀφρύων τρίχες, ἢ κορυφαί. De Jove annuente trita est fabula. Cf. 92. κορυφᾷ Διὸς ἂν κρανθῇ, ubi Schol. exponit νεύματι, et Hom. Il. A. 529. Ἡ καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων· Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεβρώσαντο ἀνακτος: quem imitatur Pindar. Nem. I. 18. Ζεὺς—κατένευσέν τε οἱ χαίταις: et plenius in Ol. VII. 122. Κρόνου οἱ παῖδα νεῦσαι φαεννὸν ἐς αἰθέρα μιν πεμφθεῖσαν ἐᾷ κεφαλᾷ ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι· τελευτάσαν δὲ λόγον κορυφαί ἐν ἀλαθείᾳ πεσοῦσαι. Ita enim legi debet, vice Κρόνου σὺν παιδὶ—λόγων—πεσοῦσαι. Etenim οἱ est *Apollini* et κορυφαί sunt Διὸς caput: Eandem Pindari imaginem servat Aristoph. in Av. 929. δὸς ἐμὶν ὅτι περ τεᾷ κεφαλᾷ λῆς πρόφρων δόμεν' ἔκτη. Neque patrem poeseos non imitatus est Euripides in Iph. T. 1272. ἐπὶ δὲ σείσας κόμαν παῦσεν νυχίους ἐνοπᾶς, neque Homerides in Hym. in Bacch. 16. si vera sit Ruhnkenii conjectura ἐτένευσε, vice

ἐκέλευσε: qui conferre poterat Epigr. Incert. ccccxxviii. 3. Νεύματι γὰρ σὺ πάντα φέρεi κλέος. Bene igitur Photius Νεύματα· βουλευματα. Unde corrigas Soph. El. 163. Γὰ ποτε Μυκηναίων δέξεται εὐκατρίδαν Διὸς εὐφρονι βήματι μολόντα τήνδε γὰν Ὀρέσταν, legendo δέξεται—Διὸς εὐφρονι νεύματι μολόντα^{7p} τηλέδανον (ita lectio varia peperit errorem) Ὀρέσταν. Ecquis enim animo æquo ferre potest γὰ δέξεται—μολόντα—γὰν? neque videt Antistrophicum Οὐθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσειν longe melius lectioni meæ, quam vulgatæ, respondere? Quatuor sunt vocabula Τηλέδανος, Τηλέδαπος, Τηλέγονος, Τηλύγετος, e quibus eligere quodlibet fas est, Sophocleo loco conventurum; ideoque incertum est, quid Tragicus revera scripserit: eum vero non scripsisse τάνδε γὰν, pro certo liquet. Plura exempla vocis νεῦμα depravatæ peti possunt e notis Wytttenbachi ad Plutarch. II. p. 43. F. necnon Boissonadi ad Marin. p. 72.

30. A. R. δεσμὸν. T. δ' ἐσμὸν.

31. V. deest τ'. Id inserui, ne tria adjectiva uno nomine conjungerentur.

32. Hesych. Ἀσώδης· ἀμμώδης.

33. St. citat ex Oppiano ὄχος ἁλὸς, Theodoro δὲ χημα θαλάττιον et e Prom. 467. ναυτίλων ὀχήματα: ubi Bl. addit Iph. A. 251. περωτὰ ἄρματα: et ipse addo Poetam apud Dionys. Hal. de Comp. p. 132. πλώταις ἀπήνρσι χαλκεμβόλοις.

34. Adjectiva in -ηρης desinentia Græci amant. En catalogum. Ἀμφήρης. Ἀντήρης. Διήρης. Κατήρης. Εὐήρης. Ἰσήρης. Λογγήρης. Λοχήρης. Μεσσήρης. Ξιφήρης. Ποδήρης. Τοξήρης. Φρενήρης. Χαλκήρης. Χοήρης. Χρυσήρης. Horum nonnulla collegit Heath. ad Eurip. Electr. 498. et Valck. ad Phœn.

90. Quibus addi debet et *Σαρκήρη*. Exstat enim apud Hesych. *Σαρκήρη* στάχυν· τὸν ἐκ σαρκῶν συντηρησμένον καὶ οὐκ ἐκ κριθῶν συνεστώτα, οἷον ἄνθρωπον. Hæc glossa quantitativæ pretiū potest emendari Bacch. 1304. ubi vulgatur Ὁ Κάδμος δὲ μέγας ἔσ τὸ Θηβαῖον γένος· Ἐσπεῖρα, κἀξήμησα κάλλιστον θέρος. At quomodo Cadmus dici possit ὁ τὸ Θηβαῖον γένος σκείρας, exputare nequeo. Collato igitur Phœn. 962. Γῆν, ἥ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν Σπάρτων ἀνέκεν, et magis apposite Bacch. 264. Κάδμον τε τὸν σκείραντα γηγενῇ στάχυν, legi omnino debet ὅς γε σαρκήρη στάχυν· Ἐσπεῖρα κἀξήμησα κάλλιστον θέρος.

35. V. χειμῶνοτύπῃ βροντῇ στεροπῇ γ'. At metri ratio antithetici indicat voces Βροντῇ Στεροπῇ esse hic insertas e Pseudo-Hesiodi Theogon. 707.

39. Hesych. *Σφετεριζόμενος*· ὑφαιρόμενος, ἰδιοποιούμενος. Exstat verbum apud Demosth. Περὶ Στεφ. p. 248. Reisk. *Ἡς Α. R. σφετεριζόμενον*. Scal. et Spanhem. ad Julian. p. 25. B. ab Abr. citatus, *σφετεριζαμένων*. Ipse sequor Lβ'.

41. Inc. ἐπικέκλωμαι διαν. Utraque lectio est prava. Priorem non sinit metrum, neque lingua posteriorem. Πόρις enim ille est Epaphus *vītulus*, non Io *vacca*. Vid. ad 307.

43. M. ὑπέρπονον. R. ὑπερπόντιον.

44. Ita Po. At Ph. ἄνθονόμους. (ita) P. R. ἄνθονόμους. S. ἄνθονόμον. P. R. τὰς. A. ταῖς. Opportune St. citat Ovidianum de Io, *Frondebz arboreis et amara (lege et, mirum!) pascitur herba*.

45. V. ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνὸς ἔφαψιν ἐπωνυμία δ' ἐπεκράτετο. Impedita nimis constructio laborat. Schol. vero ita exponit: Ἐπικαλούμεθα τὸν Ἴνιν τῆς βοῦς τὴν ἐπάφην, τὴν ἐξ ἐπιπνοίας τοῦ Διὸς: unde colligi potest lectio varia vice ἔφαψιν; modo verba illa probe discernas. Ἐπικαλούμεθα τὸν Ἴνιν τῆς βοῦς. Τὴν ἐπάφην· τὴν ἐξ ἐπιπνοίας τοῦ Διὸς: ubi respicitur ad supr.

19. ἐξ ἐπιτιμίας Διός : quo patet rem mihi bene esse ibi gestam ; neque male inde reposita esse ἐξ ἐπαφῆς in locum, nunc, sicut ante, suum. Huc refer gl. Hesych. 'Εξ ἐπαφῆς ἐκ ψηλαφάσεως. Perquam opportune St. allegat Noñni Dionys. III. 277. 'Ενθ' Ἐπαφον Διὶ τίκτεν, ἀκηρασίων ὅτε κόλπων Ἰναχίης δαμάλης ἐπαφήσατο θεῖος ἀκοίτης Χερσὶν ἐρωμάνεσσιν, necnon Moschi Id. II. 50. 'Εν δ' ἦν Ζεὺς ἐπαφόμενος ἡρέμα χειρὶ θεοῖν Πόρτιος Ἰναχίης : et Prom. 847. 'Ενταῦθα δὴ σε Ζεὺς—'Ἐπαφῶν—χειρὶ—'Ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς θυγημάτων Τέξει κελευνὸν Ἐπαφον : unde liquet, in tali loco, ubi etymologia Epaphi commemoratur, abesse non posse vocem ἐπαφῆς, neque facere satis ἔφαψιν.

46. Non alibi, quod sciam, exstat ἐπικραίνομαι. Æschylus, opinor, aliud aliquid scripsit, quod ex Euripidis loco mendoso erui potest. Nempe in Heracl. 899. legitur Πολλὰ γὰρ τίκτει μοῖρα τελεσσιδώτειρ' αἰὼν τε Κρόνου παῖς. Ibi vero Elmsleus jure offendit in τελεσσιδώτειρα : quæ vox analogiæ obnititur : neque commemoratur alibi apud scriptores probatos ille Deus Αἰὼν Κρόνου παῖς. E dumetis hisce expedire pedem voluit Blomfieldus in *Quarterly Rev.* No. XVIII. p. 363. legendo αἰὲν τε : ubi τε suum minime locum habet. Ipse vero memor Homericæ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων in *Οδ.* II. 64. et Euripidei στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ in *Orest.* 12. et Æschylei Μοῖρ' ἐπέκλωσεν in *Eum.* 336. legere soleo Μοῖρα τελοῦσα κλωστήρ' Αἰὼν τε Χρόνου παῖς. Ea conjectura probata aliam similem comprobare potest, legendo ἐπέκραινε μόρ—ον γόνος Αἰὼν ; nisi quis præferat ἐπεκλώσατο μόρσιμος αἰὼν, propter illud Homericum ἐπεκλώσαντο θεοὶ in *Οδ.* A. 17. unde emendabis Epigramma, haud ita pridem evulgatum, in *Classical Journal*, No. XLV. p. 203. TIC MOIPAN MITON TM-

ΜΕΝ ΕΚΘΑΛΙΝΑΤΟ ΠΑΙΔΕΣ ΛΩΠΟΝ legendo ΕΚΛΩΝΑΤΟ. Similem fere imaginem expressit Callimach. Hym. in Lav. Pall. 99. ἐπεὶ τις μοῖρ' ὦδ' ἐπένησε λίνα, ubi Græculus hodiernus, Ernesto similis, tueri vult ἐπεὶ μοιρᾶν ὦδ' ἐπένευσε λίνα.

48, 9. Μ. ἐπαφον δ' ἐγέννας' ὄν τ': et sic Po. adjutus Heathiano ἐγέννησ'. Α. ἐπαφον τε γεννέας' ὄντ'. R. δὲ γέννας' ἐόντ'.

49. Ita Sch. Mox V. ἐπιλεξάμεναι. Inc. ἐπιδεξαμένα.

50. V. deest μ'. Mox R. πιονόμοις. Α. ποιονόμοις.

53, 4. V. μνάσαμένα τὰ τε νῦν ἐπιδείξω. Inde erui μνάσασμεν, αἷς—ἐπιδείξοι. Construe τόνδε—μνάσαμεν hunc metoprem fecimus: et redde ἐπιδείξοι (fut. 1. optat. act.) *monstret*.

54, 5. R. πιστὰ τεκμήρια τὰ τ' ἀνόμοια ἢδ' ἁελπῖ' ἄπερ ὄντα φανεῖται· Α. — τὰ τ' ἀνόμια οἷδ' ἁελπτά περ. Ea emendavi, ut Æschylus loqueretur, more suo, similia Pindaricis illis in Ol. I. 51. Καὶ ἀπιστον ἐμήσατο πιστόν: neque distat sententia Tragici nescio cuius in Grotii Excerpt. p. 459. "Ἀπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνει βροτοῖς: neque Euripideum in Alcmen. Fr. XI. πολλά τις θεὸς Κἄκ τῶν ἀέλπτων εὐπορ' ἀνθρώποις τελεῖ. Ita enim vice πέλει legit Lobeck. ad Ajac. 716.

56. V. λόγους. At sententiæ tenor postulat θεούς. Etenim Chorus precatur Epaphum se Deum factis ostendere, et, modo res gestæ sint dignæ numine, prædicit quemlibet esse Deos agniturum. Sententiam haud absimilem, aliis licet verbis conceptam, efferre voluit Æschylus in Pers. 496. Χειμῶν' ἄωρον ὥρσε, πηγνυσιν δὲ πᾶν Οὐ ρεῖθρον ἀγνὸν Στρώμονος, θεὸς δέ τις, Τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ, τότε ἤρχετο Λιταῖσι: Ita enim lege vice Πέθρον, quod lingua Attica rejicit. Illud οὐ ρεῖθρον non intellexit interpolator, ignarus flumina non fluere, gelu constricta. Descriptu digna est Musgravii annotatio ad Tro. 891. "Προσηξάμην σε· Veneror te: i. e. nunc demum

Deum te agnoscere, rebus humanis invigilantem. Ita utique solent, quibus læti aliquid in magno infortunio accidit."

57. V. *αυρελ.* Lingua postulat *αυροῖ*, propter *δοξάσει' αν.*

58. Hic et in antithetico bis obelum posui, quid revera Æschylus scripserit, aliquantiaper dubius: etenim locus uterque plusibus modis emendari potest. Unum vero illud pro certo habeo, Æschylum scribere non posse *οικτρὸν οἶκρον* — *οικτρῦς* — et *οἶκρον* tantillo intervallo repetita. Collatis igitur Agam. 1141. — *χ' οἷά τις ξουθὰ Ἀκίρετος βοῆς τίθη ταλαίνας φρεσὶν Ἴρην Ἴρην στένοντο' ἀμφιλαφεῖ κακοῖς Ἀηδῶν βίον:* quibus respondere debent *Τί δ' ἐπὶ φόβῳ δύσφατον κλαγγῆς Μελορυπτοῦς ἄμενο' ἀπορθιάζει στόμα; Πόθεν ὕδους ἔχεις θεσπεσίας ὅπως Κακορρήμονας:* collatis quoque Soph. El. 147. *Ἀλλὰ μ' ἀγαστονος Ἀρθὺς ἄραρον, Ἀ Ἴρην, αἰδὲν Ἴρην ἄλοφύρεται Ἥρος ἀνυξομένη φρένας ἄγγελος:* ita enim legi debet ille locus difficillimus, mutando *ΔΙΟΞ* in *ΑΤΕΙΞ*, et *ὄρνις* in *ἥρος*: dubia etenim procul *ἥρος ἄγγελος* hic legerat Scholiastes, ut patet, quod partim odoratus est Jacobsius, teste Erfurdio, ex illis a Schol. citatis Sapphicis *Ἥρος ἄγγελ' ἡμερόφων' ἀηδοῖ:* (Sophoclea vero in antitheticis legi debent *Οἷδά τε καὶ ξυνέτημ', ἄτιν' οὐ με Φυγγάνει κ. τ. λ.*), collatis denique *Τραγυδοποδάγγρα* Lucianæ, *Καὶ νεκτέροις καθ' ἑλαν Τὸν Ἴρην στένει δακρύαις Ἀρθὺς γασῶ ἀηδῶν:* ex his omnibus, inquam, inter se collatis patet vocem *Ἴρην* vix et ne vix quidem abesse posse. Lego igitur, vice *κενθεὶ νέον οἶκρον* (A. *οἶκτειν* vero propius) *ἡθέων συντίθηται*, in antistrophico *κενθεὶ νέον Ἴρην ἡθέων Συντίθεισα* — quo emendato, et strophici emendatio se cuius prodit, *Ἐκπαγλ' ἔσα γὰρ αἶων.* Ubi voces *ἐκπαγλ' οὐ* in *εγγαίος* deflectuntur eodem fere modo, quo *ἐκπάγλαιος* in *ἐκπαρίος* corrumpitur in Agam. 49. quam conjecturam in schedis meis scriptam vidit Elmaleus,

jam septennio præterito, confirmatam Sophocleo ἐκπαλ' ἄχθῃ in El. 204. quem locum Bl. addere poterat Æschyleis ἐκπαλῶν καὶ et ἐκπαλῶν ῥίπας: idemque poterat monere, quod in Moschi Id. iv. 2. et Junt. exhibet Ἐκπαλῶς, ἀχέσαι, vice Ἐκπαλῶς ἀχέσις. Certe in hoc Æschyleo versu ἄγγατος stans hæquit, nisi quis eam vocem intelligat, quasi oppositam alteri ἔκδοτος de æve dictæ, teste Sophocl. ap. Schol. ad Aristoph. Av. 276. Τίς οὐταὶ ἔρως ἔκδοτον χάραν ἔχων;

59-60, 1. V. δοξάσει τις ἀκούων ἅπα τὰς Τραπείας μυρίδος. Inc. et VI. τὸν ἀκούων. Recte ἀκούων. Verum ipse nullus dubito, quin M. exhibeat ὅτ' αἰτῶς: unde ὅτ' αἰτῶς erui. Mox Τραπείας μυρίδος intelligit St. eodem modo, quo intelligitur βίη Ἡρακλείῃ et similia, quorum exempla affatim patas e Bl. ad S. c. Th. 484. Verum aliud est exempla congerere, aliud intelligere congesta. Exempli gratia, Scipionis πρόβιτος pro Scipione ipso dici potest; at nemo sanus Blomfieldi πρόβιτον pro Blomfieldo ipso dicere, nisi forte per iracundiam, ausus erit. Etenim in hujusmodi locutionibus ipse homo satis bene designatur eo nomine, quo facta ejus celebrari possunt. At nihil erat in causa, cur Philomela μῆτρος τιμῆς memoretur. Reposui igitur Ἀρθίδος. Vox eodem et inter Sophoclea corrumpitur, ut monui ad v. supr. 58. necnon in Sapphūs fragmento apud Hephæst. p. 42. Contra vero in Apoll. Rh. iv. 1564. irrepsit Ἀρθίδα, ubi rectius Schol. Ἀρθίδα.

62. V. κρηπλάρες γ' ἀρδύες. At de una Philomela hic sermo est. Ideirco dici nequit γ'. Reposui igitur κρηπλάρες. De Ionico illo genitivo, vid. Bl. ad Prem. 542. St. hic voluit γ': Sch. δ'. Particula utraque otiosa est. Mox M. ἀρδύες.

63. M. ἀντροχόρων. At Ph. ἀντροχόρων. R. δὲ ἀπὸ χάραν.

Μοx V. ποταμῶν : dein Ph. τ' ἐργομένα. Inde erui ἀπὸ χώρων ἀμοτον τειρομένα. *Ridicule* etenim, ut cum Bo. loquar, *ab omnibus locis exclusa est Philomela* ; quæ, teste Antonino Lib. II., cujus loci indicium debetur Bl., παρὰ ποταμοὺς καὶ λόχμας τὸν παῖδα τὸν Ἴτυν θρηνεῖ. Quod ad ἀμοτον, opportune Hesych. "Αμοτον ἀπλήρωτον : ubi citat Fungus illud Virgilianum *inexpletum lacrymans* : et ipse addo Lucretianum *Insatiabiliter deflebitis*, adumbratum ad Sophocleum in Fl. 123. τάκεις ὃδ' ἀκόρεστον οἰμωγάν. Quo jure Æschylus dixerit carmen Philomelæ ἀμοτον, ipse testari possum ; qui per sex horas melos illud audiui, nec tamen intervallo longiore interruptum, quam ut avis spiritum recolligere, et pulmones per tempus brevissimum levare posset. Quod ad ἀπὸ χώρων, id plane tuetur Dionys. Perieges. 530. Ἀνθρώπων ἀπάνευθε χέει πολύφωνος ἀηδών : neque in hanc rem omitti debet Æschyli Fr. Incert. 33. Ἀεὶ δὲ μέλει τοῦδ' ἀνέλλητος τόπος Δρυμοὺς ἐρήμους ἢ πάγους ἀποικιεῖ : neque Babrii Fab. XIV. Εἶπεν δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις Ἀηδὸν ὀξύφωνον· ἢ δ' ἀπεθρήνει Τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης—Τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἡμεῖσθε· Ἐὰ με πέτραις ἐμμένειν δοικῆτος. Denique quod ad χώρων—ἡθέων, Albertus ad Hesych. V. Ἥθεα citat Apoll. Rh. II. 1242. χώρόν τε καὶ ἡθεα κείνα λιποῦσα.

67. Ita egregie Po. V. εὖ ἐν.

69. Ita He. A. φιλοδύρτοις. Μοx A. Ἰανολοῖσι. R. Ἰανόλοισι. Egregie Inc. ἀηδονίοισι. Bl. ad Agam. 1113. "Ἀηδόνειος νόμος dicebatur *cantilena lugubris*. Aristoph. Ran. 683. κελαδεῖ δ' ἐπὶ κλαυτον ἀηδόνιον νόμον. Bekker. Lex. Anecd. p. 349. Ἀηδόνιος θρήνος Αἰσχύλοισι—θρηνεῖ δὲ γόν τὸν ἀηδόνειον : lege ἀηδόνιον, sicut et in Nicomachi versu

ibidem citato, Μέλπουσιν ἀηδόνειον κλαγγήν." Ipse adde post Abr. Suid. 'Αηδόνειος φῶδῃ καὶ ἀηδόνειον μέλος.

71. V. Νειλοθερῆ. Inc. Νειλοθαλῆ. Verum rectius Bl. alicubi emendavit Νειλογραφῆ. Mox marg. Ask. παρῶδα. V. παρεῖάν. Ipse inserui τ'.

73. V. ἀνθεμίζομαι. Verbum hoc est nauci, Æschyleum ἀναμυχθίζομαι. Cf. Prom. 742. Σὺ δ' αἶ κέκραγας κἀναμυχθίζεις: quo respexit Eustath. Od. Ω. p. 1965, 48=841, 14. indicatus ab Alberto ad Hesych. V. Μυχθίζει.

75. St. "Ægyptus, priusquam nomen accoeperat ab Ægypto, Aeria Græcis dicebatur. Steph. Byz. 'Αερία' ἢ Αἴγυπτος, παρὰ τὸν αἶρα. Ætymol. Ἡερῆη ἢ Αἴγυπτος τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο· ἐτι τοῖς ἐπ' αὐτὴν πλέουσι, κοίλῃ οὖσα, οὐ φαίνεται πρὶν ἂν σχεδὸν ὀρμηθῶσι, καὶ τότε ὥσπερ ἐξ ὀμίχλης καὶ ἀέρος πεκαλυμμένη φαίνεται. 'Απολλώνιος [IV. 267.] Ἡμὸς δ' Ἡερῆη πολυλήϊος ἐκλήϊστο Μήτηρ Αἴγυπτος προτερηγέων αἰδηκῶν. Idem poeta l. 580. 'Ἡερῆη πολυλήϊος' ubi Schol. ἢ Θεσσαλία, παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν· οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον Ἡερῖαν φασίν."

77. V. θεοὶ οἱ γενέται. Pa. delet οἱ. Mox. V. εἶ. At in talis loco ei præstat. Cf. infr. 802. βίαν γ' εἰ φάσει ὀρᾶν ὕμματα ἐνδίκους. Unde elucet conjectura mea legentis in Soph. El. 113. 'Ἐρινύες, εἰ τοὺς ἀδίκους θνήσκοντας ὀρᾶ' ἐτι, τοὺς γ' εὐνὰς ὀφειλετομένους, vice αἶ τοὺς—ὀρᾶτε τοὺς τ' εὐνὰς,—: quæ jure nonnullis displicent. Vid. Porson. Miscell. Crit. p. 221.

78. V. ἢ καὶ μὴ τέλειον. In G. deest ἢ. P. ἢ βαί: Ubi β et κ, ut solent, permutantur. Vid. infr. 336. et Tread. 935. Sermo omnis est de nuptiis. Igitur emendavi ΜΗ ΚΑΘΗΝ (quæ prope distant ab Η ΚΑΙ ΜΗ.) τέλειον. Hesych. Τέλειον

αἱ γεγαμηκότες. Hinc dicitur Ἥρα τέλειος, quæ nuptiis præsidet. Pollux quoque III. 38. Τέλος ὁ γάμος ἐκαλεῖτο.

80. Ita G. V. ἐτοίμως. Error solennis. Vid. V. V. D. D. ad Gregor. p. 18. et 869. Mox M. σύγοντες. T. σὺνοῦντες.

80, 1. V. πέλοιτ' ἂν ἐνδικοί γάμοις. Reposui ἐμπελᾶτ' ἐξ ἐνδίκους γάμοις. Et Schol. legebat ἐνδίκους: ut patet e verbis ejus, ἐπὶ τοῖς νενομισμένοις καὶ δόξασιν ἡμῖν. De futuro Attico ἐμπελᾶτε vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 178. De ἐτι dixi ad v. 77.

83. V. ἄρης φυγάσι. He. Ἀρηφυγάσι. Ejusdem familie est HomERICA vox φυγοπόλεμος: neque omitti debet gl. Hesych. Φέξηλιν — φυγοπόλεμον. Aliquando conjiciebam Ἦν τισὶ κακὰ πολέμον τευρομένοις βωμός: verum me de conjectura movit, a Pottero citatus, Plutarch. II. p. 166. F. ἐστὶ δούλῳ φεύξιμος βωμός, ἐστὶ καὶ λησταῖς ἀβέβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν, χοὶ πολεμίου φεύγοντες, ἂν ἀγάλματος λάβωνται ἢ ναοῦ, θαρρόουσιν. Hac occasione corrigam fragmentum Comici apud Schol. ad Aristoph. Eq. 31. legendo, — καταφυγεῖν Πρὸς βρέτας πρὸς ἱερὸν Πρὸς τέμενος ἢ πρὸς ἕδος ἢ πρὸς ἀγάλμα του θεῶν ἱέτας γενέσθαι: ubi Suid. V. Βρέτας omittit πρὸς ἱερὸν, sed bene addit ἱέτας γενέσθαι.

85. V. θεῖη Διός. Egregie Sch. θεῖη θεός, collato Cho. 338. θεός—θεῖη: ipse addo Οδ. Ψ. θεός—θεῖη. Hippol. 731. θεός—θεῖη. Apoll. Rh. III. 691. θεός—θεῖη. Inde in Eurip. El. 30. lego μὴ φόνον θεῖη φόνο, vice μὴ φθονηθεῖη φόνο: quod neque intelligere.

88, 9. A. πάντα τοι φλεγέθει κὰν σκότῳ μέλαιναι ξὺν τυχαι. At M. ξυντήχα: verum Ph. et R. μέλαινα ξυντήχα. Inde erui πᾶν δ' αὐτῷ ἔν φλογὶ θῆκ' ἐσκότον ἔν μελαίνα πᾶν τήχα μερόπτεσι λαοῖς: Omnia sibi in luce ponit; mortaliibus vero omnia premit nocte caliginosa. Inter Scholiastæ

verba, Ἐν παντὶ τόπῳ λάμπει κἀν διὰ σκότον χωρῇ, latet fortasse senarius, Ἐν παντὶ λάμπει, κἀν διὰ σκότον, τόπῳ. Cf. *Fragm. Incert.* 6. καὶ λαμπρὸν φάος ἤγαγες ἐν σκότῳ, προφερεστὰτα θεῶν, scil. τύχα. In hanc rem describi merentur Schol. *Voss. ad Il. A. 175*: Τούτου τὸ ἄγαλμα ἱστοροῦσι καθημένον γυμνὰ ἔχον τὰ ἄνω, τὰ δὲ κάτω ἐσκεπασμένα· κρατοῦν τῇ μὲν εὐωνύμῳ σκῆπτρον, τῇ δὲ δεξιᾷ πρότεινον αἰτόν· καὶ τὸ μὲν καθῆσθαι τὸ ἐδραῖον τῆς δυνάμεως αἰνίττεται· τὸ δὲ τὰ ἄνω γυμνὰ ἔχειν, ὅτι φανερὸς τοῖς νοεροῖς καὶ τοῖς οὐρανίοις τοῦ κόσμου μέρεσι· τὰ δὲ λοιπὰ σκέπεται, ὅτι τοῖς χαμαιζήλοις ὁ θεὸς ἄγνωστος.

91. Ita M. S. ἀσφαλῶς.

93. St. citat Hom. *Il. A. 526, 7.* οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον εὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεστέτην γ' ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. et Robertell. Callim. in *Lavacr. Pall. 135.* κορυφῇ Διὸς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ Ἐμπεδον.

94. Vox, inter rarissimas, Δαῦλος exponitur δάσους ab Hesychio. Fortasse respexit Æschylus ad Homericum λάσιον κῆρ. Æschyleum Δαυλὸς δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμὴν ex Etymologo citat Eustath. indicatus a Viris Doctis ad Hesych. V. ipsa.

95. A. κατειδεῖν, et sic Ph. R. κατιδεῖν.

97. A. ἰάπτει δὲ ἀπιδῶν. At ἀπιδῶν est verbum nihili. Paulo melius P. ἐπιδῶν. In loco difficillimo Bo. edidit δαπέδων, probante Bl. in *Edinburgh Rev. No. xxx. p. 317.* perperam: quia δάπεδα nullibi, quod sciam, campos ætherios designat. Loca, quæ Bo. habuisse in animo videtur, nempe Andr. 117. Θερίδος δάπεδον et δάπεδον θεοῦ, sunt a proposito alienissima. Verum fac, ut defendi possit δαπέδων, nimis tautologa forent ἰάπτει ἀπὸ δαπέδων et ἐξέπραξε ἀφ' ἐδράνων. Erat igitur ἐποπτεῖν δ' ἐδεων ex ἰαπτει δε ἀπιδῶν. Ibi per

ιδίαν, dissyllabon, intelligas sedes *Deorum*: collatis Hom. Il. A. 534. Pindar. Ol. II. 23. Eurip. Ion. 870. et Soph. apud Schol. Pindar. Nem. x. 59: "Ἦδη γὰρ ἐδρὰ Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν (ubi lege Ζηκὸς ἐσχάτου): ad ἐποπτεύειν vero intelligendum, satis est allegare Hesych. Ἐποπτής Ζεὺς, ἡ θεατής, necnon loca, ubi ἐποπτεύω exstat, Æschylea in Cho. I. 487. 581. 986. 1068. Agam. 1279. 1587. Eum. 219. Pindar. Ol. vii. 19. Aristoph. Ran. 1149. et Babrium apud Suid. V. Νέμεσις: neque, quod ad sententiam, omitti debet Callim. Hym. in Jov. 81. Ἰζέο δ' αὐτὸς Ἀργεὺς ἐν πολλύσσιν ἐπέφραε, αἳ τε δίκησι Λαὸν ὑπὸ σκολίῃσ', αἳ τ' ἐμπαλιν (lege εὖ πόλιν) ἰθύνεσσι.

98. Etymol. Ὑψίζυγος· ὁ ἐπὶ ὑψηλοτάτου θρόνον καθεζόμενος, καὶ τὴν τῶν ἄνω καθέδραν ἔχων· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν ναυσὶ ζυγῶν, ἐφ' ὧν καθέζονται οἱ ἐρέσσοντες· ἢ ὁ ἐκ ὑψέι ἀντιστατῶν καὶ ἀπονέμων ἐκάστη τὸ περρωμένον. Respicitur ad Hom. Il. A. 166. quem hic et infr. 395. et 595. in apimo habuit Tragicus.

99. V. οὐτιν'. Inc. et He. οὔτις.

101. V. ἤμενον ἄνω φρόνημα. Metrum corrui. Dedi ὦν: quod corrumpit ἄνω super ὑπόθεν scriptum: ita enim lege vice αὐτόθεν. Similiter apud Pindar. Nem. III. 119. Τηλαυγὲς αἶψε φέγγος Ἀλακιδᾶν αὐτόθεν Ζεὺς· τὸν γὰρ αἶμα· manifeste emendandum ὑπόθεν. De τ et ψ permutatis vid. Porson. in Addend. ad Med. 553. et 722. Mox V. ἐξέπραξεν ἔμψας. Restitui ἐξέπραξε ποίνας. Cf. Nostri Phryg. Fragm. II. ἡ δὲ πρᾶσσει κότον. Unde verba Scholiastæ corrigi possunt, τὸ δὲ φρόνημα αἶρεθ' ἐπὶ τῶν ἀγνῶν ἐδρασμάτων ἐφήμερον ἐξέπραξε τὸν σκοπὸν αὐτοῦ αὐτόθεν, legendo τὸν κότον—ὑπόθεν: quæ mirum in modum lectiones meas in textu comprobant.

105. V. αἶα. Dedi αἶα, sell. ὄβρι. Macouta facit Homericum, quod respexit Æschylus, in Il. Ψ. 589. Οἷσθ' αἶαι νέος ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι: neque distat Sophocl. Fr. Inc. 47: ὄβρι δέ τοι—ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ φθίνει πάλιν. Probe igitur e V. τὸ θάλος eruit Bo. τεθαλώς. Cf. Pers. 823. Ὑβρις γὰρ ἐξανθοῦς' ἐκάρπισε στάχυν.

109. V. ἄτα δ' ἀπάτα μεταγνοῦς. Quis inde sensus extricari possit, minime video. Dedi ἄτας ἔπεται μ' ἀνάγνωσ. Locus hic et alter infr. 808. inter se collati emendationes meae in utroque confirmant. Inc. ἄταν δ' ἐπ' ἄτα.

111. A. θρεβόμια λεγῶν. R. θρεομένα λέγων. T. θρενομένα γεγῶναι. Hoc postremum venit ex emendatione proba vocum ζῶσα γόοις μετμῶ: ita enim A. at R. με τιμῶν. T. vero μεθ' ἡμῶν. Ipse dedi γεγωνῶ. Verbum Æschyleum γεγωνῆσον restitui in *Classical Journal* No. 1. p. 31. vice γέγων' ἡμῖν in Prom. 193. Locum in Supplicibus esse interpolatum patet ex eo, quod voces θρεομένα μέλη in R. in A. θρενομένη μέλη repetuntur post ἐμπρεπῇ, metro plane repugnante.

113. Ita G. A. ἐμπρέπη R. ἐμπρέποι. Mox V. γόοις. Quod ad sententiam, cf. Cho. 926. Ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς γύμβον μάτην. Ibid. St. citat Athen. xiv. p. 619. B. ἐν γάμοις ἐμέναιος, ἐν δὲ πένθεσιν ἰάλεμος. Οἷα τε πένθη δάκρυά τ' ἐκ δακρύων καταλείβεται ἀμετέροισι δόμοισι: quæ sunt verba Euripidis in Tro. 613.

115. A. ἰλέωμαι. S. ἰλεόμαι. Utrunque pravum. Dedi Ἰλαόμαι: quod et metrum et lingua postulant.

116. V. βουῖνιν. Hesych. Βουνίς· γῆ. Αἰσχύλος. At βουνὸν Phrynich., p. 156. Pauw., notat esse ὀθνεῖαν φωνὴν τῆς Ἀττικῆς et citat Βουνὸν ἐπὶ ταύτῃ καταλαβὼν (lege καταβαλὼν) ἄνω τινὰ—Τίς ἐστ' ὁ βουνός, ἵνα σαφῶς σοῦ μαρθάνω—ὁ δὲ σὺν

κέρρημένους τῷ βουνὸς ὀνόματι Φιλήμων ἐστίν. Exstat quidem illa vox, sed per librarii errorem, in Priscian. xviii. p. 1903.

Ἀποβλέπω καὶ ἐπιβλέπω τὸν βουνόν: lege πρὸς τὸν οὐρανόν i. e. οὐρανόν: et huc refer var. lect. πρὸς ὄνω in Ms. apud Scal. quæ nondum extricare poterat Gaisfordus; cujus industriæ debetur ille Prisciani libellus, in Putschiana editione misere habitus, ope tandem Mss. emendatus, ad finem Scapulæ Lexici nuper Oxoniæ editi. Plura de Βουνὸς Burnei in *Monthly Rev. July*, 1789, p. 9. Locis ibi citatis ex Eustathio Od. T. p. 1854=680. et Herodot. iv. p. 368. Weis. addæ Hesych. Τοξίου βουνός τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Σικίονι βέλτιον δὲ ἀκούειν τὴν ἐν Δελφοῖς νάπην λεγομένην ἐκεῖ γὰρ καὶ ὁ δράκων κατετοξεύθη, καὶ ὁ ὀμφαλὸς τῆς γῆς τύφος ἐστὶ τοῦ Πύθωνος.

115—120. Hæ versus hic et rursus post ἀπάξει in v. 125. bis leguntur. Hujusmodi repetitiones scena Attica respuit. Et tamen bene sit illi, cujus de studio metrorum antitheticorum nimis sedulo venerit, ut versus repetantur. Etenim e locis utrisque, utcunque pravis, inter se collatis, ipsa veritas erui facillime potest. Exhibet enim M. hic καρβάνα δ' αὐδᾶν εὐδακονεῖς: et mox καρβάνα δ' αὐδᾶν εὐγακόννυς. Inde effeci εἴγε κοννεῖς. Exstat κοννῶ infr. 27. et Hesych. exponit Κοννεῖν συνιέναι, ἐπίστασθαι. Excusationis aliquid prætendit Chorus vocibus βουνὸν et κάρβανον: e quibus tamen κάρβανος reperitur infr. 912. et in Agam. 1070. ubi Bl. in Glossariis omisit Hesych. Κάρβανοι—Ἕλληνες δὲ τοὺς βαρβάρους, οἱ δὲ τοὺς Κάρας: apud alios vero Athenienses non reperitur; de qua poterat jure dici, Ἑρμηνεύς ἔοικεν ἢ ξένη τοιοῦτο Δεῖσθαι. Lβ. καρβάναν. Silet Big. Conjecturas meas tuetur Schol. νοεῖς καὶ τὴν βάρβαρον φωνήν.

118. A. ἐνπιτνῶ. T. ἐμπιτνῶ.

119, 120. R. utrobique ξὺν λακίδι λίνοισιν ἢ Σιδωνίᾳ καλύπτρα.
Hic A. ξὺν λακίδι λίνοισιν ἢ Σιδωνία καλύπτρα : mox. vero ξὺν
λακίδι λίνοισιν (et sic Ph.) ἢ Σιδωνία καλύπτρα. Burneius in
Tentamine de Metr. Æschyl. vult ξὺν λακίδ' ἢ λίνοισιν ἢ—: quo
deceptus edidit ξὺν λακίδ' ἐν λίνοις. Certe illud ἐν tuetur Pers.
124. ἐν πέπλοις πέσῃ λάκυσ. At in casu quarto nequit elidi. Vid.
supr. 8. Hodie igitur malim Γᾶ λακίδ' ἐντενῶ κ' ὦν—ὕξ λακίδ'
ἐν λίνοις Σιδωνίας καλύπτρας. Conferri debent illa cum Euripi-
deis in Tro. 1321. χερσὶ γαῖαν κτυπαῦσα διασφαῖς, adumbratis
ad Homericā Il. I. 568. Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολύφορβον
χερσὶν ἀλοία—δέοντο δὲ δάκρυσι κόλποι : unde emendabis Epi-
gramma apud Diogen. Laert. VII. 31. legendo Προσκίψας
ποτ', ἔφη, χερσὶν τὴν γαῖαν φλοίας : collato ibid. 28. παῖσας δὲ
τὴν γῆν τῇ χειρὶ. Et ne quis hæreat de γᾶ λακίδα, is conferat
Hesych. Λακίς χθονός· χάσμα γῆς, et hæreere desinet. Nescio
an mecum in γα faciat R. πολλάκι. Alibi etenim ω et α per-
mutantur. Hic κ' ὦν ὕξ est καὶ ὀνύξ. Mox intellige ἐντερεῖ.

121, 2. S. θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα πελομένων καλῶς ἐπιδρο-
μῶς ὅθι θάνατος ἀπῇ ἰὼ ἰώ. At A. πελομένων et mox cum Ph.
ἐπιδρόμῃ πῶθι θάνατος ὅπη. Ipse erui θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα
ἀτέλεά μοι. Καλῶ σ', ἐπίδρομος ἴθι θάνατος ἰὴ παιὰν ἰή. Hæc
postrema plane conveniunt cum Tragicorum dictionibus,
nempe Ὡ θάνατε θάνατε πῶς αἰεὶ καλούμενος—εὐ δὴν ῥ' ὀλεῖν in
Philoct. 797. et Ὑπνος (certissima Mortis imago, ut cecinit
Ovidius) ἴθι μοι παιὰν ibid. 853. θάνατος παιὼν ἔλθοι in Hipp.
1373. ὦ θάνατε παιὼν—μῶλε vel μόλοις in Æschyl. Philoct.
Fragm. apud Stob. p. 602=493. et Plutarch. II. p. 106. D.
denique Ὡ θάνατε θάνατε νῦν μ' ἐπισκέψαι μολῶν in Ajac.
865, neque, quod ad καλῶ, debent omitti Apoll. Rh. IV. 146.
Ὑπνον—καλοῦσα Ἥδεις ἐνοπῇ θέλξει φρένας, et Horatia-
num Orcus—vocatus, aut non vocatus, audit : neque, quod

ad ἴθι, non opportune citari possunt Orest. 176. Νύξ.—Ἐπε-
βόθεν ἴθι μόλε μόλε κατάπτερος, et Incert. apud Schol. ad
Hephæst. p. 81. ἴθι μόλε ταχύποδος—ἐλάφον, et Hom. Il. Σ.
392. Ἥφαιστε πρόμολ' ἴδε. Mox ad ἐπίδρομος tuendum,
quod et aliquis in *Quarterly Rev.* No. VI. p. 395. conjecit,
Indices præbent περίδρομον, et πολυδρόμον, in S. c. Th. 193.
διάδρομον infr. 341. 729. necnon μετάδρομοι in Soph. El.
1395. et περίδρομοι in Aristoph. Ran. 475. Postremo τέλεα
ἀτέλεα, *nuptiæ non nubendæ*, Æschyli more, est oxymoron,
sicut illud νᾶες ἀναες in Pers. 682. πόλεμος ἀπόλεμος in Prom.
903. et ibid. μοῖραν ἄμμορον: si vera sit conjectura mea in
Classical Journal, No. XXII. p. 243. cui simile quid Τιμῇ γ'
ἀτίμως μήπορ' ὄφελόν σφ' ἰδεῖν in Eurip. Ion. 297. restitui ad
Tro. 121. Hic vero ἐναγέα *impura* bene intelligit But. quasi
ab ἐν et ἄγος *piaculum*, advocato Hesych. in Ἐναγές μυσ-
σόν, ἀκάθαρτον. Redde igitur *Nuptiarum ritus, Diis piaculo
habiti, a me peragendi minime sunt.*

124. A. κῦμ' ἀπάξει. R. κῦμα πατάξει.

125—130. Hunc locum, ut jam monui, vulgo tenent re-
petiti versus 115—120. Ipse vero huc retuli verba mire de-
pravata, quæ vulgo subsequuntur Ὀλυμπίων in v. 151. eaque
transposita ingenio, ni fallor, sagaci emendavi, feliciterque
effeci ut metra Antistrophica, propter quæ repetitio illa fuit
interpolata, versibus emendatis luculenter se proderent.

125, 6. M. ἀζηνιουσίω μῆνις μαστεῖρ'. Hoc postremum
melius Lβ. in μναστεῖρ', quam Vl. in μαστιξ emendat. Con-
fer illud Virgilianum *memorem Junonis ob iram*: Etsi cum
Vl. aliquatenus faciunt verba Schol. Ἡ παρὰ τῶν θεῶν μῆνις
παρὰ Ἰοῦς ἐστι μαστιγωτάτη: nihilo minus mihi faciem præten-
dunt ejusdem verba καὶ ἐφ' ἡμᾶς ἐφθασεν ἡ μῆνις τῆς Ἥρας,
ad eruendum Ἐζημίωσ' Ἰοῖ μῆνις ἐκ θεῶν: ubi syntaxis est

μηνις Ἰσί, sicut in Hom. Od. A. 558. ἐμοὶ χόλον. Eurip. Hec. 1101. χόλον Σοφ. Orest. 1639. ὀργὴν Μεγέλει. Med. 879. Ὀργὰς—πόσει. Herc. F. 842. οἷός ἐστ' αὐτῷ χόλος. Soph. Aj. 755. θεοῖς—χόλον: et magis apposite Œd. C. 1324. μῆνιν ὀρωμένῳ. Homerid. H. in Cerer. 349. χόλου καὶ μῆνιος αἰνῆς Ἀθανάτοις, et 410. ἀθανάτοισι χόλου καὶ μῆνιος. Denique quod ad ἐξημίωσε, exempla verbi præbet Euripides in Ion. 441. Orest. 577. Fateor tamen ἐξημίωσε cum interpretatione ἔφθασε non ad amussim quadrare; etsi tale verbum postulat versus antistrophicus Ἰλᾶομαι μέν.

127. A. R. κοινωδάταν·γαμετουρανόνεικον: et sic Ph. Inde erui κοινῷ δ' ἄταν μέγα τ' οὐρανοῦ νεῖκος, collato infr. 297. βασιλέων νείκη. Inserui tamen τὰν ob metrum.

131. V. μὲν οὖν. At istud οὖν vix intelligo.

131. Λινοῤῥαφῆς—δόμος est navis. Hinc elucet emendatio Schutzii in Pers. 559. ΑΙΝΟΠΤΕΡΟΙ νᾶες, pro ΑΙ ΟΜΟΠΤΕΡΟΙ νᾶες, neglecta a Bl., quem latere non debuit Æschyleum Λινόπτειρ' εὖρε ναυτῶν ὀχημάτων in Prom. 467. Verum ille nuperus editor antiquum obtinet, *dum nescit, quid distent æra lupinis*. A. non R., λινοῤῥαφίς.

132, 3. S. δορὸς ἀχείματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς. Quomodo δορὸς debeat intelligi, inter se digladiantur Editores Censoresque; quorum inter θόρατα interesse nolo. Reposui ῥόος ἀχείματός μ' ἔπεμπε ἴσον πνοαῖς. Innuitur quod ῥόοι et πνοαῖς pariter ἀχείματοί μ' ἔπεμπον. M. ἀχῆματον: mox A. ἂν πνοαῖς. R. σὺν. Po. πνοαῖς. Mox M. πνευμενέις.

134. V. τελευτᾶς. But. τελευτάν. Habuit præ manibus τελευτάς: quod sequi debet κτίσειε.

135. V. θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν. Hæc nequeo intelligere. Reposui φιλοῦσα δ' αὖ φιλοῦσαν. Error est solennis θ pro φ.

Vid. ad Tro. 27. His vero et Danaides et Diana erant virgines, ideoque φιλαῦσα φιλοῦσαν: namque, ut cecinit Homerus, Ὡς αἰεὶ τὸν ὕμοιον ὁμοῖος ἄγει. Mox ἀγνὰν T. pro ἀγνά.

136. Interpolatrix manus iterum Æschylea turbavit, insecundo vv. 161—164. post κρίσεις.

139. 140. S. ἐνώπι' ἀσφαλές παντὶ δὲ σθένουσι διωγμοῖσι δ' ἀσφαλίας ἀδμήτας ἀδμήτα ῥύσιος γενέσθω. Ex his, nemini intelligendis, erui explicatu facillima, ἐνώπι' ἐς φίλας, πάντα δ' ἀσθενεῖς, διωγμ' εἰς' ἀφιλίας' οὐ δ' ἀδμήτης ἀδμήτορες ῥύσιος γενέσθω. Ubi πάντα, quod conjecit et C., est vice adverbii. Cf. Agam. 1664. πολλὰ δύστηνον θέρος. Adi quoque Lobeck. ad Soph. Aj. 1402. citantem Cratini verba apud Plutarch. Cimon, I. p. 484. E. Καὶ πάντ' ἀρίστῳ τῶν Πανελλήνων προμῶ. Mox redde διωγμ' εἰς persecutionis veniet. Exstat διώγμασι in Andr. 993. quo respexit Hesych. Πωλικοῖς διώγμασι. Mox ἀδμήτορας Pa. et Lobeck. ad Aj. 175. ἀδμήτορας ἀδμήτορας. Verum in talibus formulis vox eadem repeti debet. Cf. infr. 627. ξένιος ξενίου. Prom. 19. Ἀκουτά σ' ἄκων. 192. σκεύδων σκεύδοντα. 218. Ἔκονθ' ἔκοντι. Eum. 997. φίλας φίλοι. Agam. 1277. μάντις μάντιν. ibid. 517. φίλον κήρυκα κηρύκων σέβας. Euripid. Phaethont. Fragment. nuper a me edita in *Classical Journal*, No. XLIII. p. 157. φίλον φίλων. Plura conguessit Abresch. in *Lecton*. Aristænet. p. 205, ubi citatur Achill. Tat. VI. p. 407 = 562. βιάζῃ παρθένον ἐν πόλει παρθένον. Sed maxime appositum est Pindaricum in Pyth. x. 103. φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα προφρόνως. Quoniam vero huic meæ conjecturæ aliquatenus obstet metrum, in strophico legi potest Ζεὺς παντόπας vice ὁ. Alibi certe depravatur Ζεὺς, aut penitus excidit. In Append. ad Tro. p. 196. A. emendavi Helen. 1333. legendo αἰγάζων Ζεὺς ἐξ ἐδράνων οὐρανοῦ μοῖραν ἔκραν' ἄλλαν: προ-

non in Prom. 4. alio tempore edam, probe confirmatum, **Ἄς Ζεὺς πατήρ ἐφέϊτο*, vice **Ἄς σοὶ πατήρ ἐφέϊτο*. Perpetuum est *Ζεὺ πάτερ*. Cum Æschyleo hoc loco cf. Soph. Œd. C. 1084; *Ζεὺ παντόκτα*.

142. Hic iterum vulgo inseruntur vv. 161—164.

142. T: *εἰ δὲ μὴ μελανθὲς ἡδιόκτυπον γένος τοῦγγαιον*. A. *εἰ δὴ μὴ—τόνταιον*. R. *εἰ δὴ μὴ—ἦ—τὸν ταγόν*. Inde erui *εἰ δὲ μὴ μέλαν θῆσει διόκτυπον γένος τὸν τ' ἀγόν*. Redde *θῆσει διόκτυπον faciet fulmine afflatum*. Cf. Rhinthonis illud apud Hephæst. p. 10. **Ὡς σε Διόνυσος αὐτὸς ἐξώλη θεῖη*. Eurip. Cycl. 670. *θεῖη τρυλόν*. Apoll. Rh. 111. 691. *θεὸς ἀκρά- αντα θεῖη*. Mox redde *ἀγὸν dactem* hic, sicut infr. 240. 898. Hesych. *Μελανθὲς μέλαν*, c. Soph. Aj. 927. ubi hodie *μελανθέν*. Cf. *λευκανθὲς* in Œd. T. 742. Per *μέλαν γένος*, quocum confer *μέλανα ζυγίαν* infr. 529., intellige Ægypti filios. Bl. ad S. c. Th. 858. hæc retulit gl. ex Etymol. Ms. (quod Gudianum esse videtur) *Ζαγρεύς ὁ μέγας ἀγρεύων, ὡς Πότνια Γῆ Ζαγρεῦ τε θεῶν παντῆρα πάντων, ὃ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας* (vid. Athen. xi. p. 461. B.) *ἔφη· τινὲς δὲ τὸν Ζαγρέα υἱὸν ἔδου φασίν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ἐκτόφῳ* (lege *Σισύφῳ*: vid. Porson. Advers. p. 131. et Miscell. Crit. p. 243.) *Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ (f. τίνων γ' ἐκεῖ) πολυξένη χαίρειν* (lege *χάριν*) *ἐν δὲ Αἰγύπτῳ οὕτως αὐτὸν Δία τὸν Πλουτῶνα καλεῖ τὸν ἀγραῖον τὸν πολυξενότατον, διὰ τῶν κεκμηκότων*. Ubi quominus hæc fabula citari possit nomine *Αἰγυπτος* vel *Αἰγύπτιοι*, sicut in catalogo reperta, non strenuus intercedam; sed nego fortiter vel *Ζάγρεα* vel *Ζαγραῖον* vel *ἀγραῖον* in Supplicibus posse stare: potuit quidem in Danae, cujus fabulæ *Αἰγύπτιος* videntur fuisse Chorus, scribere Æschylus *Τὸν Ζῆν' ἀγραῖον τὸν πολυξενότατον*. Quicquid vero de hac lite statuatur aliquis, minime hæreat de conjectura Musgravii in Soph. Œd. C. 1570. *Ἵ χθόνια θεὰ σώμα τ' ἀνιάτον θηρὲς, Ὅς ἐν πάλαισι*

φασὶ πολυξέστοις εὐνᾶσθαι: ubi Musgravius πολυξείνοις, Æschyli loco advocato: cui poterat addere et Hesych. Πολέξεινος, ἡ γῆ. Quippe mortui, οἱ πλείονες. Hesych. Πλείονες· οἱ τετελευτηκότες. Cf. Aristoph. Ἑκκλ. 1073.

151. Hic vulgo inseruntur 125—130.

153. Ph. et A. ἐνεύζεται. P. et R. ἀνεύζεται. Po. ἐνέζεται, fortasse ex Hesych. Ἐρέζεται· ἐνοσχεθήσεται.

154. V. τὸν τᾶς βοός. At Melica respuunt articulum, neque metrum hic sinit.

155. G. ἀτιμᾶσθαι. A. R. ἀτιμάσας. Mox V. ἔκτισεν γόνυ. Inc. γόνον. Ipse dedi ὃν γόνον suum genus. Collato tamen Iph. A. 1220. Πρώτῃ σὲ πατέρ' ἐκάλεσα καὶ σὺν παῖδ' ἐμῇ, necnon Libanii verbis a Porsono ibi citatis, quibus adde et Lucret. 1. 95. prætulerim hic ἐκάλεσ' ὃν γόνον. Mox inserui γ' ante ὄψιν.

161—164. Nunc tandem patet hoc tetrastichon in suum locum reponi; ubi hæc precatio carmen probe claudere videtur. Ipse vero et vocem ἀνδρῶν, quæ vulgo sequitur εὐνάς, metri causa transposui. Ea etenim est Epodorum Æschyli lex, ut e singulis distichis versus secundus respondeat primo, et tertio quartus, et similiter per reliqua versuum paria. Qua quidem lege reperta, locos nonnullos, misere depravatos, potui emendare felicissime. Exemplum, instar omnium, præbet hæc ipsa fabula infr. 814. et sqq. Plura in hanc rem petas e Commentario meo in Æschyli Carmina Epodica in *Classical Journal* No. XXII. et sqq. evulgato.

163. Vice ἀδάμαντος malim ἀδάμαστον. Prius illud analogiæ oppugnat. Ducitur vox a δαμάζω: fit tamen ἀδάματος a δάμναμαι.

165. A. R. præfigunt Πρ. Scal. Δαν. Quod eodem redit. Fuit Δαν. idem atque Πρ.

165. V. δ' ἔκετ'. Po. δ' ἤκετε. Etenim ἔκω Attici nesciunt. Ipse vero dedi hic γ' ἤκετ' εὔ, et mox τὰπὶ χέρσων σ' εὔ, vice νῦν, ut omnia bene quadrarent propter oppositas inter se et mari et terra gestas res.

166. V. πιστῷ. At bellus, hercle, dativorum acervus sententiæ nexum impedit.

167. V. προμήθειαν λαβεῖν. Hoc aliqua parte se tueri potest. Etenim testatur Phrynich. Arab. p. 4. Ἀντοσχεδιάζειν σὺ ἤκειν σὺ — Ἀττικὸν τὸ σχῆμα ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ: dein citat tria exempla ex Il. E. 262, 3, 4. His addit Matthiæ Gr. Gr. §. 544. Thucyd. v. 9. Σὺ δὲ Κλεαρίδα, ὅταν ὀρᾷς—, ἐπεκθεῖν, et Platon. Cratyl. p. 317. Bip. σὺ δ' ἄν τι ἔχῃς—, πειρᾶσθαι. At poetica sunt potius alleganda. Collatis igitur Œd. C. 483. Τιθεῖς—ἐπείχεσθαι. 490. ἀφέρπειν ἀστροφος. Philoct. 1080. Ὑμεῖς—ὀρμᾶσθαι. Theocrit. xxiv. 95. ἀψὲ δὲ νέεσθαι Ἀστρεπτος, patet Elmsleum in *Edinb. Rev.* No. 34. p. 493. recte tueri in Prom. 712. Χρίμπουσα—ἐκπερᾶν. Plura exempla conguessit Koen. ad Gregor. p. 423. Malim tamen hic λάβ' οὖν propter φύλαξαι.

168. V. αἰνῶ. Hinc erui κὰν νῶ; cui favent illa in Prom. 788. Ἦν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Cho. 448. ἐν φρεσὶν γράφου. Philoct. 1325. καὶ γράφου φρενῶν ἔσω. Sophi. Triptolem. Fr. viii. Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοις τοὺς ἐμὸνς λόγους. Plato Phædr. p. Ὅς μετ' ἐπιστήμης γράφεται ἐν τῇ τοῦ μανθάνοντος ψυχῇ quæ loca Valck. conguessit ad Callimach. Fragm. p. 246, emendavitque in Nota Ms. infr. 986. legendo Καὶ ταῦτά γ' ἐγγράψετε. Mox St. δελτούμενα. V. δελτονύμενας.

169. V. ὁρῶ. At sententiæ nexus postulat ὄρα. Ita ὄρα et φύλαξαι probe conjunguntur. Mox cf. κόνιν, ἀνανδον ἀγγελον, cum κόνις—ἀνανδος—ἄγγελος in S. c. Th. 81.

170. Citat St. Hipp. 1234. Ζήμφορτα δ' ἦν ἀπαντα σίραγ-

γές τ' ἄνω Τροχῶν ἐπὶ δὴν ἐξόνων τ' ἐνήλατα. Hæc, si possit, intelligat Monkus. Ipse, Davus non Œdipus, legere soleo σύριγγες τ' ἄπο Τροχῶν ἐπὶ δὴν. Anglice *started from*.

171. Hesych. Ὑπασπίστης βοηθός, δορυφόρος, ὑπηρέτης. Idem Δορυσσόον· ἀνδρεῖον, δορυόρμαν ἢ δόρατι φοβοῦντα καὶ σοβοῦντα.

174. Hesych. Ὀπτήρες· κατάσκοποι καὶ τὰ ὁμοῖα. Idem Ἀπήμων· ἀβλαβής.

175. Inc. τεθηγμένος. Recte. Cf. Aristot. Rhetor. III. 3, 2. Ἀκράτωρ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένος: et Eurip. Hipp. 689, ὀργῇ σοὶ τεθηγμένος φρένας: ita enim lego vice συντεθηγμένος: vid. ad v. supr. 125. M. τεθειμένος.

177. Ita He. pro εἶνεκ': quod Ionicum est.

178. Ph. πάγον. R. πάγον. Mox T. τόνδ'. A. R. τῶνδ'. Mox ἀγώνιον legisse videtur Schol. cujus verba sunt; Στρογγύλα γάρ ἐστι τὰ ἱερεῖα, καὶ γωνίας οὐκ ἔχοντα. Hoc non perspexit Valck. in nota Ms. "Quid ea sibi velint, aut quo sint referenda, equidem ignoro. Ἀγοραὶ et βωμοὶ sæpe, fuerant κυκλοτερεῖς: et certe hic intelligitur βωμός: sed nihil videbatur causæ, cur ararum figuræ ratio redderetur."

179. M. κρεῖσσω a pr. m. sed a secunda κρεῖσσον, et sic e Ph. notatur a Salvinio. Mox sunt qui volunt Κρεῖσσον δὲ πύργου βωμὸς ἀρρήκτου σάκος. Mox Big. λινωστεφεῖς.

181. Ita M. S. ἰκτηρίας.

182. V. συνωνύμων. At Schol. ἀντέχεσθε τῇ δεξιᾷ τῶν ἀγαλμάτων, τῇ ἀριστερᾷ τοὺς κλάδους κατέχουσαι. Inde eruunt alii εὐωνύμων.

183. M. καὶ γοεῖδεα καὶ τὰ χρέα. R. γοέδνα. Inde erui κοῦ γοέδν', ἃ κάρτ' ἀχρεῖ. Vocem κάρτα valde amat Æschylus. Sæpe depravatam aliquoties restituam. 184. Ita Pa. V. ξένους.

186, 7, 8, 9, 190. Hoc pentastichon ita vulgo ordinatur

δ, ε', α', β', γ'. Verum sententiæ tenor postulat ordinem, quo ipse versus disposui.

186. Redde *προλεσχος* Latine *procax*, et *ἔφολκα* Anglice *drawing*. Hesych. Λέσχη· ὁμιλία καὶ ἡ φλυαρία καὶ ὁ δημόσιος τόπος ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοὶ καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις· σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινὰ δειπνηστήρια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους, καὶ τοὺς ἀλεινοὺς τόπους λέσχας καλοῦσιν. Proclus ad Hesiod. Ἔργ. 491.· ἐν Ἀθήναις ἦσαν τοιοῦτοι τόποι, καὶ ὠνομάζοντο λέσχαι, ἐξήκοντα καὶ τριακόσαι. Hic R. ἀφελκός.

187. Redde *ἐπίφθονον* ad *inculpendum proclive*. Legi potest et *ἐπίψογον*. In Agam. 806. ψόγος et φθόνος permittantur. Exstat *ἐπίψογον φάτω* in Agam. 594.

188. Ita Pa. A. φθαγγή—θράα. T. θρόα. R. φθογγή—θρασί.

189. R. ἐκ μετώπων σωφρόνων. A. ἐκ μετέω σωφρονῶν. Inde Porson Supplem. Præf. ad Hecub. p. 49. ed. Cant. effecit ἐκ μετωποσωφρόνων—προσώπων. Dicitur autem, inquit ille, πρόσωπα μετωποσώφρονα ut καλλιχεῖρες ὠλέναι [in Chæremon, Fragm. apud Athen. XIII. p. 608. B.] et *plura similia*, [qualia sunt παιδρωπὸν, σκυθρωπὸν, et ἀγριωπὸν ὄμμα in Orest. 883. Phœn. 1354. Herc. F. 990. necnon illud Incerti apud Phrynich. Arab. p. 35. Δυσπρόσωπα ὄμματα, et Æschyli in Ξαντρίαις apud Galen. emendatum a Bentleio Epistol. ad Mill. p. 501. ed. Lips. ἀστερωπὸν ὄμμα]. In τὸ μὴ μάταιον intelligitur βλέπος, aut aliquid ejusmodi nomen. Aristoph. Nub. 1178. Ἐπὶ τοῦ προσώπου γ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος. Ita Porson: quem tamen latuit Comicum scripsisse ἀστνκὸν κλέπος: quo respexit Hesych. Κλέπος—φώριον κλέμμα. Non enim omnes e terra Attica, verum urbani solummodo, erant impudici. Hic M. μετέω σωφρονῶν.

189. T. πρόσωπον. A. R. προσώπων. Mox V. ὄμματος παρ'

ἡσύχου. Unde erui potest σώματος τ' ἀφ' ἡσύχου. Alibi certe permutantur ρ et φ. Vid. infr. 772. ubi R. ἀφαντος pro ἄφαντος. Adi quoque Valckenaer. ad Schol. Phœn. 237. et Wesseling. ad Herodot. IV. p. 349. 32. Quamvis etenim Porsoni sit emendatio præclara, cum ea tamen convenire nequit tautologum istud ὁμματος παρ' ἡσύχου: quod plane abundat propter μετωποσωφρόνων προσώπων. Reposui igitur γνώματος; quocum ad amussini quadrat illud Plutarchi dictum apud Anton. et Maxim. p. 242. ἐπὶ μὲν τῆς γνώμης, σωφρονεῖν, ἐπὶ δὲ τῆς γλώσσης, σιγῇ, ἐπὶ τε τοῦ προσώπου, αἰδῶ. Vox bene Græca γνώμα exstat in Agam. 1323. Trach. 612. et Heracl. 407. et Herodot. VII. 52. Hesych. Θρώσκω γνώμα· Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι νῦν (lege νοῦν, subaudito κατὰ) κεῖσθαι λέγει.

191. A. et R. in codice ipso χρεῖος εἰ ξένη φυγὰς. Inde erui χρή σ', ὅσ' εἶξεν εὖ φυγὰς: collatis CEd. C. 164. ὦ πάτερ ἀστοῖς, ὅσα χρή, μελετᾶν Εἵκοντά σε δεῖ, κοῦδ' ἀεκόντως: ita enim lego vice ἴσα—εἵκοντας ἃ δεῖ, κοῦκ ἄκοντας: Med. 224. Χρή δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει. Suid. 'Αλλ' ἔπον χώρας τρόποις. et in voce Νοῦς. 'Αρθεῖς δὲ νοῦν, γίγνωσκε γῆν ναίειν ξένην. Gnom. Monostich. Ξένος ὦν ἀκολουθεῖ τοῖς νόμοις ἐγχωρίοις. Hinc intelligas Med. II. ita emendandum, Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισι, νοῦν ἐνδοῦσα μὲν Φθογγῇ πολιτῶν, ὦν ἀφίκετ' ἐς χθόνα, vice ineptiarum ἀνδάνονσα μὲν φυγῇ: quas ne Elmsleus quidem diluere poterat.

192. Abr. "Respexit hunc versum Liban. Epist. 79. nec latuit Wolf."

193. Imitatur Homericum Od. E. 158. Νήπιος, ὃς πενίῃ εἰκὼν ἀπατήλια βάζει. Vid. et Theognid. 177. 388. et 649.

193. Ita M. T. φρονούσας. Mox P. φυλάξομαι. T. φυλάξομεν. Dein post ἐφετμὰς lacunam esse suspicor.

196. et sqq. Ita in A. omnia conturbantur !

μη νῦν σχόλαζε μηχανῆς δ' ἔστω κράτος.
 θέλοισ' ἂν ἤδη σοι πέλας θρόνους ἔχειν.
 ἰὼ Ζεῦ κόπων οἴκτειρε μὴ ἀπολωλότας
 ἴδοιτο δῆτα πρευμανοῖς ἀπ' ὄμματος.
 κείνου θέλοντος εὖ τελευτήσει τάδε.
 καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικλήσκεται.
 καλοῦμεν αὐγὰς-ἡλίου σωτηρίους
 ἀγνόν τ' ἀπόλλω φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν·
 εἰδὼς ἂν αἴσαν τήνδε εὐγγνώη βροτοῖς·
 σύγγνοιτο δῆτα καὶ παρασταίῃ πρόφρων,
 τίν' οὖν κικλίσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι.
 ὀρῶ τρῖαιναν τήνδε σημεῖον θεοῦ
 ἀλλ' εὖ τ' ἐπεμψεν εὖ τε δεξάσθω χθονί.

Inter hæc R. ex emendatione commemorata κικλήσκετε et mox tacita συγγνώη edidit; He. quoque conjecit, vice μηχανῆς, feliciter μὴ καμῆς: qua lectione satius esset Blomfieldo supersedere, quam suam μηχανῆς δ' ἔστω τάχος deridendam propinare ad Prom. 397. Verum enimvero hujusmodi loca vitiosissima nequeunt minutulis istis emendationibus corrigi. Critici majorum gentium rem altius repetere, et in omnes partes versare solent. Ipse igitur sententiæ nexum, qui mirum in modum implicitus est in vulgatis, explicui: in legem quoque τῶν στιχομυθουμένων, quam religiosissime Æschylus servat, (exempla etenim, in contrariam partem trahenda, occasione data, suo singula ordine corrigentur) ne quid peccatum esset, diligenter prospexi, lacunamque, quo morbo non alius est sive celatu faciliior, sive insperatior emendatu, detectam, et suppletam habui. Quod ad nexum sententiæ attinet, ecquis non videt fieri non posse, quin ἴδοιτο subsequatur ἴδοι? aut

quis negat Chori preces in tali loco repeti debere, & Ζεῦ κόπων οἴκτειρε, affirmative se posse intelligere οἴκτειρε μὴ ἀπολωλότας? Ipse vero donec talem invenero, quem poterit aliquis inventum alloqui verbis Horatii, *o te, Bollane, cerebri Felicem*, conjecturis vel meis perstabo contentus, nihil aliud curaturus, quam ut eas quam maxime stabiles reddam. Erui igitur σ in πρενμενοῦς latens, quod abesse nequit; eoque hic servato, inseri debet et μ' in v. 195. quod vulgo deest. De formula illa loquendi ιδέσθαι πρενμενοῦς ἀπ' ὄμματος, quam reddit Horatius *placido lumine videre*, Bl. ad S. c. Th. 664. loca quædam collegit, emendavitque feliciter Callimach. Fr. 132. apud Etymol. p. 572, 36. legendo ὅστις ἀλετροῦς Ἀνγάζειν καθαυῖς οὐ δύναται λογάσιν, vice λοχάσιν. Μοχ κόπων μ' οἴκτειρε plane tuentur loca apud Elmsl. ad Med. 1203. ubi iudicium Editoris desidero rejicientis Brunckianum εἰ σε συνφορὰς οἴκτειρομεν. Deinde μὴ ἀπέλα λιγὰς erui e μὴ ἀπολωλότας. Etsi fateor mihi ad manus non exemplum esse locutionis ἀπελαύνειν λιγὰς: habeo tamen, unde se tueatur ἀπέλα imperativum, Euripid. Phaethont. Fr. VII. Ἴελα δὲ, μὴ δ' ἐς Λιβυκὸν αἰθέρ' ἐμβαλε—et VIII. ἐκεῖσ' ἔλα. Quod ad sententiam, confer versum Tragici apud Stob. R. N. p. 34. ed Heeren. Θεοῦ θέλοντος μετὰ πάντα γίγνεται, et emenda γ' εἰ τὰ πάντα: confer et S. c. Th. 558. Θεῶν θελόντων δ' ἀληθεύσαιμ' ἐγὼ emendatum legendo Θεῶν θελόντων, δηλα θήσομαι & λέγω: ubi & verbo θήσομαι jungitur per crasin, cui similem Ἡριόφομαι ἀπελθόντα exhibet Aristoph. Ran. 509. confirmatam Porsoni schedis apud T. Kidd. ad Dawes. p. 470. et sqq. Vid. et Elmsl. ad Acharn. 41. τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὼ "λέγον. Unde in Lex. Bekker. p. 372. lege Ἀκούεις & "λεγεν οὕτω Φερετράτης ἐφ' ἑλέγων, Ὡ Ζεῦ πολυτίμητ' ἄρ' ἀκούεις & "λεγεν Ὁ παροῦργος οὗτος; Verum hæc obiter. Ad Supplices redeo. Ibi ver-

bis Danai Κείνον θέλοντος εἰ τελευτήσεις τάδε nihil aliud respondere poterant Danaides, quam θέλει μ', ἐν "Αἰδῇ" σται τέλος, θρήνους ἔχειν. Ubi luditur in θέλει et τέλος propter praeuentia θέλοντος et τελευτήσεις. De morte, omnium malorum fine, loca sunt infinita. Vid. St. ad 791. τὸ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῖ τὰφιλ' αἰακτῶν κακῶν. Adde Hippol. 599. καταθανεῖν ὅσον τάχος, Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον. Probe igitur filias spe dejectas erigit pater verbis suis, Μη νῦν σφάδαζε· μη καμῆς τ'· ἔσται κράτος. Ita enim conjeci vice Μη νῦν σχολάζε μηχανῆς δ' ἔστω κράτος. Mecum facit Strabo I, p. 44. ἔως ἀν ΚΑΜΗ ΣΦΑΔΑΖΟΝ: necnon Gregor. Naz. 34. p. 546. Α. ΚΑΜΝΟΥΣΙΑ τῷ πόθῳ καὶ οἷον ΣΦΑΔΑΖΟΥΣΙΑ. Plura de verbo Σφαδάζειν petas e Ruhken. ad Tim. p. 243. et Boissonad. ad Eunap. p. 487. Neque in hanc rem omitti debet Pierson ad Moer. p. 356. ubi ἐσφάδαζε, vice ἡλάλαζε, legitur a Valckenaero in Eurip. El. 842. Quam late pateat hujus verbi significatio, quæras ex Hesychio: ubi inter alia Σφαδάζει exponitur ἀγανακτεῖ: quod huic loco apprime convenit. Verbum idem alio tempore restituam in Prom. 1008. legendo δακῶν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγῆς Πῶλος, σφαδάζεις, καὶ πρὸς ἡνίας μάχει· Ἀτὰρ βιάζει γ' ἀσθενεῖ σοφίσμασι. ubi Bl., more suo, lectionis vulgatæ ne perspectas quidem ineptias habuit. Probe tandem in pentasticho primo sententiæ nexu reperto, hexastichi subsequentis de tenore nullus est dubitandi locus. Etenim dictis ἔσται κράτος ex ore Danaï, jure Chorus sciscitatur, Τίν' οὖν κυλήσκω τῷ τε δαιμόνων ἔπει: ubi syntaxis paulo intricatior, τίνα δαιμόνων τῷ τε ἔπει, effecit, ut ἀγνῷ in ἀγνὸν corrumperetur. At, inquires, ἀγνὸν bis exhibet, a Gatakero in Not. Mss. citatus, Plutarch. de Orac. Defect. p. 745. HSt.=417. F. et de Exil. p. 1077.=607. C. Verum in neutro loco citari poterat ἀγνῷ, nisi constructione pressumdata; hic enim ἀγνῷ jungitur cum ἔπει ibi omisso,

Μοκ καλοῦμεν in καλοῦσιν (dativ. pl.) mutavi, quo melius sequi παρασταίη posset. Servari quidem καλοῦμεν poterat, vv. 104, 5. transpositis. {Verum σύγγονοι a συγγνώη divelli nequūt. Pedetentim ita veritate per latebras investigata, illico se produnt verba Καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν καλέσκει· et Ὀρῶ τρῖαιναν τήνδε σημείων θεοῦ, quomodo disponi debeant; neque minus liquido patet Æschyli esse versum, non Archilochi, cujus inter Fragmenta 82. collocatur fide Ammonii ad Porphy. Isagog. p. 9. Τρῖαινά τ' ἐσθλή καὶ κυβερνήτης σοφός: quocum congruit amicissime conjectura mea ἄλλα' εἰ τ' ἐπεμψεν, vice inepti istius ἄλλα' εἰ τ' ἐπεμψεν. Quod ad verba illa Ζηνὸς ὄρνιν, nescio quas ineptias sibi fingunt Editores de Apolline Jovis alite. Atqui Ζηνὸς ὄρνιν hic significat *omen Neptuni*, sicut ὄρνιν θεοῦ in Aristoph. Plut. 63. est *omen Apollinis*. Neptunus est Jupiter marinus. Teste enim Hesychio Ζεὺς θαλάσσιος· ἐν Σιδῶνι τιμᾶται. Et sane Danaides erant Sidone profectæ; ideoque jure poterant dominum maris nomine Jovis invocare. Mentio quoque facta est Νατὸν Διὸς apud Lex. Bekker. p. 283. Cares denique templum posuerunt Ζηνοποσειδῶνι teste Athen. II. p. 42. A., quem citat Porson Advers. p. 54. Quod ad τρῖαινας, ὄρνιν θεοῦ, simili fere modo Anchises in Æn. III. 537. *primum omen equos in gramine vidit*. Easdem τρῖαινας iterum commemorat Æschylus infr. 747. Οὐ μὴ τρῖαινας τάσδε δεισαντες: unde patet altaria fuisse scenæ propinqua, sacra Neptuno; qui dicitur τρῖαινοῦχος θεὸς a Proclo in Hesiod. Ἔργ. 788. (ubi vice τριχίτωνι legi debet τριγλώχινι): appellaturque ab Aristoph. Nub. 566. τρῖαινας ταμίας. De Neptuni tridente multa Spanhem. ad Callimachi. H. in Del. 31. Ἄορι τριγλώχινι: ubi perquam opportune citat Schol. ad Phœn. 195. Τρῖαινα—τόπος Ἀργούς, ἐνθα τὴν τρῖαιναν ὄρθην ἔστησεν ὁ Ποσειδῶν, συγγενόμενος τῇ Ἀμυμῶνῃ.

Hinc emenda Pind. Ol. I. 116. legendo "Ἀπὸν βαρύκτυπον Γᾶς
 τρίαῖναν, vice Εὐτρίαῖναν : neque omitti debet ejusdem Lyrici
 fragmentum apud Apollon. Dyscol. de Syntax. p. 142. 17.
 αὐτόν με πρότιστα συνοικιστήρα γαίας ἐσδέξεται μενοῦχον. Ibi
 Bekker conjicit εἰσδέξαι τεμενοῦχον. Malim τριαῖγοῦχε. Hac-
 tenus de nexu sententiæ satis superque dictum est. Restat ut
 priscam τῶν στιχομυθουμένων legem breviter exponam. Nempe
 dialogi apud Æschylum ad certam quandam normam dirigi so-
 lent. Plerumque etenim monosticho monostichon, aut distichon
 disticho, respondet ; est tamen, ubi per plurimos versus mo-
 nostichon respondet disticho, sicut in Prom. 40 et seqq.
 Verum nusquam inter dialogos monostichos semel aut iterum,
 hic et illic, distichon fortuitum locum habere debet ; neque, in-
 ter dialogos distichos monostichon. Mendosi igitur sunt Prom.
 383 et sqq. 623 et sqq. 971 et sqq. S. c. Th. 804. 1052. Cho.
 929. Eum. 608. 678. quorum tamen omnes, ob alias et graviore
 causas suspicioni obnoxios, suo singulos loco, emendatos edam.
 Legem fere similem Euripideam ad dialogos tornandos, arte, qua
 tunc temporis potui, jam decennio prope exacto in *Classical*
Journal No. III. p. 609. tractavi ; et occasione nunc data, po-
 teram fructu haud levi rem omnem retractare, et Commentarii
 illius errata pauca corrigere, et defectus supplere. Verum
 Euripidea suum tempus postulant. Hodie inter Æschylea
 versor.

210. V. Ἑρμῆς δδ' ἄλλος τοῖσιν. At Ἑρμῆς te postulatur ob
 illud Καὶ Ζηνός : neque ἐν abesse potest.

211. V. ἐλευθέροις. At manifesto e Danaï verbis patet ve-
 ram esse lectionem ἄλλοθρόοις. Exstat vox eadem infr. 968.
 et exponitur ab Hesych. Ἀλλοθρόοις ἄλλοφώνους. Scio tamen
 ἐλευθέροις aliquatenus tueri posse Hesych. Θεοκήρυκες — παρὰ
 Ἑλευθέροις. Ibi quidem lis est orta de gente illa, cujus tamen

mentionem fecisse videtur scriptor Theogon. 55. Ἐλευθεῖρος μεδέουσα: quæ fuit Bœotiæ urbs, Platæis proxima. Verum neque Bœotici Mercurii, neque Mercurii Ἐλευθερίων, modo revera sit eo nomine Deus, hic ulla ratio potest haberi.

212, 3. 4. V. Πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν Σέβεσθ'. Atquæ non omnes deos Chorus invocaverat, verum singillatim solummodo Jovem, Apollinem, Neptunum, et Mercurium. Verum fac, ut per τῶνδε πάντων intelligantur non omnes, verum illi quatuor Dii jam recensiti, nego tamen ἀνάκτων nomine, ita nude posito, deos quoslibet appellari posse. Haud male igitur ipse primus in *Classical Journal* No. XIV. p. 306. huc retuli Æschyleum fragmentum apud Schol. Venet. ad Il. E. 200. Ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας Κύκλῳ περιστάτ', ἐν λόχῳ δ' ἀπέλπονι Εὐξασθε. Eadem verba Hermannus, fortasse submonitus nihilmet ipsi, quem aliquoties vilipendere solet, Æschyli Danaïdibus adjudicat in Dissertat. de Æschyl. Danaïd. p. vi. Verum ea quin ad Supplices referri debeant, non is, opinor, negabit, qui viderit quam apte huic loco convenient; quem more suo ridebat Euripides in Heracl. 44. Ὅχλῳ πελάζειν κάπιβωμοσπατεῖν, hinc, ni fallor, probe emendatus, Λόχῳ στατίζειν καὶ προβώμι' ἐκπερᾶν: ubi στατίζειν tueri videntur Alcest. 90. et Electr. 316. στατίζουσι: quo respexit Hesych. et exponit per στάσιν ἔχουσι: tuetur quoque προβώμια, substantive dictum, Heracl. 80. Ζηνὸς ἐκ προβωμίων. Inter Æschylea illa, περιστῆτ' emendavit Bl. ad Prom. 7. qui in Glossario ad Agam. 1353. Ἀπειρον ἀμφίβληστρον poterat citato Orest. 25. Ἡ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῖσ' ὑφάσματι addere et Soph. Polyx. Fr. Χίτων ἀπειρος ἐνδυτήριος κακῶν, necnon Lex. Bekker. p. 420. ἐλέγετο δὲ Ἀπειρων καὶ Ἀπειρος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ τὸ περιφερὲς, στρογγύλον, καὶ τὸ περιφερὲς ἀπλῶς σχῆμα: cui similis est Hesych. gl. Ἀπειρον περιφερὲς, στρογ-

γύλον, διὰ τὸ μήτε ἀρχὴν μήτε πέρας ἔχειν: neque distat altera gl. 'Ατέρμονες ἀόριστοι, ubi Abresch. citat Eum. 637. ἐν δ' ἀτέρμονι—πέπλω de re eadem.

214. Ita Inc. V. τῶνδε. Μοx κοινοβώμιαν alii conferunt cum Virgiliano *Diis communibus aras*. A Græcis colebantur θεοὶ ὁμοβώμιοι, teste Thucyd. III. 59. θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους. Hinc emenda Phœn. 639. legendo "Ἄν ὁμωχέται θεοὶ, vice Αἱ διώνυμοι θεοί: ubi latet interpretatio ὁμοβώμιοι: similiter Hesych. exponit 'Ομωχέται voce ὁμοβώμενοι: verum ibi VV. DD. corrigunt ὁμοβώμιοι, propter gl. 'Ομοβώμιοι θεοί· ἐν Ἐλευσίνι Δῆμητρος καὶ Κόρης εἰσὶν [scil. βωμοί.] Apud Bæotos vero Diī audiunt 'Ομωχέται teste Thucyd. IV. 97. quo respexit Hesych. 'Ομωχέται· οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν σπονδῶν ἢ ὁμοβώμενοι (lego post alios ὁμοβώμενοι) ἢ ὁμόναοι.

215. V. δέσμοι. Inc. δ' ἔσμός. Exstat, ἔσμός γυναικῶν in Aristoph. Lys. 353. et ἔσμός—μυρμήκων in Babrii Fab. IV. De Fur. 363. Fuit, opinor, vox e re aviaria derivata, et proprie dicta de perdicibus inter congregandum sedentibus, Anglice *covey*. Malim igitur ἔσμός ab ἔζομαι. Mox cf. Prom. 856. de simili re, Κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι. Imaginem fortius expressit Soph. in Aj. 169. ita emendandus: κεί σὺ φανείης, τάχ' ἂν ἐξαίφνης ὑποδείσαντες σ' ἂν φήνης ὡς ὄμμα πελειᾶς, σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι, versu in suum locum reposito, admissaque Pierioni conjectura φήνης vice πτηνῆς.

216. M. ἴζεσθαι κρέκω. R. tacite ἴζεσθε κίρκων.

216, 7. Inter hos duos vulgatur Ἐχθρῶν ὁμαλῶν καὶ μαινόωντων γένος. Versum male positum mendosumque probe tractavi ad 223.

217. M. A. πῶς ἂν αἰνεύοι φαγών. R. ἀνανεύοι. T. ἀγνεύοι. Confirmat, a Butlero et Gatakero citatus, Plutarch. Romul. I. p. 23. A.=41. HSt. et Quæst. Rom. II. p. 286 93. HSt.

Exponitur quidem φαγών adagio Latino, *Canis caninam non est*, apud Varron. L. L. vi. ubi Scaliger p. 118. h. l. citat: additque St. Juvenal. xv. 160. *parcit Cognatis maculis similis fera*. At nimium esset τὸ φαγεῖν in tali loco. Minime etenim Danaï filias occidere volebant Ægypti filii. Ipse igitur suspicor Æschylum respicere ad superstitionem quandam apud Ægyptos; cui similis commemorari videtur a Plutarcho II. p. 990. Ε. ἀλεκτρυόνων δὲ ἀλεκτρυόνος ἐπιβαίνων—καταπίμπραται ζωὸς, μάντεώς τινος ἢ τερασκόπου μέγα καὶ δεινὸν ἀποφαίνοντος εἶναι τὸ γιγνόμενον, et nihil veritus reposui δ' ἄν τις ἀγνεύοι θιγών. Etenim, ut cecinit Seneca in Hippol. 913. *Feræ quoque ipsæ Veneris evitant nefas Generisque leges inscius (lege insitus) servat pudor*.

218. Lingua postulat τίς δ' in loco πῶς δ': et mox vice παρὰ manifesto legi debet πατρός. Opportune St. citat Androm. 988. Νυμφευμάτων μὲν τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς Μέρμυραν ἔξει, κούκ ἐμὸν κρίνειν τάδε: et Donati verba in Terentii Andriam, *Summa potestas nuptiarum in patre puellæ est*. Schol. hic παρὰ πατρός ἄκοντος. Unde conjectura se satis tuetur.

220, 1, 2. S.

φύγη μάταιον αἰτίας πράξας τάδε
κάκει δικάζει τὰμπλακήμαθ' ὥς λόγος
Ζεὺς ἄλλος ἐν καμουσιν ὑστάτας δίκας.

Ubi egregia est Stephani emendatio τὰμπλακήμαθ' ὥς, vice ταπλα ενμαβως: quæ Ph. et R. exhibent. A. ἐγµαβας. Atqui T. suo τὰπλάκηµα βας faciem haud exiguam Stephano præterdit. Ipse vero dedi τὰπλάκηµαθ' ad mentem Burnei in *Monthly Rev. Feb.* 1796. p. 132: qui tamen allegare neglexit Hesych. Ἀμπλάκηµα—Ἀμπλακήµατα—Ἀμπλακῶν, aliquatenus pro vulgata scriptura facientem. E Burneo tacite profecit Bl. ad Prom. 112. Verum omnis illa de orthographiæ ratione lis est

levissimi argumenti præ altera de sententiæ nexu, quem hic plane nullum esse statuo, nisi mecum legas

φύγη· δικάζει τὰπλάχημαθ', ὡς λόγος,
 Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν, ὑστάτας δίκας τ'
 ἄκη τομαῖά τ' αἰτίας πράζας, ἃ δεῖ:

Ubi erauntur ακη e κακει e τομαί e μαραι et α dei e ραδε.
 Quod ad sententiam loci, opportune St. allegat v. supr. 147.
 Ζῆνα—τῶν κεκμηκότων: et poterat allegare, ad intelligendum
 ὑστάτας δίκας; illud Horatianum, *Seraque fata, Quæ manent
 culpas etiam sub Orco*: poteratque inde corrigere *Romanæ
 fidicinem Lyræ* legendo, *Debita jura vicesque supremæ Te
 mancant ipsum*, pro ineptissimo isto *superbæ*. Quod si quis
 apud Æschylum velit ὑστέρας, is se tueri poterit ex Agam.
 1675. 'Ἄλλ' ἐγώ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμι' ἔτι: et Theodect.
 apud Stob. Ecl. Phys. p. 9. Τίνουσι πολὺνας ὑστέροισιν ἐν χρόνοις:
 necnon Euripid. Phryx. Fr. v. Χρόνῳ γὰρ οὗτος ὑστέρῳ δώσει
 δίκην (ita enim Grot. in Excerpt. p. 417. ante Barnesium):
 neque omitti debet Plutarch. II. p. 1130. E. ubi exstat Τιμω-
 ρίας ὅπερ ἐστὶν ἀντιτύπον δέξασθαι δυνάμενον; verum ibi Ald.
 ἀπερειαίν. Ms. Πολὶν περειαίν; unde lego Τιμωρίας ὑστέρας,
 σύνεσιν ἀντίλυνον, δέξασθαι δυνάμενον: habuit enim Plutarchus
 in animo versum, ni fallor, Euripideum 'Ἡ σύνεσις ἀντίλυνός
 ἐστὶν ὑστέρα Τιμωρία. Certe in tali loco aliquid conscientiæ
 tribuisse Euripidem patet ex Orest. 390. Τί χρῆμα πάσχεις;
 τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος; 'Ἡ ξύνεσις, ὅτι σύννοια δεῖν' εἰργασμέ-
 νος: qui versus etiam nunc latet inter solutum sermonem Plu-
 tarchi II. p. 476. F. Verum hæc ἐν παρόδῳ. De locutione
 χρόνῳ—ὑστέρῳ plura petas e Berglero ad Aristoph. Ran. 717:
 quibus conveniunt aliquatenus verba Solonis in Fragn. v. 29.
 'Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· ἦν δὲ φύγῳσιν Αὐτοῖ, μὴ

δὲ θεῶν μοῖρ' [lege χεῖρ] ἐπιούσα κίχρ, "Ἦλυθε πάντως αὐτίς ἀναίτιοι—: ubi malim "Ἦλυθ' ἀπαντῶν αὖ τις ἀναίτιοι—. Similiter in Solon. Fragm. xv. 16. Τῷ δὲ χρόνῳ 'παντῶσ' ἦλθ' ἀποτισομένη, soil. Δίκη: etsi πάντως in utroque loco tueri videtur ejusdem Fr. v. 8. πάντως ὕστερον ἦλθε Δίκη: ubi Grotius πάντων ὕστερος: mea tamen ἀπαντῶσ' et ἀπαντῶν confirmat Pindar. Ol. x. 48. καὶ κεῖνος ἀβουλία ὕστατος (Anglice *at last*) ἀλώσιος ἀντάσας, θάνατον αἰπὸν οὐκ ἐξέφυγεν. Μοχ ἄκη τομαῖα tuetur ἄκος τομαῖον in Cho. 537. et magis apposite ἄκη τομαῖα —πράξας convenit cum ἄκη τομαῖα—πράξας infr. 259. Denique quod ad ἃ δεῖ, lucem dat vicissimque petit Pindar. Ol. ii. 104. θανόντων μὲν ἙΝΘΑΔ' ΑΥΤΙΚ' ἀπάλαμνοι φρένες ποινὰς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τῷδε Διὸς ἀρχῇ ἄλιτρά κατὰ γῆς δικάζει τις ἐχθρῇ λόγον φράσας ἀνάγκη: ubi manifesto legendum ἙΝΘ "Α ΔΕΙ ΠΟΚ'. Ad Æschyli aut Pindari λόγον respexit Plato descriptus a Platarcho ii. p. 120. E.

223. Hic versus vulgo exstat inter 216 et 217. ita scriptus: Ἐχθρῶν ὁμαίμων. Verum ibi sententiam implicitam, hic vero explicitam reddit. Ipse dedi ὁ δαίμων. Eandem var. lect. in S. c. Th. 411. Ms. Seld. exhibet. Vid. et infr. 395.

225. V. εὖ νικᾷ τόδε. Cui favet aliquatenus τόδ' εὖ νικάτω in Agam. 123. Neque video causam hodie, cur mutari debeat. Quam daturus eram rationem, serus intelligo ineptam esse.

226. V. ἀνέλληνα στολόν. At στολός est *expeditio*, στολμός est *στολή amictus*. Vid. ad v. infr. 707. Reposui igitur στολήν, cui favet Schol. τὸν οὐχ' Ἑλληνα κατὰ στολήν, ob illud Euripideum in Heracl. 131. Καὶ μὴν στολήν γ' Ἑλληνά τε ῥυθμὸν πέπλων ἔχει· τὰ δ' ἄλλ' ἄρ' ἐστὶ βαρβάρου χερὸς. Ita enim legi debet vice τὰ δ' ἄλλα βαρβάρου χερὸς τὰδε: ubi Mss. tres, teste Elmsleo ad Med. 88. p. 95. exhibent τὰ δ' ἔργα βαρβάρου: unde erui Euripideum ἄρ' ἐστὶ: vid. Elmsl. ad Heracl.

65. Schæfer. ad Apoll. Rh. T. II. p. 162. et mea in *Classical Journal* No. XVI. p. 391. Adde et Hesych. "Εστ' ἄρα· ἐστὶν ὡς τοικεν. Mox ἀνέλληνι στολῇ si cui displiceat, in partes ituro Elmslei negantis in *Quarterly Rev.* No. XIV. p. 463. probum esse Ἑλλην foemininum, is legat ἀνέλληνα. Sed, ut verum fatear, mihi æque probum videtur Ἑλλην στολή, atque Ἑλλὰς ἀνῆρ apud Sophoclem in Ajace Locrensi teste Lex. Bekker. p. 97. vel similia illa ἀνέρα—ἄβριν in Hesiod. Εργ. 174. Σκύθην—οἶμον Prom. 2. γυναῖκα—μαζὸν in Hom. Il. Ω. 58. et, quod litem resolvit Ἑλλην—γυνή· Φιλήμων Παιδαρίῳ, teste Anti-Atticist. p. 97. In hanc rem describi meretur Eustath. Od. Δ. p. 1484; 28=152, 6. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ θηλυκὸν τοῦ Αἰθίοψ· ἰδιωτικῶς μὲν, Αἰθιοπίσσα· ἄλλως δὲ περιφραστικῶς ἢ ἐξ Αἰθίοπων· λέγεται δὲ καὶ ὁμοφώνως τῷ ἀρσενικῷ κατὰ τοὺς παλαιούς· Αἰθίοπα γοῦν, φασί, φωνὴν Αἰσχύλος λέγει, καὶ Πότερα γυνή τις Αἰθίοψ φανήσεται· οὕτω δὲ φασὶ καὶ ἄλλα ἐξ ἀρσενικῶν ἐπὶ θηλυκὰ μεταφέρονται ὡς τὸ Κίλιξ δὲ χώρα καὶ Σηρῶν (pravum hoc) ἐπιστροφαί· καὶ Ὅμηρος· θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσι [Od. M. 131.] καὶ Φερεκράτης· Ἠγούμεθα τῆς πόλεως εἶναι ταύτας σωτήρας (qui versus est Aristophanici Anapæsti particula, Bacchio deficiens,) καὶ Σοφοκλῆς τύχη γε τῷ σωτῆρι [Æd. T. 80.] καὶ Θουκυδίδης· αἱ ἔτυχον φύλακες τῆς Μιλήτου [] καὶ Ἀριστοφάνης [Τὰ δ' ἄλλα] μετὰ τῆς γραμματέως συγγράψομαι· ubi voces τὰ δ' ἄλλα supplevi e Thesm. 432.

227. V. πέπλοισι—πυκνώμασι. Lβ'. πυκάσμασι. Cf. Iph. A. 73. Χρυσῷ τε λαμπρὸν βαρβάρῳ χλιδήματι interpolatum e Tro. 994. βαρβάροις ἐσθήμασι Χρυσῷ τε λαμπρὸν· ita tamen interpolatum, ut vera lectio βαρβάροις χλιδήμασι inde erui posset. Mox Æschyli est χλίω· aliorum χλιδῷ. Dein 229. Lβ'. τρέπων.

231. V. νόσφιν ἡγητῶν. At νόσφιν Attica scena rejicit. Vid. Burneium in *Monthly Rev.* July 1789. p. 17. Neque in tali loco dici debuit ἡγητῆς, verum ὑφηγητῆς. Cf. Œd. T. 976. Œd. C. 494. vel προηγητήρ: cf. Bacch. 1157. et Eurip. Fr. Inc. 81. Reposui igitur ἀνευ θ' ὑφηγητῶν. Exstat tamen ὑφ' ἡγητοῦ in Œd. T. 1269. et ἡγητῆρος in Œd. C. 1517. et ὑφ' ἡγητῆρος Œd. C. 1585.

232. Ita Sophianus. M. ἀρέστως. A. ἀκρέστως.

233. R. γε μὲν δῆ. A. δέ. Reposui τοι. Perpetuo conjunguntur γε μέντοι: raro, si unquam, γε μὲν δῆ.

234. A. παρ' ὑμῖν πρὸς. Ibi παρ' ὑμῖν nequeo intelligere. Reposui πρὸ βωμῶν παρὰ θεοῖς. R. παρ' ἡμῖν.

235. V. ξυνόσεται. Bo. ξυνείσεται: qui citat similem confusionem ad Phoen. 260. et ipse addo Phoen. 1540. ubi Babbier, teste VL, conjecit εἶση: quam conjecturam plane confirmat gl. γνώση super οἶση scripta in Ms. Harl. 6300. Hic vero ξυνάσεται legebat Schol. Exponit enim συμφωνήσει. Et sane φθομαῖ futurum est Attice. Vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 181. Mox vulgo deest δ'. Id ipse addidi, στόχῳ cum sequenti versu conjungens. Etenim melius dicitur στόχῳ εἰκάσαι quam ξυνείσεται στόχῳ.

236. A. καὶ τᾶλλα πολὺ ἐπείκασαι δίκαιον ἦν. R. πόλλ'. Porson ad Suppl. Præf. Hec. p. 39. Καὶ πολλὰ γ' ἦν δίκαιον ἀλλ' ἐπείκασαι. In hanc Porsoni emendationem, non optimam quidem illam, neque tamen omnium pessimam, ita debacchatur Hermanus de Metris p. 113. "Non audaci illa transpositione, quæ Porsono placuit, sed lenissima mutatione, eaque tali, quæ non id, quod sanum, sed illud, quod depravatum est, tollat, corrigendum videtur, Καὶ τᾶλλα πον μ' ἐπείκασαι δίκαιον ἦν." Euge ποῦ Hermanniane! quanta vi mortuis insultas. Elmsleus

in *Edinburgh Rev.* No. xxvii. p. 73. Καὶ πολλά γ' ἄλλα μ' (vel ἄλλ' ἂν) εἰκάσαι δίκαιον ἦν. At utrumque lectio vera latuit, nescientem δ', quod nexus ipse sententiæ postulat cum στόχῳ jungendum, prohibere, quin hic versus consonante inchoetur. De αι et ε permutatis, vid. Kidd. ad Dawes. p. 121. De ἔτ' ἄλλα sic conjunctis, cf. Eupol. apud Plutarch. II. p. 662. D. καὶ πρὸς τούτοιςιν ἔτ' ἄλλα: necnon Euripid. Med. 1081. πρὸς τοῖς ἄλλοις τήνδ' ἔτι λύπην. Iude emendabis Phœn. 1348. legendo Πρὸς πεπραγμένοις ἔτ' ἄλλο πῆμα πῆμασιν λέγεις.

237. V. παρόντι. Verum id non satis bene cum præcedentibus convenit. Dedi ἀποροῦντι, scil. Pelasgo ipsi.

239. Vocem ἔτην non alibi apud Tragicos reperi, præterquam in Æschyl. Fragm. Incert. 45. οὔτε δῆμος οὐτ' ἔτης ἀνὴρ. Apud Comicos vero exstat ὦ τᾶν: quod derivatum esse Grammatici volunt ab ἔτης. Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 281. Eadem formula restitui debet ad Scaligeri mentem Euripidi Heracl. 321. verum ibi verissime emendavi Ἐγὼ δὲ καὶ ζῶν καὶ θανὼν, ὅτ' ἂν θάνω, Πολλῷ σ' ἐπαίνῳ Θησέως ὧτων πέλας Ὑψηλὸν ἀρῶ in *Classical Journal* No. xvi. p. 400. ubi allegare debui Pindarica Ol. xiv. 30. μελαντεϊχέα νῦν δόμον Φερσεφόνας ἔθι, Ἀχοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροις ἀγγελίαν Κλεῦδαμον ὄφρα ἰδοῖς υἱὸν εἴπῃς adumbrata ad Homer. Od. A. 504. ubi Ulysses Achilli mortuo, qualis sit filius ejus Neoptolemus, narrat. Rectius igitur, ab Euripideis depulsam, ἔτης restituisset Elmæus vocem Comico in Acharn. 748. legendo Ἐγὼν δὲ καρύξω γὰρ Δικαιοπόλις, ἔτα: vice ὅπα.

240. M. ἡ τηρὸν ἡεροῦ ράβδον. P. ἔρμου. A. ρακδόν. R. κέρον, cum stellula margini appicta, locum esse mendosissimum indicatura. Diu emendavi Ἡ ρηρὸν Ἐρμου κλάρον: *Vel quæ sors Mercurii dicitur.* Ad proverbium respicitur, de

quo ad is VV. DD. in Hesych. gl. Ἑρμοῦ κληρος: ubi Photius citatus interpretatur Ἑρμοῦ κληρος per ὁ πρῶτος ἀνελκόμενος: unde ad quamlibet rem, cuius primum obviam, dictum illud transfertur. Cur vero fuerit Mercurii mentio in tali re, luculenter exponit Theocrit. Id. xxv. 3. Εἰ τοι ξεῖνε, πρόφρων μὴ θήσομαι, ὅσσ' ἐρεεῖνεις, Ἑρμεῖ ἀζόμενος δεινὴν ὅπιν εἰνοδίοιο. Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι, Ἐἰ κεν ὁδοῦ ζάχρειον ἀνήνηται τις ὁδότην. Unde intelligitur illud Diphili dictum apud Athen. vi. p. 238. ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραις τὰδ' ἐστίν, εἰ τις μὴ φράσας ὀρθῶς ὁδόν. Nuno tandem patet, cur Mercurium non sine jure Danaus Choro monstraverit, in v. supr. 210. Ἑρμῆς δδ' ἄλλος—et cur precatae fuerint Danaides, Ἀλλοθρόοις νῦν ἐσθλὰ κηρυκεύτω. Patet quoque, cur mentio fuerit facta Διὸς κλαρίου infr. 353. quas voces Schol. exponit παντάπασι κληροῦντος καὶ κραίνοντος. Mercurius certe dici poterat Ζεὺς κλάριος, sicut Neptunus Ζεὺς θαλάσσιος, et Pluto Ζεὺς χθόνιος: Et profecto Mercurius fuit ille Deus apud Arcadas cultus nomine Διὸς Κλαρίου teste Pausan. viii. p. 541. qui retulit simul tituli originem: δῆλα δὲ ὡς ἐγένετο ἡ ἐπὶ κλησίς τῃ θεῷ τοῦ κλήρου τῶν παίδων ἕνεκα τοῦ Ἀρκάδος. Similem fere etymologiam nominis apud Colophonios oppidi fingit Schol. ad Apoll. Rh. i. 308. e fide Clearchi, tradentis κλήρῳ λαβεῖν τὸν Ἀπόλλωνα τὴν πόλιν καὶ ἀπὸ τοῦ κλήρου Κλάρων ὀνομασθῆναι—et similiter mox Οἱ δὲ Κλάρων φασὶν αὐτὴν κληθῆναι διὰ τὸ κληρώσασθαι ἐκεῖ τὸν Ποσειδῶνα καὶ Ἀἰδὴν [lege καὶ Δία καὶ Ἀἰδὴν]. At boni isti Grammatici nesciebant Κλάριος a κλᾶρος esse dactylum, at Κλᾶρος; nomen oppidi, pyrrichium. Et ne quis hæreat de Κλᾶρος Dorice pro Κλῆρος, sciat is nonnulla huiusmodi esse Tragicorum ad normam. E Valckenaeri notis ad Phœn. ii. colligas, Ἀθάνα, Δαρὸς, Ἑκατι, Κυναγὸς, Λεχαγὸς,

Ξεναγός, Ὀπαδός, Ποδαγός: quibus Γάπεδον addit Porson ad Orest. 324. et Βάλος Bl. in *Quarterly Rev.* No. xv. p. 224. et ipse addo, post alios, Γάμορος, Γαπετής, Γάπωνος. Haud male Sch. Ἡ ῥήτορ' ἱερόραβδον. Vl. non bene Ἡ τηρόραβδον ἱερόν.

241. Pelasgi orationem vulgo hic orditur v. infr. 263. At manifestum describentis erratum latere neminem, nisi Heathium, poterat.

241. R. γάρ εἰμ'. A. γὰρ οἶμ'. Dedi πάρεμ'. In Herc. F. 1237. γάρ εἰμ' vice πάρεμ' a VV. DD. restituitur.

242. Ita C. pro Πελασγοῦ.

243. R. εὐλόγως. A. εὐλόγος. Inde effeci ἐν λόγοις.

245. M. A. R. καὶ πᾶσαν αἰδῆς διάλγος ἐρχεται. Scal. in La'. "Αρχος, ut videtur; ita certe Luc. Butler vero Αἶνος: "de quo," inquit ille, "Steph. Byz. ἐν τῇ ἐκβολῇ τοῦ Ἑβρου, διστόμου ὄντος, πόλις Αἶνος: unde etiam alteri Hebri fluvii ἐκβολῇ nomen Αἶνος forte (l. fortasse) inditum: quia subiungit, κληθῆναι δὲ αὐτὴν ὄτι πλησίον τῆς Ὀσσης ἦν Αἶνος ποταμός, καὶ κώμη ὁμώνυμος. Fidem conjecturae facit, quod ab Ἄνο Στρυμῶν πρὸς δύνοντος ἡλίου jacet. Et si animum attenderis, invenies poetam ab oriente ad Ἄnum fluvium per Strymona, Macedoniam, Perrhaebos, Dodonam, regiones describere, donec in Epiri littore consistat." Hic T. αἶαν ἦς δι' Ἄλγος: unde ipse αἶαν et Αἶνος e But. desumpsi, et verborum ordinem mutavi, ne praepositio casum sequeretur suum; quod nusquam fit apud Tragicos, nisi versus ad finem. Id monui ad Tro. 1024. Loca omnia huic canonī oppugnatura debellantur facillime. Nempe in Eurip. El. 574. et 1025. legi debet Μετὰ σοῦ διώκων νεβρὸν et Μίαν πρὸ πολλῶν ἔκτανε, ξύγγνωστ' ἂν ἦν. At Aeschylea in Eum. 417 et 760. Agam. 1277. Prom. 654. suo tempore emendabuntur: necnon et Tro. 1024., qui hodie lacu-

nosus est, integer fiet. Hic vero turbis originem dedit interpolator male sedulus, qui præpositionem δι' relativo ἧς præscripsit, effecitque ut ΑΙΑΝΗΣ nasceretur ex ΑΙΑΝ ΔΙ ΗΣ.

246. Ph. A. στρυμὼν τοῦ. R. στρυμὼν τοῦ. T. Στρυμὼν γε.

246. V. κραῶ. Id venite v. infr. 250. Dedi κραεῖ.

249. V. Δωδωναῖα· συντέμνει δ' ὄρος. At in tali loco συντέμνει stare nequit. Debuit esse vel τέμνει, vel ἐκτέμνει. Edidi igitur Δωδωναῖ· ὅς' ἐκτέμνει δ' ὄρος—Redde ὄρος terminus.

250. A. R. τῶνδε ταπειτα δε κραῶ. Hinc erui τῶνδ' ἔσω δάπεδα κραῶ. Cf. Thucyd. 1. 46. ρεῖ δέ—ποταμὸς ὀρίζων—ὧν ἐντὸς—Erui potest et πέδια. Verum ipse δάπεδα prætulit, utpote minus frequens, magisque adeo corruptelæ obnoxium. Hac occasione corrigam Eurip. Alc. 605 et sqq. legendo ἀρότον δὲ τίθει Κἀμπελίῳν δαπέδοις ὄρον Ἀμφὶ μὲν ἀελίου κνεφαίαν Ἰππόστασιν, ἐν θέρει δ' αὖ Μολοσσῶν ἐπὶ γᾶν; ubi, permutatis γῆαν et τίθεται, cætera se produnt; neque quisquam hærebit de ΚΑΜΠΕΛΙΩΝ pro ΚΑΙ ΠΕΔΙΩΝ, memor Hesychii gl. Ἀμπελίαν· ἀμπελίδας· μοχ ἐν θέρει δ' αὖ (redde *versus meridiem*), facile corrumpi poterat in αἰθέρα. In antistrophis lege Ἐν τοῖς ἀγαθοῖς δ' αἰεὶ πάντ'. Locum Euripideum non sanavit Dobræus ad Porsoni Aristophanic. p. 66. neque Æschyleum Bl. in *Edinburgh Rev.* No. xxx. p. 313. legendo τῶνδε τἀπειτα κραῶ: quam tamen conjecturam dum repudiat ipse in ejusdem Censuræ No. xxxviii. p. 501. in Hermannum, corrigentem τῶνδε καὶ τὰ κραῶ, in Præf. ad Hecub. p. 39. invehit, errata scilicet sua ipsius pudibunda tegere opprobriis aliorum conatus.

251. Parum mihi placet istud αὐτῆς. Verum nihil habeo, quod reponi possit.

253. Ita tacite Bo. R. Ἄπτις γὰρ ἔλθων ἐκ πέρας Ναυπακτίας: et sic citat Eustath. ad Dionys. Perieg. 414. Pa. conjicit ἐξ ἔρας: et sic Valek. in Schol. ad Act. Apōstol. 1. 20. p. 332. Jacobs. Animadv. ad Athenæum, p. 3. Πέρας γὰρ ἔλθων Ἄπτις ἐκ Ναυπακτίας. At unice vera est lectio, quam cum Bo. exhibet margo editionis Aldinæ in Bibliotheca Cantabrigiensi, teste But., Χώρας γὰρ ἔλθων Ἄπτις ἐκ Ναυπακτίας: etenim A., vocibus transpositis, Ἄπτις γὰρ ἔλθων ἐκ χώρας Ναυπακτίας.

253. Schol. Ἀνεχρόνισε δὲ τῶν γὰρ Ἑρακλιδῶν ναυσι διαβάντων εἰς Ἄργος, οὕτως ἐκλήθη Ναύπακτος. Hujusmodi anachronismos tetigit Stanl. ad Prom. 2. necnon Valek. in Not. Ms. ad Phœn. 861. unde intellexi Sophoclem fuisse hoc crimine notatum ab Athen. 1. p. 17. C. Æschylum a Schol. ad Prom. 656. Eum. 569. Euripidem a Schol. ad Phœn. 861: Med, 232. Hippol. 281. et Schol. in Aristid. Ms. p. 176. Homerum a Velleio Patere. 1. 3. Comicos a Bentleio ad Boyl. p. 68. Platonem et Xenophontem ab Athen. v. p. 215. D. Virgilium denique ab Aul. Gell. x. 16: quibus et ipse addo Apollonium Rhod. a Schol. ad 1v. 554.

254. But. post St. ad Agam. 1632. citat Eustath. 1l. A. p. 48, 36=36, 41. καὶ Αἰσχύλος δὲ πον, φασί, τὸν ἱατρὸν μάντιν ὀνομάζει: ubi lege δὲ Ἄπτιν, φασί, τὸν ἱατρόμαντιν.

255. Ita R. A. τήνδε καθαίρει. De verbo καθαίρειν multus est Wyttenbach. ad Julian. Orat. 1. p. 8. A. in Bibliothec. Crit. 111. 1. p. 48.

256. A. R. τὰ δὲ παλαιῶν. Inde erui ἡ γάρ. Certe γὰρ et δὲ sæpe permutantur. Vid. Porson ad Med. 34.

257. M. ΜΗΝΕΙΤΑΙ ΑΚΗ. Inde erui ΜΗΝΙΝ ΕΝΔΑΚΗ. Hesych. Ενδαγει· εμμανει· Ενδαναι· εριμια. Lege Ενδακη· εμμανη, εν Δαναΐσιν μιαν· collato Αὐτοδακῆς μῆνις· μιάρα. Ita enim vice μικρὰ corrigitur, sicut in Ἀλαστα—μικρὰ; quomodo

et Schol. ad Soph. Aj. 1. debet corrigi οἱ τὰ μικρὰ, vice μικρὰ, θηρία φονεύουσι. Cum Æschyleo versu ad amussim quadrat Empedocles apud Iamblich. Vit. Pythag. §. 15. p. 73. ita legendus, Καὶ τοῖς ἀνθρώποις δάκε' ἔγκοτα γαῖ' ἀνίησι : neque distat Nicandri Theriac. 13. Τὸν δὲ χαλαζήεντα (lege χολήν σίζοντα) κόρη Τιτηνὶς ἀνήκε Σκόρπιον : neque Sophocleum in Meleagro, Σὺς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις Ἀνήκε Λητοῦς παῖς : neque Theocrit. Id. xxv. 199. Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' ἔσκομεν ἀνδράσι πῆμα Ἴρῳ μνήσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι : neque Phœn. 941. Κάδμω παλαιῶν Ἀρεὸς ἐκ μνημάτων.

258. V. δράκονθ' ὀμίλον δυσμενῇ ξυνοικίαν. At syntaxis est impedita nimis. Ipse reposui Δράκοντος, ἴλαν δυσμενῇ. Ibi vox infrequens interpolatores delusit. Exstat tamen in Alcest. 596. λεόντων ἃ δαφουῖος ἴλα. Unde emenda Pindar. Fragm. Incert. 171. apud Schol. Pyth. II. 31. ἐνθα ποιμένες κτιλεύονται κάπρων τε λεόντων τε legendo ἐνθ' ἀπήμονες κτιλεύοντ' ἴλαι κάπρων τε λεόντων τε : sermo fuit, opinor, de Orphæo ; cf. Pindar. Fragm. apud Herodian. in Villosioni Anecd. II. p. 95. ἰαχεῖ βαρυφθέγκτων ἀγέλαι λεόντων. Corrige denique Eurip. Temenis. Fr. xvii. apud Ælian. Nat. Anim. VII. 39. legendo Ἦλθεν δ' ἐπὶ χρυσοκέρων ἑλαφὸν Μεγάλων ὁ θέλων θύων ἴλαν Δεινὸς ὑποστῆναι κατ' ἐναύλους Ἡ πολὺλεμ' ἱππομανῇ τ' ἄλσῃ : quæ parum feliciter tractavit Elmsl. ad Med. 252. p. 125.

260. M. P. πράξας μεμπτῶς ἄπειστ'. A. ἔπειστ'. R. πράξας ἀμέμπτως ἄπει. Dedi ἀμεμπτος. *Non culpandus, i. e. laudandus.*

261. Ita egregie T. M. μνήμην πονταν τινεισθον.

262. M. ἔχον δ' ἂν ἤδη. R. ἔχεις δ' ἂν ἤδη. A. ἔχουσιν ἤδη. Inde erui Ἐχουσα νῦν δῆ.

263. Hic versus vulgo exstat ad initium orationis Pelasgi: At non alio in loco quam hoc ipso stare potest. M. λέγερ'

εὐθαρσεῖς ἐμοί. R. λέγ' εὐθαρσῶς ἐμοί. T. λέγ' εὐθαρσῆς ἐμοί. Reposui εὐθαρσῶς σὺ μοι: collato Aristoph. Lys. 506. σὺ δ' ἐμοί λέγε.

264. M. γένου' ἄν. R. ex emendatione γένος τ': μοx M. καὶ λέγοι πρόσω. R. λέγοις πρόσω. At e responso patet hic legi debere Γένη τίν' ἐξεύχοι' ἄν, εἰ λέγοις τοῦς.

265. M. γε μιν δηρισιν. P. μιν δὴ ῥῆσιν. In Codice ipso fuit γε μὲν δῆρσιν, teate Robortello: unde Sophianus γε μὲν δὴ ῥῆσιν. T. γε μὴν δῆ. Ipse erui δὲ γ' ἀνέδην: Redde *prolixe*. Alius fortasse placebit γε μέκτοι. Quod ad sententiam, Abr. citat Pindar. Isthm. vi. 87. τῶν Ἀργείων τρόπον εἰρήσεται πον κ' ἐν βραχίστοις: ubi Schol. citat Soph. Οδυσσ. Fragm. Μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχδε,

267. A. ἐξερχόμεσθα. R. ἐξευχόμεσθα. * Mox V. σπέρματ' εὐτέκνον βοός. Tale epitheton est ineptum. Sensus postulat σπέρμα τ' ἐκ τέκνον βοός: scil. Epaphi.

267. Chori hanc orationem vulgo claudit versus, quo proxima oratio Chori inchoatur: Rectius in v. 282. Pelasgo dicenti, Ὅμως διδαχθεὶς ἂν τόδ' εἰδείην πλεον respondet Chorus, Καὶ ταῦτ' ἀληθεῖ πάντα προσφύσω λόγον, quam in hoc loco, ubi ista Καὶ ταῦτα—προσφύσω nihil habent, quocum conjungi possint.

268. But. citat Aristoph. Pac. 130. ipse addo Iph. T. 1293. Ἀπιστον εἶπας μῦθον.

268, 9. V. κλύειν ἐμοί. At ἐμοί hic caudam trahit miserrime. Reposui μέτα: quod jungi debet cum ἐστίν. Mox V. ὅπως. At solœcum est ὅπως ἐστίν. Dedi igitur πῶς καί. Formulam illam loquendi satis tractavit Porson ad Phœn. 1373. Atqui ὅπως ἐστίν tuentur exempla citata Matthiæ Gr. Gr. § 373. ex Isocrat. Nicocl. p. 27. A. B. θαυμάζω—ὅπως—λέγουσιν: necnon Περί Ἀντιδοσ. p. 313. E. Archid. p. 128. E.

De Pac. p. 161. A. ipse addo Aristoph. Av. 1255. θαυμάζειν ὅπως—στύομαι. Hic vero G. ὅπερ vice ὅπως. Unde legi potest ἐμοί, Εἴπερ—

270. Hic versus vulgo sequitur ἐγχωρίαις. At sedem legitimam indicat illud γάρ. Ipse dedi ὁ vice καί.

271. Huc respexit Anti-Atticist. in Lex. Bekker. p. 95. Ἐμφερεστέρα Αἰσχύλος Ἴκερίσιν. Exstat ἐμφερέστατος in Aristoph. Vesp. 1098. et Babylon. Fragm. II.

272. Ita T. γυναιξὶ δ' A. et R.

273, 4. Vulgo β'. α'. M. Κύπρις e pr. manu, Κύπριος e secunda. Neutra lectio proba est. Mox V. πέπληκται: at πέπηκται tuetur ratio sana. Mox cf. Soph. Ἐλεν. Ἀπαιτ. Fr. 1. Καὶ γὰρ χαρακτήρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με Παρηγορεῖ Λάκωνος ὁσμάσθαι λόγον: ubi lege ὁσφρᾶσθαι.

275. Ita M. τ' A. mox A. ἀκούων. R. ἀκόνω. Dein T. ἱπποβάμοσιν. M. A. R. ἱπποβάμοισιν.

276. V. εἶναι: mox σ' abest: dein ἀστραβιζούσαις: denique ἀστυγειτονουμένας. Constructionem impeditam alii aliter expedire conantur. Dedi οἶμαι: quod, in εἶναι facile corruptum, ulcera illa omnia inferre potuit. Pearsono ἀστυγειτονουμένην tribuit But. Ipse nihil e Lβ'. neque Lγ'. neque Big. enotavi. Mox Scal. Big. κρεοβότους. Dein 278. R. καὶ τὰς. A. καὶ τὰν. Mox Po. τ'. Alii δ'. Denique V. ὁμᾶς. Ipse ὁμως.

282. Versus hic vulgo subsequitur supr. 267. Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ. Verum ipse huc retuli ob rationes ibi datas, et emendavi ἀληθεῖ: ita enim ἀληθεῖ—λόγῳ bene convenit cum illo τορὸς ὁ μῦθος supr. 266. Quod ad προσφύσω, Abr. citat Aristoph. Nub. 371. Νῆ τὸν Ἀπόλλω τοῦτ', εἰ γ' ἐστίν, τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας. Ita enim ipse corrigo. Aliter Porson in Supplement. Præf. Hec. p. 39. aliter quoque Reisig. Conject. Aristophan. p. 149.

283. E. Stanl. Notis. "Hesych. Κληδοῦχος γυνή· ἀπὸ τοῦ τὰς κλεῖς τῆς οἰκίας ἔχειν. Ministerium erat hoc mulierum in ædibus privatis. Cf. Troad. 492. Τούτοις με προσθήσουσιν ἢ θυρῶν λάτριν Κληῖδας φυλάσσειν. In templis vero sacerdotum ædituarum, quæ inde κληδοῦχοι dictæ. Cf. Phoronidis Auctorem apud Clem. Alex. Str. I. p. 151. Καλλιθόη κληδοῦχος Ὀλυμπιάδος βασιλείης Ἑρῆς Ἀργείης : et Callimach. Hym. VI. 42. Ἀντίκα Νικίππη, τὰν οἱ πόλιν ἀρήγειραν Δαμοσίαν ἔστασεν, ἐέλσας· γέγτο δὲ χειρὶ Στέμματα καὶ μάκωνα, κατωμαδίαν δ' ἔχε κλῆδα. [Unde intelligas, quod omisit St., Euripideum in Tro. 257. ῥίπτε τέκνον Ζαθέου κληῖδας : ubi citat Barnesius Hesych. Κληῖδες· παρ' Ἑφεσίου τῆς θεοῦ τὰ στέμματα : quæ vero fuerit illa Dea, patet ex] Iph. T. 1463. Βραυρωνίας δεῖ τῇδε κληδονχεῖν θεᾶς : et ibid. 132. ὁσίας κληδούχου δούλα πέμπω." Simili fere ratione Minerva dicitur Jovis κληδοῦχος, in Eum. 830.

284, 5, 6. Ita M.

ἰὼ γενέσθαι τηῖδιν ἀργεῖα χθονὶ
 ἦν ὡς μάλιστα καὶ φάτις πολλῇ κρατεῖ
 μὴ καὶ λόγος τις εἴηνα μυχθῆναι βροτῶ.

Sophianus vero e conjectura τηδ' ἐν : et sic T. ubi inter var. lect. mox ἦγ' (non ut But. ἦι ὡς) pro ἦν. Stanl. ἰὼ μιν γενέσθαι voluit. At μιν γενέσθαι est verbum nihili. Debit esse vel μίσγεσθαι vel μιγῆναι. Hoc postremum exstat in Prom. 736. de re eadem, τηδὲ γὰρ χρήζων θεὸς Θητιῇ μιγῆναι : necnon in Hom. Il. Z. 160. θεῶφιλότῳ μιγεῖσα Κρυπαδίῃ : et Od. A. 73. Ποσειδάωνι μιγεῖσα : legitur tamen aliquoties μυχθῆναι, ut in versu proxime sequenti, unde suum μιν γενέσθαι St. haurire potuit, necnon in Pind. Pyth. II. 26. μυχθεῖσα Φοῖβῳ : cui simile est Virgilianum *Mista deo mulier* : unde emenda Incert. apud Hephæst. p. 60. Νύμφαις, τὰς Διὸς ἐξ

αἰγίοχῳ φασὶ μεμιγμένas. Idem Stanl. mox Ζῆν' ὡs. Utraque cōjectura, licet non vera, est tamen vero proxima. Ipse diu emendavi Ἰὼ γαμεῖσθαι Ζῆν' ἐν Ἀργεῖα χθονὶ Τῆδ'. Opportune Ammonius. Γῆμαι τοῦ Γήμασθαι διαφέρει· ὅτι Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνὴρ· Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή· καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῶν [lege οὕτως] ἐπὶ τοῦ Γήμασθαι εἰπὼν, Γημαμένη ᾧ νύφ'. ὁ δ', ὃν πατέρ' ἐξενάριξε, Γῆμε· Καὶ Ἀνακρέων διασύρει τινὰ ἐπὶ θηλότητι Καὶ θαλάμοις ἐν ᾧ κείνος οὐκ ἔγημεν ἀλλ' ἐγήματο· καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ, Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή. Quomodo hæc Æschyli verba corrigi debeant, inter Fragmenta alibi exponam. Quod ad Anacreontea attinet, Etymol. Gudianum, aliquoties Ammonium describens, hic variam veroque proximam lectionem exhibet : καὶ ΘΑΛΛΕΙ κείνος μόνος οὐκ ἔγημεν ἀλλ' ἐγήματο. Unde erui potest ὡs, ΘΑΛΔΙΑΣ κείνος γόννις οὐκ ἔγημεν ἀλλ' ἐγήματο. Hesych. Θαλαδίαι· εὐνοῦχοι. Idem Γόννις· δειλὸς, ἀνανδρος, γυναικώδης. Ἀριστοφάνης· Γυννίδας μαλακοῦς. Fuit igitur iste homo sicut alter apud Eustath. Od. A. p. 1678=426, 46. Βαίνων βαινόμενος, πότε νύμφιος ἄλλοτε νύμφη : ubi citatur et Anacreonteum sine nomine θάλαμον ἐν ᾧ οὐκ ἔγημεν ἀλλ' ἐγήματο. Mox τήνδ' ad versus initium exstat infr. 255. χθόνα Τήνδ', et Phœn. 5. γῆν Τήνδ' : quomodo in Not. Ms. emendat Valck. Phœn. 945. εὐμενῇ Γῆν, ἢ legendo Τήνδ', ἢ : et similiter Soph. Aj. 985. emendare debuit Elmsleus in Mus. Crit. No. III. p. 367. legendo οὐχ ὅσον τάχος Τῆδ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο. Sæpe enim conjunguntur τῇδε δεῦρο. Cf. Aristoph. Thesm. 666. Καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο. Av. 424. Τὸ τῇδε καὶ τὸ κείσε καὶ τὸ δεῦρο. Verum hæc obiter. Ad Æschylum redeo. Ibi plane fuisset anticlimax, si scriptum esset μάλιστα καὶ φάτις πολλή. Transposui igitur μάλιστα et λόγος τις : et e καὶ μάλιστα erui μὴ ἀκόλαστα. Vocem esse Tragicorum patet

ex Orest. 10. ἀκόλαστον—γλῶσσαν et Phœn. 985. ἀκόλαστα—θεσπίσματα : ubi Schol.—τόλμης γέμοντα : deinde quod ad λόγους τις, cf. infr. 752. φήμη τις. Rhes. 656. φήμη δέ τις. Eum. 4. ὡς λόγος τις. Herc. F. 26. γέρων—τις—λόγος. Hel. 18. ἔστιν δέ δὴ in Λόγος τις. Aristoph. Εκκλ. 473. Λόγος γε τοί τις ἔστιν : unde in Agam. 750. Παλαίφατος δέ τις βροτοῖς γέρων λόγος Hermannus olim recte emendabat τις pro τοῖς, conjecturæ suæ postea diffidens : neque, quod ad φάτις, omitti debet Aristoph. Av. 925. τις—φάτις : unde corrige Pac. 113. legendo Ἄρ' ἐνυμός τις—φάτις ἤκει : denique conjecturas meas unice tuetur Euripidis locus simillimus, hinc egregie, ni fallor, emendandus, in Ion. 338. ubi Creusæ dicenti Φοῖβῳ μιγῆναι φησί τις φίλων ἐμῶν respondet Ion, Φοῖβῳ γυνὴ γεγῶσα ; μὴ λέγ', ὃ ξένη : at manifesto scripsit Tragicus Φοῖβῳ γυνὴ μιγεῖσα ; μὴ λέγ' ὃ ξένη : quæ mirum in modum conveniunt cum Æschyleis Μὴ μὴ ἀκόλαστα Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ. Ibi μὴ cum α coalescit, ut alibi sæpe. Vid. Burneium, *Monthly Rev. May*, 1785. p. 361. et Elmsl. ad Heracl. 460. Hic quoque, ut sæpe alibi, repetitur μὴ μή. Cf. Œd. C. 209. μὴ μὴ μή μ' ἀνέρη. Aj. 191. μὴ μὴ μ' ἀναξ. Aristoph. Eq. 19. Μὴ μοι γε μή μοι, μὴ διασκανδικίσης. Pac. 459. Ἄρει δέ ; Μὴ μή. Μήδ' Ἐνναλίῳ γε ; Μή. Lys. 741. Μὴ μὴ ἀποδείρης : neque distant illa in Nub. 266. Μήπω μήπω γε : Lys. 734. μὴ δ' ἀκελθῆς μηδαμῶς : et Pac. 385. Μηδαμῶς ὃ δέσποθ' Ἑρμῇ μηδαμῶς μὴ μηδαμῶς : unde lege in Ach. 296. Μηδαμῶς μὴ πρὶν ἂν ἀκούσῃ· ἀλλ' ἀνάσχεσθ' ὃ γαθοί.

287. καὶ κρυπτά γ' ἦρας ταῦτα παλλακισμάτων R. e conjectura sua. Fuit in Ms. παλαγμάτων. A. καὶ κρυπτ' ἄγκρας (male But. ἄγηρας) ταῦτα παλλαγμάτων. T. inseruit τῶν. Inde olim erueram Καὶ κρυπτά γῆμαι ταῦτα παλλακισμάτων, subaudito λέγε, vel simili verbo : quam ellipsin supplet Nub. 432. Μὴ μοί γε λέγε γνώμας μεγάλας, et tueri possunt ali-

quatenus illa Aristophanica in Vesp. 1179=1218. *Μή μοι γε μύθους*. Ach. 345. Ἄλλὰ μή μοι πρόφασιν: postea vero intellexi superfluum esse γῆμαι, et e κρυπταγῆρας erui. posse κρύπτ' ἐγείρῃς: necnon in παλαγμάτων latere παλλακῆς ματῶν. Exstat certe in Cho. 918. *Μὴ ἄλειψ' ὁμοίας καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας*: et ex Æschylo, ni fallor, hausit Hesych. gl. *Μάταισι ματαιώτῃσι*. Redde Gallice, *faux pas*: quo sensu bene hic convenire ἐγείρῃς—παλλακῆς ecquis nescit, neque videt in tali re ἐγείρειν esse verbum curiosæ felicitatis? Eadem fere metaphora scripsit Sophocles in Œd. C. 511. Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν, ὧ ξεῖν', ἐπεγείρειν. Redde hic κρυπτά celandā non celata.

287—297. Hos decem versus aliter dispositos ita exhibet A.

πῶς οὖν τελευτᾷ βασιλέων νείκη τάδε.
 βούτην γυναῖκ' ἔθηκεν Ἀργεῖα θεὸς,
 οὐκ οὖν πελάζει Ζεὺς ἐπ' εὐκραίῳ βοῖ,
 φασὶν ἵπρέποντας ἔβουθόρω ταύρω δέμας,
 τί δὴ πρὸς ἑαυτὰ λόχοις ὄχυρά διδς,
 τὸν πάνθ' ὀρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοί.
 ποῖον πανόπτῃν οἰοβούκολον λέγεις
 ἄργον τὸν ἐρμῆς παῖδα γῆς κατέκτανε
 τί οὖν ἔτευξε δ' ἄλλω δυσπότημω βοῖ,
 ἑβοῖλάτην μύωπα κινητήριον.

1. R. τρέποντα: unde T. πρέποντα. 2. R. βουθούρω. 3. R. ταῦτ' ἄλοχος ἦρα ex emendatione Robortelli. Ipse Codex λόχοις χυρὰ διδους. M. λόχοις χυρὰ διδς, ut videtur. 4. R. ἄλλο. 5. R. βοηλάτην. Quam corrupta sint hæc omnia, perturbata, et inepta, neminem latere potest. Unus Canter hic aliquid vidit legendo βοῦν τὴν γυναῖκα: quocum facit Propertius, a St. citatus, *Cum te jussit habere puellam cornua Juno*: cæteri Editores cæcutiunt. Ipse vero versus trans-

ponendo, voces emendando, lacunas denique et perspicendo supplendoque, omnia reddidi integra, probe disposita, et sententiæ tenori convenientia.

290. Etsi *τρέποντα* aliquatenus confirmat Moschus Id. II. 77. Δὴ γὰρ ἀλευόμενός τε χόλον Ζηλήμονος Ἦρας—Κρύψε θεὸν καὶ τρέψε δέμας καὶ γίγνεται ταῦρος: eo tamen servato, salva nequit esse syntaxis vocis *ταῦρω*: debuit enim esse *eis ταῦρον*. Reposui *πρέπειν νιν* partim e T. *τρέποντα*. Indices Tragico-
rum exempla *Πρέπειν* satis ampla præbent.

291. Interpositis *πελάζει Ζεὺς* et *πρέπειν νιν*, hic abesse nequit *θεά*: quod reposui vice *βοῒ*.

292. Reddit St. *τὸν πάνθ' ὁρῶντα ex omni parte cernentem*. Verum hoc est nimis exquisitum. Aliud aliquid hic legisse videtur Schol. ad Soph. El. 5. Ταύτης γὰρ, scil. Ἰοῦς, ὃ Ζεὺς ἐρασθεὶς μεταβέβληκεν αὐτὴν εἰς βοῦν, λαθεῖν πειρώμενος τὴν Ἦραν· ἢ δὲ γνοῦσα, ΤΟΝ ΚΤΝΑ, τὸν Ἄργον, τὸν ΠΑΝΟΠΤΗΝ ΕΠΕΣΤΗΣΕ φυλάττειν αὐτὴν, ὃν Ἑρμῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀποπεμφθεὶς ἀπέκτεινεν: neque aliter Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 84. Ἀργειφόντης· ὅτι Ἄργον ἀνείλεν, τὸν ΠΑΝΟΠΤΗΝ, ὃν ἡ Ἦρα ΦΥΛΑΚΑ τῆς Ἰοῦς ΕΠΕΣΤΗΣΕ: neque Apollodor. II. 1. a St. citatus, Ἦρα δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς τὴν βοῦν, ΦΥΛΑΚΑ αὐτῆς ΚΑΤΕΣΤΗΣΕΝ Ἄργον τὸν ΠΑΝΟΠΤΗΝ. Nihil igitur veritus hic reposui *πανόπτην*: quod melius convenit cum responso Ποῖον πανόπτην: huc etiam retuli verba Schol. ad Phœn. 1122. πανόπτην τὸν κύνα Ἄργον, leviter transposita, ut inde fieret senarii initium Τὸν κύνα πανόπτην. Certe in tali loco, ubi mentio facta est de custode bovis, vox *κυὼν* introducta non a sana ratione abhorret.

294. Cf. Prom. 678. βουκόλος δὲ γηγενῆς—Ἄργος· et 569. Ἄργον γηγενούς.

295. E vocum ruderibus, quæ exhibet Ms. Τί δη *προς ταυτα*

λοχοῖς χυρα effingi potest τι δητὰ πρὸς ταυτ' οὐ λοχῶς ἰσχει χερα.
 Illud λοχῶς hic legisse videtur Virgilius, neque male reddit
 per *Inachiae Juno pestem meditata juvencæ* in Georg. III. 153.
 quem citat St. Ipse addo v. infr. 586. Ἦρας νόους ἐπιβούλους.
 Neque hic est locus unicus ubi λοχῶν vel composita ejus exci-
 dere videtur. Nempe in Gnom. Monostich. 105. teste Schnei-
 dero ad calcem Fab. Æsop. p. 216. Ms. alter Γυνή σε
 κολακεύει τοῦνεκα βλάψαι μόνον: at alter Γυνή κολακεύει σε τ
 λάχα: unde lege Γυνή κολακεύει σ' ἔνεκα τοῦ λοχῶν μόνον.
 Similiter in Eurip. El. 481. ἔκανεν ἀνέρων Τυνδαρίσ ἀλέχεια
 πακόφρων κούρα emendavi ἀ λοχαία, advocato Hesych. Λο-
 χαῖα· κρυφαῖα, in *Classical Journal* No. XVIII. p. 303. Mox
 ἰσχει χεῖρα aliquatenus comprobatur Soph. Aj. 50. ἔπεσχε χεῖρα
 μαιμῶσαν φόνου: ubi Schol. διψῶσαν: cui simile est illud Ἰσ-
 χειν κελύω χεῖρα δίψωσαν φόνου apud Athen. x. p. 433. F.

296. Exstat inter Fragm. Inc. 63. versus Æschyli apud
 Schol. Pind. Pyth. x. 31. Ἦρα τελεία Ζηνὸς εὐναία δάμαρ:
 quem huc retuli, collato Eum. 214. Ἦρας τελείας καὶ Διὸς
 πιστώματα: necnon Apoll. Rh. iv. 91. Ἦρη τε Ζυγίη Διὸς
 εὐνέτις. Certe probe commemoratur hic εὐναία δάμαρ Jovis,
 ubi mentio facta est de illa, quæ Dodonæ ὑπὸ προσηγόνων
 δρυῶν προσηγορεύθη ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ μέλλουσα, uti cecinit
 ipse Æschylus in Prom. 831.

297. Collato supr. 128. μέγα τ' οὐρανοῦ νεῖκος, hic inserui,
 nihil hæsitans, οὐρανοῦ. Certe βασιλέωχ sine οὐρανοῦ vel
 simili vocabulo hic stare nequit. Facile excidere poterat οὐρα-
 νοῦ, ita in Mss. exaratum οὐν: neque minus facile ὅς in versu
 sequenti.

298, 9. Ε μνωπα κινητηριον erui μνωπ' ἀνη' ἀπ' ἡρακλ': nec-
 non propter literas similes excidisse suspicor voces ἀκαίμητον

τέρας. Utrumque supplementum Æschylus pro suis agnoscere poterit. Ille enim locum plane simillimum ita scripsit in Prom. 569. Χρῖει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἷστρος φοβοῦμ' Εἰδῶλον Ἄργου γηγένους, ἄλευσόν με, Δᾶ, Τὸν μυρίωπον εἰσορῶσα βούταν, Ὅν οὐδὲ καθανόντα γαῖα κεύθει· Ὁ δὲ πορεύεται Δόλιον ὅμμ' ἔχων. Ἀλλά με τὰν τάλαιναν Ἐξ ἐνέρων περῶν κνν-ηγετῇ πλαναῖσι νῆστιν Ἀνά τε γᾶν ψάμμον τε πάραλον. Ibi ex ἐνέρων περῶν convenit cum ἀνῆκ' ἀπ' ἡρίων. Vocem ultimam, quam Hesychius exponit per μνημεῖα, usurpat Theocrit. II. 13. Ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἥρια κεκμηῶτων. Ita enim ex Etymol. p. 437, 17. vice καὶ μέλαν αἶμα restituit Valck.

299. Illud ἀκοίμητον τέρας probe dicitur de Argi, post mortem, simulacro; ipsum etenim Argum Mercurius ἐκοίμησε. Cf. Mosch. II. 57. Ἄργος ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι: unde corrige Nonni Dionys. III. p. 100, 44. Ποικίλον ἀπλανέεσσι κεκασμένον Ἄργον ὀπώπαις legendo ἀκλινέεσσι: quod intelligas ex illo Horatiano *Nullum a labore me reclinat otium*: corrigi quoque debet Prom. 678. βουκόλος δὲ γηγενῆς, Ἀκρατος ὄργην, Ἄργος ὠμάρτει πυκνοῖς Ὅσσοις δεδορκῶς τοὺς ἐμούς κατὰ στίβους legendo Ἀκμητος ὄρμην—τοὺς ἐμούς σκότῳ στίβους. Argus etenim non fuit iratus, verum pedissequus indefessus. Id patet ex Incerti tetrasticho apud Schol. ad Phœn. 1123. Καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἴει κρατερόν τε μέγαν τε Τέτρασιν [lege Ἀστρασιν], ὀφθαλμοῖς ἄθ', ὀρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ἀκάματον δὲ οἱ ὤρσε θεὰ μένος, οὐδὲ οἱ ὕπνος Πίπτειν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴν δ' ἔχεν ἔμπεδον αἶε.

300—39. Hi versus septem aliter vulgo disponuntur. Eos ita exhibet A.

οἷστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ νείλον ἑπαῖδας
τοὶ γάρ νιν ἐκ τῆς ἤλασεν μακρῷ δρόμῳ

καὶ ταῦτ' ἔλεξας ²πάντα συγκόλως ἐμοί·
καὶ μὴν κάνωβον καὶ 'πὶ μέμφιν ἔκετο
καὶ Ζεὺς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φυτεύει γόνον,
τί οὖν ὁ δῖος πόρτις εὐχεται βοός.
ἔπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος
³ λιβύη μέγιστον γῆς καρπουμένη
τί'ν' οὖν, κτλ.

1. Ph. πέδας. R. παῖδες. T. πέλας. 2. R. πάνν. 3. R. οὗ
λιβύη ex emendatione Sophiani. Ipse codex ut A. T. vero
Λιβύη μέγιστον τῆσδε γῆς. In hoc quoque sicut in locis aliis
versuum malus ordo et lacunæ originem turbis dederunt. Or-
dinem quidem turbatum sensit Lβ'. at nihil ultra profecit :
probe tamen Canter, ut solet, γῆς pro τῆς. Ipse vero Æs-
chyli ipsius fabulam integriorem in partes vocavi, ulceribus
medendi, lacunasque supplendi causa. Collato igitur supr.
244. καρποῦται χθόνα, necnon Prom. 850. ὃς καρπώσεται Ὅσην
—Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα, inserui hic πέδον post γῆς. Similiter
infr. 657. feliciter Porson emendavit πέδον τὰς in πέδον γὰς :
quocum facit Eurip. Herc. F. 468. πέδια τὰμὰ γῆς κεκτημένος.
Unde restituetur S. c. Th. 83. legendo Ἐλακεν γὰς πέδι· ὀπλόκ-
τυπος ὥσὶ χρίμπεται βοά: quod partim e Scholiis eruit Seidler
de Dochm. p. 187. Mox quater collatis Prom. 682. οἰστροπληξ
δ' ἐγὼ Μάστιγι θείῃ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι, ibid. 575. πλανᾷ τε
νῆστιν, et 601. σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκλαῖς, et 593. τοὺς
ὑπερμήκεις δρόμους Ἡρα στυγητὸς—γυμνάζεται, abunde patet
dici posse de Iūs erroribus ἐκ γῆς ἤλασεν (ἢ Ἡρα scil.) νιν εἰς
ἀλλοὺς γύας : ubi γύας genere masculino effertur, sicut in
Prom. 369. λευροὺς γύας exhibetur a Rob. comprobante Elmsleo
in *Edinburgh Rev.* No. XXXIII. p. 232. et ad Heracl. 839.
Haftenus de lacunis versibusque transpositis ; errata leviora
suo quoque loco tractabuntur.

300. St. citat Virgilianum, cui nomen *asilo* Romanum est, *οἷστρον* Graeci *vertere vocantes*: necnon Callimach. *Fragm.* αλvi. Βοόσσοον ὄντε μύωπα βοῶν καλέουσι ἀμορφοί: ubi mendosum est ἀμορφοί. Quid sensus postulet, colligas ex *Apoll. Rh.* iii. 277. οἶόν τε νέαις ἐπὶ φορβάσιν οἷστρος Τέλλεται [lege Ἀλλεται], ὄντε μύωπα βοῶν καλέουσι νομήσα. An legendum κάλεσαν βουφορφοί?

302. Cf. *Heracl.* 15. φένομεν δ' ἀλώμενοι Ἀλλην ὑπ' ἑλλης ἐξορίζοντες (lego post alios ἐξοριζόμεντες) πόλιν. *Suid* V. Ἀγείρειν.—πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβων.

303. Vox *νησις* redditur a Bl. ad *Prom.* 590. *famelicus*, collato *Cratini fragm.* apud *Athen.* ii. p. 47. A. et *Eustath.* *Il.* N. p. 947, 17. = 923, 41. Οὐ γὰρ τοί σν γε πῶτος * * φοιτῆς ἐπὶ δείπνον ἀνησις. At si Bl. inspexisset *Suid.* v. Ἀνησις, (quæ gl. exstat in *Lex. Bekker.* p. 403.) vidisset *Comici verba* ita citata, ἰοῦ γάρ σν πῶτος ἀκλητος φοιτῆς ἐπὶ δείπνον ἀνησις: et eruere potuisset Οὐ γὰρ τοί σύ γε πῶτος ἀκλητος φοιτῆς ἐπὶ δείπνον ἀνησις: quod præcepit *Toup.* *Cur. Posterior.* in *Theocrit.* p. 14. et *Jacobs.* in *Lucian.* ad finem *Porson.* *Advers.* p. 302. ed. *Lips.* Hoc primum. Deinde si meminisset *comparationis illius* apud *Apoll. Rh.* i. 1265. Ὡς δ' ὅτε τίς τε μύωπι τενυμμένος ἔσσυτο ταῦρος Πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἐλεσπίδας [lege ἔλους πέδι, renitente *Etymol.* V. Ἐλεσπίδες], οὐδὲ νομήων Οὐδ' ἀγέλης ὀθεταί, πρήσσει δ' ὀδόν, ἄλλοι τ' ἀπαστος Ἀλλοτε δ' ἰσάμενοις, intellexisset *νησις* nihil aliud in hoc loco significare posse quam *irrequietus*.

304. V. ΚΑΤΙΝΗΝ. Id ineptum est. Dedi ΚΛΕΙΝΗΝ. Hoc perpetuum urbis epitheton sæpe excidit. *Vid.* *Markl.* ad *Iph.* A. 1263. *Valek.* ad *Phœn.* 1746. et *Pierson.* *Verisimil.* p. 20. Contra *veio* κλεινὸς aonnunquam jure nullo irrepsit. In

Ion. 1106. vice ΚΑΙΝΑΙ γυναῖκες, ubi offendit Elmsleus in Mus. Crit. VI. p. 273. manifesto legendum est: ΑΝΘΑΙ γυναῖκες. Conferri poterat Διῶναι γυναῖκες αἵδε in Cho. 1046. verum et ibi legi debet Δειναί: sermo etenim est de Furiis, quas sibi videtur Orestes videre. Hac occasione omitti non debuit Critiæ Epigramma apud Hephæst. p. 22. Καὶ ὦν Κλειῶν υἱὸν Ἀθηναῖον στεφανώσω. Manifesto scripsit ipse auctor Κλειῶν Κλειῶν υἱόν. Cf. Horatianum: *O matre pulchra filia pulchrior*. In Suppl. 1065. καινὸν vice κλειῶν Porson voluit. Quod ad syntaxin ἐπὶ Κάνωβον καὶ ἐπὶ Μέμφιν, vid. Bl. ad S. c. Th. 1034.

305. V. καί. Dedi ἦ, ubi. De καί et η permutatis vid. Bast. ad Gregor. p. 815. Mox V. φντεύει. Scal. φινύει. Vid. Porson. ad Toup. IV. p. 443. Botheus deridet χειρὶ hisce verbis, *Quidni naso? secundum Bourignoniam doctrinam*. At homo facetus non intellexit χειρὶ esse cum ἐφάπτω jungendum. Id patet e Moschi Id. 11. 50. Ζεὺς ἐπαφόμενος ἡρέμα χειρὶ θεοῖν Πόρριος Ἰναχίης: et Prom. 848. Ζεὺς—Ἐπαφῶν—χειροί.

306. S. καὶ ταῦτ'—συνκόλλως ἐμοί. At nihil hic habet καί. Reposui εἶ—συνκόλλως τ'. Ita εἶ perpetuo cum adverbio altero conjungitur. Cf. Hesiod. Eργ. 94. Iph. A. 1392. Aristoph. Eq. 462. 495. 797. Vesp. 153. 891. 1384. Av. 362. 1518. Eccl. 239. 255. 669. Adi quoque Elmsleum in *Edinburgh Rev.* No. XXXVII. p. 90. Mox vice τί δ' St. τίς.

308. V. ῥυσίων. Ex eo ineptissimo erui φύσεος ὦν. Ludit Æschylus in Ἐπαφος—φύσεος ita dictis propter ἐφάπτω—φινύει. Fuit olim locus in Prom. 849. meæ lectioni quam maxime conventurus, ἐπώνυμον—γεννημάτων Ἐπαφον: verum ibi Peyraredus optime restituit Hesych. gl. θυγημίων.

310. Ita R. at A. παρὸς ταῦδ'. T. παρὸς οὐδ'.

311. Ita. Inc. V. πάνσοφον. Mox vice τοῦτο, quod manifesto ineptum est, Tyrwhittus, teste But. τοῦτον. Huic frustra But, objicit Porsonianum de Cretico finali canona: etenim μοι eucliticum ad τοῦτον pertinet; ideoque verba hujusmodi cautus ipse Porson e sua regula excepit in Supplem. Præf. Hec. p. 31. Mihi vero potius videtur τοῦδε dictum δευτικῶς. Hinc patet Danaum non ante fuisse Pelasgo visum, latentem scilicet inter Chori cœtum. In contrariam partem peccatur infr. 313. ubi edidi τοῦτ' vice τοῦδ'. Etenim ibi Ægyptus non in scenam aderat. Mox syntaxis poscit Δαναόν.

312. Ita P. A. πεντηκοντοστόπαις. R. πεντηκοστόπαις.

313. M. καὶ τοῦ δαναοῦ γε ταῦνομ' ἀφώνῃ. A. R. Καὶ τοῦ δαναοῖγε. Mox R. ἀφθόνῃ, non, ut But. ἀφθόνῃ. Ipse vero præclaram Porsoni conjecturam Καὶ τοῦδ' ἀνοιγε, necnon e T. εὐφώνῃ edidi. Ita amice conspirant τὸ πᾶν σαφές—φράσον et ἀνοιγε—εὐφώνῃ λόγῃ.

314. Ph. et A. Αἴγυπτος δ'. R. Αἴγυπτον δ'. Mox M. A. ἀνστήσας. De præpositionibus ita Homerice curtatis, vid. Bl. ad S. c. Th. 740. Hinc emendavi Tro. 707. legendo Ἔασον· οὐ μὴ δάκρυσιν ἀνστήσεις τὰ σά: et emendare potui Eurip. El. 225. legendo ΗΛ. Κλῶπες ξιφήρεις πρὸς δόμοις λεχῶς ἐμοῖς. OP. Ἀνστάσ' ἀκουσον· καὶ τάχ' οὐκ ἄλλως ἐρεῖς. Redde, *And yet perhaps you call us not wrongly by that name.* Ibi vulgatur ΚΑΙ ΠΟΛ: equi ΚΛΩΠΕΣ: mox vice μείνας' ipse conjeci ἀνστάσ' ob responsum ex ore Electræ Ἔσθηκα· Etenim subito visis Oreste et Pylade præ metu Electra ad aram cadebat. Hic R. ἀνστήσης.

316. Ita Po. R. δοκεῖτε γε μοι. At A. δοκεῖτε μοι. T. δοκεῖτε δὴ μοι.

319. Ita R. at A. αἰογ'. G. αἰον'. De permutatis γ, λ, ν, vid. Bast. ad Gregor. p. 727 et 802.

320. Ph. A. *δ' εἶδεις*. R. *δίδεις*. Mox P. A. *πόρεον*. R. *πόρε*. Feliciter T. *πτερόν*.

322. Ph. A. *κέλευεν*. Inde erui *κέλσειν* μ'. Mox Ph. A. *εβγενές*: at R. *έγγενές*.

323. Ph. A. *έχει μεταπολούσαν*. R. *έκει*. T. e conjectura vero proxima *έχθει*. Mihi vero displicet *μεταπολούσαν*: quod verbum est nauci. Reposui igitur *έχθημ' ύποπήσσουσαν*. Exstat *ύποπήσσειν χόλον* in Prom. 959.

325. Post h. v. vulgo exstat is, quem post 336. inserui. Verum manifesto vocem *έχθημα* subsequi debet *συνγείς*. Dialogi igitur nexum plane turbat ordo ille, quo inseritur distichon *Αεκοοτεφεῖς*—*Ὡς μὴ*—ante *Πόρερα*—*Τίς δ'*—

324. R. *κατ' έχθράν*: at A. *κατ' έχουσαν*. Unde egregie V. D. ad marg. Ald. teste But: *κατ' αἶσαν*: quod tuetur antithesis illa *ἢ τὸ μὴ θέμις*. Cf. et 79. *παρ' αἶσαν*.

325. V. *ώνοιτο*. At plane *άπροσδιάνουσα* sunt verba Maronis a Robortello citata, *Teque tibi generum Tethys emat omnibus undis*; neque ad rem Euripidea in Med. 235. *Πόσιν πρίσθαι*: qui fuit mos illi apud Thracas contrarius, qui, teste Herodot. v. 6. *ώνέονται τὰς γυναῖκας παρὰ τῶν γονέων χρημάτων μεγάλων*. Reposui igitur *έχοιτο*, huc relatis literis ex quæ male in versu præcedente adhærebant voci *έχουσαν*. Dicitur vir *έχειν*, scæmina *έχεσθαι*. Ad Porson. ad Med. 139, 140. Mox redde *τοὺς κεκτημένους δόμινος μάρτυς*. Cf. Iph. A. 707. *Κεῖνψ μελήσει ταῦτα τῷ κεκτημένῳ*. Dixisset Comæcus *τοὺς κυρίους*: cf. Aristoph. Eq. 969. *Σμικύθην καὶ κέρισον*. Restituto igitur *έχοιτο*, stare nequit *φίλους*. Legi potest *θελονο*: cui favet 40. *δεκόντων*: at ipse dedi *άφίλους*: cf. 141.

327. M. *σθένος μὲν οὕτως*. At sententiæ nexus postulat aliquid voci *άφίλους* responsurum. Dixerat Chorus se duci nolle; at Pelagus innuit scæminas posse duci etiam invitæ;

quia σθένος πως μείζον νόμου ἀξίεται βροτοῖς: cui sententiæ opponit Chorus aliam, Κῆδος στυγούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγὴ: quam erui ex ineptis istis Καὶ δυστυχούντων γ'—. Certe κῆδος in tali loco comprobare videtur Sophocleum illud simillimum in Antig. 581. "Αἰδης ὁ πάσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφν. Μοχ εὐμαρὴς ἀπαλλαγὴ exponi potest Helen. 309. Σμίκρ' αἶδα χειρὸς ἔργ' ἀπαλλάξαι βίον: ita enim legi debet vice Σμικρὸν δ' ὁ καὶρὸς ἀρ' ἀπαλλάξαι βίον: ubi Jacobsio in Exercit. p. 178. debentur χειρὸς ἔργ', citanti Herc. F. 565. ἔργον χειρὸς, et 1139. χειρὸς ἔργα, et Agam. 1418. χειρὸς Ἔργον. Quod ad sententiam, cf. Aristoph. Ran. 121. Μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ [lege ὑπὸ] κάλῳ—κρεμάσαντι σαντὸν—ὅπως τάχιστ' ἀφίξομαι 'ς ἄδου: necnon Hipp. 1050. Ταχὺς γὰρ Ἀἰδης ῥᾶστερς ἀνδρὶ δυστυχεῖ. Μοχ vulgo λευκοστεφεῖς sine δ'.

331. Ita Sch. et Porson. Advers. p. 161. A. μὴ 'κδῶς. Μοχ V. παισίν. Lingua poscit παισὶ μ'.

332. R. ἄρασθαι. At A. αἶρεσθαι: recte. Cf. 438. et 941.

333. V. γε συμμάχων ὑπερστατεῖ. Hoc intelligi nequit. Reposui σοὶ ξύμμαχος παραστατεῖ. Mecum facit 388. σύμμαχον δ' ἐλόμενος Δίκαν. CEd. T. 274. σύμμαχος Δίκη: Phœn. 943. ξύμμαχον—Ἀρη: ubi Valck. citat e Lesb. p. 173, 37. H. St. = 27. Reisk. τὴν Δίκην—σύμμαχον ἔχειν. Ipse addo Heracl. 348. θεοῖσι—συμμάχοισι. S. c. Th. 272. ξυμμάχους—θεοῖς. Menander Fr. Inc. 205. Ἀπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται. Soph. Aj. 117. ξύμμαχον παρεστάναι. Rhés. 637. σύμμαχος Κύπρις—ἐν πόνοις παραστατεῖν.

334. V. εἶπερ γ' ἀπ' ἀρχῆς. Hoc quoque intelligi nequit. Dedi ἥπερ γε παραχῆς: quod convenit cum præeuntibus πόλεμον αἶρεσθαι νέον. Jacobs. ad Stob. p. 222. ita corrigit Plutarch. de Exil. II. p. 602. E. ἐγὼ δὲ κάκεῖνον εἰκάδω φεύγοντα πολιτικὰς παραχὰς (vulgo ἀρχὰς) καὶ στάσεις. Deinde ab Æs-

chyleis hisce parum distat illud Timothei dictum apud Plutarch. II. p. 32. D. Αἰδῶ—σὺνναργον ἀρετῆς δορυμάχον. Μοχ Μ. κοινόν. R. e conjectura Sophiani κοινωνός..

334. M. A. αἰδοῦ σὺν πρέμναν (R. πρύμνα) πόλεος ἃδ' ἐστεμπαίη. Etsi πρύμνα πόλεος proba sit locutio alibi, hic vero inepta est: neque eam tueri debuit St. ad S. c. Th. 2. Ipse igitur, memor gl. Hesych. Πρέμνον ἐστὶν αἰδίας θεμέλιος, emendavi πρέμνον λεῦσος ἔδους: quod plane convenit responso λεύσων—ἔδραι: et ad versus initium edidi Αἰδοῦς δὲ propter Ἱερηρίας ἀγάλματ' αἰδοῖον Διὸς in v. supr. 181. necnon illam Misericordiæ aram, quæ, sicut Athenis, fuit, opinor, et Argis posita. Certe ἔδος hic *allare* significat, ut in Heracl. 104. δαιμόνων ἔδη, et Œd. T. 885. Δίκας ἀφόβητος οὐδὲ δαιμόνων ἔδη σέβων.

336. M. πέφρυκα. R. πέφρικα. At A. πέφρυκα. Mox A. τοὺς δέδρα κατασκίους. Unde patet merum esse erratum in P. τοὺς δ' ἔδρακότας βίους, permutatis ut solent, κ et β. T. τοσοδε δρῶν κατασκίους: cui favet Ph. ἔδραν. Verum κατασκίους hic stare nequit. Etenim e verbis βαρύς γε μέντοι patet aliquid fuisse a Pelasgo dictum, unde quisvis suspicari posset eum quodammodo esse de Supplicibus recipiendis dubium. Relato igitur ad hunc locum illo versu, quem deleví post 323, Τί φῆς ἰκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν, emendatoque Τί φῆς; Ὅκνῳ, θεῖς τόνδ' ἀγῶν' ἀνευ θεῶν, illico se prodit lectio vera κατὰ σκότους νῆε κατ' ασκίους, quæ nascitur e 346. Ὅρῳ κλάδοισι νεοδρόποις κατ' ασκίον Ναοῦ θεμέλιον τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. Quod ad sententiæ tenorem, elucet tandem, quò jure mentio fiat certaminis ἀνευ θεῶν in loco, ubi πόλεμος et παραχῇ commemorantur. Elucet quoque, uti par fuit, et Pelasgum, ne quid detrimenti res publica capiat, timere, et Chorum, ne quid in Deos peccetur, curare. Illud τί φῆς Chori est, probe voces male ominatas, ἔδρας κατὰ σκότους, abominantis. De formula

ἀνευ θεῶν multa possum dicere. Sed ea in aliud tempus reserve. Id unum moneo, quod in *Classical Journal* No. 1. p. 30. diu probe emendavi Baceh. 328. legendo Μαίνει γὰρ ἐς ἀλγίστα, κοῦτε φαρμάκοις "Ἀκη λάβοις ἀν' οὗτ' ἀνευ τοῦ θεῶν νοσεῖς: collatis Herodot. IV. 79. ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαινεταί: Nostri Pers. 164. οὐκ ἀνευ θεῶν τινός: Hœm. IΛ. O. 530. Οἵτοι ἀνευ θεοῦ: Eurip. Phœn. 1634. "Ἀνευ θεῶν του: et Iph. A. 411. κατὰ θεὸν νοσεῖ τινά.

338. M. et Ph. τόκος (ita). 340. V. μέγαν. H. Steph. με τάν.

341. R. λευκόστικτον. Inde erui potest πυκνόστικτον, collato Ed. C. 1092. At M. λευκόδικτον. Unde alii eruent fortasse λύκῳ δηκτόν, collato Xenoph. K. Π. VIII. 3. 41. τῶν προβάτων λελυκωμένα φέρων: quo respexit Hesych. Λελυκωμένα πρόβατα τὰ λυκόπαστα. Neque omitti debet Ovid. *Nec procul a stabulis audet secedere, si quæ Excussa est avidi dentibus agna lupi.* Mihi vero placet λύκῳ δερκτόν: collatis Horatianis *cervus uti—visum lupum fugies, necnon caprea—leonem—peritura videt*: quibuscum convenit Theocrit. XI. 24. Φεύγεις, ὥσπερ οἷς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα, et XXIV. 85. νεβρὸν—Καρχαρόδων ρίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει: unde bene corrigit Botheus Eurip. El. 475. legendo ἔσπενδε δρόμῳ—λέαινα χηλᾶς Πειρηναῖον ὀρῶσα πῶλον, vice θοῶσα.

341. V. ἀμπέτραις. But. ἀ'ν πέτραις: et sic perspicue Lβ'. unde illud ἀν πέτραις descriptum habet St. in Not. Mss.

342. V. ἡλιβάτοισιν ἀλκὰ πίσυνος. Verum nullo jure se Chorus cum vitula comparat, quæ viribus suis freta mugit. Immo ipsa ratio sana postulat aliud longe diversum. Reposui igitur gl. Hesych. Ἐπισινής ἀσθενής. Exstat πολυσινής in Cho. 445. et ἀσινής sexies inter Æschylea. Reposito ἐπισινής, quod reddi debet *damno obnoxia*, illico se prodit ἀναλκis.

346. P. νεοδρέπτοις. Contra metrum.

347. V. νέον θ' ὄμιλον. Id nemo intellexit: St. in Not. posthumis. "An potius *ξονθ'* vel *ξοντ'*. Cogita." Ly'. quoque *έοντ'*. Ipse vero, ut omnia bene quadrarent, reposui hic *ναοῦ θεμέλιον*, sicut paulo ante *πρέμνον—ξδους*. Legi potest *νεῶ*, Attice. De *θεμέλιον* corrupto vid. ad Hesych. V. Βάθρων.

349. Ita A. R. at T. *κάπρομυθήτων*.

350. V. *γένηται*, τῶν γάρ. At τῶν nihil habet, quocum cūjungi possit. Propter *ἀνατον* edidi *γένητ'* *ἄτων*. Quod ad ai elisum Kidd. ad Dawes. p. 270. citat Vesp. 1417. Σὺ λέγε· δικῶν γάρ οὐ δέομ' οὐδὲ πραγμάτων. Nub. 523. Πρώτους ἡξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἢ πάρεσχέ μοι.

351, 2. R. ἴδοιτο δῆτα τὰν ἀνατον φυγάν. A. vero *ἀνα τόν*: at T. ἴδοι. Metrum corrui. Reposui *αἰδοῖ τ' ἔδεῖτ'*. Ita enim ludere potuit Æschylus in *ἄτων* *δεῖται*, *malis eget*, et *αἰδοῖ ἔδεῖτ' ἀνατον—φυγάν*, *præ misericordia petit exilium sine malis*. Mox A. *ἱλαρίον*. R. *κλαρίον*.

353. M. *γεραφρόνων*. Inde Salvinus, teste Askewiano libro, γέρων ἄφρων ὦν legebat, at, teste Windhamiano, legebat γέρ' ἄφρων ὦν. Neutra conjectura stare potest.

354, 5, 6. A. R. *ποτιτρόπαιον αἰδούμενος οὖνπερ ἱεροδόκα θεῶν*. M. quoque *οὖνπερ*. T. *οὖπερ*. Voces omissas ipse primus supplevi ope Scholiastæ Hesychiique. Ita enim Schol. *αἰδόμενος οὐ πτωχεύσεις*. In quibus verbis, utcunque mendosis, latet interpretatio genuinælectionis *οὐκ ἀπρακτήσεις*. Hesychius etenim *Οὐκ ἀπρακτήσεις· οὐκ ἀποτάξεις*: ubi Albertus emendat *οὐκ ἀποτυχήσεις* (quomodo et Scholia sunt emendanda), citatque Æschinis Socrat. Axioch. sub initio, *οὐκ ἀτυχήσεις*: et ipse addo Aristoph. Nub. 426. necnon Eupolideum illud apud Priscian. xviii. p. 1175. et Lex. Bekker. p. 462. *Λέγ' ὅτον πιθυμεῖς· οὐ γὰρ ἀτυχήσεις ἐμοῦ*. Adi quoque Ruhnken. ad Tim. p. 55. et Lobeck. ad Ajac. 534.

355, 6. Mentione facta Διὸς Κλάριον, de quo numine satis dixi ad v. 240. patet liquido ad hunc Æschyli locum pertinere Hesychii gl. Κλάρες· αἱ ἐπὶ ἐδάφους ἐσχάραι. Liquet etiam e voce ἱεροδόκος, cui similis est θυοδόκος in Eurip. Ion. 511. Andr. 1158. et, ex emendatione Piersoni, vice θεοδότων, in Ion. 1549. quocum facit et Hesych. gl. Θυοδότοι βωμοί· οἱ τὰ θυμιάματα δεχόμενοι, in tali loco stare posse vocem quamlibet, ἐσχάρας significantem. Ita enim. ἱεροδόκος κλᾶρος convenire potest cum Euripideo δεξιμήλον ἐσχάραν in Andr. 1139. necnon δεξιπύρους θεῶν θυμέλας in Suppl. 72. unde, ut id obiter moneam, emendari debet S. c. Th. 705. legendo οὐκ εἰσι δόμονα Ἐριννυς, ὅταν ἐσχάραι θεῶν θυσίαν δέχωνται, vice ἐκ χειρῶν: quod, Horatiana licet aliqua parte tueantur, *Immunis aram si tetigit manus*, hic tamen ineptum est; quasi libamina Dis alio membro, quam manu, essent data. Haud male igitur supplevisse mihi videor lacunam ex Hesychia ἱεροδόκος κλᾶρος, et ex ingenio proprio inseruisse ἀντιδίδωσι: quod cum λήμματα amice convenit. Λήμμα etenim est id, quod pro lucro accipitur. Ideoque jure dicitur λήμματα casto reddere Deus, qui λήμματα accepit casto. Cf. Eum. 982. χάρματα δ' ἀντιδοῖεν.

357. M. et Big. ὑπ' ἀνδρός: A. R. ὑπ' ἀνδρός.

358. V. οὔτοι. At sensus postulat particulam prohibitivam μή, non οὐ negativam.

359. V. πόλις. Constructio est nulla. Mox A. μελέσθων.

360. M. A. R. ἐκποεῖν. T. ἐκπονέιν. At Æschyleus loquendi mos ἐκτεμεῖν pascit. Vid. ad 259 et 797.

361. M. A. παρ' ἄκρος. R. πάρος ex emendatione Sophiani: et sic T. Mox V. ἀστών — κοινώσας. Pa. κοινῶσαι. Meum est λιτών. Vid. ad 158. 197. 371. Legi tamen potest ἐπάσχεσεν γὰρ ἄκροι Ἀστών σ' ἐπη δεῖ ταῖςδε κοινῶσαι πάρος. Ubi

per ἀκροῖς Ἀστωῶν τοῖσδε plebem ipsam esse imperii caput Æschylus subinnuere videtur.

363. V. σὺ τοι. Etsi τοι ita cum σὺ conjungi solet, ut monuit Bl. in *Quarterly Rev.* No. XVIII. p. 360. collatis Soph. Aj. 1228. CEd. C. 1578. El. 1445. et Eurip. Ion. 219. hic vero præstat articulum inserere propter sequens illud τὸ δῆμιον.

365. V. βωμὸν ἐστίαν χθονός. Id nequeo intelligere. Nihil hic habet mentio altaris; neque video quomodo ara dici possit ἐστία χθονός. Lß. ἐστίας. Verum nihil inde lucrāmur. Edidi conjecturam meam βῶλον εὐεστοῖ χθονός. Dicitur hic βῶλον χθονός, ut πέδον γᾶς infr. 657. ex emendatione Porsoni. De βῶλον et βωμὸν permutatis videsis Jacobs. Animadvers., p. 111. Mox vocem εὐεστοῖ esse Æschyleam patet e S. c. Th. 171. ἐν εὐεστοῖ φίλῃ et Agam. 656. χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν.

367. A. χρόνοισι. R. e conjectura Sophiani θρόνοισι.

368. M. A. ἄλγος. R. tacite ἄγος.

369. St. "Respondet postremis Chori verbis, ad aver-tendum δυσφημίαν vocis ἄγος, solemni deprecationis formulā. Ovid. *Eveniat nostris hostibus ille pudor.* Tacitus *Con-versus ad signa et bellorum duces, hostium potius exercitiis illum furorem, illam discordiam orabat.*"

371. V. εὐφρον. At sensus postulat manifesto ἔμφρον.

373. M. A. μὴ δράση γε. R. μὴ δράσαι γε.

376. V. οἱ τοῖς πέλας προσήμενοι. Redditur τοῖς πέλας civeis. At speciale magis aliquid desideratur. Reposui οἱ του πύλαι προσήμενοι propter illud δωμάτων ἐφέστιοι in 358.

379. M. Ἰδ' ὑπαρθέλκτοις. A. ὧ δυσπαρθέλκτοις. P. sine ὧ, δυσπαρθενήτοις. R. τοῖς δυσπαρθέλκτοις. T. ἐν δυσπαρθέλκτοις. Mira est hæc varietas. Lectionem unice veram ipse, ni fallor, edidi. Po. jam οἶκτος in οἴκτοις mutavit. Constructio est hæc, μένει δυσπαρθέλκτους οἴκτοις παθόντος.

380. Versus hic vulgo exstat post ἀντιωθῆναι θέλοι.

381. A. εἰ ποι. R. εἰ τοι. Ipse dedi ei γοῦν propter sententiæ nexum.

382. St. "Respicit legem Atticani, προσῆκον εἶναι αὐταῖς μετὰ τῶν χρημάτων τῷ ἐγγύτατα γένους συνοικεῖν apud Isæum in Orat. ad Xenænetum. Solonis fuisse tradit Diodor. XII. 18." Verba Isæi exstant in Orat. Περὶ τοῦ κλήρου τοῦ Ἀριστάρχου p. 72; Ald. = 257. Reisk. neque distant illa apud Suid. V. Τέως. ——— Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀνσίβιον ἡγοῦμεθα γὰρ ἐκείνη μὲν τὸν ἐγγύτατα γένους συνοικεῖν δεῖν· τὸ δὲ χρῆμα τέως τῆς ἐπικλήρου εἶναι, ἐπειδὴν δὲ ἡβήσωσιν, ἐκείνους αὐτῶν κρατεῖν : ubi vice Ἀνσίβιον Kuster legit Ἀνσίβιον, et sic Fabricius Biblioth. Græc. I. p. 812. allegato Harpocrat. in Ἐπίδικος et Νοθεῖα : neque quod ad sententiam, debet omitti tertius Isæi locus Περὶ τοῦ Κίρωνος Κλήρου in p. 72. HSt. = 215. Reisk. συνοικῆσαι μὲν ἂν τῇ γυναικὶ κύριος ᾖ, τῶν δὲ χρημάτων οὐκ ἂν, ἀλλ' οἱ γεγόμενοι παῖδες ἐκ τούτου καὶ ἐξ ἐκείνης, ὅποτε ἐπὶ δίετες ἡβήσειαν· οὕτω γὰρ οἱ νόμοι κελεύουσιν.

383. V. θέλοι. At in tali loco sensus postulat σθένοι. Etenim minime de voluntate, sed de vi sermo est omnis. M. θέλει, superscripto οι.

387. V. μῆχαρ. Id intelligi nequit. Significat enim vel μηχανήν, ut in v. infr. 594. vel ὄφελος, sicut μῆχος apud Homerum sæpius. Sensus alteruter hic minime valet; quamvis verba Scholiastæ lectionem vulgatam parte aliqua tueri possint: μηχανήσομαι φεύγειν δι' ὁδοῦ μακρᾶς τὸν γάμον· οἱ γὰρ μακρὰν ὁδὸν φεύγοντες δι' ἄστρον σημαίνεσθαι ἔλεγον. Simile quid commemorat Hesych. Ἀστροῖς σημειοῦσθαι μακρὰν ὁδὸν καὶ ἐρήμην βαδίξειν· ἡ δὲ μεταφορὰ τῶν πλεόντων. Nihilo tamen minus reposui τέκμαρ: quod exponit Hesych. πέρας, τέλος. Hodie tamen pudibundus video ὑπαστρον (P. ὑπαντρον) esse

κακῶν θπουλον ulcus. Scripsit enim Æschylus ἐπ' ἄρκτον. Voluit enim Tragicus per illud ἐπ' ἄρκτον idem fere ac Lyricus Romanus, dum precatur illud, *Pone me pigris ubi nulla campis Arbor æstiva recreatur aura*. Ἀρκτος etenim per metonymiam plagas Septentrionales significat. Id pueris notum est. Cf. Eurip. El. 733. Νεφέλαι δ' ἐνυδροὶ πρὸς ἄρκτον.

388. Ita He. A. φυγαί. R. φυγάς.

392. Ita C. V. καὶ μήποτε. Cf. Heracl. 28. Ὀκνῶν προδοῦναι, μήτις ὦδ' εἴπη βροτῶν. Alcest. 1058. ἔκ τε δημοτῶν Μὴ τίς μ' ἐλέγξῃ.

393. T. εἶπον τι μὴ τοῖον τυχῇ. M. εἶπον τι καὶ μὴ τοῖον τυχθῇ. Ibi τυχθῇ nascitur e τυχη (sic). Po. prætulit τύχοι. Huic favet loquendi formula ὁ μὴ τύχοι in Eurip. Phœn. 574. Heracl. 512. Meleagri Fragm. ix. Illud tamen edidi propter εἴπη. Utrumque probum est. Exemplorum acervum conguessit Bl. in *Edinburgh Rev.* No. xxxviii. p. 489. Quod ad ἔπος τι, per μείωσιν idem fere dicit Tragicus, atque Homerus per illa fortiora in Od. Z. 273. Τῶν ἀλσείνω φῆμιν ἀδευκέα, μήτις ὀπίσω Μωμεύῃ· μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον· Καὶ νύ τις ὦδ' εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας. Cf. et Heracl. 28.

394. Ita R. A. ἐπιήλυδας—ἀπολέσας.

395. V. ἀμφοτέρους ὁμαίμων. Manifesto sensus, postulat ἀμφοτερῶς ὁ δαίμων. Hesych. Ἀμφοτέρωσε· εἰς ἑκάτερον μέρος. Alibi permutantur ὁ δαίμων et ὁμαίμων. Vid. ad 223.

401. Distingue post κολουμβητῆρος, ut constructio sit δεῖ ὄμμα φροντίδος μολεῖν ἐς βυθὸν δίκην κολουμβητῆρος.

402. A. μῆδ' ἄγαν ὠνωμένων. M. ὠνώμενον. R. ὠνωμένων. T. οἰνώμενον. Ex istis ineptis erui μῆδ' πᾶν ὄκνη μύον. Exstat quidem apud Hesych. Μύει· — κλίνεται. Verum etsi fateor verbum illud esse apud Tragicos parum fre-

quens, nego tamen aliud verbum hic legi posse oppositum illi δεδορκός.

404. V. αὐτοῖσι θ' ἡμῖν. At nihil hic habet istud αὐτοῖσι. Reposui ἀστοῖς δὲ χ' ἡμῖν. Ita prospicere rex tam sibi quam populo videtur. De αὐτοῖς et ἀστοῖς permutatis vid. Markland. ad Suppl. 355. Mox 406. Ita R. A. μήτε.

407. A. ὑμᾶς. R. ἡμᾶς. Neutrum stare potest. Mox T. πανώλεθρον. A. R. πανόλεθρον.

408. R. ξύνοικον. A. ξύνοισιν. At collato 647. βαρὺς γ' ἐφίζει, necnon 983. ἄχθος—πόλει, patet in tali re nimium esse βαρὺν ξύνοικον, et sententiam potius οἰκῶ postulare. Cf. Agam. 1193. δώμασιν προσήμεναι, scil. Ἐρίνυνες. Mox C. θησόμεσθ'. A. R. θήσομεν. T. θήσομέν τ'. Mox 409. Ita Inc. V. ὥς οὐδ'.

416. Ita conjecit Pa. A. R. T. ὀρωμέναν. Contra metrum. At edere debui ὀρομέναν. Hesych. 'Ορομενος' ὀρμώμενος.

421. 'Ανέρων est pes Creticus. In Melicis ἀνὴρ primam producit. Mox 422. Ita R. A. φύλαξε.

423. A. μήτι τ' αἰῖσταν, et sic R. in Codice: at Sophianus μήτι τλαίης τάν. T. μήτι τε τλῆς τάν. Unde Pa. μήτι τλῆς. Mox A. ἰκέτην. R. ἰκétιν.

427. V. ΙΠΠΗΔΟΝ ΑΜΠΥΚΟΝ. Hæc neque metro neque sensui conveniunt. Dedi ΕΠΑΙΔΟΥ ΠΛΟΚΟΝ. Hesych. Πλόκος: πλόκαμος. Cf. 883. 'Ολκή—πλόκαμον οὐδάμ' ἄζεται.

428. Ita Ph. et A. R. πολυκμήτων ex emendatione Robortelli. In Codice fuit πολυμήτων.

431. Ita R. at A. δόμων. Mox T. ὁπότερ' ἄν. A. R. ὁπότεραν. Dein A. κτήσης: R. κτίσης. T. κτίσης.

433. M. μένει ἄρει κτίνειν. at Ph. ἄρει ατίνειν (sic). A. μένει δρεικτίνειν. R. δρεικτείνειν. Mox V. ὁμοίαν. Ex his

maxime corruptis erui μένειν χερὶ εἶναι ὁμοίᾳ. Quod ad syntaxin ita construe: Ἰσθὶ γὰρ κράτῃ Διόθεν φράσαι τάδε, “Θέμιμν μένειν χερὶ ὁμοίᾳ εἶναι καὶ δόμῳ τάδε, ὁπότερ’ ἂν κτίσῃς.” Quod ad sententiam cf. Theogonid. 206. “Ἀτὰρ ἐξοπίσω ταισὶν ἐπεκρέμασεν, et Solon. Fr. v. 31. ἔργα τίνουμαι Ἥ παῖδες τούτων ἢ γένος ἐξοπίσω. Euripides apud Plutarch. II. p. 356. E. ἐγκαλεῖ τοὺς θεοὺς Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ’ εἰς τοὺς ἐκγόνους Τρέποντας. Vetus enim opinio fuit τὸν θεὸν κολάζειν τοὺς παῖδας τῶν πονηρῶν, teste Plutarcho II. p. 561. c. Loca in hanc rem conguessit Valck. ad Phœn. 941. et in Notis Mos. allegat Lycurg. p. 157, 40. = 192. Reiske. οὐκ’ ἂν ἐκφύγοι τὴν ἀπ’ αὐτῶν τιμωρίαν· ἀλλ’ εἰ μὴ αὐτοὶ, οἱ παῖδες γε καὶ τὸ γένος ἅπαν τὸ τοῦ ἐπιουκῆσαντος μεγάλῳις ἀνυχήμασι περιπίπτει. Lysiae Orat. VI. ὁρῶν—ἡσεβηκότας, χρόνῳ δεδοκότας δίκην καὶ τοὺς ἐξ ἐκείνων, διὰ τὰ τῶν προγόνων ἁμαρτήματα. His ipse adde Horatianum, *Negligis immeritis nocitarum Postmodo te satis fraudem committere*: necnon versum inter Schol. ad Platon. p. 66. “Ὅς δὲ κακὰ σπείρει, θεριεῖ καὶ αὐτὸς ἡδεα παῖσιν. Quod ad voces ὁμοίᾳ χερὶ in tali loco, conferri debet Tragicus Nostras in *Macbeth*. *EVEN-HANDED JUSTICE commenda th’ ingredients of the poison’d chalice to our own lips*: neque quod ad ὁμοίᾳ debet omitti Horatianum illud de Mortis æquo pede: neque, quod ad χερὶ, inopportune citari potest Soph. El. 476. Δίκᾱ, δίκαια φερομένα χερσὶν κράτῃ: denique, quod ad ὁμοίᾳ, id minime celabo, quod in Eumen. 524. legere malim ὁμοίαν ἔρ’ ἂν σέβοι δίκαν, vice ὁμοίως: postremo, quod ad illa Æschylea Τάδε φράσαι, satis est allegare Nostri Niobæ Fragmentum προσφώνει τάδε, “Γίγνωσκε τὰνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν:” Choeph. 311. “Δράσαντα παθεῖν,” τριγέρον μῦθος τάδε φωνεῖ:

necnon Agam. 1336. Τὸ μὲν εἰς πράσσειν ἀκρόατον ἔφυ· Πᾶσι βροτοῖσιν· δακτυλοδείκτων δ' Οὗτις ἀκείπων εἴργει μελάνθρων, “Μηκέτ' ἐσέλθης,” τάδε φωνῶν : et Eum. 509. τοῦτ' ἔπος θροον- μένοισ, “Ἴω δίκαι' Ἴω θρόνοι Ἐριννύων :” et Pers. 116. “ὁά.” τοῦτο μὴ πόλις πύθεται— “ὁά.” τοῦτ' ἔπος—ἀπύων.

437. Καὶ δὴ πέφρασμαι. Redde *Mecum collocutus sum*. i. e. meditatus sum. Aliud est φράζειν, aliud φράζεσθαι. Discrimen e Lexicis notum est. Mox 437. Ita R. A. ἔξω κέλεται.

438. V. τοῖσιν. At, eo servato, nexus sententiæ nullus esse potest. Dedi τοῖς ἔν' : simili, prava licet, emendatione corrigere v. supr. 343. voluit Valck. ad Phœn. 215. Mox de formula ἢ τοῖς ἢ τοῖς, vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 286. Dein collatis 332. et 941. legi poterat νέον, vice μέγαν. At πόλεμον αἰροῦνται μέγαν exstat in Euripid. Alexandr. Fragm. ix. ubi αἰροῦνται legit Elmsleus ad Heracl. 505. Κίνδυνον—αἰρεσθαι μέγαν : rectius legisset αἰροῦντ' ἂν μέγαν, lubenter gerent.

439. Opportune St. citat Apoll. Rh. III. 343. ἡ δ' ἐνὶ γόμφοις ἴσχηται, ἣν καὶ πᾶσαι ἐπιβρίσωσιν ἀέλλαι. Neque omitti debet distichon Tragici Incerti apud Plutarch. de Virtut. Moral. II. p. 446. B. = p. 793. HSt. Ναῖε ὥς τις ἐκ μὲν γῆς ἀνήρηται βρόχου· Πνεῖ δ' οὖρος, ἡμῖν δ' ἐγκρατὴ τὰ πείσματα. Ita enim lego vice ἐγκρατεῖ.

440. St. “Hesych. Στρέβλαι ναυτικά· τὰ ξύλα τῶν νεῶν ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμεναι.” Mox V. ναυτικάσιν ὥς. At nihil hic habet istud ὥς. Reposui ναυτικᾶς νεῶς. Perpetuum est νεῶς ἀκάφος. Loca decem Euripidea Beckianus Index colligit. Ipse addo Æschylea in Pers. 419, et, ex emendatione Casauboni, Agam. 670. Ἡμᾶς γε μὴν νεῶς τ' ἀκήρατον ἀκάφος.

441 et sqq. Versus misere depravatos disjectosque ita exhibet A.

ἀνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφή.
καὶ χρήμασι μὲν ἐκ δόμων πορθουμένων.
ἄτην γε μείζω. καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμον.
γένοιτ' ἂν ἄλλα κτησίῳ διδῶ χάριν.
καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια,
γένεοιτο μῦθον μῦθος ἂν θελκτήριοις.
ἰλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινητήρια.
ὅπως δ' ὁμαιμόνων αἶμα μὴ γενήσεται
δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια.
θεοῖσι πολλοῖς πολλὰ πημονῆς ἄκη
ἢ κάρτα νείκουσ' τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι.
θέλω δ' αἰδρῆς μάλλον ἢ σοφὸς κακῶν.

Neque aliter R. excepto ὁμαῖμον pro ὁμαιμόνων. Ineptias hasce alii aliter corrigere tentantur emendatiunculis nihil profuturis. Ipse vero versus transponendo et emendando omnia probe constitui. Mutationes tam literarum quam vocum recensebo singillatim.

441. Quam facile χρή μ' ὅσ' ἐμέθεν in χρήμασι μὲν deflecti possint, equis non videt? Quod ad verbum χρή, id manifestò postulatur ob illud πᾶς' ἐστ' ἀνάγκη. Mox δόμων πορθουμένων in tali loco stare nequit. Metaphorica hæc sunt omnia e nave, post hyemem reficienda e tabulis jamjam integris, et denuo oneranda mercibus non mari mersis. Reposui igitur δοκῶν ὀρθουμένων. Etenim δοκοὶ sunt *trabes*. Exstat δοκοὺς στεγανὰς in Euripid. Cretens. Fragm. II. et exstare debet in Hippol. 470. legendo Οὐδ' ἂν στέγην ἂν, ἧς καταφερεῖς δοκοὶ, Κανὼν ἀκριβώσειεν· εἰς δὲ τὴν τύχην Περσοῦς, ἴσην

σοι, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς; Ibi Marklando debetur κανὼν: quod et Scholiastes hic legebat, ut patet e verbis ejus, κανὼνας εὐσυνθέτους. Vulgata ἥς κατηρεφεῖς δόμοι Καλῶς ἀκρεβώσειαν—πεσοῦς, ὅσην σὺ—intelligent, si possint, alii. Lubenter in hac parte me cæcūm prædico. Redde hic κατῳφερεῖς *ad casum proni*.

442. Ἰναδ ἄτης—μεῖζω κυμάτων, quod erui ex ἄτης γε μεῖζω καὶ μέγ' ἐμ—aliquid commune habet cum κύμασιν ἄτης in Prom. 885. cui similis locutio alibi restituetur.

443. Opportune hic inseritur versus, non, ut olim, post 440., quo melius dubii mentem Pelasgi depingat.

444. Vice ἄλλα—χάριν reposui ἄλκαρ—χερῖ. Quod ad ἄλκαρ, vox ea semel inter Tragicorum reliquias comparet. At ter ad minimum exstare debuit apud Euripidem, et fortasse apud alios pluries, ubi hodie reperitur ἀλκή. Etenim distare videtur ἄλκαρ ab ἀλκή. Hoc enim significat *robur*, illud vero *auxilium*. Ejusdem familiæ sunt illa, Ἀλειφαρ, Δέλεαρ, Εἶδαρ, Εἶλαρ, Ἡμιαρ, Θέναρ, Λῶφαρ, Μηχαρ, Ὀνάφ, Ὀνειαρ, Πεῖφαρ, Τέκμαρ. Quoniam vero *auxilium* e manu opifulatrice venire solet, probe mutasse mihi videor χάριν in χερῖ. Aliud est nec tamen dissimillimum illud Horatianum, *pater rubente Dextera*. Cf. χερὶ ὁμοίᾳ in v. 433.

445. Illa ἐξογκωμένη metaphora κῶτρα νείκους alios poterat, non Æschylum, dedecere. Legi tamen potest εἰ τᾶκτρα. V. ἡ κᾶτρα. Μοχ ἐγὼ παροίχομαι prope distant ab ἔχων περ εὔχομαι.

446. Opportune Abr. citat Achill. Tat. II. p. 129. λόγος γὰρ, γλώσσης βέλος, ἅλλης γλώσσης βέλει θεραπεύεται.

447. De versu altero olim inserto dicam mox ad 465. Quod ad hunc ipsum versum attinet, nego stare posse γενήσεται, ubi sermonis tenor et sana ratio postulant μυθήσεται:

quo restituto, patet in v. 447. legi debere Κυπρίδι, vice κάρτα ineptissimi. Alibi corrumpitur vox Κύπρις. Nempe in Eurip. Tro. 966. legi debet Τῷ δ', ἐκδοθὲν κενόν τι νικητήριον, Κύπρις μ' ἐδούλευσ'. Id alio tempore comprobabo.

449. Redde χρηστήρια victimas. Cf. S. c. Th. 236. σφάγια καὶ χρηστήρια Θεοῖσιν ἔρδειν : et Soph. Aj. 220.

453. E sententiæ tenore quisvis lacunam odorari potest. Id quoque confirmat et Aldinum πολλῶν τ' : ubi τ' nihil habet, quocum jungi possit. R. tamen τ' omittit.

454. Ita Vl. et Wakefield Silv. Crit. III. p. 48. V. καὶ λέγοις. Debuit scribi χ' ἂ λέγῃς ἄν., Inc. κἂν λέγῃς ἄν.

455. Scal. et Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. II. στρόφους. Utrumque probum est: at στρόφος in tali re usitatius. Hesych. Στρόφος· συνεστραμμένος λῶρος ἢ σχοινίον, παρὰ τὸ ἐστράφθαι. Mox Abr. citat Hesych. Ζώνας τε συλλαβαί πέπλων· ἀντὶ τοῦ αἰς ζώννυμαι, καὶ τοὺς πέπλους συλλαμβάνω.

456. Ita T. at M. R. τύχα : Ph. τύχη. G. τύχαν. A. τύχειν. Big. manu altera γρ. τεύχη : et sic Wakefield. Mox G. πέλει. A. R. πέλοι.

457. V. ἐκ τῶνδε τοίνυν. At sententiæ tenor postulat aliquid fortius isto inepto τοίνυν. Reposui ἐκ τῶνδ' ἐτι γάμων. Aliis placebit fortasse ἐτ' εὐνῶν. Mox Ph. A. R. καλεῖ. T. καλή.

458. V. τήνδε γηρυθεῖσ' ἔση. Sed bene monet Cantabrigiensis in *Classical Journal* No. VII. p. 157. phrasin γηρυθεῖσ' ἔση nullo modo stare posse. Dedi igitur τήνδ' ἐγηρύθης ἄση. Redde ἄση *præ dolore*. Hæc enim Chorus loquebatur voce et vultu hominis animo dejecti. De ἄση alibi depravato scripsit Pierson ad Mœr. p. 59. emendavitque Med. 240. cujus ope ipse ad Tro. Append. p. 134. correxi Eum. 114. legendo

Ἀκούσαθ'· ὦν ἔλεξα, μήτ' ἄσης περὶ Ψυχῆς φρονήσαι', ὧ κατὰ
 χθονὸς θεοί. Mox τίν' αὐδὴν τήνδε conferri debet cum So-
 phocleo Τίνας πόθ' ἔδρας τάσδε in Œd. T. 2. Redde *cur quæso*
hanc vocem? Mox 459. V. ὑποστήσει. Id intelligi nequit.

460. Ita A. R. περιφέρειν. V. deest ἐκ: quod reposui ob
 ἐκ τῶνδε in v. supr. 457.

461. V. κοσμήσαι. Dedi κοσμήσω: quod Scholiastes ag-
 noscit suis verbis, καινοῖς ἀναθήμασι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν
 κοσμήσω.

462. V. ἀλλὰ πῶς. Abr. feliciter ἀλλ' ἀπλῶς, collatis
 Prom. 611. Λέξω τορῶς σοι—Ὅτε ἐμπλέκων αἰνίγματ' ἀλλ' ἀπλῶ
 λόγῳ: Alexide et Anaxila apud Athen. x. p. 449. E. et XIII.
 p. 558. D. Ἀεὶ τί χαίρεις Σφιγγὸς ἐν γ' αἰνίγμασι; Καὶ μὴν
 ἀπλᾷ γε καὶ σαφῇ λέγω μαθεῖν: et Αἰ λαλοῦσ' ἀπλῶς μὲν οὐδὲν,
 ἀλλὰ (πᾶν) αἰνίγμασιν. Ita enim uterque locus corrigi debet.

461. Mortem per laqueos hic innuit Chorus. Etenim,
 “Virgines, quæ paulo generosiore erant animo, zonis ad sus-
 pendium abuti sunt solitæ potius quam resti.” Hæc St. citato
 Soph. Antig. 1237. Τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος καρείδομεν Βρόχῳ
 μιτρώδει σινδόνης καθημμένην. Citat quoque Robortellus Ho-
 ratianum—*potes hac sub orno Pendulum zona bene te secuta*
elidere collum: et poterat, etsi teste Euripide in Helen. 306.
 ἀσχήμονες—εἰσὶν ἀγχοναὶ μετάρσιοι, citare in loco, ubi mentio
 fit mortis hujusmodi mulieribus usitatæ, Hom. Od. A. 276.
 Ἥ δ' ἔβη εἰς Ἀΐδαο—Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν, et Eurip.
 Hipp. 599. Ὅκ οἶδα πλὴν ἐν· καρθαίνει· ὅσον τάχος: quæ
 verba Phædræ esse facta patet e v. 778. Φεῦ φεῦ· κέπρακται·
 βασιλὶς οὐκέτ' ἐστὶ σὴ Γυνή, κρεμάστοις ἐν βρόχοις ἡρτημένη:
 neque omitti debet Tro. 1012. Ποῦ δῆτ' ἐλήφθης ἐν βρόχοις
 ἀρωμένη—ἀ γενναία γυνή Δράσειεν ἄν: neque Androm.

811. Μόλις δέ νιν θέλουσαν ἀρτῆσαι δέρον Εἰργουσι φελακίαι :
neque Agam. 884. Παλλὰς ἄνωθεν ἀρτάναι ἐμῆς δέρης Ἐκουσάν
ἄλλοι πρὸς βίαν λελημμένης.

464. R. ἐκ τῶνδ' ὅπως τάχιστ' ἀπάγξασθαι θεῶν. At A.
ἀπαλλάξασθαι. Unde erui Κοιτῶν γ' ὅπως τάχιστ' ἀπαλλαξώ-
μεθα : quocum conferri potest illud in Phœn. 1672. τῶνδ'
ἀπηλλάχθαι γάμων. Neque omitti debent Polyzeli Comici
verba apud Suid. Τῶν τριῶν ἐν, ita legenda : Τριῶν κακῶν ἐν
ἦν ἐλέσθαι αὐτῷ γε πᾶσ' ἀνάγκη, ἢ ἔϋλον ἐφέλκειν ἢ κτεῖν κώ-
νειον ἢ προδόντα Τὴν ναῦν, ὅπως τάχιστα τῶν κακῶν ἀπαλλαγῇ-
ναι. Ταῦτ' ἐστὶ τρία Θηραμένους, ἃ σοι φυλακτέ' ἐστίν. E quo
loco, pluribusque simillimis (quæ præbent Indices Tragicorum
V. Ἀπαλλάσσειν) se tuebitur et hic κακῶν—ἀπαλλαξώμεθα :
quocum confer verba Lysiae p. 105. H. St.—217. Reisk. ὅστε
πολλοὺς ἤδη ἐπιθυμῆσαι τελευτήσαντας τῶν κακῶν ἀπηλλάχθαι.
At speciale aliquid postulatur. Quoniam igitur de æruptiis
morte vitandis est omnis sermo, reposui κοιτῶν. Aliis fortasse
placebit Ἐκ τῶνδ' ὅπως τάχιστ' ἀπάγξασθαι θέλω. Verum ni-
mis explicite dictum esset ἀπάγξασθαι θέλω. Etenim ex illis
ἐννήκας, patet aliquid Chorum fuisse elocutum, intellectu
difficile : cf. Diphil. et Alexin. apud Athen. vi. p. 228. A.
et ix. p. 383. D. ex emendatione Porsoni Advers. p. 112.
neon Aristoph. Plut. 58. et Anaxippum apud Athen.
xi. p. 486. F. ubi vel ἐννέας vel μανθάνεις usurpatur interro-
gativum, ut hic ἐννήκας : e quo verbo patet histrionem, dum
eloqueretur Κοιτῶν γ' ὅπως τάχιστ' ἀπαλλαξώμεθα, expositurus
illa Νεοῖς πίναξί βρέττα κοσμήσω τάδε, manu significasse mortis
illud genus, quam Chorus sibi consciscere meditabatur : quo
gestu bene intellecto, Pelasgus respondet dicto ἐννήκας verbis
suis Ὀμμάτων γε χερί σαφέστερον : ita enim lego, vice ὠμμάτων

γὰρ σαφέστερον: at χερὶ in tali loco esse ad Æschyli morem liquet. ex Agam. 1069. ubi Clytæmnestra Græca; non Græcam Cassandram allocuta, ita orationem claudit: Εἰ δ' ἀξυνήμων οὔσα μὴ δέχῃ λόγον, Σὺ γ' ἀντὶ φωνῆς φράζε' καρβάνῳ χερὶ. Hic vero, dicit Pelasgus, ὠμμάτων γε χερὶ: ubi ὠμμάτων est 2 pers. singul. imperfect. indic. ab ὀμματώ.

464, 5, 6, 7. Ita versus hos quatuor manifesto turbatos exhibet A.

ἤκουσα μακιστῆρα καρδίας λόγον.

ξυνῆκας, ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον.

καὶ μὴν πολλαχῇ γε δυσπάλαις τὰ πράγματα.

κακῶν δέ—

Neque aliter alii, exceptis P. καὶ μὲν, et R. δυσπάλαιστα: Ipse vero huc inserui versum, qui vulgo exstat post θελκτήριος, nempe Ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινήτρια: insertumque emendavi legendo Ἀλγὴ τε θυμοῦ καὶ τὰ κοιμητήρια. Certe nihil aliud hic sententiæ tenor conjunctum sinit. Etenim ubi commemoratur Orcus, qui sensum omnium malorum adimit, ibi κοιμῶν vel simile quid abesse nequit.

466. V. μακιστῆρα. Huc refertur Hesych. gl. Μακιστῆρ βέλως, τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου, ubi Albertus ita: "Schol. [nempe ad h. l.] explicat δηκτικόν: et Stanl. μαστικτῆρα mallet. Apud eundem [scil. Æschylum] in Pers. 700. Μῆτι μακιστῆρα μῦθον ἀλλὰ σύντομον λέγων, Schol. μήκουε ἐχόμενον. H. Steph. Thes. II. 913. exponeret lubentius uno verbo μακρόν. Convenit sequens explicatio, μεγάλου. Addit Steph., quando βέλως redditur, proprie id intelligendum de genere teli, quod longissime jaci possit." At in Butleri editione cur omittatur Stanlei hæc nota, "Malim vero hic legere μαστικτῆρα," nescio. Exhibet quidem Big. μακιστῆρα (sic). Voluit

μαστικῆρα. Ita enim perspicue Λγ'. Optime. Cf. Eam. 159: ἔκδ' φρένας ὑπὸ λοβὸν πάρεστι μαστίκτορος, scil. ὄνειδος. De vocibus nunc in -ωρ, nunc -ηρ, nunc in -ην desinentibus, vid. Burnejum in *Monthly Rev. September*, 1789. p. 254. His, quæ ibi congesta sunt, adde Ἰητῆρ et Οἰκιστῆρ. Mox de verbis καὶ μὴν πολλαχῇ γε δυσπάλαιστα πράγματα, quæ in hoc loco posita lubenter aliis intelligenda commendo, ipse dicam ad v. 472.

467. Fortasse Æschylus in animo habuit Homericum ποταμῷ πλήθοντι εὐκώς.

468. De formula ἄρης—πέλαγος vid. Monk. ad Hippol. 824. describentem notas Potteri ad Lycophr. 228. Mox ἄβυσσον illustrat Bl. ad S. c. Th. 948. post Albert. ad Hesych. ipsa voce, necnon post Toupium aliosque. Mox R. οὐ μάλ'. A. οὐ μ' ἄλλ'.

469. M. A. ἐσέβηκε. P. et R. ἐσέβηκα. T. ἐσβέθηκε. VI., quod et ratio sana postulat, ἐσβέβηκα: lingua vero Attica εἰσβέβηκα præfert. Mox λιμὴν κακῶν illustrat Abr. e Longin. §. IX. ἡμῖν μὲν δυσδαιμονοῦσιν ἀποκείται λιμὴν κακῶν ὁ θάνατος: ubi Ruhnkens. citat e Plutarcho II. p. 106. D. λιμὴν—ἀνιᾶν: ibique Wyttenbach. allegat Sotadeum, Πάντων λιμὴν—θάνατος, et Epicteti dictum ὁ λιμὴν πάντων ὁ θάνατος: quibus et ipse addo illud Soloniæ apud Anton. et Max. p. 244, 45. τὸ γῆρας εἶναι ὀρμὸν κακῶν.

470. V. hic ἐκπράξω χρέος et in 474. ἤξω τέλους. Ibi vero stare nequit διὰ μάχης—τέλους. Debuit esse χερός. Cf. Eurip. Heracl. 275. χειρὸς ἀσθενὲς μάχη, et Cycl. 5. μάχην δορός. Certe in illa formula διὰ μάχης ἐρχεσθαι, quam illustrat Abr. ad Prom. 121., raro cum μάχης ita τέλος vel simile quid conjunctum compareret. Transpositis igitur τέλος et χρέος, ex hoc effeci χερός: illud vero reddi debet, negotium. Quam late

pateat significatio vocis τέλος, colligas e Phavorino et Philemon. Lexico, v. Τέλος: quod compilavit Eustath. ad Il. K. p. 789=702. Τὸ δὲ τέλος ἐξαχῶς εὔρηται παρὰ τοῖς παλαιῶσι σημαίνει γὰρ τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, ὡς ἐνταῦθα, καὶ τὸ τῶν πραγμάτων πέρας, καὶ τὴν ταῖς πόλεσι φοιτῶσαν πρόσοδον, καὶ τὸ ἀξίωμα, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ [I. 58.] καὶ Ξενοφῶντι [æperius] καὶ παρ' Εὐριπίδῃ δὲ ἐν τῷ, τοῖς ἐν τέλει βαβῶσι πείσομαι, [qui tamen est Sophoclis in Antig. 67.] δηλοῖ δὲ καὶ δαπάνημα, ὡς Εὐριπίδης [Polyid. Fr. VIII.] Μάτην δ' [Schol. Ven. γὰρ] ρεικιστὸν τὸ δ' ἐκβαλεῖ τέλος καὶ τὴν μυστικὴν καὶ οὕτω τελειόποιον ἐορτὴν, ὅθεν καὶ ἡ τελέτη λέγεται, καὶ τελεῖσθαι, τὸ μνεῖσθαι, καὶ τελούμενοι, οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμενοι· σύστοιχον δὲ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν τέλος, οὐ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ [Trach. 238.] τέλη ἐγκαρπα, ὃ ἀλλαχοῦ [Electr. 635.] διασαφῶν ἔφη, θύματα πάγκαρπα. Nonnullis horum omissis substituit Schol. Ven. e Demosthene ἐν τοῖς Φιλίπποις, Χερρόνησον δὲ ἐν τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξει· ποτὲ δὲ τῆς ἐορτῆς, ὡς Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ [1349.] Σεμνὴν ἐορτὴν καὶ τέλη προσάφωμαι. Etymologi quoque verba citari merentur. Τέλος — σημαίνει ἕξ· τὰ τάγμα, ὡς τὸ Αἰψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος Ἰξον [Il. K. 470.], τὰ πέρας, — ὡς τὸ Οἱ δὴ τοι τόσον μὲν ἔχον τέλος, σῶατα δ' οὕτω [Il. Σ. 378.], τὸ πρᾶγμα, ὡς τὸ, Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι [Od. I. 5.], τὴν ἐορτὴν παρὰ Εὐριπίδῃ, ὡς τὸ Σεμνὴν ἐορτὴν καὶ τέλος προσάφωμεν [Med. 1349.], τέλος καὶ διδόμενον τοῖς βυσίλευσιν — καὶ τὸ δαπάνημα. Apud Æschylum intellige τέλος, τὸ πρᾶγμα.

472. Hic versus vulgo exstat post 465. ita scriptus, Καὶ πολλαχῇ γε δυσπάλαιστα πράγματα: ubi T. omisit μὴν, quod A. et R. agnoscunt. Ipse emendavi Καὶ πόλλ' ἄχῃ καὶ—

Alibi etenim γε et καὶ permutantur. In Pers. 716. Cod. Viti: Πεζὸς ἡ ναύτης καί: at Guelph. γε.

473. Ita T. A. R. ὁμαίμους. Mox R. τήχεων.

475, 6. Cf. infr. 945. et Heracl. 166. ἡ κακὸν λόγον Κτήσεται πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὐνεκα Τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος, Παίδων τε τῶνδ' εἰς ἀντλον ἐμβήσει πόδα. Mox. R. omittit d' post δμως.

478. Ita R. A. ἡγήρος. Mox cf. Stob. v. p. 63, 20. Φόβος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσιν βροτῶν: et Schol. ad Platon. p. 4. εἴρηται δὲ ἐκ τῶν Στασίνου Κυπρίων· Ζῆνα δὲ τὸν ῥέξαντα καὶ δε τὰδε πάντ' ἐφύτευσεν, Οὐκ ἐθέλεις εἰπεῖν· ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς:

479. V. σὺ μέν. At in oratione ab alio ad alium conversa ita δὲ usurpari solet. Vid. Porson. ad Orest. 614. Mox vice κλάδους τε, Pearson et Big. κλάδους γε. Vid. Porson. ad Med. 814. et Orest. 1234. de γε et δὲ sic conjunctis.

480. V. αἰψ' ἐν ἀγκάλαις. At αἰψα est vox non Tragica. Neque profecto si legitima esset, in tali loco stare potuisset. Non enim sermo est de ramis celeriter, necne, auferendis, verum de more illo supplicandi, quem depingit Virgilianum, *Præferimus manibus vittas*. Fateor tamen ἐν tueri Alcest. 188. λαμβάνουσ' ἐν ἀγκάλαις. Hipp. 1431. λάβε Σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλαισι. Atqui ὑπόσε aliquatenus exponit Eupolis Δήμοις· apud Suid. V. Ἀγῆλαι. Ἀναθῶμεν νῦν χῆμεῖς τοῦτοις τασθὶ τὰς εἰρεσιώνας, Καὶ προσαγῆλωμεν ἐπελθόντες· Χαίρετε πάντες. Δεχόμεσθα.

482. A. τοῖσδ'. R. τῆσδ'. At sensus postulat τοῦσδε, scil. κλάδους. Legi potuit et τῆς ἀφίξεως τέκμαρ.

484. V. ἐμοῦ· κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς. At λόγος hic intelligi nequit per se positum. Cf. Hom. Od. Z. 273. et sqq. Τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκτά, μή τις ὀπίσσω Μωμεύῃ· μάλα δ' εἰσὶν

ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον· Καὶ νῦν τις ᾧδ' εἴπῃσι κακώτερος ἀντιβολήσας.

485. A. R. οἰκτος εἰσιδὼν τάδε. T. εἰκὸς εἰσιδὼν τάδε. St. οἰκτρός. Bo. οἰκτρά γ'. Hoc postremum Heathius avide arripisset propter suum γ', ita inutiliter insertum. Sed et οἰκτρός hic stare nequit. Etenim οἰκτρός est *miserandus*. At sensus postulat mentionem vel *misericordis* vel *supplicis*. Reposui igitur ἰκτύρος τὰδ', *hæc supplicis signa*. Neque hic locus est unicus, ubi ἰκτωρ excidit. Nempe in Eurip. Hec. 339. exstat Πρόσπιπτε δ' οἰκτῶς τοῦδ' Ὀδυσσεύς γόνυ. At quanto rectius esset Πρόσπιπτε δ' ἰκτωρ ᾧδ' Ὀδυσσεύς γόνυ: Ubi ᾧδε histrionis gestum indicat, supplicem imitantis. Unde intelligas et corrigas Helen. 901. legendo, ἰκέτις ἀμφὶ σὸν πίνω γόνυ, Καὶ προσκαθίξω θάκον ᾧδ' αἰδήμονα, vice οὐκ εὐδαίμονα, quæ nemo intelligere potuit. Multa dicere, nec protrita, de locis non nisi e ratione gestus histrionici intelligendis et emendandis possum. Verum ea melius ad tempus illud reservabuntur, quo Comici reliquias, nam Comicis hæc sunt magis affinia, tractavero. Nequeo tamen non emendare locum mendosissimum in Eurip. Herc. F. 868. legendo Στεῖχ' Ὀλυμπον αὖ πόδ' αἶρουσ' Ἴρι· Γίγνομαι ἐκποδών: vice Στεῖχ' ἐς Ὀλυμπον πεδαίρουσ' Ἴρι· γενναῖον πόδα: ubi cur Iridis pes sit γενναῖος dictus, exputare non possum; meum vero Γίγνομαι ἐκποδών eloquitur Iris, pedem e scena sublatura. Quod ad πόδ' αἶρουσ', similiter in Phæn. 1034. duo Mss. teste libro Magiano, exhibent πόδ' αἶρουσ' vice πεδαίρουσ': quod verbum est nihili; at πόδα — αἶροντι exstat in Hec. 950.

486, 7. Ita R. A. ὕβρις. Mox A. ἄρσενος στόλον. R. στόλον. Mox V, ὑμῖν δ'. Ipse vero propter ἄρσεν' reposui θῆλυν: cui favet v. supr. 29. θηλυγενῇ στόλον. Melius quoque dicitur

ὑβριν—ἄρσενα, quam ὑβριν—ἄρσενος στόλον, ut patet c. v. infr. 807.

490. V. εὖ μέοντα πρὸς ξένον. T. πρόσξενον. Pa. πρόξενον. Po. εὐρεθέντα πρόξενον. Olim volui εὖ μέζοντα. Hodie male ἐν δέοντι, memor Euripidei ἐν δέοντι in Orest. 206. et Med. 1288.

491 et sqq. Ita versus misere depravatos exhibet A.

ὀπάοντας δὲ φραστοράς τ' ἐγχωρίων,
 ξύμπειπον ὡς ἂν τῶν πολιτισσούχων θεῶν.
 βωμοὺς προνάους καὶ πολιτισσούχων ἔδρας.
 εὐρωμεν·¹ ἀσφαλείας δὲ δι' ἄστεος

et mox 499.

ἡγεῖσθε² βωμὴ³ ἀστικὸν θεῶν ἔδρας.

At R. paulo melius¹ ἀσφαλεία δὲ—et² βωμοὺς³ ἀθικτοὺς. Sed T. ex emendatione ἀσφαλεία δ' ἢ δι'—et βωμοὺς ἀστυκούς. M. quoque ἢ, sed mox ἀστυκούς. Ipse vero membra versuum extrema transposui, delevique ἐγχωρίων et πολιτισσούχων interpretamenta gl. ἀστυκῶν. Hesych. similiter 'Αστικῶν' πολιτικῶν. At ἀστυκός exstat infr. 618. et Eum. 1000. Pa. quoque ἀστυκούς.

491. Vidé annon huc referri debeat gl. Hesych. Φράτορας· τοὺς τῆς αὐτῆς μετέχοντας φρατρίας, συγγενεῖς.

494. V. φύσις. Dedi φύσιν: quocum junge φυλάξαι.

496. V. μὴ θράσος τέκν' φόβον. Hæc intelligi nequeunt. Pa. φόνον: quocum facit sequens illud ἔκτανε. Reposui ἀθρόοις. Redde congregatis. Optat Danaus, ut verbis utar Thucydidis II. 12. ἀγωγούς, ὅπως μηδὲν ἐγγγένηται.

497. Cf. Thucyd. I. 50. Τοὺς τε αὐτῶν φίλους—ἀγνοαῦντες ἔκτειναν: et Xenophont. Hellen. I. 7. 28. ἀλλ' ἴσως ἂν τινα καὶ οὐκ αἴτιον ὄντα ἀποκτείνετε.

499. Vid. ad v. supr. 491.

500. V. καὶ ξυμβόλοισι. Hoc ineptum est. Dedi καὶ ξυμβολοῦσι, *occurrentibus*: quod legebat Schol. Exponit enim per τοῖς ξυντυγχάνουσι: similiter Hesych. Συμβολεῖ συντυγχάνει. Respexit ad S. c. Th. 358. VI. quoque conjecturam eandem iisdem argumentis confirmat.

501. V. ἐφέστιον. Sensus nihil aliud hic sinit quam ἐφ' ἐστίαν.

502, 3. τούτῳ μὲν εἶπας καὶ τεταγμένους κίλοι·
ἐγὼ δὲ πῶςδρῶ, ποῦ θράσος νέμεις ἐμοί.

Ita M. at P. τί θράσος. A. νέμοις ἐμοί. Po. νεμεῖς. Inepta esse ista ecquis non videt? Negat vel Schutzius hic stare posse κίλοι. Emendat igitur κίει. At quo jure dici τεταγμένους possit Danaus, (nulla etenim pedissequorum, quos adfuisse indicat vox ἄνδρες, habenda est ratio) me nescire fateor. Scio tamen verba θράσος νέμεις manifesto referri debere ad verba illa ἀσφαλείᾳ ἢ δι' ἀστεος στείχουσιν. Vocibus igitur transpositis emendatisque, edidi, quæ textus exhibet, numeris omnibus soluta. Quod ad κίλοι et βίου, facilis est permutatio literarum κ et β. Vid. ad v. supr. 336. Et sane in ἐμοί latent, opinor, reliquiae vocis βίου, iterum depravatæ. Mox de formula πῶς καὶ ποῦ vid. ad v. infr. 927. et confer Pers. 734. Πῶς τε δὴ καὶ ποῦ τελευτᾷ;

503. V. χειρὶ καὶ λόγοις σέθεν. At λείπει χειρὶ dici nequit; potuit ἐν χειρὶ. Verum propter αὐτοῦ, hic postulatur ἐκεῖ. Mox λέγοις ἔτ' ἂν aliquid commune habet cum Sophocleis in Trach. 630. Τί δῆτ' ἂν ἄλλ' ἔτ' ἐννέποις; et Antig. 224. Τί δῆτ' ἂν ἄλλο τῶδ' ἐπεντέλλοις ἔτι; necnon Euripideo Iph. T. 496. Τί δ' ἂν, μαθοῦσα τόδε, πλέον λάβοις;

506. V. λευρόν—ἄλσος. Atqui Λευρὸς, Hesychio teste, sig-

nificat λείος, ὁμαλός, et similia. Quo nomine dici nequit ἄλσος. Réposui igitur χλωρόν. Hinc emenda Soph. Aj. 1064. 'Ἄλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον, legendo λευράν. Cf. omnino Eurip. Hec. 699. ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ. Exstat quidem χλωρὰ—ἀκτὰ in Soph. Antig. 1148. verum ibi sermo est de locis non maritimis. Mox τόδε in πόδα mutavi. Similiter corrige Eurip. Med. 649. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον, necnon Helen. 87. Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον, legendo utrobique πόθεν γῆν τήνδ' ἐπεστρώφας πόδα: quas conjecturas proculdubio dedisset Elmsleus, si meminisset Phrynichi Tragici apud Tzetz. ad Lycophr. 433. Κράτος ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπεστρώφα ποδί; ubi tamen legi debet πόδα. Certe apud Euripidem stare nequit πόθεν γῆς τῆσδε. Etenim in tali formula πόθεν γῆς, semper τῆσδε abest. Mox Ph. A. ἐπιστρέφω. R. ἐπιστρέφου. 507. V. καὶ πῶς. Verba transposui propter notam Porsoni ad Phoen. 1373.

508. Ita T. Ph. ἀρπαγες. Mox σ' inserit Po. et sic VI.

509. Ita St. probante Koen. ad Gregor. p. 89. V. ἀλλ' εἰ. Mox A. ἐκχθίσιν. R. ἐχθίσιν.

510. V. τοῦτος εὐφημουμένη. At εὐφημεῖσθαι est verbum nihili. Adde quod ineptum esset εὐφημον εἶη—εὐφημουμένη. Quanto rectius Pelasgo jubenti εὐφημεῖν respondet Chorus εὐφημοῦμεν, et mox subjungit ὦ, quæ interjectio ex ore Chori animo demissi facit, ut intelligatur illud οὔτοι σὲ θαῦμα δυσθροεῖν φόβῳ φρενός: ita enim lego vice δυσθροεῖν: fuit enim illa vox ὦ certe δύσθροος. Cf. Pers. 575. ὁά' τεῖνε δὲ δυσβᾶνκτον βοᾶν τριτάλαιναν αὐδάν: et 940. κακομέλετον δ' ἄν—“Ιερ' αἰανὴν καὶ πανόδυρτον δύσθροον αὐδάν. VI. quoque δυσθροεῖν: qui contulit Hec. 661. ἐν κακοῖσί τοι Οὐ ῥάδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα. Hic V. οὔτοι τι. At σὲ postulat sententiæ tenor. A. ταῦμα. R. θαῦμα.

512. Cum hoc loco commune nescio quid habet Ennianum illud, *Plebs hocce regi antistat in loco: licet Lacrymare plebi, regi honeste non licet*: quod contulit Lipsius cum Tacit. Ann. III. 6. *Collacrimare namque iis (scil. modicis) facile licet et misera fari verba, contra nobili haud facilia ista*: quorum neuter locus omittitur ad Iph. A. v. 446. sqq. ita legendos. 'Η δυσγένεια δ' ὡς ἔχει τι χρήσιμον· Καὶ γὰρ δακρῦσαι ῥᾶδι' ὦν ἀγνώως ἔχει, "Α βούλετ' εἰπὼν τῷ δὲ γενναίῳ φύσιν Ἐναντὶ αὐτά. Ibi vulgatur ῥαδίως αὐτοῖς ἔχει ἀνολβά τ' εἰπεῖν — ἅπαντα ταῦτα. At ὦν ἀγνώως satis intelligi potest ex Iph. A. 18. Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν, ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρας' Αἴγνων, ἀκλεῆς, Τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἥσσον Ζηλῶ. Mox ἃ βούλετ' εἰπὼν plane tuetur Soph. Antig. 506. Ἄλλ' ἢ τύραννος πόλλ' ἔτ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ, Κἄξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται: neque, quod ad sententiam, omitti debet Pseudo-Platon. Apolog. p. 15. Bas. 2.=29 Fisch. θρηνούντος καὶ ὀδυρομένου καὶ ἄλλα ποιούντος καὶ λέγοντος πολλὰ καὶ ἀνάξια ἐμοῦ, neque Plutarch. de Sanit. II. p. 128. ἄτοπα καὶ ἀγεννῆ πολλὰ ποιεῖν καὶ φθέγεσθαι διὰ τὸν πόνον καὶ τὸν φόβον ὑπομόνοντες. Denique ἐναντὶ αὐτὰ bene exponitur Enniano *non licet*.

514. Vulgo inseritur inter 'Αεὶ— et 'Αλλ'— versus Σὺ καὶ λέγων—φρενί: at Sch. Σὺ τοι, et He. φρένα. Hoc postremum certe probum est. Vid. Indices V. Εὐφραίνω. Mox A. λόγων.

516. M. A. πῖτω—τιθῶ. T. tacite πείσω—τιθῶ. At vix et ne vix quidem Pelasgus dicere potuit, Πείσω—ὡς τιθῶ: potuit quidem, πείσω—ὡς τεθῇ (scil. populus Argivus); quomodo et hodie legere volo. Mox R. omittit 516, 7, 8.

517. Ita St. in Cur. Sec. et Sch. A. πατέρα τοῖα. P. habet ποῖα suprascriptum. Mox R. παραιτῶ.

520. Ita VI. ad Phœn. 1082. V. πορόντων.

524. Ita R. A. τελειώτατε.

525. V. πείθον τε καὶ γενέσθω. Hoc postremum sensus rejicit, neque πείθον metrum sinit. Sch. ob illa Πειθὼ δ' ἔποιτο καὶ Τύχη, legit Πειθὼ Τύχα θ' ἐπέσθω. Haud male. Sed Πειθὼ in metrum peccat. Ipse reposui πειθοῦ τε κάγγενέσθω : *audias et rebus intersis*. Lobeck. ad Aj. 397. conjicit πειθοῦ τι καὶ γένει σῶ" Ἀλευσον : collato Œd. T. 1434. πειθοῦ τί μοι.

526. V. deest κ'. Id inserui propter hiatum ; quod et syntaxis postulat.

528. Λιμνᾷ—πορφυροειδεῖ. Cf. Eurip. Tro. 123. δι' ἄλα πορφυροειδῆ· adumbratum ex Hom. Il. Π. 391. ἄλα πορφυρέην.

529. V. τὰν μελανοζυγάταν. Inc. μελανοζύγιτιν. Ipse dedi τὸν μέλανα ζυγίταν. Vel pueris noti sunt remigum ordines, dicti Ζύγιος, vel Ζυγίτης, *medius*, necnon Θαλάμιος vel Θαλαμίτης, *postremus*, et Θράνιος vel Θρανίτης, *primus*. Ad quas voces intelligendas poterit Blomfieldus Glossarium satis amplum conficere, labores aliorum compilando. Verum ista omnia ab ingenio meo longissime abhorrent.

531. V. παλαίφατον. Id nequeo intelligere. Reposui παλίμφατον, quod intelligi potest illo Hesychiano, Παλίμφημα· δύσφημα, βλάσφημα, necnon Æschyleo in S. c. Th. 7. Παλιρρόθοις : ita enim probe legit Valck. ad Phœn. 1346. citato Pol. luce VI. 164. qui παλίγλωσσον exponit κακόφημον. Redde igitur, *respiciens genus nostrum, quod male audit a fœminis, progenitricis tibi dilectæ renova laudem benevolus, sisque memor Iás, quam ipse contrectasti*. Quod ad sententiam cf. Euripid. Ion. 1090. 'Ορᾷθ', ὅσοι δυσκελάδοισι Κατὰ Μοῦσαν λόντες ἀείδεθ' ὕμνοις ἀμέτερα λέχεα—παλίμφamos αἰοῖδᾶ καὶ Μοῦσ' εἰς ἄνδρας ἴτω δυσκέλαδος ἀμφὶ λέκτρων : necnon Med.

v. 408 et sqq. sic legendos, Τὰν δ' ἐμὴν Ἑνκλει' ἀνέχει βιοτάν·
στέφονσα Φάμα δ' ἔρχεται τιμὰν γυναικείῳ γένει· οὐκέτι δυσκέλα-
δος φώνη γυναικας ἔξει: quos ita reddo, *Glory exalts our
life, and Fame comes weaving honours for the race of women.*

533. R. εὐφρον'. A. εὐφρον: quod reponi debuit.

535. V. πολυμνήστωρ, ἐφάπτωρ. Hoc emendavit marg. Ask.
illud quoque debuit emendare.

536. Ita Po. egregie. V. δίας. Mox vice τοι dedi σόν.

537. Ita Sch. V. ἐνοικοι. Legi poterat Γᾶς ποτε τᾶσδ'
ἐνοικοι: collato v. supr. 322. κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρίν.

538. Ita R. A. μετεστίαν.

539. A. ἀνθονόμους ἐπωπῶς. R. ἐπωπᾶς. At ἐπωπὴ *vultus*
est nihili vox. Erui inde ἀνθονόμον 'πὶ ποίας, memor vocis
ποιονόμους in v. supr. 50. et ἀνθονομούσας—βοῶς in 45. Neque
distat Æschylei Philoctetæ Fragm. apud Schol. ad Aristoph.
Ran. 1430. Σπερχεῖε ποταμὲ, βούνομοι τ' ἐπιστροφαί: quo re-
fertur Hesychii gl. Βοννόμαι: ἐλώδεις λέγονται: quia loci palu-
dosi sunt *multum* pascui; Βοῦ etenim, teste Hesychio, τὸ μέγα
καὶ πολὺ δηλοῖ apud Laconas: unde intelligas Βούχιλον *valde
feracem*.

541. A. φεύγει ἀμαρτίνοους. At R. ἀμαρτίνοος. Ipse ob
hiatum dedi φεύγεν. Mox A. non R. διαμειβόμεθα.

543, 4. V. φύλα, διχῆ δ' ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἴσῃ διατέμνουσα
πόρον κυματίαν ὀρίζει. Ista nequeo intelligere. Quid enim
sibi vult ἐν αἴσῃ? Ibi latere mihi videtur vox ἐμβασιν: qua
reperta, illico se produnt ΔΙΧΗΛΟΝ ΤΕ ΠΕΡΩΣ in ΔΙΧΗ ΔΑΝΤΙΠΟ-
ΡΟΝ, itemque ΤΕ ΡΟΥΝ in ΠΟΡΟΝ, et ΚΥΜΑΤΑ ΓΑΝ in ΚΥΜΑΤΙΑΝ
latentia: e quibus illud δίχην—ἐμβασιν dictum de Io, in bo-
vem conversa, plane tuetur Euripideum Bacch. 739. Εἶδες δ'
ἂν ἡ πλεῦρ' ἢ ΔΙΧΗΛΟΝ ΕΜΒΑΣΙΝ (scil. μόσχων) ῥιπτόμεν' ἄνω

τε καὶ κάτω. Dicere voluit Æschylus quod Io, transgressa Bosphorum, regiones mari proximas radebat.

546. St. exponit ὀρίζειν γαῖαν, ad terram accedere, collato Eurip. Heracl. 16. Ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν. Verum ibi optime Barnesius ἐξορισθέντες : ut monui in *Classical Journ.* No. xiv. p. 305.

547. M. ἰάπτει βάσιδος. R. e conjectura ἀσίδος. Scaliger ἰάπτει δ' Ἀσίδος vel διέπτα. Hoc postremum ipse decennio plus in *Classical Journ.* No. v. p. 190. conjeci, confirmatum illo simili προσέπτα in Prom. 115. Addi poterat et πρόσεπταν in Aristoph. Ach. 865. verum ibi προσέπτανθ' Elmsleus. Scaligero male tribuit Ἀβρ. διάπτει. St. “Ἰάπτει, de celeri gradu. Unde Græci ἰάπτειν ὄρχησιν.” Respicitur ad Soph. Aj. 700. ὄρχήματ'—ξυνὸν ἰάψης : ubi Botheus optime Scholiorum ope edidit ξυνάψης : quocum confer Eum. 307. χορὸν ἀψωμεν.

549. Ita T. A. et R. μονσῶν. Mox T. λύδια. M. λύγια.

550. 1. V. τε γυάλα καὶ δι' ὄρων Κιλίκων Παμφύλων τε γένη διορνυμένα. Hæc metro noxia alia aliter corrigunt. He. rejicit γένη. Seidler de Dochmiac. p. 46. versus aliquo modo transponit. Ipse vero e τε γυάλα δι erui τ' αἰγιαλωδη. Etenim sermo est hic de locis maritimis, non de vallibus cavis. Mox ὄρων est dissyllabon. Dein R. κιλίκων. A. κυλίκων.

552. T. τοὺς : quod Po. jure obelo notavit : etenim speciale quid, non generale istud τοὺς ποταμὸνς sententia postulat. Verum et τοὺς est emendatio Turnebi. P. et A. τάν : R. πα in textu : voluit παρ : in Ms. fuit πάν. Ipse vero γās. Ita opponuntur inter se ὄρη Κιλίκων et Παμφύλων γῇ non montana.

553. M. ἀενάους. Hoc epitheton sunt fortasse, qui defendant Horatiano—*amnis—Labitur et labetur in omne volubilis*

ænum: necnon illo fortasse Comici, 'Αέλιος ποταμός apud Lex. Bekker. p. 347.; mihi vero ἀέναος in tali loco adeo ineptum videtur, ut nihil dubius reponam εἰναλίους propter Pausaniæ verba, ubi Erechthei inter ædes puteum in Caria describit. Καὶ διπλοῦν γὰρ ἐστὶ τὸ οἶκημα, καὶ ὕδωρ ἐστὶν ἔνδον θαλάσσιον ἐν φρέατι· τοῦτο μὲν θαῦμα οὐ μέγα· καὶ γὰρ ὅσοι μεσόγαιαν οἰκοῦσιν, ἄλλοις τέ ἐστιν καὶ Κασὶν Ἀφροδισιεύσιν. Quæ citat Berkelius ad Steph. Byz. V. Ἀφροδισιάς.

556. Μ. ἰκνεῖται δ' εἰσικνουμένης. P. R. εἰσικνουμένον. A. εἰσικνουμένη. Emendat St. εἰσοιχνουμένη. Inc. διοιχνουμένη. Bo. et post eum tacite But. δ' ἐξιχνωμένη. Ex illis nulla conjectura mihi placet. Dedi κ' ἐκκεκρηωμένη, memor gl. Hesychn. Ἐκκεκρηωμένη· ἐκπεπληγμένη, ἔξω τῆς ψυχῆς γεγονυῖα: quæcum cf. ἀμαρτίνοος supr. 541. et in Prom. 674. φρένες διάστροφοι; necnon 882. ἔξω δὲ δρόμον φέρομαι λύσσης πνεύματι μάρωφ. Alii fortasse aliud eruunt e Schol. τοῦ οἴστρου τῷ κέντρῳ αὐτὴν διατρύπωντος. Id certe facere voluit Bl., qui super hunc locum vexatissimum ita ferè commentatur in *Edinburgh Rev.* No. xxxv. p. 180. "Hæc videntur esse corrupta, licet defendi fortasse possint illis locutionibus δς φεύγων προφύγη κακὸν D. E. 81. Ἦν μὴ με φεύγων ἐκφύγη πρὸς αἰθέρα: (Cf. Herodot. iv. 23. v. 95.) ἀχθη ἀγόμενος Herodot. vi. 30. ἰόντες ἦσαν 34. οἴχεσθαι οἰχομένους vii. 220. Interim propono ἰκνεῖται διακναιομένα βέλει. Schol. ἰκνεῖται δὲ—τοῦ οἴστρου τῷ κέντρῳ αὐτὴν διατρύπωντος." Hæc Blomfieldi verba mihi videntur esse lacunosa. Certe post αἰθέρα excidit tale quid. "Phœn. 1231. ubi Porson citat Aristoph. Ach. 178. Δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας. Nub. 167. Ἡ ῥαδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην: Xenoph. Anab. ii. p. 169, 19. τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον οὐκ οἶδα οὐτ' ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων

τις ἀποφύγοι (quibus verbis, ut id obiter moneam, confer *Æschyli Prom.* 903. ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος—τὰν Διὸς γὰρ οὐκ ὀρῶ μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἂν) *Herodot.* iv. 23. ὅς ἂν φεύγων καταφύγῃ ἐς τούτους ὑπ' οὐδένας ἀδικέεται. Sic enim Ms. Archi. probante Valckenaero et commodum advocante Wesselingio *Herodot.* v. 95. et *Hom.* Il. Ξ. 81. quibus addi possunt—." Poterat sane Bl. tali nota omnem sibi vel suspicionem plagii amovere.

557. A. βέλει βουκόλαν πτερόεντος διὸν πάμβοτον ἄλσος. R. βουκολοπτερόεντος. Ipse verba ob metrum transposui.

559. V. te deest. Mox A. λειμῶνα χιονόβοσκον ὄντ' ἐπέρχεται τυφώμενος ὕδωρ τὸ νεῖλον. R. λειμῶνα χιονόβοσκόν τ' ἐπέρχεται τυφῶ μένος. Inde voces transponendo erui χιονόβοσκον, οὗ γ' ἀπέρχεται Τυφῶ μένος λειμῶνα Νεῖλον, deletο ὕδωρ, (quod ipse olim pro gl. habui in *Classical Journal*, No. v. p. 191. et Lβ. nota inussit "ὕδωρ—σχόλιόν ἐστι") expositurum Τυφῶ μένος, hic dicta, sicut κύματος—μένος in *Eumen.* 835. et χειμῶνος—μένος in *Eurip. Heracl.* 429. necnon ποταμὸς ἐκφύσῃ μένος in *Prom.* 719. Totam periodum ita construe: πρὸς ἥλιον Ναισσιπηγαῖς, ἐνθα ποταμὸς Αἰθίοψ Ἰησι νασμὸν Βυβλίνων ὀρῶν ἀποτοῦτον παρ' ὄχθαις ἔρψ', ἕως ἵν' ἐξέκη Καταβασμὸν, ἐνθα Νεῖλος, οὐκ ὀπτον ρέος, (Γάνος δ' ἐπαινεῖν, ἐν ἀκοῇ γ' ἄλλων μαθὼν, Αἰθιοπίδος γῆς, αὐτὸς οὐκ, ἐπίσταμαι) Γῆν ὑγραίνει ρευμάτων ἐκσυμβρίαις, ἵνα γῆν πυρωπὸν γλῆνος ἐκλάψαν, φλογὶ Τήκει κύλινδρον χίονα, πᾶσα δ' ἐύθαλῃς Αἴγυπτος, ἀγνοῦ νάματος πλη-

ραυμένη, Φερέαβιον Δημητρὸς ἀνστέλλει στάχυν. Supplementi rationes ad Promethei l. c. expendam.

563. A. ὀδύναις τε κεντροδαλήτης θείας ἦρας. R. κεντροδαλήτοις. At plane ineptum est θείας: dici potuit θεᾶς: et sic Big. At in loco, ubi mentio facta est de Io errabunda, omitti nequit vox ἀλατεία: quod et ipse Æschylus præcepit in Prom. 888. Ἰοῦς μέγα δακτομέναν δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατελαῖσι πόνων. Exstat quoque ἀλατεῖαν πικρὰν in Helen. 940. Deinde memor Prom. 592. τῆς οἰστροδινῆτου κόρης τῆς Ἰναχείης, ἥ—τὸνς ὑπερμήκεις δρόμους Ἥρα στυγητὸς—γυμνάζεται, necnon mox ibidem κέντροισι—λαβρόαντος ἦλθον Ἥρας (ita enim e Scholiis supplet Hermann. teste Seidler de Doehm. p. 164.) et paulo ante οἰστρολάτῃ δὲ δῆγματι—παράσκοπον, collato quoque Eurip. Herc. F. 20. Ἥρας ὑπο Κέντροις δαμασθεῖς, edidi ὀδύναις τ' ἀλατεῖαις κεντροδηχθεῖσά θ' Ἥρας. Dicitur vero κεντροδηχθεῖσα ut οἰστροπλῆξ in Prom. 682. et Soph. El. 5.

566. Nescio qua incogitantia plane stupenda evenit, ut omiserim verbum ἦσαν, quod omnes libri exhibent post τὸτ'. Mox V. ἔννομοι. Id intelligi nequit. At γᾶς—ἔμμοροι idem significant atque Γάμορος: quod vocabulum egregie Dobræus in *Classical Journ.* No. III. p. 654. restituit Eum. 887. legendo Ἐξέστι γάρ σοι τῆσδε γαμόρῃ χθονὸς εἶναι: advocatis Hesych. Γάμοροι—μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς, necnon Æschyli Suppl. 613. Hanc Dobræi conjecturam Blomfieldus tacite, ut solet, pro sua venditat in *Quarterly Rev.* No. XVIII. p. 352. Quod ad meum ἔμμοροι (quocum confer Euripideum ἄμμοροι), id fortasse comprobasset Canter; qui ἔμμοιροι coniecit in Eumen. l. c. Hic V. βροτοί. Dedi βροτῶν οἱ—quicunque

mortalium. Cf. Hec. 858. Οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐστ' ἐλευθερος : et Tro. 1204. Θνητῶν δὲ μῶρος ὅστις.

566. M. "Χλωρωδειακτι, sine ullis accentibus, tanquam vox suspecta." Verbis iisdem res eadem notatur in Ph. A. χλωρῷ δειμακτι. R. δειματι. Cf. Homericum χλωρὸν δέος, expositum ab Hesychio τὸ χλωροποιόν· τοιοῦτος γὰρ ὁ φόβος χλωριάσεως ποιητικός.

568, 9. V. ἐσορῶντες et μιζόμεντον. Utrumque inconsulto mutavi.

570. Cf. Moschi Id. II. 49. Φῶτες ἀολλήδην· θεῦντο δὲ ποντόπορον βοῦν : quæ fuit depicta Εἰσέτι πόρτις ἐούσα, φυν δ' οὐκ εἶχε γυναικός.

571. Ita St. V. τόδε. Mox V. οἰστροδόνητον. Et δινεῖν et δύνειν Græce dicitur.

574, 5, 6. A. Ζεὺς αἰῶνος κρεῶν ἀπαύστου βία δ' — P. et R. κραιῶν. R. ἀθαύστου. Defectum versiculi parte aliqua supplevi inserendo δι' : ille etenim mos est Æschyleus, ut verba eadem in eadem sede carminis antithetici reperiantur. Mox istud βία in tali loco stare nequit, teste Moscho Id. II. 50. Ζεὺς—ἐπαφώμενος ἡρέμα· χειρὶ Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἐπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάρμειβε γυναιῖκα. Reposui igitur Ἴω—ψαύεται, vice παύεται : quod intelligi nequit. Cf. et Solon. Fragm. v. 61. Ἀψάμενος χειροῖν αἶψα τίθησ' ἰγυῖ· et Schol. ad Apollon. Rh. I. 932. ubi in historia de natalibus Priapi, Ἥρα ζηλοτυπήσασα, μεμαγενμένη τῇ χειρὶ τῆς γαστρὸς matris ἤψατο καὶ ἐποίησε τεκεῖν παῖδα. Hesych. Ψαύεται· ψηλαφᾶται. Adi ad v. supr. 305.

577. De formula θείαις ἐπιπνοίαις vide Boissonad. ad Marin. p. 115.

579. A. δακρῶν—πένθημον αἰδῶ. R. πένθημον. Nequeo

ista intelligere. Dedi δάκρυον—αἰδοῖ: redde αἰδοῖ *præ pudore*. Legi potest Αἰδώς.

580. St. “ἔρμα διον. Simili allusione dixit Julia Augusti filia, *nunquam se tollere vectorem nisi plena navi*.”

581. V. παῖδ' ἀμεμφῇ. At cur Epaphus puer dictus fuerit ἀμεμφῆς, exputare nequeo. Reposui παῖδα Μέμφει, memor v. supr. 304. κατὰ Μέμφιν ἴκετο, Ἦι Ζεὺς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φινύει γόνον: unde patet Memphide Epaphum esse natum. Neque objici potest γείναρο. Exstat enim in Eurip. Tro. 836. ἀ δέ σε γειναμένη Τροία: quo respexit Hesych. Γειναμένη· ἐνεγκαμένη, ἡ πάτρις ἀφ' ἧς ὑπάρχει: ubi illud πάτρις tuetur Phœn. 1003. πατρίδος, ἥ μ' ἐγείναρο.

584. A. R. φυσίζων. Pa. propter metrum φυσίζοον. De ζωῇ et ζοῇ vide Porson. Hec. 1098. At Sch. φυσιζόον. Mox A. R. τὸ δῆ. T. τοδί. Hoc, Comicis proprium, abjudicavit Burnsius in *Monthly Rev. July*, 1789. p. 7. emendavitque τόδε. De re eadem vide Porson. ad Med. 157.

587. A. νόσου. R. νόσους. Sensus nihil aliud postulat quam νόους. Ineptum esset νόσος ἐπίβουλος.

588, 9. A. γένος λέγων—κυρήσαι. R. κηρύσαι. Pa. κυρήσαι. At λέγων stare nequit, nisi per figuram πρὸς τὸ σημαίνον; quæ tamen hic nullum locum habet. Reposui igitur γένος γενέων, conferendum cum illo Virgiliano, *Et natī natorum et qui nascuntur ab illis*, et Homérico, Καὶ παιδῶν παῖδες, et Euripideo in Suppl. 624. ἐκ τέκνων αἰεὶ τέκνοισι. Plura petas ex Uptono in Epictet. p. 218. Hic vero male reliqui ἂν: debui legere εὖ—κυρήσαι, reddendum *feliciter obtineat*.

590, 1. V. ἐνδικωτέροις κεκλοίμαν εὐλόγως. Hæc Sch. non intelligit, emendatque εὐλογωτέρως οὖν—ἐνδίκους. Optime.

Ipsæ verò ἄν. duplicavi, et rescripsi genuinum optativum κεκλήμην. Vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 198. ubi citantur κεκλήο et κεκλήμεθα e Soph. Phil. 119. et Aristoph. Lys. 253.

592. V. desunt ἢ σ' ὦ. Voces in *ois* latentes revocavi. Eas certe neque lingua neque metrum abesse sinit.

594. A. μῆχα οὔριος Ζεύς. R. μῆχαρ. T. omittit οὔριος. Hic certe μῆχαρ οὔριος Ζεὺς et antitheticum δούλιος φέρει φρὴν satis quoad metrum bene se habent. Verum ibi δούλιος φρὴν intelligi nequeunt de Jove dicta. Id alii perspiciunt emendantque δαύλιος: at δαυλὸς plane tuetur v. supr. 94. δαυλοὶ—πραπίδων—δάσκιαι τε πόροι. Restituto igitur δαυλὸς, metrum corruat necesse est. Neque profecto, si sana esset carminis ratio, hic stare potuissent vulgata μῆχαρ οὔριος Ζεύς. Etenim μῆχαρ verbum, quodcum jungi possit, manifesto postulat. Reposui igitur hic μῆχαρ οὐρίξει, et in antistrophicum φρὴν φέρει δαυλὸς, allegato Hesych. Οὐρίξει· ὑπεριφέρει: ubi alii aliter, ipse vero emendavi εὐ περιφέρει, Anglice, *brings about well*: quo sensu intelligas Soph. Trach. 840. καὶ τὰδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατοῦρίζει, modo corrigas καὶ τὰδ' ὁ θεὸς ἔμπεδα κατοῦρίζοι: etsi CEd. T. 691. κατ' ὀρθὸν οὔρισας vulgatum ὀρθῶς aliquatenus defendat.

594, 5, 6. But. ἀρχᾶς: quod fortasse præstat. Citat Elmsleus ad CEd. T. 2. Ὑπαρχος δ' οὔτινος θοάων, Τὸ μείον κρείσσωνων κρατύνει. Οὔτινος ἄνωθεν ἡμένου σέβει κράτος. Et sane A. R. T. κρατύνει. Necnon κράτος He. et VI. pro κάτω. Ipsæ vero hæc omnia de Jove dicta intelligo. Emendavi igitur κρατύνει, Σοῦ δέ τις—κάτω: rectius emendare poteram τί μείον—κρατύνει; Σοῦ δέ τις—κάτω. Aliter etenim tautologa essent θοάων ὑπ' ἀρχᾶς οὔτινος et οὔτινος ἄνωθεν ἡμένου: neque satis bene ad alium referenda essent, quam ad Jovem,

verba *ἄνωθεν ἡμενον*, qui fuit κατ' ἐξοχὴν Deus ὑψίζυγος dictus. Scribi potest *Σὺ δέ τις ἄνωθεν ἡμενον σέβει κάτω*. Eligat lector.

596. A. *ἄνωθεν ἡμενον οὐ*. R. *ἄνωθεν ἡ μὲν οὐ*. At T. *ἡμέμον*.

598. Cf. Aristoph. apud Clement. Alex. Strom. p. 627. *Δύναται γὰρ ἴσον τῷ δοῦν τὸ νοεῖν*, scil. apud Deum.

601. Ita But. Perpetuum est illud *ἔδοξε τῷ δήμῳ*. V. *δήμου*.

602. V. *ἀγγέλων*. Dedi cum Bo. *ἀγγέλλων*. Cf. Eurip. Hec. 510. *ὡς φίλ' ἂν λέγοις*. Suppl. 644. *λέγειν φίλα*. 653. *ἀγγέλλοις φίλα*. El. 230. *τάχαθ' ἀγγέλλειν*. Orest. 1184. *Λέγ' ὡς τό γε λέγειν ἄγαθ' ἔχει τιν' ἡδονήν*. Unde se tuetur conjectura Musgravii in Soph. Aj. 730. *Ἄνδρες, φίλον τὸ πρῶτον ἀγγέλλειν θέλω*: cui frustra obnititur Schæfer in Homer. Indice v. *Πρῶτος*.

603. R. *ἔνισπε δ'*. At M. P. *ἐνός περ*. A. *ἔνεπε δ'*. Unde feliciter T. *ἐν εἰπέ δ'*. Mox R. *κεκύρωται*. P. A. *κεκύρωται*.

604. M. *δήμον κρατοῦσα χειροπληθύνεται*. A. *χειρο πληθύνεται*. T. *χείρ ὅπως πληθύνεται*. Ex iis, nemini intellectis, erui *Δήμον κρατοῦσῃ χειρὶ πλῆθος ἔσπετο*; Nunc tandem perspicitur ratio, cur legerim in v. supr. 516. *ἐγχωρίαν Πείσω, τὸ κοινὸν ὡς ἂν εὐμενὲς τεθῇ*. Æschylus etenim ad illum morem respicit, qui apud Athenienses obtinuit, ut, de qualibet re ad suffragia cum ventum esset, demus ille, qui tunc temporis *ἐπρυτάνευε*, suas primarum sententias ferret, dein reliqui, ordine suo quisque, *деми*. Fac igitur ut ille demus, in quo *Πελασγὶ* nomen recensebatur, *τὴν πρυτάνειαν* ageret, non injuria rex opinatus est, modo τοὺς φράτορας persuaserit, se posse et τὸ κοινὸν reddere erga Supplices *εὐμενὲς*: quam opinionem fuisse minime falsam nunc tandem Danaus commonstrat. Quod ad discrimen inter *δήμου* et *πλῆθος*, simile quid innuitur ad v. supr. 363. *σύ θ' ἡ πόλις* (scil. *πλῆθος*) *σὺ δὲ τὸ δῆμιον*. Manifestum quoque in hoc loco discrimen innuitur e responso *οὐ*

διχορρόπως. Citat St. Agam. 824. οὐ διχορρόπως Ψήφους ἔθεντο.

606. Ita Tyrwhittus, in margine edit. Pauwianæ, hodie in Musæo Britannico servatæ. A. ὡς ἂν ἡβήσαιμι. R. ὥστ' ἂν ἡύλησαιμι γηραιῷ.

607, 8. A. πανδημία γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοι Ἐφριζεν αἰθήρ. R. αἰθήρ. Ipse voces transposui. Manifesto etenim Ἐφριζεν αἰθήρ subsequi debent verba ὥστ' ἀνηβῆσαι με γηραιῷ φρενὶ, metaphoram nimis turgidam Ἐφριζεν αἰθήρ exculpatura. Redde Ἐφριζεν Anglice *bristled*.

609. Collato Eum. 867. χώρας μετασχεῖν τῆσδε, hic restitui μετασχεῖν pro μετοικεῖν.

610. Ita T. Favet Hesych. Ἀρρύσιαστον ἄσυλον, ἀνεχύριαστον: ubi Albertus ἀνεγχυρίαστον. Hic M. A. καρυσιάστους. R. καὶ ῥυσιάστους ξὺν τε ἄσυνλῖα. “Ῥυσιάζειν est aliena in prædam rapere, donec redimantur, opponiturque τῷ in propria injicere manus, peregrina in terra inventa. Id constat ex Euripidis Ion. 523. Cum enim Xuthus Ionem, filium suum, ut videbatur, aliena in terra invenisset, sic locutus est. Ἀψομαι· κοῦ ῥνσιάζω· τὰ μὰ δ' εὐρίσκω φίλα: et cum Creusa filium apprehendisset, exclamavit Ion, (v. 1406.) Τὰ δ' οὐχὶ δεινὰ, ῥνσιάζομαι, λόγῳ, respondet Creusa, Οὐκ· ἀλλὰ τοῖς φίλοιςιν εὐρίσκει φίλος. Generaliter vero ῥύσιον est *pignus* quodcumque, ut apud Dionys. Hal. Antiq. Rom. vii. p. 418, 33. et Joseph. Bell. Jud. i. 14. ubi delendum est κατὰ auctoritate Suid. V. Ῥύσιον.” Ita Stanlei notam in compendium redegi.

611. Ita R. A. ἐπηλίδων.

614. V. ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ. At δημηλάτην eruit St. e Steph. Byz. V. Δῆμος—καὶ σύνθετα Δημηλάτης, Αἰσχύλος Ἰκέτισιν. Verum hic nihil habet ξὺν φυγῇ. Reposui κ' ἐν φυγῇ. Venit ξὺν e v. 610.

616. V. ἀναξ. Dedi ἀναξ, i. e. ὁ ἀναξ. Mox M. R. ἱκεσίου

ζηνός. A. δός. Voces transposui et sic post me Seidler de Vers. Dohm. p. 102.

617. V. πρόφρων ὦν. C. προφωνῶν.

618. V. παχῦναι. At παχὺς primam habet longam. Schol. pro var. lect. πλατῦναι. Id nequeo intelligere. Reposui παχ-
νῶσαι. Exstat apud Hesiod. Erg. 358. ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ :
πεσθον πένθεσιν παχνομένη in Cho. 81. et λυπῇ παχνωθεὶς in
Hippol. 803. : quæ loca citantur ad Hesych. Παχνοῦται θνυμέ-
ται, κήσεται, παρὰ τὴν πάχνην φρίσσει, λυπεῖται, ἀνιάται. Et
sane var. lect. πλατῦναι nihil aliud est quam λυπῆναι.

618. V. ἁσικόν θ' ἄμα. At ἂν cum πέλειν junctum sensu
futuro lingua postulat.

619, 620. Versuum partes ultimæ vulgo sic leguntur,

λέγων διπλοῦν μίασμα πρὸ πόλεως φανέν
ἀμήχανον βόσκημα πημονῆς πέλειν.

At πρὸ πόλεως intelligi nequit. Reposui ἀπροσπλάτως. Exstat
quidem apud Hesych. Ἀπροσπέλαστος ἀπροσέγγιστος. Verum
Tragicorum sunt Πλατὺς, Ἀπλατος, Πρόσπλατος, ut monuit
Elmsleus in *Edinburgh Rev.* No. xxxiii. p. 237. ad Prom.
715. emendavitque Eum. 53. Πέγκονσι δ' αὖ πλαστοῖσι φνιάμ-
ασιν, legendo πλατοῖσι. Quod ad sententiam, collato Eum. 302.
Ἀναίματον, βόσκημα δαιμόνων, σκίαν, patet Æschylum hic loqui
de Furia, quæ audit δασπληγίς Ἐριννὺς ab Homero, cujus ope
emendavi Eum. 190. οὐ χρηστηρίοις Ἐν τοῖσδε πλησίοισι τρίβε-
σθαι μύσος legendo Ἐν τοῖσδε δεῖ δασπληγί—τρίβεσθαι μύσος,
in *Classical Journ.* No. xliii. p. 167.

622. Ita T. M. ἐκλανεν εὐ κλήτορος. Ph. et A. ἐκλαναν εὐ—
R. ἐκραναν εὐ κλήτορος.

623. R. δημηγόρους—εὐπειθεῖς. A. ἀπειθεῖς. Reposui δημη-

γόρου—εὖ Πειθοῦς. Innuitur Pelasgus rex nomine δημηγόρου—Πειθοῦς. Cf. supr. 615. ἐπειθε ῥῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων Ἄναξ Πελασγῶν.

625. Ita T. A. R. λέξομεν. Mox R. ἀργείους. Dein A. ξαντοὺς ζενίου.

627. V. ἐφορεύοι. Id minime intelligo. Reposui ἐφοδεύοι. Exstat ἐφοδεῦσαι mittere in Cho. 726. Mox V. ἀλαθεία. Syntaxis jubet ἀλαθείας.

630. V. νῦν ὅτε καὶ. P. πότε. Corruptitur formula solennis. Cf. Aristoph. Eq. 591. εἶπερ ποτὲ καὶ νῦν. Vesp. 401. πότε δ', εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετέ μοι. Lys. 301. εἰ ποτ' αὐτῇ μᾶλλον ἢ νῦν—ἀρήξομεν. Thesm. 1157. εἰ γὰρ πρότερόν ποτ',—νῦν ἀφίκεσθον. Ach. 404. εἶπερ δὴ ποτε. Pac. 301. εἶπερ πώποτε: ubi Bergler citat Demosthenicum εἶπερ ποτὲ καὶ νῦν. Adde Œd. T. 172. εἶποτε—ἔλθετε νῦν. Plura Bl. ad S. c. Th. 98. et Agam. 503.

631. Ita T. A. γένη σχεούσας. R. εὐκτέα. γένει χεούσας. Malim vero διογενεῖ—γένει. Certe γένος hic epitheton postulat. Negat Burneijs in *Monthly Rev.* April, 1785. probam esse locutionem χέειν εὐχας: quo jure negaverit, hinc colligas.

632 M. ΠΥΡΕΦΑΤΟΝ. Est vox nauci. E conjectura T. πυρίφατον. Mox V. τὰν πελασγίαν. Pa. Πελασγῶν. Reposui ΠΥΡΦΑΕΟΝ Ἄταν. Construe μήποτε Ἄταν κτίσαι πῦρ φλέγον πόλιν Πελασγῶν, μήτε Ἄρην μάχλον κτίσαι βοᾶν ἀχορον. Ibi vero τὸν—βοᾶν vulgatur errore manifesto. Fuit in Ms. την ἰ. e. μη'.

635. θερίζοντα βοτοὺς—Ἄρην. St. citat Horatianum metit Orcus; et Valerium Flacc. III. 157. demetit ense—Dorcea. Ipse addo Æschyli fragm. e Caribus apud Stob. p. 356=199. ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ Ἀμῶν τὰ λῶστα πάντ' ἀπάνθρωπος

στρατοῦ: ubi ἀμᾶν debetur Valckenaero in Diatrib. p. 225. citanti Soph. Antig. 602. νιν φοινία θεῶν τῶν νεωτέρων ἀμᾶ κόπις: et Pausan. p. 612. F. ἔμελλεν ὁ δαίμων τὸ γένος τὸ Κασάνδρον κακῶς ἐξαμῆσειν: ubi latent vestigia senarii Ἐμελλ' ὁ δαίμων πᾶν τὸ Κασάνδρον γένος κακῶς ἀμῆσειν, collato Agam. 1611. ὀλέσθαι πᾶν τὸ Κλεισθένους γένος.

636. V. ἐν ἄλλοις. Ecquis meum ἐνόπλοις non verissimum esse sentit? Similem fere metaphoram Bl. eo, quo pollet, sensu rejicit in S. c. Th. 597. inscius quem in locum ille versus reponi debeat. Atqui vel puerulus ita corrigere poterat 584. et sqq. legendo Ἐγὼ μὲν, οἶδ' εὔ, τήνδε πιανῶ χθόνα· Μαχώμεθ' οὐκ ἀτιμον ἐλπίζω μόρον, Μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός· Ἄτης δ' ἀρουραν θάνατος εὔ, καρπιζέτω. Verum Æschylea Blomfieldus infelix proscribit; quæ vero sunt Tragico indigna, ea pro Æschyleis vendit, et Ixion alter nebulam pro Junone amplecti amat.

639. Ita R. A. αἰδοῦντος. Mox A. ἀτιμάσαντες. At R. ἀτιμώσαντες: quod metrum poscit. Dein V. ἔριν. At Ἐρινύς, quam innuit Chorus, rectius Ἀρὰ quam Ἐρίς vocatur.

643, 4. V. ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπόν. Tam sensus quam metrum postulat ἐπαιδόμενοι πράκτορ' ἄτας σκοπόν. Deorum σκοπίας commemorat Ælian. apud Suid. v. Σκοπία.—οὐκ ἐπαινεῖ θεὸς οὐδὲ τοὺς μέτρα πατοῦντας [lege μετεωροπολοῦντας], γλιχομένους γε μὴν τῶν ὑπὲρ ἑαυτοὺς τε καὶ ὑψηλὰς σκοπίας. Commemorat quoque Lucian. in Piscator. Ὡ Πολιάς, ἔλθε μοι—σύμμαχος—καὶ ἃ πράττουσιν, δαιμονίη, ὁρᾷς (ita Jacobs. Animadv. in Eurip. p. 45.) ἄτε ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα: ubi malim ἄτε, οὐκ ἀλαοσκοπίην ἔχουσα, memor Homericī Οὐκ ἀλαοσκοπίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων: vocem similem παλιωσκοπίαν Euripidi restituit Porson ad Orest. 1259.

645, 6. A. R. ὃν οὐτὶς ἂν δόμος ἔχοι ἐπ' ὀρόφων *μαίνοντα*. At sensus respuit ἔχοι et *μαίνοντα*, neque cætera metrum sin-
nit. Lβ'. *βαίνοντα*. But. *ἐμβαίνοντα*. Reposui *βιβάζοντα*. Hesych. Βιβάσσω, βίῃ βαίνων: ubi corrigitur *βιβάσθων* ex Ἰλ.
N. 809. et O. 676. sed ibi Mss. *βιβάζων*: quæ melior est lectio iudice Toupio. Vol. iv. p. 297. Hic quoque præstat *βιβάζοντα*. Mos enim est Æschyleus, ut voces formæ vel ejusdem vel similis eundem strophæ et antistrophæ locum teneant. Id primus monuit Hermannus *Observ. Crit.* p. 130. Vid. et mea in *Append. ad Tro.* p. 149. et sqq.

647. Cum βαρύς γ' ἐφίξει (A. R. δ') conferri debet in Agam. 1202. δώμασιν προσήμεναι, scil. Ἑρίωνες: et ibid. 1226. τοῦσδε τοῖς δόμοις ἐφημένους.

650. V. τοιγάρ τοι. Particulas ita conjunctas alibi non reperi. Dedi igitur *Τοιγάρ τοῖς*.

652. V. ὑποσκίων. Id intelligi nequit. Reposui ἀποσκαίων, non *sinistorum*, i. e. ominis secundi.

655. V. hic Τῶνδε πόλιν κένωσαι, μήδ' ἐπιχωρίοις, et in antithetico Ζῆνα μέγαν σεβόντων τὸν ξένιον Δι' ὑπέρτατον. At abundat vox Ζῆνα: quam et Schol. non agnoscit: τῶν γερόντων σεβόντων τὸν Δία τὸν ξένιον ὑπερτάτως. Deleto igitur Ζῆνα, facile metri defectus in strophico suppletur legendo, Πόλιν κενῶσαι, μήδ' ἀστῶν ἐπιχωρίοις.

657. Ita Po. egregie. A. τὰς, quod in R. deest.

659. Ita He. V. μὴ Ἀφροδίτας. Mox R. ἀνάτωρ. De *eu* et *a* permutatis vid. ad *Tro.* 654.

660. Haud male Bo. ἄωρον. Certe ἄωρον tautologum est post ἦβας ἄνθος.

662, 3. V. καὶ γεγαροῖσι πρεσβυτοδόκοι. Ista captū meo majora aliis relinquo intelligenda. Ipse vero in textum repo-

sui καὶ γεραραῖς πυρὸς θυοδόκοι. Vocem θυοδόκοι satis bene exponunt loca allegata ad v. supr. 356. e quibus seligo Hesych. Θυοδόκοι βωμοί· οἱ τὰ θυμιάματα δεχόμενοι et Eurip. Suppl. 72. δεξιπύρους θεῶν θυμέλας : his addi debet propter πυρὸς et Eurip. El. 713. θυμέλαι δ' ἐπίπλαντο (ita Seidler feliciter pro ἐπίτναντο) χρυσήλατοι, σελαγεῖτο δ' ἀν' ἄστν πῦρ ἐπιβώμιον. Denique quod ad γεραραῖς, opportune Hesych. Γεραραί· ἱερεῖαι κοινῶς, ιδίως δὲ αἱ τοῦ Διονύσου τῇ ἐν Λίμναις τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι. Plura in hanc rem Spanhem. ad H. in Apoll. 110. qui citat Demosthen. in Neæram p. 527. Vox rursus excidit infr. 859. Hic A. γαραροῖσι : et mox θυμελῖαι.

663, 4. A. τῶς πόλεις εὖ νέμοιτο. R. τὼς πόλεις. T. τ' ὡς πόλεις. At ὡς νέμοιτο hic stare nequeunt subsecuta φλεγόντων. Reposui ὡς πόλεις εὖ μένη τῶν—

665, 6. A. ζῆνα μέγαν σεβόντων. M. R. ζῆν' ἀμέγα σεβόντων. At Ph. — σευόντων. Mox V. δ' ὑπέρτατον. C. tacite δι' ὑπέρτατον. Hic vero τὸν Ξένιον dicitur ut τὸν Φίλιον et similia. Vid. Musgrav. ad Androm. 601. Gaisford. ad Hephæst. p. 355.

666. V. πολὺν νόμφ non intellexit St. emendavitque πόλεων. Ipse vero edidi σκολιῶν, memor Hesiodæi Εργ. 7. 'Ρεῖα δ' ἐπὶ θύνει σκολιόν.

668, 9. A. δ' ἐφ' ὀργῶς ἄλλους. R. δ' ἐμφόρους γὰς ἄλλους. T. δ' εὐόργως ἄλλους. Hæc manifesto mendosa, probe, ni fallor, emendavi legendo, δὲ τροφὸς εὐαλδεῖς. Vox εὐαλδῆ exponitur ab Hesychio εὐανξῇ : ubi L. Bos. Animadv. p. 127. citat Plutarch. Sympos. IV. 2. p. 664. τὰ δὲ ἀστραπαῖα τῶν ὑδάτων εὐαλδῆ καλοῦσιν οἱ γεωργοί. Photius quoque Εὐαλδεῖ· εὐεξεῖ. Ejusdem familiæ est vox Ἀναλδῆς. Utraque exstat in Arati Phæn. 217. 333. 394. Unde corrigitur Hesych. Ἀναλδον·

ἀναυξες, ἀτροφον, ἀννγίαστον. Erotian. Ἀναλδές· ἀναυξές. Verbum est Ἀλδαίνω: quod ter exstat in Prom. 539. S. c. Th. 12. 563. Unde Hesych. Ἀλδαίνει· αὔξει.

669, 670. V. ἀεὶ Ἀρτεμιν δ' Ἑκάταν. Atqui licet Ἀρτεμιν dici possit Ἑκάτη, inter dolores partus invocari Ἑκάτη non potest. Reposui igitur Εὐλακίαν. Huc refer gl. Hesych. Εὐλακία· Ἀρτεμιν. Aliis fortasse placebit Εὐκλίαν, quo nomine audit Diana apud Plutarch. Aristid. in 1. p. 331. E. advocatum a Brunckio ad CEd. T. 161. unde ipse in *Classical Journal* No. xxiv. p. 334. emendavi in Agam. 140. εὐκλία vice ἀ καλά: ibi etenim, sicut et hic, est sermo de Lucina, quæ fuit, apud Romanos Juno, verum apud Græcos Ἀρτεμιν, ut liquet e Terent. Andr. III. 1. 15. *Juno Lucina, fer opem; serva me, obsecro*: ubi Donatus, *hoc extra etiam hanc potestatem Junoni attribuitur, quanquam illam Menander Dianam appellet*; et Eupgraphius similiter, *Lucina, quod præstet parturientibus et lucem nascentibus det. Hanc quidam tamen potius Dianam esse dixerunt; nam ita Menander ipsam vocat, cum dicit Ἀρτεμιν*. Menandri locus talis fuit, ut opinor: A. Ὡς κνίσκουσαι γυναῖκες ἐπικαλεῖσθε τὴν θεάν· B. [Ἀρτεμιν κέρα·] παραιτοῦμαι σε συγγνώμην ἔχειν. A. Ἄρά γ' ἀξιοῦσθε συγγνώμης; B. τί δ' οὐ; A. σὲ διακορεῖν Φῆς τίν', [ὧ σαπραι γυναῖκες;] ita enim possunt erui verba Comici e Schol. ad Theocrit. Id. II. 66. ἐκνηφόρουν δὲ τῇ Ἀρτεμίδι αἱ ὦραν ἔχουσαι γάμον, ὥσπερ ἀπολογούμεναι περὶ τῆς παρθενείας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τὸ λοιπὸν φθείρεσθαι, καὶ (lege ὥς) παρὰ Μενάνδρῳ αἱ κνίσκουσαι γυναῖκες ἐπικαλεῖσθε ἀξιοῦσθαι συγγνώμης ὅτι διεκορήθητε: unde Toupius eruit sagaciter αἱ κνίσκουσαι—θεόν: at cætera non expedit; ipse vero huc retuli verba, quæ Menandro tribuit Etymol. v. Παραιτοῦμαι, et, memor

Theocrit. Id. xxvii. 62. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα σύ· κόρη μονὰς αἰκέτι πιστή, (ita enim corrigo vice σὴ ἐρημιάς, ubi Ms. unus σοι ἐρημίας) addidi Ἄρτεμις κόρα: subiecique voces ὧ σαπράι γυναικες: quæ mirum in modum conveniunt cum dicto Platonis apud Athen. vii. p. 315. C. Τίς σοί γ' ἂν, ὧ γραῦ, συγκάτψικεν σαπρῶ, Ὅρφοις τε σελαχίοις τε καὶ φάγροις βορῶ: necnon Aristophanis in Εκκλ. 926. Οὔκουν ἐπ' εὐφρονήν γε; Καινόν γ', ὧ σαπρά. Οὐ δῆτα. Τίς ἂν σὺν γραῖ τὰ κοῖν' εὐνῆς γ' ἔλοι; Ita enim utrumque locum exhibeo emendatum verissime: e quibus posterior jam duodecim plus annis exactis in Præf. ad Tro. p. xvi. suo nitori fuit restitutus. Toupii conjecturam in Menandrum explodit Meinek. in Quæstion. Menandr. Specim. p. 11. jure plane nullo; satis tamen opportune allegat ad Menandrea intelligenda fragmentum Theopompi Comici apud Harpocrat. Εὐλίθνια. Ἀλλ' ἡ μὲν Εὐλίθνια συγγνώμην ἔχοι: cui ipse addo Plutarch. ii. p. 264. B. Ἄρτεμιδα, ἣν ἐν ταῖς λοχείαις καὶ ταῖς ὠδίσιν αἱ γυναῖκες ἐπικαλοῦνται. Plura in hanc rem petas e T. H. ad Lucian. i. p. 287. Wesseling. ad Diodor. Sic. i. p. 389. et Ruhnck. ad Rutil. Lup. i. p. 26. quos citat Meinek.

671. Ita R. ex emendatione Sophiani. Ipse codex ut A. λόγους. Mox R. μηδέ τις. A. μηθέτις. Dein R. δαΐζων. A. δαΐζων.

674, 5, 6. Hic locus instar omnium est in exemplum trahendus, ut intelligant rei Criticæ conjectandique artis despectores, qualem triumphum agat ingenium sagax cum doctrina junctum; et quam inepti penitus illi sint, qui religione anili lectiones vulgatas e textu eliminare nolint. Ita enim A. ἀχορος κίθαρις δακρυόγονον ἄρη βοάν τε δῆμον ἔξω παΐζων. At R. — ἄρην — δῆμων — T. — κιθάρης — ἄρη — δῆμων — Ad hæc

emendanda primus manum admovit St. legendo ἐξοπλίζων : dein Pa. βοάν τ' ἐνδημον : postea He. ἄχορος ἀκίθαρις : denique Po. ἄχορον ἀκίθαριν : qui perquam erudite ad Phœn. 800. allegavit Plutarchi verba manca et lacunosa in Erotic. II. p. 758. F. hinc redintegrandā : ἡ δὲ ἀρειμάνιος αὐτῇ λεγομένη καὶ πολεμικὴ παντὶ δῆλον ὅτι τῷ θεῷ ἀνίσταται καὶ βακχεύεται ἄχαριν ἀκίθαριν AK ΓΟΝΟΝ AP TATE ΔΗΜΟΝ ἐξοπλίζουσα. Lege ΔΑΡ-ΡΥΟΓΟΝΟΝ ΑΡΗΝ ΒΟΑΝ Τ' ΕΝΔΗΜΟΝ ἐξοπλίζουσα : unde mirum in modum confirmatur et ἐξοπλίζων, quod contulit ipse St. cum ἐξοπλίζειν Ἀρην infr. 694., necnon ἀκίθαριν, quod contulit He. cum Sophocleo in Œd. C. 1286. μοῖρ' ἀννυμέναιος ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφνε. Quod ad ἐνδημον, id legisse Schol. patet ex ejus verbis βοὰν ἐμφύλιον.

677. V. νοῦσων. Ea vox non alibi apud Tragicos comparet. Sophocli propria sunt μῶνος et ξείνος. In Prom. 803: lege τὸν μονῶπά τε στρατόν : unde μονῶπα citat vice μουνῶπα Eustath. ad Dionys. 13. Mox T. δ' ἐσμός. A. R. δεσμός.

678. Ita T. A. R. κράτος. Mox Λύκειος St. in Not. Mss. P. ὄλβιος. A. R. ὁ λύκιος.

679. Unde Apollo sit ὁ Λύκειος dictus, discas e. Bl. ad S. c. Th. 133. Hinc corrigas Plutarch. Isid. et Osirid. II. p. 369. οὗτος οὖν ἐκαλεῖ τὸν μὲν Ὀρωμάζην, τὸν δὲ Ἀρειμάνιον· καὶ προσαπεφαίνετο, τὸν μὲν εἰκέναι φωτὶ μάλιστα τῶν αἰσθητῶν, τὸν δὲ ἔμπαλιν σκότῳ καὶ ἀγνοίᾳ, μέσον δὲ ἀμφοῖν τὸν Μίθρην εἶναι. Ubi lege omnino Τὸν δ' αὖ πάλιν σκότῳ, μέσον δὲ ἀμφοῖν τὸν Μίθρην εἶναι Λυκηγενῆ : ubi ΛΥΚΗΓΕΝΗ erui e ΚΑΙ ΑΙΓΝΟΙΑ. Et sane Λυκηγενῆς audit Apollo apud Hom. Il. Δ. 201.

680. R. πάσα νεολέα. A. πᾶσαν νεολέα. Hesych. Νεολαία· νέων ἄθροισμα, ἢ νεότης ἢ νέος λαός. Photius Νεολέαν·

τὴν νεότητα, τετρασυλλαβῶς οἱ Ἀττικοί. Βαβυλωνίοις. Ὡ Ζεῦ, τὸ χρῆμα τῆς νεολέας ὡς καλόν.

681. et sqq. Cum hisce Æschyleis conferri debent Hesiodica in Erg. 223. et sqq. Οἱ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν Ἰθείας καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου, Τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ· Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουρότροφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεὺς. Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ, Οὐδ' ἄτη, θαλῆς δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται. Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ δρυς Ἀκρὴ μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας· Εἰροπόκοι δ' οἷες μαλλοῖς καταβεβρίθασι· Τίκτουσιν δὲ γυναικες εὐκότα τέκνα γονεῦσιν· Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές. Neque omitti debet Callimach. H. in Dian. 130. Κεῖνοισ ἐδ' μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται, οὐδ' ἐπὶ σῆμα Ἔρχονται, πλὴν εἴτε πολυχρόνιον τι φέρωσιν, Οὐδὲ διχοστασίῃ τρώει γένος.

681, 2. A. R. καρποτελεῖ δέ τοι — φέρματι γὰν. St. voluit καρποτελεῖν. Inc. καρποτελῇ. Hoc prætulī, editis δ' ἔτει — πανώρῳ. Mox P. φέρτατι. Dedi, quod sensus poscit, φέρματα. Meum καρποτελῇ — γὰς φέρματα apprime convenit cum verbis Philochori apud Athen. xiv. p. 656. A., quo teste Athenienses Deum invocasse dicuntur μετὰ τῆς συμμέτρον θερμασίας καὶ ὑδάτων ὀμβρίων ὥραϊα ἐκτελεῖν τὰ φνόμενα.

683. M. A. προνομαδεβρότατος. Τ. βότα τῶς. Inde erui πρόβατά τε νομάδ' ὡς. Hesych. Νομάδες βοσκόμεναι ἀγέλαι. Et ne quis hæreat de νομάδα, neutro plurali, quia terminatio -as plerumque fœmininum significat, is conferat μονάδα Ξέρξην in Pers. 731. δρομάδες—Φρύγες in Orest. 1461. γυμνάδα στόλον in Eurip. Alop. Fr. iv. δρομάδι κώλῳ Hel. 1317. et σκάφος ὠκεῖς Cycl. 503.: quæ loca collegit Lobeck. ad Ajac. 323.

Dein redde ὡς πολύγωνα *quam secunda*, et similiter μοχ εὐδαιμον ὡς *quam beatum*. Cf. Aristophanica Av. 427. ἄφατον ὡς φρόνιμος, et Lysistr. 1150. ἄφατον ὡς, ex emendatione Bentl. et ὡς καλὸν in Fragmento apud Phot. v. Neolaia.

683. Idem fere votum apud Theocrit. Id. xvi. 90. αἶ τ' ἀνάριθμοι Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι Ἀμπέδιον βλάχαιτο.

685. V. ἐκ δαιμόνων. Id stare poterat, nisi sensus aliud quid postulasset. Mox T. λάβουεν, M. A. R. λάθοιεν.

686. Ita But. timide. M. P. εὐφήμες δ' ἐπὶ βώμοις. Unde R. ἀφήμες — A. vero εὐφήμεν δ' ἐπιβώμην. G. εὐφημεν δ' ἐπὶ βωμῶν. T. εὐφημον δ' ἐπιβαῶεν. At ἐπιβώντων est ad formam illam imperatīvi, quam satis illustravit Matthias Gr. Gr. §. 193.

687. V. μαῦσαι θεαὶ τ' αἰδοῖαι. Ea sunt nimis tautologa: quasi μοῦσαι non essent θεαὶ αἰδοῖαι. Reposui μαῦσαν θεαῖς scil. Μοῦσαις. Cf. Bacchylidis verba apud Stob. p. 367 = 209. τίκει δὲ θνητοῖς Εἰρήνη μεγάλη 'κλοῦτον, θεοῖσι τ' Ἐξ μελιταγλώσσων ἀνθημ' αἰδῶν: ita enim lego.

688. Ita A. M. ἀγνῶν τ' ἐκ. R. ἀγνῶν ἐκ.

690. A. τιμῶς. R. τιμᾶς. At P. ἀσφαλῆς (e Schol.) τιμῶς. Ipse vero, nescius quid sibi velint ἀτιμᾶς τιμαί, repono λύμας. Etenim λυμαί sunt ex, quas μίασμα appellat Danaus in v. supr. 619; et Chorus ἄγος supr. 368.

691. T. τήν. At M. A. R. τό: unde exni τῶν, scil. δαμίων. Mox S. κρατύνει. A. R. T. κρατύνει.

692. Ita R. A. προμαθεύς. Mox legere debui εἰ κοινόμεται. Non alibi εἰ et κοινὸς jungi solent. Hic construe εἰ et κρατύνει. Cum voce κοινόμεται aliquid commune habet τὸ κοινωβελεντικὸν apud Hippodam. Pythagor. de Repub. teste Stob. xli. p. 248. Gesn.

693. St. "Atticam consuetudinem respicit. Athenienses enim civibus secundum patrias leges, pegrinis secundum pacta et foedera jus dabant. Inter peregrinum ergo et Athēniensem lites dictæ sunt δίκαι ἀπὸ συμβόλων. Hinc illa Antiphontis de cæde Herodis intelligenda, καὶ δίκας ἀπὸ συμβόλων ὑμῖν δικαζομένους. Pollux VIII. 9. καὶ τὰ σύμβολα τὰ πρὸς τὰς πόλεις κυροῦσι καὶ δικαστὰς ἀπὸ συμβόλων εἰσάγουσι. Legέ καὶ δίκας τὰς ἀπὸ —. Harpocrat. Σύμβολα τὰς συνθήκας ἃς ἀν ἀλλήλαις αἱ πόλεις θέμεναι τάρτῳσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια."

695. V. δίκας ἄτερ πημάτων δίδουεν. Verum δίκας δίδουεν intelligi nequeunt interpositis ἄτερ πημάτων, neque ἐξοπλιζέτω Ἄρη per se posita. Voces igitur transposui et erui ἔριν ex ἄτερ, ut ἔριν esset eadem atque Ἐριννὺν, cujus id munus est, ut τοὺς ἀτιμάσαντας Supplicum preces persequatur. Mox δίκας δοῦναι hic significat *jus reddere*, non, ut alias, *pænas dare*. Hunc quidem usum rarissimum vocat Porson ad Orest. 606., qui tamen citare poterat Hesiod. Eργ. 223. Οἱ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι δίδουσιν Ἰθελας. In textu legi debuit Ἐριν, δίκας πημάτων δίδουεν; neque causa fuit, cur a me mutaretur antitheticus Δίκας γέγραπται μεγιστοτόμιον. Mox *te doῦεν* voluit Blomfieldus in *Edinburg'h Rev.* No. XXVIII. p. 488., qua ratione ipse viderit: mihi quidem istud *te* plane ineptum esse videtur.

696. V. οἱ γὰρ ἔχουσιν ἀελ. Voces ob metrum transposui.

697. St. "Legem a Triptolemo latam et a Draconte restitutam respicit. Θεσμός αἰώνιος τοῖς Ἀθηῖδα νεμομένοις κύριος τὸν ἅπαντα χρόνον Θεοὺς τιμᾶν καὶ Ἥρωας ἐγχευρίους."

698. Ita Pa. propter metrum. V. δαφνοφόροις.

699. V. τὸ γὰρ: at γὰρ hic nihil habet.

700. St. "Τρίτον non ordine tertium, sed ex tribus unum. Porphyr. de Abstinens. IV: φασὶ δὲ καὶ Τριπτόλεμον Ἀθηναίοις νομοθετῆσαι, καὶ τῶν νόμων αὐτοῦ τρεῖς ἔτι Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος λέγει διαμένειν Ἐλευσίνι; τοὺς γονεῖς τιμᾶν, θεοὺς καρποῖς ἀγάλλειν, ἧτ' ἀ μὴ σίνεσθαι." Similem fere legem Solon tulisse dicitur apud Stob. p. 45. Χρῶ τοῖς θεοῖς, φίλους εὐσέβει, γονεῖς αἰδοῦ: quæ tamen verba sunt mendosa, et sic legenda, Χρῶ τοῖς φίλοις, θεοὺς εὐσέβει, γονεῖς αἰδοῦ: aliter Valck., sed parum feliciter, ad Hipp. 996. Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν Φίλοις τε χρῆσθαι.

703. Ita T. At M. A. ἡμεῖς δὲ μῆτρεις ἀεὶ ἀκούσασαι. R. ε conjectura ἡμεῖς δὲ μὴ τρέσαιτ' ἀκούσασαι. Ipse codex ut M.

705. R. ἀποσκοπῆς. A. ἀπὸ σκοπᾶς. Mox R. τὸ πλοῖον. A. τὸ πλεῖον.

707. Ita R. A. λέφους.

708. et sqq. Versus post νεὼς ita exhibet ordinatos A.

καὶ πρῶτα πρόσθεν ὄμμασιν βλέπονσ' ὁδόν.

οἶακος συνουτήρος ὑστάτου νεὼς.

ἄγαν καλῶς κλύουσα τῷσ' ἂν οὐ φίλη

πρέπονσι δ' ἄνδρες νήϊοι ¹ μελαγχρίμους.

γύοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν.

καὶ τ' ἄλλα πλοῖα πᾶσά θ ² ἡπ' ἰκουρία

εὐπρεπτος αὐτῇ δ' ἡγεμὼν ὑπὸ χθόνα.

στείλασα λαῖφος παγκρότως ἐρέσσεται.

ἀλλ' ἡσύχως χρῆ καὶ σεσωφρονισμένως.

πρὸς πρᾶγμ' ὀρώσας τῶνδε μὴ ³ ἀμβελεῖν θεῶν.

ἐγὼ δ' ⁴ ἄρωγους ξυνδίκους θήξω λαβῶν,

ἴσως γὰρ ἡ κήρυξ τίς ἡ ⁵ πρεσβύμολοι

ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ⁶ ἐφάπτορες.

ἀλλ' οὐδὲν ἔσται τῶνδε μὴ ⁷ τρέση ταῖνιν,

ὅμως ἄμεινον εἰ βραδύνοιμεν βοή.
 ἀλκῆς λαθέσθαι τῇσδε μηδαμῶς ποτὲ
 θαρσεῖτε χρόνῳτοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρα,
 θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην.

Hæc pessime habita bis terve emendatiora exhibet R. nempe in 1. μελαγχλίμοις. 2. ἡπικουρία. 3. ἀμελεῖν. 4. ἀρωγὰς. 5. πρεσβήμοιοι. 6: ἐφάπτορας. 7. τρέσαιτέ νιν. T. quoque bis aut ter in σίακος εὐθυντήρος — κλύουσά γ' ὡς ἂν — ἡ πικουρία — ξυνδίκους θ' ἤξω — ἡ πρεσβὺς μόλει — μὴ τρέσητε νῦν — θάρσει, χρόνῳ: neque meliora præbent Mss. e quibus M. concinit cum A: in συνουτήρος et τῶς, necnon P. cum R. et T. facit in πρεσβῆς μόλοι. G. quoque cum R. in ἀμελεῖν. Ex his dumetis viam, nisi fallor, aliis facillimam expediui.

711. V. καὶ πρῶρα πρόσθεν. At tautologum est πρόσθεν cum πρῶρα junctum. Adde quod sensus hic aliud verbum postulat. Graphice depingitur Ægyptiacæ classis adventus. Virgilianum est *remis impellere navem*.

711. Intelligitur ea navis pars, quæ appellatur ὀφθαλμός, teste Polluc. I. 86.

712. Ἰθύντηρος prætulisse videtur Spanhem. ad Julian. p. 181.

712. V. ὑστάρων. Id nequeo intelligere; potui quidem ὑστάρων νεὼς, *navis non stabilis*. Verum sententiæ nexus aliud aliquid postulat. Reposui igitur ἐστὶ τοῦ νεὼς: ubi τοῦ cum feminino nomine jungitur. Hoc fieri posse negantem Marklandum in Explicat. Vet. Aliquot. p. 252=261. coarguit Valck. in Præf. ad Phalarid. Lennep. p. xix., advocatis Aj. 290. Hec. 369. Androm. 567. Thesm. 437.: quibus ipse addo Aristoph. Amphiarai Fr. xi. παρὰ γυναικὸς του φέρω, et Incert. apud Stuid. v. φάσεις — ἡ πάντως ἀπὸ μᾶς γὰρ τον

συμφοᾷς. Sunt fortasse quibus sententiarum τὸ ἀσύνδετον displiceat, lectoris ἔστ' ἀγοῦ δὲ “ναῦν Χαλᾶν κάλως” καλοῦσά τις γλῶσσ' οὐ φίλη. Neque spernenda esset lectio. Alibi etenim ἀγὼς depravari solet, ut monui ad v. supr. 142. Verum in tali loco, ubi res gestæ celeriter depinguntur, illud τὸ ἀσύνδετον est artis summæ, quam interpolatores percipere nequeunt, et idcirco omnia in pejus mutant. Exemplosint Hec. 1194. Κακῶς ἀπώλονται οὔτις ἐξήλυξέ πω. Alcest. 197. Τοσοῦτον ἄλγος οὔ ποτ' ἐκλελήσεται. Prom. 235. Ἐγὼ δ' ἐτόλμησ', ἐξελευσάμην βροτούς. Ibid. 51. Ἐγνώκα κἀντός· οὐδ' ἐν ἀντειπεῖν ἔχω. Ita enim quatuor illa loca legi debent ex emendatione Burnei in *Monthly Rev.* July, 1789. p. 15. Valckenaeri ad Phœn. 856. et mea in *Classical Journal* No. 1. p. 30.

713. E vulgatis nemini intellectis αἶαν κάλως κλυοῦσα τις γανουφιλη erui χαλᾶν κάλως καλοῦσα τις γλῶσσ' ουφιλη. Æschylonon indigna. De formula χαλᾶν κάλως multa protulit Valckenaer in Diatrib. p. 233. et sqq. inter quæ fragmentum Epicratis apud Athen. xi. p. 782. F. ita corrigitur ad rem nostram maxime convenienter, εὐτρεπῇ τε τὸν κόντον ποιού, Καὶ τοὺς κάλως ἐκλυε (vulgo καλοὺς ἐκλυε) καὶ χάλα πόδα: neque minus opportune citantur illa dicta proverbialia πάντα κάλων ἐκτείνειν, et ἐξίέναι apud Platon. Protagor. i. p. 338. A. Aristoph. Eq. 753. et Euripid Med. 278. Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων: quibus addit πάντα κινεῖν κάλων Leopardus Emend. x. 8., ubi multa de illo adagio sæpe per corruptelas non intellecto: neque omitti debet Pollux i. 107. [Ἡμεῖς δ'] ἐπλέομεν πάντ' ἀνασεύσαντες κάλων: unde se tuetur lectio Zenodotea in Hom. Od. Γ. 11. Verum in hoc loco omnis sermo est de navis cursu jam peracto; ideoque probe dicitur χαλᾶν κάλως, non ἐκτεί-

• νειν, quod de nave cursum peragente dicitur. Mox καλοῦσα γλῶσσα intelligi satis bene possunt, clamore nautarum e scena procul audito. Idem οὐ φίλη significat atque ἐχθρά. Cf. Agam. 332. "Ὁξος τ' ἀλειφάρ τ' ἐγγέας ταῦτῳ κύτει Διχούστροφοντ' ἄν' οὐ φίλως προσεννέποις. Hic "Ἀγαν καλῶς κλόνουσα γλῶσσαν οὐ φίλην voluit nescio quis in *Classical Journal* No. VII. p. 158.

714. Πρέπονσι δ' ἄνδρες κ. τ. λ. Cum hoc loco conferri potest Ovid. Heroid. Ep. II. 129. hac occasione corrigendus. Ibi fingitur Phyllis navem Demophoontis jam reversam vidisse, et tamen Demophoonta ipsum inter nautas non vidisse: *Quo magis accedunt, minus et minus utilis adsto. Linqwor.* Hæc nemo intelligit. Scripsit Ovidius. *Quo magis accedunt, animæ est minus; ultimus adstat; Linqwor.* Ubi ultimus plane tuetur Heroid. VI. 65. *Ultimus e sociis—conacendis in Argo.*

714. Vox μελαγχίμοις exstat in Nostri Cress. apud Athen. II. p. 51. et Eustath. Il. X. p. 1254=1349, Λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις Καὶ μυλοπρέπτοις βρίθεται ἢ ταῦτῳ χρόνῳ.

716. V. ἡ κήρυξ. Reposui ἄν, quod abesse nequit. Aliter statuunt Hermannus ad Viger. p. 784. et ad Soph. Aj. 904. Seidler ad Iph. T. 1025. Elmsleus in Musæo Critico, No. VI. p. 302. Matthiæ Gr. Gr. §. 514, 5, et 517. allegatis, I. Iph. A. 1210. Ἀγάμεμνον οὐδεὶς πρὸς τὰδ' ἀντίποι βροτῶν. II. Iph. A. 523. Ὅν μὴ σὺ φράξεις, πῶς ὑπολάβοιμεν λόγον. III. Iph. T. 1025=1053. Τὰ δ' ἄλλ' ἴσως ἅπαντα συμβαίη καλῶς. IV. Agam. 1058. Πείθοι' ἄν, εἰ πείθοι' ἀπειθοίης δ' ἴσως. V. Suppl. 20. Τίνα γοῦν χώραν εὐφρονα μάλλον τῇσδ' ἀφικοίμεθα. VI. Cho. 590. Ἀλλ' ὑπέρολμον ἀνδρὸς φράγημα τίς λέγοι. VII.

Soph. El. 800. ἐπεὶ περ οὐκ ἐμοῦ καταξίως. viii. Aj. 904. Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μὲντοι Πηπτῶν' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι. ix. Antig. 604. τεὰν Ζεῦ τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατὰ σχοι. x. Hom. Il. E. 303. δ' οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροιεν. xi. Il. H. 48. Ἡ ρά νυ μοί τι πίθοιο. xii. Platon. Cratyl. p. 247. Bip. πάντῃ γὰρ ἡδέως τὰ ἐπίλοιπα περὶ τῶν ὀνομάτων ἀκόνσασιμι. xiii. Platon. Lach. p. 185. Τίνα τρόπον τούτου σύμβουλοι γενοίμεθα ὁπποῦν. xiv. Euthydem. p. 9. εἰ δὲ νῦν ἀληθῶς ταύτην τὴν ἐπιστήμην ἔχετον, ἴλεω εἶπον. xv. Isocrat. Panathen. p. 253. C. οὐ γὰρ ἀποκρύψαιμι τάληθές. xvi. Xenoph. Hier. II. 13. θησαυροὺς γε μὴν ἔχοις πάντας τοὺς παρὰ τοῖς φίλοις πλούτους. xvii. CEd. C. 1418. πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν Στράτευμ' ἄγοιμι ταυτόν. Ex his omnia sunt vel aliis emendata, vel mihimet ipsi facile emendanda. Nempe in i. legi debet 'Αγάμεμνον' εἰ τις πρὸς τὰδ' ἀντεῖποι βροτῶν: ubi per εἰ τις— βροτῶν innuitur Ulysses vel Calchas. Cf. ibid. supr. 516. et sqq. ubi metus est, ne quid impedimenti objiciat aut Calchas aut Ulysses, quo minus Agamemnon filiæ vitam servare possit. Interpolator, nescius quo εἰ τις referri debeat, audacia felici, uti ipse proculdubio est gloriatus, εἰ τις in οὐδεὶς mutavit. Ibi ἀντερεῖ voluit Elmsleus in *Quarterly Rev.* No. xiv. p. 460. neque acute neque recte mea quidem sententia, quicquid statuat Bl. in *Mus. Crit.* II. p. 190. II. *Certa est Marklandi emendatio*, 'Ὅν μὴ σὺ φράζεαι, πῶς ὑπολάβοιμι' ἂν λόγον, inquit Porson *Supplem. Præf. Hec.* p. xxxi. ubi plurima exempla citat particulæ ἂν sic positæ. III. Hic quoque certissime restituit Markl. τὰ δ' ἄλλ' ἴσως ἂν πάντα συμβαίη καλῶς. iv. Jure Bl. in *Quarterly Rev.* No. xxiii. p. 363. negat bene Græcorum dictum esse Πείθοι' ἂν εἰ πείθοι' ἀπειθοίης δ' ἴσως et perquam scite monet ad Agam. 1016. "quum vero ἴσως sine ἂν cum

optativo non construitur, repetenda est particula ex priori sententiæ membro; sicut in Soph. Œd. T. 955. τάχ' ἂν Ἡδίοιο μὲν, πῶς δ' οὐχ ἂν, ἀσχάλλοις δ' ἴσως." v. In suo loco emendatur Τίν' ἂν οὖν χώραν: quod præcepit Bl. in *Edinb. Rev.* No. XXXVIII. p. 480. vi. Bl. in *Mus. Crit.* II. p. 190. vult τὶς λέγῃ, memor Dawesiani canonis. Ipse vero scripturam exhibebo ad Cho. 590. longe præstantiorem. Ibi enim versus antitheticus est ordine tractandus. VII. Vice κατὰξίως Cod. prius Ienens. κατ' ἀξίαν. Optime igitur Botheus κατὰξί' ἂν, VIII. Vehementer sudat Hermannus aliique ad intelligendum ὥς ἀκραιῶς, εἰ βαίῃ, μόλοι: neque vident Sophoclem scripsisse, φ' γ', ἀκραιῶς εἰ βαίῃ, μέλει—συγκαθαρμοῖσαι: cui curæ est, modo veniat tempestivus, fratrem componere. Respicit Tecmessa ad verba Ajacis in v. 688. Τεύκρω τ', ἦν μόλῃ, σημήναρε ΜΕΛΕΙΝ μὲν ἡμῶν: quibuscum confer ibid. 1184. ἔστ' ἐγὼ μολῶν Τάφου μεληθῶ: ita enim Etymol. V. Ἔστε, vice μόλω—μεληθεῖς. Male Elmsleus in *Mus. Crit.* III. p. 366. vulgatum μόλοι tnetur, redditque *If he comes at all, I wish he may come in time to lay out his brother's corpse*: quasi Teucer sit istiusmodi persona, qui neque absens desideretur, neque præsens gravius aliquid munus agere possit. Illud etiam adjungo, quod μόλοι—συγκαθαρμοῖσαι parum bene Græce dictum est. Dici quidem potuit συγκαθαρμοῖσων. Neque, quod et Hermannus sensit, ὥς significat *utinam* in Soph. El. 126. κατὰ χειρὶ πρόδοτον, ὥς ὁ τὰδε πορῶν ὄλοιτ', εἰ μοι θέμις τὰδ' αὐδᾶν, neque in v. 1226. Ἐχω σε χειρὶν Ὡς τὰ λοιπ' ἔχouis ἀεί: ubi, ut it obiter moneam, debet legi Ὡς τὰ λοιπ' ἔχouis σ' ἀεί: etenim tali scriptura patet inesse aliquid venustatis responso fratris, quam vulgo frustra quæsieris. Syntaxis est σέ, ὃς ἔχouis σε. IX. Brunck. e Ms. E. edidit τὶς—κατὰσχῆ. X. Manifest

legi debet δύο κ' ἄνδρες φέροιεν. XI. Ἡ ῥά κέ μοι τι πύθιο ἐμειν-
 dare poterat Matthiæ ipse, collato Od. Θ. 136. Ἡ ῥά κεν ἐν
 δεσμοῖς ἐθέλοις. XII. Lege omnino ἂν ἀκούσαιμι. XIII. Ipse
 Hermann. ad Aj. 904. emendat γενοίμεθ' ἂν ὄψοῦν. XIV.
 Repone quantocyus εἶητον ἂν. XV. Lege ἀποκρύψαιμ' ἂν
 τάλῃθες. XVI. Lege ἔχεις. XVII. αὖθις ἂν πάλιν Brunckius:
 at cum Toupio Schæfer Meletem. Crit. p. 99. ἀγοιμ' ἂν,
 servato αὖ.

717. De syntaxi κήρυξ ἢ πρέσβυς μόλοι—θέλοντες multa
 Abreschius hic et ad Eum. 254., necnon Dilucid. Thucyd. p.
 132. 410. et 705. Mox R. ἐφάπτορας. A. ἐφάπτορες. Hic
 ῥυσίων intelligi debet βώρων: quo Supplices confugerant, ut
 patet e v. supr. 506, 7.

718. Fuit Danaus pater. Jure igitur dedi μὴ τρέψης, τέκ-
 νον. Etenim vulgatum νιν vix, et ne vix quidem, ad κήρυξ ἢ
 πρέσβυς referri potest.

721. T. θ' ἤξω. At nihil hic copula habet.

722. Opere plane nullo ex ὁμως ἀμεινον εἰ βραδυνοιμεν βοῇ
 εἶναι ὁμως συ μεινον· κει βραδυνοι μοι βοῇ. Perpetuum est
 apud Tragicos μένε vel μεῖνον. Cf. supr. 518. πρὸς ταῦτα
 μέμνε. Vide quæ dicturus sum ad Cho. 235. Hic vero μεῖνον
 rei scenicae ratio postulat. Etenim nave jam appropinquare
 visa, Danaides erant abituræ; quas tamen reprimat illud
 μεῖνον. Contulit Abr. κηρύσσειν βοῇ in Agam. 1320., ubi Bl.
 citat Hom. Od. X. 133. Καὶ εἶποι λαοῖσι, βοῇ δ' ὤκιστα γένοιτο.
 Mox syntaxis est nulla in βραδύνοιμεν βοῇ. Redde βοῇ auxilium.

723. V. ἀλκῆς λαθέσθαι τῇσδε μηδάμως ποτέ. Ista possint
 aliqua parte intelligi. Reposui tamen Κακῆς μέθεσθ' ἄσῃ δὲ
 μὴ καμῆς ποτε. Ubi redde κακῆς ignaviam. Vid. ad Med.
 1051. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακῆς, et Grammaticos ibi citatos. Error

hic venit e κακῆς, καλῆς, et αλῆς permutatis. Mox de ἄσῃ saepe depravata vid. supr. 458., necnon de μὴ καμῆς ad 200. Hic certe Chorum animo deficere patet ex illo παροίχομαι—δείματα infr. 730.

730. Ita M. P. R. At παροίχεται T., quare nescio. A. παρ-είχομαι.

731. A. R. T. ἐπεὶ τελεῖα ψῆφος. At ἐπεὶ hic maxime friget. Reposui ἔπη τελεῖ γάρ. Ita γάρ positum alibi reperitur. Vid. Eurip. Suppl. 99. προσδοκῶ τι γὰρ νεόν.

732. Mss. οἶδ' ἐγών. Ea forma non alibi apud Tragicos comparet. Latet aliquid. Reposui ὅτι. De formula οἶδ' ὅτι, vid. Schæfer. Meletem. Crit. p. 92., qui jure prætulit Lascaris scripturam in Med. 959. Unde emenda Aristoph. Plut. 29. legendo οἶδ' ὅτι vice οἶδά τοι. Eandem formulam Plut. 452. restituit Kiddius in *Critical Rev. Jan.* 1803. p. 9.

733. Ita A. R. ἐξώλεσέν τι. Mox Ph. R. εἰδότα. A. ἰδότα.

733. Cum λέγω πρὸς εἰδότα confer Prom. 440. Κἂν γὰρ εἰδῶσαι ἂν Ὑμῖν λέγοιμι; ubi Abr. citat Thucyd. II. 36. μαρνηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος εἶπω, et Aristid. p. 620. ἐν εἰδόσιν ἦν τὰ λεγόμενα.

735. Ita R. A. κνανόπιδας. Apud Homerum naves audiunt κνανόπρωροι et μυλοπάρηροι.

736. Ita T. At M. R. ἐπὶ τάχει. Ph. ἐπεὶ τάχει. A. ἐπὶ τύχει.

737. St. “Forte παλεῖ. Noster in Agam. 732. πολέα δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλας. Hesych. Πολεῖς πολλούς; et Πολέας πολλούς.” His πολέων in Eurip. Hel. 1352. πολέσι Iph. T. 1272. addit Matthiæ Gr. Gr. §. 123., quibus multa adjicias ex Indice Seberiano. Mox M. μελαχίμω. Unde R. μελαχείμω. A. μελαχίμω. P. G. μελαγκείμω. Ipse dedi μελάγχιμοι. Cf. supr. 714.

738, 9. Sch. ἐν μεσημβρίας θάλλπει : et sic Vl. M. quoque θάλλπει. At Ph. θάλλπει. Hinc R. θάλλποι. Eodem recidit A. θάρπει. Alihi etenim ρ et λ permutantur. Vid. ad Trō. 5046. Ipse vero dedi θαλπτὸν, quod verbale est sicut Κρυπτός, Πρεπτός, Σεπτός, et alia.

739. Huc retulit Arnaudus, probante Vl., Hesych. gl. Κατεργινωμένον· καταπεπυκασμένον, καταδεδερματωμένον. Idem Hesych. hinc hausit gl. Μεσημβρία· μεταφορικῶς ἐν τῇ ἀκρῇ καὶ μεσότητι τῆς ἡμέρας : ubi Τουρ. iv. p. 272. ἡλικίας. Ipse mahim βιοτῆς ἢ ἡμέρας. Mox M. A. R. πρόλιπε. Dein R. μονωθεῖσ'. A. μονοθεῖσ'.

741. V. οὐκ ἔνεστ' Ἀρης. Reposui οὐκ ἔμouστ', i. e. ἐμοί ἐστι. Gregor. de Dialect. Attic. §. LXXVII. Ἀττικὸν καὶ τὸ ἐκθλίβειν ἄμα καὶ κινῶν ὡς τὸ “ οὐ γὰρ μούστιν,” ἀντὶ τοῦ “ οὐ γάρ μοι ἐστιν,” ὡσαύτως τὸ “ ποῦ ἐστι, ποῦστι” λέγουσιν, ἐκθλίβοντες τὸ ἔ. Hinc corrigas illud ἐμονποδύνει ex Tryphone περὶ παθῶν legendὸ ἔμouστ' ὀδύνη : quod Bastius p. 149. non enodavit. In Eum. 218. ex Ὀρκουσι μεῖζων eruit Porson Ὀρκου'στι μεῖζων.

741. Cum Γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδὲν confer Theocriteum illud κόρη μονὰς οὐκέτι πιστὴ, emendatum ad v. supr. 669. Atque Soph. El. 1243. γυναῖξιν ὡς Ἀρης ἔνεστιν.

742, 3. A. δολόφρονες δὲ καὶ δολομήτιδες δνσαγνοὶ φρέσιν : et sic R. excepto φρεσίν. Huic respondere debet περίφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρῳ μένει. Igitur Marg. Ask. δολόφρονες δὲ καὶ δολομήτιδες, et He. δολόφρονες δέ τοι καὶ δολομήτιδες. At nimis tautologa sunt δολόφρων, δολομήτης—φρεσίν. Reposui igitur δολόφρονες δὲ καὶ ποικιλομήτιδες Δύσαγνοι θρασεῖς, et Περίφρονες δ' ἄγαν ἀνορέῳ μένει. Ubi ἄγαν ἀνορέῳ idem significant atque ἀγάνορι. Exstat vox Ionica ἡνόρεος et Dorica ἀνέρεος. Hinc intelligas Hesych. Ἀνόρεος πόλεμος· ἀνδρεῖός, ὁ πρὸς τοὺς ἀνδρας· Σοφοκλῆς Ναυπλῖν.

743. *Ἡα κόρακες ὥστε, βωμῶν ἀλέγουσιν οὐδὲν exponi possumus verbis Eupolemonis apud Euseb. Præp. Ev. ix. 34. citatis ab Abreschio ad Suppl. 656. ἀποσοβεῖν τὰ ὀρνέα ὅπως μὴ καθέζη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ μηδὲ νεοσσεύη ἐπὶ τοῖς φατνώμασι τῶν πυλῶν καὶ στοῶν, καὶ μολόνῃ τοῖς ἀποπατήμασι τὸ ἱερόν :* cf. et Eurip. Ion. 171. *τίς ὅδ' ὀρνίθων κῶμος προσέβα ; μῶν ὑπὸ θριγκόνε εὐναίαις καρφηλαῖς θήσων τέκνοισιν—ἀναθήματα μὴ βλάπτηται τοσοῖς οἱ Φοῖβον.*

744. V. ἀλέγοντες. Syntaxis est nulla. Vix enim ei sol subaudiri poterat.

745. Ita Po. A. καλῶς ἄν. R. καλῶς ἄν. Mox τὰδ' Elmsleus in *Edinburgh Rev.* No. xxxvii. p. 79. et ad Med. p. 140. V. ταῦτ'.

746. V. εἰ σοὶ τε καὶ θεοῖσιν. Id intelligi nequit. Sententiæ tenor postulat ἐν ὅσῳ γε κ' ἂν θεοῖσιν, *Quatenus vel Diis invisī sint.* De formula ἐν ὅσῳ vid. Porson. Advers. p. 294.

748. Ita R. A. ἀπόσχονται. Mox A. ἂν ἐρομένει. R. ἀνέροφ μένει.

750, 1. A. κυνοθρασεῖς θεῶν. R. ex emendatione sua, καὶ κυνοθρασεῖς ὄντες : at ipse Codex ut A. Integrior P. θεῶν οὐδὲν ἐπαίοντες. Sed incertum est, utrum καὶ ibi, necne, exstet. Ipse inserui τε. Mox nota quod in Ionico carmine ἀτῶ sit anapæstus ; cf. Il. K. 160. Οὐκ ἀτῆς ; at in Attico, creticus ; cf. Aj. 1263. οὐκ ἐπατῶ, et Aristoph. Vesp. 516. Οὐκ ἐπατῆς.

752. T. φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν εἶναι. At Po. τὰς obelo notavit, neque injuste. Articulus hic nihil habet. Reposui φήμη τις, “Λύκοι κρείσσους κυνῶν.” De τις dixi ad v. supr. 285. Quod ad proverbium illud attinet, opportune St. allegat Pausan. in Corinthiac. p. 118. ed. Sylb. παρίστασθαι δὴ τοῖς Ἀργείοις τῷ μὲν ταύρῳ Γελάνορα, Δαναὸν δὲ εἰκάσαι τῷ λύκῳ. Mox εἶναι

hic plana inutile est. Reposui αἵμα δὲ βύβλον: et βύβλον δὲ taceatur Suid. v. Βύβλον — καὶ παροιμία· Βύβλον δὲ καρπὸς αἰτῶν στάχυν μέγαν, ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίῃς χρῆσθαι καλοῖς, παρόσον ἀσθενὴς οὖσα ἡ βύβλος οὐ δύναται μέγαν φέρειν καρπὸν. Ubi corrigendum esse οὐ κρατεῖ vidit Erasmus: at nemo vidit ibi latere lectionem variam et fortasse veram, omisso εἶναι, Æschylo redonandam. Atqui, ne quid dissimulem, Zenobius cum vulgata stat, omisso μέγαν, dum exhibet βύβλου δὲ καρπὸν οὐ κρατεῖ στάχυν, ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίῃς χρῆσθαι καλοῖς· παρόσον ἀσθενὴς ἡ βύβλος πρὸς τὸ φέρειν αἰτῶν στάχυν γὰρ ἀνατέλλουσα οὐκ ἐντρέφει. Verum, inquit St., ex his ultimis verbis corrigenda sunt prima; conatus enim cum scripsisse cum Æschylo nostro, Βύβλον δὲ καρπὸς οὐ φέρει στάχυν. Hic A. βύβλον δ' ὁ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. B. δὲ καρπός. Et paulo ante M. κρείσσων^{αι}: unde A. R. κρείσσονας. T. κρείσσους.

754, 5. M. A. R. ὥς — ἔχοντες — χρὴ φυλάσσεσθαι κράτος. T. ἔχοντας. Neutrius scripturæ syntaxis est expedita satis. Minori negotio poterat legi ἔχοντος, quod Bo. præcepit, adeo ut construeretur κράτος ἔχοντος. Verum in tali loco, ubi omnia sunt manibus agenda, abesse nequit χερὸς mentio. Reposui igitur χέρα τ' ἀλεύσασθαι. Sæpius ἀλεύω apud Æschylum reperitur. Rarior est vox media. Exstat tamen ἐξαλεύσωμαι in Soph. Aj. 661. Ad sententiæ initium dedi πῶς καί: vid. Porson. ad Phœn. 1373.

756. Ita M. R. at A. ταχεῖα, unde T. στολή, etsi A. στολῇ, sicut M. R.

757. T. οὐδ' ὄρμος οὐδὲ πρισμάτων σωτήρια. M. A. R. σωτηρίον. G. σωτηρίαν. Ipse dedi Ὅδ' ὄρμος, οὗ γε (υβί). Scribi

poterat Ὀδ' ὄρμος ἐσθ', οὐ. Eligat lector. Littora Græca erant
statim malefida carinis, dissimilia terræ Cyclopum, cui, teste
 Homæro in *Od.* 1. 136., Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ἴν' οὐ χρεὼ
 πείσματός ἐστιν Ὀδ' εὐνὰς βάλλειν οὔτε προμνήσει ἀναΐσαι,
 Ἄλλ' ἐπικέλοιντας μέναι χρόνον.

759. V. παραυλικά. Id intelligere nequeo. Quondam voluit
 παρ' οὐ πλάκα. Ita enim litus scopulosum aut æquoris fioni
 planities satis bene depingi poterat; nunc vero propter nostis
 mentionem aliud quid exhibui, nempe παρ' ἡλόγην. *Voia*
ἡλόγη inter rarissimas exstat in Aristoph. Ach. 684. et expo-
 nitur a Grammaticis ἡ σκία, τὸ σκότος τῆς νυκτός, Latine *stratus*
pusculum. Cum Æschyli verbis confer omnino illud Tragicæ
 Romanide Prometheo, apud Cicéron. *Tuscul. Vincuntque sætis,*
patem ut horrisque freta Noctem paventes timidi adprostant
navitas. Neque omitti debet Hom. *Od.* M. 286. Ἄλλ' αἶψα
 διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἀνώγας Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνεμοὶ χαλεποὶ
 δηλήματα νηῶν γίνονται.

760. et æqq. Versus male dispositos ita exhibet A.

ἀλλ' ¹ ὥς τε καὶ μολόντες ἀλίμενον χθόνα,
 ἐς νύκτ' ² ἀποστείχοντες ἡλιοῦ φιλεῖ·
 ὠδῖνα τίκει νύξ κυβερνήτη σοφῶ,
 οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἐκβασίς στρατοῦ.
 καλῇ. πρὶν ὄρμω. ναῦν θρασυνοῦσθαι σὺ δέ,
³ φρονεῖν μὲν ὥς ταρβοῦσα μὴ ἀμελεῖν θεῶν.
⁴ πράξας ἀρωγὴν ἄγγελον ⁵ οὐ μέμψεται
 πόλις γέρονθ' ἡβῶντα δ' εὐγλώσσας φρενί.

R. 1. ὥς καί. 2. ἀποστείχοντος. 3. φρόνει. 4. πράξας. 5.
 8 οὐ. 6. εὐγλώσσῃ: at M. P. εὐγλώσσους. T. vero τίκειν et
 εὐ γλώσσας. S. denique ἄλλως τε καί.

760. Ita egregie Bo. Notissima sunt et Horatianum *Solis*
ab Hesperio cubili, et Virgilianum *Tithoni linquens Aurora*

enclitica. In Tro. 222. olim volui Καὶ τὴν Αἰναιάν Ἡφαίστου Φοινίκας ἀντήρη κοίταν; neque sententiam muto. Sicilia etenim vocari potest κοίτη Ἡφαίστου, sicut Ὀρνυγία dicitur δάμνας Ἀργεμίδος a Pindaro Nem. I. 3., et ab eodem in Pyth. I. 54. Sicilia ipsa Typhoëo imposita appellatur στρωμνή, super quam *hæmætes*, teste Æschylo, *μυδροκτυπεῖ Ἡφαίστος*, necnon Sipylus perhibetur esse Θεάων εὐνή apud Homer. Il. Ω. 615.

761. Hunc versum bis citat Plutarchus, utrobique mendosum. In libello, "Non posse suaviter vivi secundum Epicurum," p. 367. Ald. = II. p. 1090. ἀλλ' ὥσπερ ἐν θαλάσῃ κατ' Αἰσχύλον ὃ δεινὰ τῇ πόλει νύξ κυβερνήτῃ σοφῶ; et Sympos. I. 3. p. 791. Ald. = II. p. 619. E. οὐ γὰρ μόνον ὠδὴν τίττει καὶ [ἐρητήν] σοφῶ, κατὰ τὸ [λεγόμενον, πᾶς βόλος] ἀλλὰ καὶ ποσοῦ πᾶσα καὶ ἀνέ[σεως ἡδονὴ στρατῇ] γῶ καὶ ἀρχοντι φροντίδος ἕξις εἶναι. Locum priorem citat St. in Not. editis et in Mes. addit Gregor. Naz. ἔρρει τὰ καλὰ, γυμνὰ τὰ κακὰ, ὁ πλοῦς ἐν τῇ νυκτὶ, πυρὸς οὐδαμοῦ, ubi respicitur ad Hippocratis Lacedæmoni Epistolam apud Xenoph. Hellen. I. p. 252. ἔρρει τὰ καλὰ.

762. Etsi exempla sunt innumera, quæ tueri possunt ἂν αὐδ' ἂν, hic vero οὐδ' ἂν, *ne quidem*, vix satis bene cum sententiæ tenore congruit. Reposui igitur Æschyleum οὐδαμὰ: cui simile est μηδαμὰ in Prom. 526. Pers. 429.: ubi citat Brunkius Œd. C. 517. 1698. Antig. 830. in quibus metri ratio formam illam postulat.

763. Lingua poscit *μολόντος*, scil. στρατοῦ.

765. V. φρονεῖν μὲν ὡς παρβοῦσα μὴ ἀμελεῖν θεῶν πράξας ἀρωγὴν. Hæc aliis intelligenda libenter relinquo. In lectione emendata intellige μέλειν θεῶν, *Diis curæ esse*. Mox de syntaxi πράξαι σ' ἀρωγὴν, vide Matthiæ Gr. Gr. §. 409.

768. V. ἰὼ γὰρ βουνῖτι ἄνδικον σέβας. At βουνῖτι, quam abelo Po. notavit, est nihili vox. Æschyleam βουνός (vidi ad 116.) ipse restitui: literas quoque γὰ ρι in τε γας mutavi.

769. Ita B. A. φύγομεν. Mox R. εἴ τι κεῦθος ἐστὶ πον. A: ἐχέπον. T. ἔχει πον. Sana ratio hic postulat εἰμ' ἔπον, ἴδε μῆδ; et mox lingua γένωμαι vice γενοίμαν.

771. Ita Pa. ob metrum. V. νέρεσι. Mox R. ἀπαρτος. De φ et ρ permutatis, vid. Valck. ad Schol. in Phœn. 237. Quod ad sententiam, cf. illud τί μ' αἰθέρος ἢ γὰς ὑπὸ κεῦθος ἀφαντον οὐχ ἀμαυρώσω, in Euripid. Phaëthont. Fragmento nuper reperto editoque in *Classical Journal*, No. XLIII.

773. M. ἀμπερήσας δόσας. G. ἀμπερήσαις δόσας. A. δόσαι. R. vero ἀμπερήσας ὥς. At P. ἀμπεράσας δέ. T. ἀμπῆσα δ' ὥσε. His omnibus dedi meliora Ἀμπεράσας ὁδοὺς ἴσα. Illud ἴσα, quod sæpe corrumpitur, plane tuetur Eurip. Tro. 1330. ἴσα παπῆ κόνις πτέρυγι: ubi advocatur Valck. in Diatrib. p. 107. C. qui legit ἴσ' ἀνέμοις in Callimach. Fragm. 135.

774. M. A. R. ἀτερθεν. T. ἀτερθε. Nihil refert.

775. A. ἀφυκτον δ' οὐκέτ' ἂν πέλει κέαρ. R. πέλοι. Hæc alii aliter emendant. Dedi ἀφυκτον γάρ οὐκέτ' ἂν γελᾷ κέαρ. Voluit Æschylus dicere *mala, non fugienda, risui parum consentire*. Similis metaphora usurpatur ab Homero in Od. Θ. 307: ἐργ' ἀγέλαστα: quem imitatur Æschylus in Cho. 29. ἀγελάστοις ξυμποραῖς, et in Agam. 803., et rursus in fragmento apud Lex. Bekker. p. 337. φρήν ἀγέλαστος. Imitatur quoque Phrynichus in *Μονοτρόπῳ* in Lex. Bekker. p. 344. v. Ἀδουλος: ubi verba Comici, aliter quam Meinekios in Cur. Orit. p. 55. ipse lego, Ὅνομα δὲ μοῦσσι Μονότροπος· ὧ γὰρ βίον Τίμωνος ἔδυν' ὀξέθυμον ἀπρόσοδον Ἀγέλαστον ἀδιάλεκτον ἰδιογνώμονα. Hic vero δὲ in γὰρ mutatur, ut solet; vid. Porson. ad Med. 132. Mox 776. Ita Pa. ob metrum. V. μελανόχρως.

777. Ph. G. πατροσκοπαὶ δὲ μέλλον. R. πατρὸς κόπαι δὲ μ' εἶλον. A. πατρὸς κόπῃ δὲ μέλλον. S. πατρὸς σκοπαὶ δὲ μ' εἶλον. Legi poterat πατρὸς σκοπαὶ μ' ἀνεῖλον. Ipse vero magis quid exquisitum volui. Dedi igitur τόδ' ἔμαλον, memor Euripid. Heracl. 75. Ἴδετε τὸν γέροντ' ἁμαλὸν ἐπὶ πέδῳ χύμενον: ubi veram scripturam servavit Hesych. Ἀμαλὸν ἁπαλόν, ἡσθενη. Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις δηλοῖ. Ibi Ald. γέροντα μᾶλλον. Hic τόδε est δεικτικῶς dictum ad τὸ δέμας.

778. Ita Pa. Inepte V. σαργάνας. Cf. supr. 149. ἀράνας θανοῦσαι.

780. M. P. τῷδ' ἐγχοιμῆθην χροῖν. A. R. τῷδ' ἐγχοιμῆθῃναι χεροῖν. Atqui non χεροῖν, sed alio membro puellas tangere mares voluerunt. Dedi igitur χαρᾶ, *præ lætitia*: quod paulo verecundius est. Εὐθυφρόνημονεστέρως in simili re loquitur Hecuba in Tro. 203. Ἄλλ' Ἑλλάνων λέκτροις πλαθεῖς Ἐρῆναι ἄζητ' ἐς ἄδα: ita enim emendare debui. Cf. et Hec. 369. Λέχῃ δὲ τὰμὰ δούλος ὠνητός ποθεν Χραεῖ, τυράννων πρόσθεν ἡξιωμένα; Οὐ δῆτ' ἀφίημ' ὁμμάτων ἐλευθέρᾳ Φέγγος τόδ', Ἀἰδη προστιθεῖσ' ἐμὸν δέμας: necnon Soph. Trach. 16. ἀεὶ καταθεῖν ἐπαίχομαι, Πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναι ποτε: ubi lego κοίταις. Semp̄ etenim πειλάζειν cum dativo jungitur. Vid. Indices Tragicorum, Mendosus est Œd. T. 1100. Πανὸς ἀρεσιβάτα προσπελασθεῖσα: quod et metrum antithetici demonstrat, Οὐ τὸν Ὀλυμπον ἄπειρον. Mendosus quoque Rhcs. 911. alio tempore emendandus.

781. Ita S. A. δαΐδας. R. δᾶδας.

782. A. R. πόθεν δέ μοι γένουτ' ἂν αἰθέρος θρόνος. At ea lectione servata, nihil habet πέτρα, quocum jungi possit.

783. M. πρὸς δὲ νέφῃ δ' ὑδρηλὰ γίγνεται χεῖων. At A. R. χιών. Verum δ' hic suum locum non habet. Unde T. edidit δι': quod metrum corrumpit. Dedi igitur γ', et mox

propter sensum *πῆγνυται*. Certe *γίγνεται* in tali loco *friget*. Junge ἄν cum *πέτρα*. Mox *αἰγίλιψ*, sicut *αἰγίβαρος*, *πέτρα* est rupes alta. At hæc est adeo alta, ut nullum animal nisi capra eam possit scandere: illa vero, quam διὰ τὸ δυσανάβατον αἱ αἶγες λείπουσιν, *αἰγίλιψ* λέγεται, teste Eustathio ad Hom. Il. II. 4.

784. V. ἀπρόσδεικτος. Egregie plus decennio emendavi ἀπρόστεικτος, collato Lucretiano *Nullius ante trita solo*: quod imitatur Tibullus, *Qua nulla humano semita trita pede est*. Exstat ἀστεικτος in Soph. Phil. 2. Hic A. ἡ λίσσας, et R. ex emendatione Sophiani; at ipse Codex ἡ λήσσας.

785. Feliciter, vice οἰόφων, conjecit Pa. οἰόπων, reddiditque uno cacumine. Legi poterat ὑψίπων. Voces cognatæ sunt Ὑψικόλωνος in Callimach. Fragm. XIX. Ὑψίκορημος in Prom. 429. et Nostri Glauc. Fragm. II. Inde corrigas Coluth. 14. Ἰδαίης κάρηνον ἐπὶ πρηῶνα Φαλάκρης legendo Ἰδης ὑψικάρηνον. Photius Ὑψικάρηνε ὑψηλῆ, ex Aristoph. Nub. 598. Mox A. ἡρέμας. R. κρέμας. T. ἐρημάς. Dedi ἐρήμας Dorice pro ἐρήμης. Mox γυντίας, vocem nullius pretii, in γυνὸς emendavi.

786. βαθὺ πτώμα μαρτυροῦσα. Cf. Horatianum, *Sive te rupes et acuta leto Saxa delectant, age, te procellæ Crede veloci*: ubi poeta in animo habuit Homericum, "Ὡς μ' ὄφελ'—Οἷχεσθαι προφέρονσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα Eis ἔρος ἢ eis κῦμα: quibus infinita possunt addi. Hic dedi ἐμόν vice μοι.

789. V. πρὶν δαίκτηρος βία καρδίας γάμου κυρῆσαι, et in Antistrophico τιν' ἀμφ' αὐτὰς ἐτι πόρον εὖρω γάμου καὶ λυτήρια. Ibi vero R. ἀφ' αὐτὰς—τέμνω γάμου: eodem redit A. τέκνω γάμου. M. quoque τέμνω et Ph., ubi, teste Salvinio, Schol. marginale εὖρω. Dubio sane vacat τεμῶ. At collato v, 259. ἀκὴ τομᾶσα καὶ λυτήρια, locisque ibi citatis, patet vix, et

ne vix quidem, abesse posse ἀκη: quod in καὶ latet. Restituto igitur *τεμῷ γάμον λυγῆρ'* ἀκη, metrum strophici se prodit; et, metro reperto, intelligitur vocem *δαῖκτορος*, quæ sententiæ officit, cedere debere alteri ἀθικτορας. Opportune Hesych. 'Αθικτορας—ἀνεπάφους παρθένους· Ἴων Εὐρντίδαις. Ita tandem strophico emendato, corrigi potest facillime antistrophicus, eruendo *γαμηλὶ' οὐ τυχεῖν ανεφικτ' ἐστ' ευκορον* e *γαμηλίου τυχεῖν* (ita enim Lβ. pro *τυχων*) *τιν αμφ' αυτας ετι πορον*. Hesych. 'Ανέφικτον· ἀκατάληπτον, ἀδύνατον. Igitur *γαμήλια ἀνέφικτα* sunt eadem atque τέλεα ἀτέλεα in v. 121. Cf. et loca allegata ad v. 327. *Κῆδος στυγούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγῇ*. Hic redde *οὐ τυχεῖν, carere*.

790. A. *κύσειν*: at R. ex emendatione sua, *κυσίν*. Ipse Codex ut A. Mox V. *δ' ἐπειθ' ἔλωρα κάπιχωρίους*. At *ἔλωρα* raro plurale reperitur. Neque video quid sibi velit istud *ἐπειθ'*. Reposui *κεῖσθ'*, i. e. *κεῖσθαι*. Alibi *π* et *κ* permutantur. In. Tro. 1041. vice *κόμπου* Ms. Harl. *πόμπου*. Vid. Schæfer. ad Plin. Epist. x. 36. Valck. Annotat. Nov. Fœd. p. 330. et Editores ad Thom. M. v. *Προσποιοῦμαι*: et Coluth. 48. Unde corrige Menandri Fragm. 10. apud Donat. ad Terent. Andr. IV. 3. 11. ΚΟΔΕΞΙΑC CΤ ΜΥΡΡΥΝΑCXXHC ΔΙΕΤΕΙΝC legendo ΑΠΟ Δ ΕCΤΙΑC COI ΜΥΡΡΙΝΗC ΧΛΟΗC ΤΠΟΤΕΙΝΕ. Bentleus vero ΑΠΟ ΔΕΞΙΑC COI ΜΥΡΡΙΝΗC ΚΛΑΔΟΥC ΛΑΒΕ. Recte *ἀπὸ* et *σοι*: sed in reliquis parum felix. Mea vero quadrant cum verbis Terentii, *Ex ara hinc sume verbenas tibi, Atque eas substernē*. Hæc obiter. Ad Æschyleum redeo. Ibi *ἐπιχωρίους* est ineptum; quasi aves essent tunc temporis inter scenam volantes. In voce *ἀποχώριους* respicitur ad morem illum, quo solebant veteres cadavera, avibus canibusque prædam, piaculi causa, e via in loca secretiora ejicere.

792. A. *ἐλευθεροῦται φίλαι ἐκ τῶν κακῶν*. R. *φιλαϊακῶν*.

At exstat quidem αἰακὸς in Ach. 1195.: non item φιλαΐακτος, etsi commune aliquid habet cum φιλόδυτος in v. supr. 69. Reposui ἐλευθεροῖ τὰφιλ' αἰακῶν. Citat hic St. Eurip. Orest. 1522. Δοῦλος ὦν φοβῆ τὸν ᾄδην, ὃς σ' ἀπαλλάξει κακῶν, νεκρον Fragm. apud Stob. 119. τὸ γὰρ θανεῖν Κακῶν μέγιστον φάρμακον νομίζεται. Ipse addo Nostri Fr. Incert. xxix. Ὡς οὐ δικαίως θάνατον ἔχθονται βροτοί, Ὅσπερ μέγιστον ῥῦμα τῶν πολλῶν κακῶν. Mox idem St. contulit Ovidianum: *Anle, ait, emoriar, quam sit tibi copia nostri.*

798. et seq. Ita verba et versus exhibet A.

¹ ἵϋζεν δ' ὀμφὰν ² οὐρανίαν. ³ μεληλιγανα θεοῖσι καὶ
⁴ τέλεα δέ μοι πῶς πελομένα μοι,
 λύσιμα· μάχιμα δ' ἐπίδε πάτερ ⁵ βία μὴ φιλεῖς ⁶ ὀρᾶς,
 ὄμμασιν ἐν δίκῃς. σεβίζον δ' ἰκέτας σέθεν.
 γαῖάοχε παγκρατὲς Ζεῦ. γένος γὰρ αἰγύπτιον ὕβριν.
 δυσφόρον ἄρσενογενὲς, μετάρμε δρόμοισι ⁷ διόμοι.
 φυγάδα μάταισι πολυθρόονε.
 βίαν ⁸ διζήντε λαβεῖν· σὸν δ' ἐπίπαν ζυγόν.
 ταλάντου ⁹ πιδάνευ σέθεν. θνατοῖς τέλειόν ἐστιν.

Versus quidem longiores bifariam dissecat R. et verba nonnulla alio modo exhibet. 1. ἵϋζε. 2. οὐρανία. 3. μέλη λίγαντι. 4. τέλεια. 5. βίαια μή. 6. ὀρᾶν. 7. διόμενοι. 8. διζηνται. 9. τί δ' ἄρεν ex emendatione Robortelli. Ipse Codex τί δ' ἄν νενσέθεν. Cum R. consentiunt M. P. in 5. et 6. G. vero partim cum A. et R. sic βίαν μὴ φιλεῖς ὀρῶν: mox Ph. et G. πιδανευ sine accentibus, tanquam vox suspecta. Hæc Monostrophica in Antistrophica dispescuerunt Burnei in Tentamine de Metr. Æschyl. et Bl. in *Edinburgh Rev.* No. xxx. p. 319. Neuter mihi satisfacit.

798. Cum οὐράνια μέλη confer Pers. 572. βαρὺ δ' ἀμβόασον οὐράνι' ἄχῃ: ubi plura Bl.

799. Vice λίτανα, quæ nihili vox est, réposui λιτάνευε : quæ exstat in Menandr. Andr. Fragm. 6. Agnoscit et Hesych. Λιτανεύσαι παρακαλέσαι καὶ τὰ ὅμοια : et Euripides Λιταίνω in El. 1215. Μοχ θεοὺς ἄκη ἐρui e θεοῖσι καί. De syntaxi duplicis accusativi vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 410. 800. In literis τελεα δε μοι πως πελομενα latere mihi videntur τελεα δ' αιματος ολομενα. Redde τέλεα exitus. Mox de ε et αι, necnon οι et α, item π et ρ permutatis, trita sunt omnia. Dein λύσιμα intelligi potest Horatiano *me solvit—Moriar*. Certe Chorus alibi mortem innuit omnium esse malorum solutionem et solamen. Vid. ad v. 792.

801. De μῆχαρ *remedium*, vid. Bl. ad Agam. 2.

802. M. βίαια μή. T. βίαν ei. L. Theobald. βίαι' ei μή. Dedi βιαία γ' ei φλοιῆς.

806, 7. Illa δέ, καὶ et mox τε et τὰν ob metrum inserui ; et, literis transpositis, erui ἀνερ ἐναγες ex ἀρσενογενες. Hic dicitur ὕβριν ἀνέρ', ut ὕβριν ἀρσέν' in v. 480. et ὕβριν ἀνέρων in 420. et ἀνδρῶν ὕβριν in 526. Tuetur quoque hic ἐναγὲς illud ἐναγέα in v. 121. Plura de ἀνέρα ὕβριν et similibus ad v. 226.

807, 8. Hic μεταδρόμους satis tuentur dicta ad v. 122., necnon illa ἀραις διεπόμενοι ad v. supr. 109. Post ἀρσενογενὲς P. ad oram exhibet διώκοντες, e gl. scilicet διεπόμενοι.

811. Vulgatum ἐπ'ίταν raro apud Tragicos comparet. Æschyleum est τὸ πᾶν.

812. Sunt fortasse, qui tueri velint τί δ' ἄνευ σέθεν ex Agam. 1496. τί γὰρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς τελεῖται, Verum propter mentionem stateræ, manifesto aliud aliquid postulatur. Dedi igitur τάλαντ' eis ὃ, τι νεύσεται. Redde in quam partem fuerit inclinatum. De Jovis trutina multi multa post Homericum in Il. Θ. 69. et X. 209. Cf. Theognid. 157. Ζεὺς γὰρ καὶ πρὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω. Peta, 345. 'Αλλ' ἴδε [lege

"*Ἄλλα δέ, et ad Valckenæri Diatrib. p. 112.] δαίμων τις κατέ-
 φθαιρε σπατόν, Τάλαντα βρίας οὐκ ἰσορροπῇ τύχη. Hinc dici-
 tur in v. 396. Ζεὺς ἑτερορρόπης, et intelligitur hinc illud εἰ
 ῥέπει θεὸς in S. c. Th. 27. Cf. et Nostri Fragm. Inc 6. καὶ τὸ
 παῖ πλάστιγγι δοθέν Μακάρι γὰρ σπατόν τελέθει (ita enim lego
 νῖσε μακαριστώτατον, quod analogiæ obest): emenda et Comi-
 cum apud Stob. p. 609=499. "Ὅταν γὰρ ἰστὰς τοῦ ταλάντων τὸ
 ῥέον legendo ῥέπον: cf. et Epigramm. apud Suid. 'Ἀφαιρός·
 Ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης. Verum iterum hoc Æschyli
 loco respicitur ad Homericum de Jove annuente, Οὐδ' ἀτελεύ-
 τητον γ', ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω in Il. A. 524.: quocum con-
 fer Alcest. 981. καὶ γὰρ Ζεὺς ὅ,τι νεύσῃ σὺν σοὶ τοῦτο τελευτᾷ.
 Neque omitti debet Nostri Fragm. Inc 16. "Ὅρκος βέβαιός
 ἐστίν, ἂν νεύσω μόνον. Plutarchus similiter duo HomERICA
 commiscet in II. p. 824. B. τὸ γὰρ εἰμαρμένον ἄτρεπτον καὶ
 ἀπαράβατον· ἧ ἥπερ μόνον ὄφρυσι νεύσει, κάρτερα τούτῳ κέκλωτ'
 ἀπώγεια καὶ πεπρωμένη: ubi postrema alludunt ad illud ἐπεκλώ-
 σαντο θεοὶ in Od. A. 17.*

813. *Μεῖον τέλειον ἔστιν* exponunt Schol. ad S. c. Th. 799.
 'Ἀκίνητοι γὰρ—οἱ θεοὶ καὶ—σθένεστε τρέπονται, ἀλλ' ὅ,τι πνεύ-
 σειαν ἀκλινεῖς ἵστανται (f. νεύσειαν, ἀκλινὲς ἵστανται) εἰς ἀντι-
 παράστασιν.

814. et sqq. Nunc tandem ad illas plus quam Cimmericas
 tenebras ventum est, ubi Mss. nullam aut dubiam lucem præ-
 tendunt, neque, nisi paucissimis in locis, Virorum Doctorum
 conatus, sæpius iterati, ad Æschylea restituenda ne levissimum
 quidem efficere valent. Mihi vero uni licuit modo non
 penitus deleta resuscitare, et exemplo satis luculento com-
 probare, quam inepti fuerint isti homines, qui falsa, modo
 sint inveterata, dedoceri pariter atque vera, modo nuper re-
 perta, discere recusent. Sunt enim, qui canona meum de

ratione carminum Epodicorum aut inutilem aut falsum esse statuunt. Atqui inutilis ea lex esse nequit, cujus ope emendantur corruptissima, neque falsa, quæ machinis inconcussa manet. Quod si quis hæc melica omnia in ordinem redigere meliorem queat, quam quo ipse ea disposuerim, libentissime manus illi dabo, et de me meisque diei patiar, quicquid inimico in buccam venerit. Atqui parum ipse metuo ne Her-nus Blomfieldusque pedem sibi extricare possint ex hiece, quæ A. exhibet, dūnetis.

ὁ ὁ ὁ ἄ ἄ ἄ ὅδε μάρκις γάϊος γάϊος

τῶν πρόμαρπτι ¹ κάμνους ἰὸφ ὅμ

αὐθι κάκκας ² νο δῦϊαν βοᾶν ³ ἐμφαίνω.

⁴ ὀρᾶ τὰδε φροίμια πράξαν πόνων.

βιαίων ἐμῶν. ⁵ ἤε ἤε βαῖνε φυγᾶ πρὸς ἀλκᾶν,

βλοσυρόφρονα χλιδᾶ ⁶ δνσοφράν δι κᾶν γαῖ

⁷ γαῖ ἄνξ προτάσσου. ⁸ σοῖσθε σοῖσθ' ἐπιβᾶ

ρίν' ὅπως ποδῶν. οὐκοῦν οὐκοῦν

τιλμοί. τιλμοί. καὶ στιγμοί. πολναιμῶν φόνιοι.

ἀποκοπὰ κρατὸς, σοῦσθε σοῦσθ' ⁹ ὀλοίμεναι ¹⁰ ὅλν

μεν' ἐπ' ἀμίδα

¹¹ ἀθάνα ¹² πολύρρογον ἀλμῆεντα πόρον

δεσποσίφ ξὺν ¹³ ἔβρι γομφοδέτω τε δορὶ δι' ὅλον

αἷμονες ὡς ἐκαμίδα ἡσυχοντία τάκιτα

κελετώ βία μεθέσθαι. ἵχαρ φρενί τ' ¹⁴ ἀταῖς ἰὼ ¹⁵ ἰὸν

¹⁶ λεῖφι ἑρανακίδες δόρυ ἀτίετ' ἀναπόλιν ἐταεβῶν,

μήποτε πάλιν ¹⁷ εἶδοι ἀλφεισίβοιον ἔδωρ

ἐνθεν ¹⁸ δεξόμενον ἑώφωτον αἶμα βροτοῖσι θάλλει.

ἀγειος ἐγὼ ¹⁹ βακχαῖος βαθρείας βαθρείας

γέρον, σὺ δὲ ναῖ ναῖ βάση, τάχα.

θέλεος ἀθέλεος. βία βία τε πολλὰ φροῦδα.

ἴσ' βάττει βαθμύτρο κακὰ παῖδων,
 δλόμεναι παλάμαις αἰ' αἰ' αἰ' αἰ'.

His vero dissentit R. in 1. κάμναις. 2. νν. 3. ἀμφαίνω. 4. ὀρῶ. 5. ἰὲ ἰὲ. 6. δυσφορὰ ναι. 7. γαῖ' ἀναξ. 8. σοδοθε σοῦσθ'. 9. δλόμεναι ἐπ' ἀμίδα. 11. εἰτ' ἀνά. 12. πολύβροντον. 13. ὕβρει. 14. ἄταν. 15. ἰῶ ἰῶ. 16. λείφ' ἔδρανα κί' ἐς δόρν. 17. ἴδοι. 18. δεζόμενον. 19. βαθυχαῖος. 20. βάττ' ἐπ' ἀμίδα τροκακὰ.

814. Intrat in scenam ille Præco, cujus adventum Danao jam e specula prospectum Chorus timebat, et stipatus milite nautisque armatis, in Danaidas illico manus injicit, dictis Ἴδε, μάρπτυσ νάϊος, γάϊος. Hinc Hesych. Μάρπτυσ ὕβριότης. Restituto igitur μάρπτυσ, nemo hærebit, opinor, de παρος μαρπτοι, erutis e προμαρπτι. De verbo μάρπτειν consulas Lexica; e quibus unum Hesychium corruptissimum emendare libet. Ἐμπεδης γαμορος μάρψεν αἰδης εμπεδον ελεγον τον αιδην, ως ιππωναξ αντιον του ονν εμπεδου χθονιος οι δε οντως ο αιδης επιμελης εστι γαμορος και ασφαλης, ουκ αμελων ουδενος αλλ εις την γην λαμβανων την μεριδα οιν την γην μεριζομενος. Hæc alii aliter corrigere conantur. Ipse vero ita restituo. Ἐμπέδας σε γάμορος Μάρψειεν Ἀιδης Ἐμπέδαν ἔλεγεν τὸν Ἀιδην, ὡς Ἰππῶναξ Ἀνταῖον ἄντομ' Ἐμπέδαν χθονὸς [τάγον]. οἱ δὲ Ἐμπάσσης Ἀίδης ἐπιμελής ἐστι, γάμορος καὶ ἀσφαλής, οὐκ ἀμελῶν οὐδέενος, ἀλλ' εἰς τὴν γῆν λαμβάνων τὴν μερίδα, οἷον τὴν γῆν μεριζόμενος. Ibi latent tria Poetarum fragmenta; primum est Tragici, fortasse Æschyli,—Ἐμπέδας σε γάμορος Μάρψειεν Ἀιδης: secundum Hipponactis, Ἀνταῖον ἄντομ' Ἐμπέδαν χθονὸς [τάγον]: tertium vero Heroicum, Ἐμπάσσης Ἀίδης, Callimacho fortasse tribuendum: tribus quoque modis exponitur ἐμπέδας, scil. ἀσφαλής, quasi vox derivetur de ἐμπεδος, ἰσχυρὸς, et γάμορος, quasi ἐμπέδας sit ἐν πέδῳ ἢ ἐν σόλῳ, i. e. ἢ ἐν σόλῳ

habitans aut terram sortitus (sicut Jupiter in *cælo habitans* aut *cælum sortitus*), et ἐπιμελής, quasi ἐμπέδας commune aliquid habeat cum ἐμπάστης, quod derivatur de ἐμπάζεσθαι, significante ἐπιστροφήν ποιείσθαι: quo sensu intelligas illud in Sophocl. El. 182. Οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν Βόννομον ἔχων ἀκτὰν Παῖδ' Ἀγαμεμνονίδαν ἀνεπίστροφος, Οὐθ' ὁ παρὰ τὰν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσει. Ita enim legerat Schol. non Παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος: quæ nemo sanus tueri debuit, reperto tandem ἀνεπίστροφος. Redde nihil curans filium *Agamemnonis*. Quod ad ἄνταιον Hipponacti restitutum, allegari debet Erotian. Lex. v. Ἀντεον θεόν τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἴτιον εἶσεσθαι ἄνθρωπον· ἀντεον δ' ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν σώφρονα ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρᾳ λέγων· τον δε ἀντεον περιδινεοντα οὐχ ὁρατε καὶ δεῖμα προσπνέοντα ἀντίας θεοῦ. Ea de labore emendandi supersedit Brunckius, non item Blomfieldus; qui magnum quid fecisse sibi videtur in Mus. Crit. No. II. p. 145. legendo Ἀνταιον θεόν. Ipse vero gl. corruptissimam ita emendo. Ἀνταιον θεόν τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἴτιον εἶσεσθαι ἄνθρωπον δ' ἄνταιον ἐκαλοῦν οἱ παλαιοὶ τὸν αὐτὸν σώφρονα ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρᾳ λέγων· Τόνδ' ἄνταιον περιδινεύοντ' ἀχόρευτα. Καὶ δεῖμα προσπνέοντ' ἀπ' ἀνταίας θεοῦ. Ubi duo latent Sophoclis fragmenta, alterum ex Anapæstis ore Chori, alterum e Senariis ore Electræ, dicta de Oreste jamjam stimulis insanix correpto. Certe illud ἀχόρευτα in tali loco tueri potest Euripideum in Tro. 120. ἀγας κέλαδεῖν ἀχορεύτους. Ad eundem Tragicum refer Hesych. gl. Ἀνταία ἐναντία, ἱκέσιος· Αἰσχύλος Σεμέλῃ. σημαίνει δὲ καὶ δαίμονα· καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ ἀνταίαν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἐπιπέμπειν αὐτὰ [Perger. ἀντία]. Certe fuit illa vox Sophocli in deliciis: cujus gl. Ἀνταίας in Polyido et Ἀνταίαν in Ἀκρισίφ (Ms. Ven. τισίφ) commemorat Hesychius. Dixi fragmenta

illa Clytæmnestræ pertinere ad Orestis insaniam, neque sententiam muto. Ad eandem, ut opinor, scenam respexit Plutarch. II. p. 165. A., ubi latent ita legendi Anapæsti ex ore Orestis, Νέμεται ψυχὴν ἐξίστησιν τ', Οὐτ' εἶασε καθεύδειν μ', οἱστρῶν Ἐμπλήσιν τ', Ὡθεῖ κατὰ τῶν πετρῶν, ἀγχει. Deinde ex Hesychiana interpretatione ἰκέσιος patet in Hipponacteo stare posse meum Ἄνταιον ἀντομαι Ἐμπέδαν χθονὸς τάγον: ubi τάγον, quod primam producit, addidi tam metri quam sententiæ supplementum, memor Æschyl. Pers. 642. Γὰρ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες.

819. Ε ΚΑΜΝΟΤΣ vel ΚΑΜΝΟΙΣ IO4 erui ΚΑΝΕΜΟΣ ΚΑΙ ΘΙΣ. Certe illud θίς in tali loco convenit cum dramatis œconomia, et ipsa rei veritate. Etenim Syrtes illæ, de quibus hic loquitur Chorus, circa Nili ostia, exitio navibus esse solent, neque id Ægyptii nautæ poterant nescire. Similem fere precationem Chorus effudit in v. 36. ὁμβροφόροισιν τ' ἀνέμοις ἀγρίας ἀλός ἀντήσαντες δλοῖντο, iterumque effundit in v. 867. δυσπαλάμωσ δλωσ δι' ἀλὶβρόντον ἄλσος χῶμα πολυψάμαθον ἀλαθεὶς Εὐρυκλύδωνος ἐν ἀτραῖς.

820. Εξ ομ αὐθὶ κακκας νο δυιαν erui εμ εαν ιθ εκβας ανω οδυναν. Cum vocibus ἐμ' ἐᾶν cf. 852. λεῖπέ με: quod ad syntaxin, vid. ad 167. Deinde quod ad ακκας in εκβας mutatum, vid. ad Tro. 935. Denique redde ὀδυνᾶ *præ dolore*.

820. Dictis ἐμ' ἐᾶν, Chorus Præconis manus rejicit.

821. R. ἀμφαίνω. Metrum poscit ἀμφανῶ.

822. Vocum, quas e vulgatis erui, talis est constructio.

Ὅρα τὰδε ἀπριξ φοοίμια πόνων βιαίων: ubi ἀπριξ gestum histrionicum indicat. Etenim ea voce dicta, Præconis satellites Danaïdas iterum corripiunt. Quod ad rem ipsam, cf. Soph. Aj. 310. Κόμην ἀπριξ δνυξὶ συλλαβὼν χερὸς cum v. infr. 900.

Ελκεν τοιχ' ὑμᾶς ἐπισπᾶσαι κόρυς. Quod ad βόαμα (quæ vox est Æschylea in Agam. 929.) ἴημι cf. Pera. 637. ἰέντας—αἰανῆ δύσθροα βάγματα: ibid. 945. ἱερ' αἰανῆ καὶ πανόδυρτον δύσθρον αὐδάν: ibid. 949. ἦσω τοι καὶ πανόδυρτον: Eurip. Hel. 1325. ἰέντα κέλαδον: Med. 1176. ἦκεν—κωκυτάν: et Soph. Aj. 628. οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος αἰείδουσα (ita lego vice ἀηδοῦς) Ἦσαι δὺςμορος.

825. In ἐμῶν latere mihi videntur reliquię vocis Ἀμύνανδρον: quam agnoscit Hesych. Ἀμύνανδρος· δυνάμενος ἀνδρας ἀμύνεσθαι. Mox ἔα dicto, Chorus satellitum manus iterum rejicit.

826. Βάλλειν est verbum transitivum. Vid. Person. Orest. 1427. Dedi igitur φύγαν pro φύγᾱ. Mox e προς αλκαν erui πριν αλκαν, memor v. 883. Ὀλέῃ γὰρ οὐ τοῦ πλόκαμον οὐδ' αὖ ἀζεταί. Mox inserui tam ob metrum quam sensum σ' ἔχειν; Hic But. βλοσυρόφρων δ' χλιδᾷ pro sua conjectura venditat, immemor libri Askewiani, ubi eam repererat proculdubio; ita enim exhibet Lβ. et Oβ. Vide simile peccatum Butleri ad v. supr. 342.

827, 8, 9. Voces φοβερά—Zeῦ huc retuli, quæ vulgo exstant post ὅσσοι μᾶ γὰ in v. 888.: et rursus post verba eadem in v. 895, ita scriptæ sunt in A. βοᾶν φοβερὸν ἀποτρέπε, ὃ βᾶ γὰς ποῖ εἶν: et sic R. in loco posteriori, verum in priori βοᾶν ὃ, μᾶτερ γῆ φοβερῶν. Invocatur Zeὺς ἀποτρόπαιος. Opportune Varro LL. VI. p. 81. “A vertendo *averruncare*, ut deus, qui iis rebus præest, *averruncans*. Itaque ab eo precari solet, ut pericula avertat.” Mox collato v. 536. σὸν γένος εὐχόμεθ' εἶναι, hic erui προ τοῦ σου e προτασσον, et γενους, quod latet in γὰς. Ibi προ—σου—γένους conferri debet cum Euripideo Heraclei 622. πρό τ' ἀδελφῶν καὶ γὰς: ubi Barnea citat Homeri-

cum πρό re παίδων καὶ πρό γυναικῶν. Dem. redde βᾶ αἰῖ. Imperativum verbi simplicis βᾶ nescio an alibi reperiatur apud Tragicos; exstat tamen εἶσβα in Phœn. 203. ἐμβα. Electr. 113. ἐπίβα Ion. 167. πρόβα Alc. 875.

830. Notandum est quod hic et alibi usque ad fabulæ finem vice KHP. Rob. appingit Αἴγ. quasi Ægyptus ipse et non Κήρυξ in scenam intrasset.

831. et sqq. Ipse propter metrum disposui, quæ ab aliis fuerant propter syntaxin transposita. Ita enim verba ordinanda sunt, εἰ πολυαίμων φονῆ ἀποκοπὰ κρατὸς, οὐκ ἂν ἤκοιμ' ἄν. Quæ verba ex ore Chori interrumpunt illa τιλμοί, τιλμοί καὶ στιγμοί dicta Præconis ore, dum τιλμούς et στιγμούς Choro aut minitatur aut injicit. Quod ad sententiam, cf. omnino Tragicæ fragmentum apud Clement. Alex. Strom. iv. p. 211. Grotii Exc. p. 461. ita emendandum *Α δ' ἐκπυθέσθαι τῆς ἐμῆς χρήσεις φρενὸς, Πύθοι' ἂν οὐδ' ἂν δεσµὰ πάντα προσβαλὼν, Οὐτ' ἂν καταθῶν μ', οὔτε κρατὸς ἐξ ἄκρου Δεινὸν καθίεις πρίον' εἰς ἄκρου πόδας.

838. et sqq. Hæc antistrophica ipse primus detexi in *Classical Journal* No. xxiv. p. 352. et post me Hermann. de Metr. p. 329.

838. Erui βαθ' ἄλα πολυρροθον ex ἀθανα πολυρρογον. De ν et λ permutatis vid. ad Tro. 492. Mox πολυρρόθοις exstat in S. c. Th. 7.: verum ibi præstat Valckenaeri conjectura παλιρρόθοις, qua voce utitur Æschylus in Agam. 191. meum tamen ἄλα πολυρροθον plane tuetur Pers. 367. πόρους ἀλιρρόθους.

839. Vice ἀλμήεντα, quod non alibi exstat, quod sciam, apud Auctores probatos, malim Homericum Δινηέντος, quod exponit Hesych. per τοῦ συστροφῆς τῶν ρευμάτων ἔχοντος: quæ expositio bene convenit cum πολύροθον.

840, 1, 2. E verbis δεσποσω συν-υβρι γομφοδετω τε δουρι δι-
 αση κεραιες ως (T. εζω) erui δεσποσεναι σ' αβραν τιν ευδαι-
 μονιζω γομφοδετω ν γε δουρι, et eruta transposui. H. Steph.
 quoque voluit δεσποσύνω. Intellige per αβραν vel δουλην vel
 παλλακην. Ita enim Suid. "Αβρα· οὔτε ἀπλῶς θεράπειαι οὔτε
 ἢ εὐμορφος θεράπειαι λέγεται, ἀλλ' οἰκότητι γυναικὸς κέρη· καὶ
 ἐντιμος εἴτε οἰκογενῆς εἴτε μή. Μένανδρος Ψευδοπαιδεί. Πατὴρ
 πέθηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δύοιν Ταύταιν· τρέφει δὲ παλλακὴ τις
 τοῦ πατρὸς Ἀετῆς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γαλακτὴν. καὶ Σικυ-
 ωνίς· — ἄβραν γὰρ ἀντωνούμενος Ἐρωμένην, ταύτη μὲν οὐ παρ-
 ἔδωκ' ἔχειν, Τρέφειν δὲ χωρὶς ὡς ἐλευθέρῳ πρέπει. Ἀπίστῳ ὦμην,
 εἰ τὸ χρυσίον λάβοι Ὁ γέρων, θεράπειαν εὐθὺς ἡγόρασμένην
 Ἄβραν ἔσεσθαι. Quod ad εὐδαιμονίζω, cf. Tro. 273. Εὐδαι-
 μονίζε· παῖδα σὴν· ἔχει καλῶς.

843, 4. Verba σουσθε σουσθ' ολαιμεναι αλωνεν' επ' αμιδα,
 quæ vulgo exstant in alio loco, huc retuli, et ex iis erui σουσθε
 σουσθ' ες λιμεν' αλιμενον επ' αμιδ'. Certe λιμέν' ἀλίμενον est
 Æschyleum illud oxymoron, de quo dixi ad v. 121. et λιμέν'
 ἀλίμενον in tali loco comprobatur ἀλίμενον χθόνα supr. 763.

845. Ex επ' αμια ηςταοτηια ταπιτα erui επ' αμια· ηςτχ·
 οτε ιτε απιτ' εα. Ibi οὐκ ἰτέ' aliquatenus tuetur ἰτέον in
 Orest. 776., necnon οὐ μελλητέον in Phœn. 1395. et Aristoph.
 Εκκλ. 876. Quod ad ἰτέ' pro ἰτέον, cf. Lysistr. 122.
 Ἀφεκτέα. Mox ἄπιτε in tali loco est solenne. Cf. Vesp. 458.
 Οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας; ἄπιτε· παῖε παῖε τῷ ξύλῳ. Ita enim
 emendavi ad Tro. Præf. p. xvi.

845. Hinc corrige Hesych. "Αμαλα· τὴν ναὺν ἀπὸ τοῦ ἀμῶν
 τῇν ἀλα. Αἰσχόλος Πρωτῇ Σατυρικῷ: ubi Kuster Ἀμάδα, col-
 lato Etymol. Ἀμάδιος· ἀμάδα, τὴν ναὺν Αἰσχόλος. Lege igitur

vel Ἀμίδα vel Ἀλκίδα. Hoc postremum exstat in Soph. Aj.

885. Pollux II. 233. καὶ ἡ τραγωδία τὴν ἀμίδα, οὐράνην ἐκάλεσε. Respicitur ad Sophoclis Συνδείπνων (quæ tamen fuit Satyrica fabula) Fragm. II. τὴν κάκοσμον οὐράνην. Hic vero ἀμῖς, quæ proprie significat *vas urinarium*, reddi debet *εὐκτα*. Similiter navicula audit apud Anglos, *cock-boat*.

848. Εἰμι βοαμα θεσθαι *clamores deponere* ε βια μεθεσθαι. Μοχ χαριν φρεναπαταν vix distant ab χαρ φρενι τ' αταν : ita etiam M. R. Dein ἰὼ ἰὼν M. A. at R. ἰὼ ἰώ.

851. T. vero proxime λείψ' ἔδρανα κίε δ' ἐς δόρν. At M. R. ἔδρανα.

852. A. R. ἀνίερ' ἀνάπολιν ἐνσεβῶν. P. ἀνιρ'. At manifesto propter λείψ' ἔδρανα, hic latet λείπέ με. Mox collato v. infr. 907. τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα, et Œd. C. 837. Πόλει μάχει γάρ, εἴ τι πημαίνεις ἐμέ, et ibid. 843. Πόλις ἐναίρετ' οὐ πόλις ἐνὸς σθένει (ita enim lego vice πόλις ἐρὰ σθένει), necnon Heracl. 72. Βιαζόμεσθα—Πόλει τ' ὄνειδος, hic reposui πόλιν ὧ ἀσεβῶν : ubi ω cum α coalescit, ut ω νυξ fit ex ω αναξ.

853. Scal. ἴδοιμ'. A. εἶδοι. R. ἴδοι. Ph. εἶδοι (sic).

884. Citat St. Parthenium Eroticis—οὐδὲ Μελίσσῃ Πιερρήνης τοιόνδ' ἀλφεισίβοιον ὕδωρ Θηλήσει μέγαν νιόν. Alio sensu Homerus παρθένοι ἀλφεισίβοιαι.

855. Ita egregie H. Steph. A. δεζόμενον. R. δεζώμενον.

856, 7. V. ζῶφντον αἶμα βοροῖσι θάλλει. Lβ. νᾶμα βοροῖσι. Feliciter. Ipse vero ζῶα φντόν—βάλλει. cf. Bacch. 749. Εὐκαρπον ἐκβάλλουσι Θηβαίοις σταχύν.

858. et sqq. Iterum omnia tenebrosa exhibet A.

ἀγιοὺς ἐγὼ Ἰβακχαῖος βαθρείας βαθρείας
γέρον σὺ δὲ ναῖ ναῖ βάση τάχα

θέλεος ἀθέλεος βία βία τε πολλὰ φροῦδα
 ἄβαται βαθμίτρο κακὰ παθῶν
 ὀλόμεναι παλάμαις.

At M. R. 1. βαθυχαιος. 2. P. βάθαι βαθὺ μήτρο κακαπαθῶν.
 R. βάττ' ἐπ' ἀμίδα τροκακὰ παθῶν.

858. Ex αγειος εγω βαθυχαιος βαθρειας βαθρειας γερον erui
 αγνος εχω βαθ αχαιους βαθ ιερης βαθ εδρας γεραιφα. Constructio
 est ἀγνὸς γεραιφὰ ἔχω Ἀχαιοὺς ἱερὰς ἔδρας. Ibi ἀγνὸς et Ἀχαι-
 οὺς conjunguntur cum fæmininis γεραιφὰ et ἔδρας. Verum ad-
 jectiva hujus generis amat Æschylus; et nescio an perperam
 scripserim χθονίας v. 26. et τελέαν in 78. Plura similia con-
 gressit Matthiæ Gr. Gr. §. 118. 3. nempe Ἅγιος, Ἀναγκαῖος,
 Βέβαιος, Βίαιος, Ἐρημος, Ἰδιος, Μάταιος, Μέσος, Νέος, et Στερ-
 ρός: quorum omnia sunt nunc duplicis nunc triplicis termina-
 tionis. Mox de voce γεραιφὰ dixi satis ad v. 662. Causa
 corruptelæ in propatulo cuivis esse debet. Nempe hic, ut
 supra, verba Præconis Chori verba intersecant. Quod ad
 sententiæ nexum, cf. Heracl. 59. et sqq. χῶρει τί μοχθεῖς ταῦτ';
 ἀνίστασθαί σε χρή—Οὐ δὴτ' ἐπεὶ μοι βωμὸς ἀρκέσει θεοῦ, Ἐλευ-
 θέρα τε γαῖ', ἐν ἧ βεβήκαμεν.

862. Erui εβοα τε πολλα θροεις δε ματαια ε βια βια τε πολλα
 φρονδα βαται. Sæpe permutantur θ et φ, necnon μ et β.

864. βαθ' αμα πριν κακα παθειν vix distant a βαθυμητρο κακα
 παθων: et sane He. voluit πριν—παθεῖν. Mox Pa. οὐλομέναις.

868. Ita R. A. δ' ἄλλωντον.

869. Hinc intellige gl. Hesych. Σαρπηδὼν ἀκτὴ· ἀντὶ τοῦ
 Σαρπηδονία· τόπος δὲ οὗτος Θράκης αἰεὶ κλύδωνας ἔχων καὶ κυμα-
 τιζόμενος. Unde patet egregiam esse meam conjecturam Εὐ-
 ρυκλύδωνος vice εὐρυχωρείας in M. quod in εὐρείαις mutant
 A. R. Unde Lobeck, ad Ajac. 614. ἀραιαίς: quasi ventus levis

esset navi exitio. Seidler vero in Dochn. p. 45. conjicit εἰρῆς
 cu putris. At putida est emendatio. Meum Εἰρηνκλύδωνος
 iterum excidit in Act. Apost. XXVIII. 14. restitutum optime
 a Toupio II. p. 289. confirmante Ms. Petaviano. Perquam
 opportune Toupius citat Etymol. V. Τυφών.—Τυφὼν γάρ
 ἔστιν ἡ τοῦ ἀνέμου σφόδρα πνῆξ, ὃς καὶ Εὐρυκλῦδων καλεῖται.
 Legi quidem poterat Εἰρηνχάριας: at longe præstat Εὐρυκλέ-
 δης. Mox A. R. εἰν αὔραις.

872. Hesych. Ἰύζει κρηνγάζει βοᾷ φωνεῖ. Lege Ἰνζει
 κρηνγάζει, βόα, φώνει.

873. V. γὰρ βᾶριν οὐχ ὑπερβορῇ. At sententia postulat δὲ
 et lingua ὑπερβορεῖς.

874. A. Ἰύζει καὶ βοᾷ πικρότερ' ἀχέων οἰζύος ὄνομ' ἔχων. At
 R. omittit οἰζύος ὄνομ' ἔχων. Rectius omisisset Ἰνζει: id enim
 huc irrepsit e v. 872. ideoque a Burneio deletur. Mox ἀχέων
 et ἔχων sunt corruptelæ vocis χεῦσον, et ὄνομ' But. probe in
 νόμον emendat. Alibi corrumpitur νόμος. Nempe in Stesichori
 fragmento apud Strabon. VIII. p. 347. D. = 505. Ox. Ἀγε
 Μοῦσα λιγεῖ ἄρξον ἀειδᾶς, Ἐράτω, νόμους Σαμίων περὶ παίδων
 ἐράτων φθεγγομένα λύρα emendat Heynius νόμους pro ὕμνους,
 metro probante, quod nescire videtur Bl. in Mus. Crit. No. VI.
 p. 267. Perperam ὕμνον pro νόμον e Prom. 591. citat F. Ur-
 sijn, ad Virgil. Ecl. III. 25. Et sane χεῦσον νόμον plane con-
 venit cum illo Aristophanico in Av. 210. χεῦσον δὲ νόμους.
 Aliis fortasse placebit πικρότερ', ἀχρησὼν οἰζύος νόμον.

875. et sqq. Ita A. exhibet omnia corruptissima.

¹ οἱ οἱ οἱ οἱ λύμασις ὑπρογασὺν ² λάσκει

³ περιχοιμπτὰ βρονάζεις ὅς ἐρωτᾶς ὁ μέγας

γεῖλος ὑβρίζοντα σε ἀποτρέψει,

ἐναιστον ὕβριν

At R. οἱ οἱ οἱ οἱ οἱ. 2. λάσκοι. M. Ph. ὑλάσκει, et cum R. 3.

περιχαμπτά. T. vero, ἡ πρὸ γᾶς ἡλάσκει περιχομπτά—ἀποτρέψειεν αἷστον. Inde erui οἱ οἱ οἱ οἱ ολλυμαι· τίς δ' ἐπαρωγὸς ἀλκα; περικομπτα βρναζεις· ἐριώλαις δ' ο μέγας νεῖλος υβριζόντ' ἀποτρέψει σε καὶ βαρὶν αἷστον. Ubi ἐπαρωγὸς ἀλκά plane convenit cum Euripideo Hec. 166. ἡ δαίμων ἐστ' ἐπαρωγός: neque omitti debent verba, ni fallor, ipsius Æschyli apud Aristoph. Ran. 1265. ἰὴ κόπον οὐ πελάθει τις ἀρωγά. Certe Æschylus amat κόπος et composita. Vid. Bl. ad S. c. Th. 387. qui tamen nullo jure ὑπέροκμος proscindit. Utraque etenim vox et ὑπέροκμος et ὑπέροκμος est proba. Quod ad sententiam τίς δ' ἐπαρωγὸς ἀλκά, cf. Œd. C. 828. καὶ φύγω, ποῖαν λάβω θεῶν ἀρξιν ἢ βροτῶν; necnon Hipp. 675. τίς ἂν θεῶν—ἀρωγὸς—φανείη; et Rhes. 638. ἀρωγὸς ἐν κόποις παρασταεῖν.

877. Hesych. Βρναζειν γαυριᾶν, ἡδεσθαι. Ubi citatur Aristoph. Eq. 599. ἀνεβρναξαν.

878. Vice ἐριώτας dedi ἐριώλαις. Sæpe τ et λ permutantur. Vid. Pierson. ad Mær. p. 254. Vox ἐριώλας olim fuit in ἐριώλας corrupta in Apoll. Rh. I. 1132. ut didici e notis Alberti ad Hesych. Ἐριώλαι· ἀνέμων συστροφαί.

880. Loco ὑβριν reposui βᾶριν. Præco modo dixerat βᾶριν οὐχ ὑπερβορεῖς. Hinc lusus. Similiter ad Præconis verba οὐλομέναισι παλάμαις spectant verba Chori ὄλοιο δυσπαλάμους. Cf. et 851. λείψ' ἔδρανα, et 852. λείπέ με, necnon μάρπτους in 815., et μάρπτοι in 818.

881. Schol. τὴν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐλίσσομένην, ὅ ἐστιν ἀμφιέλισσαν. Unde alii eruunt ἀμφίστροφον. Cf. Cycl. 15. ἀμφῆρες δόρυ.

882. Ita R. At Ph. P. A. ὄρον. Mox T. τῆς Ph. R. τῆς.

883. V. οὔτοι πλόκαμον οὐ δαμάζεται. Ipse dedi οὐ τον, et Pa. legit οὐδάμ' ἄζεται.

884, 5. Corrupta ita exhibet A.

οἱ δὲ πάτερ ¹βροτόσσα ²ροσάται ³μαλδαάγει.

R. 1. βρότειος. 2. πρὸς ἄρας. 3. μάλδαγει (sic.) At Eustathius, indicatus a St., ad Od. A. p. 1422, 19=63, 10. ἀπὸ δὲ τοῦ ἁρῶ καὶ ἄρος τὸ ὄφελος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἰκέτσει, βρότειος ἄρος ἄρα ἦτοι τὸ εὖ τῶν βροτῶν καὶ τὸ ὄφελος αὐτῇ ἐστίν. Bene sit Episcopo, qui servarit lectionem vero proximam : inde enim erui βροτόεσσ' Ἄρεος ἄρα : mox cum He. dedi ἄλαδ' ἄγει μ'. Vocem βροτόεις, quæ iterum ex Æschyleis excidit, restitui in *Classical Journal* No. xxx. p. 290. fragmento apud Schol. in Lysistr. 1259. legendo Ἄφρὸς δὲ βροτόεις ἐφ' ὅνῃ κατὰ στόμα.

886. Non dixerim me satis bene hæc intelligere ; licet simile quid habeat Callias Κύκλωψιν apud Suid. v. Ἀράχνη—Ἀραχνικὸς ὥσπερ τὴν ὁδὸν προφορονόμενα. Unde hic prætulero ἄγει μ' ἀραχνικῶς βάδην ὄναρ ἀνὴρ μ' ἄγει : ita enim edidi ope variae lectionis μέγαν, quam pro μέλαν præbet G. Fortasse voluit Poeta indicare vestem laceram puellarum esse similem filo araneæ, de lacuare pendentia.

888. V. hic inseruntur verba, de quibus dixi ad v, 827.

891. Deest initium antistrophæ.

892. M. A. μαι μαι πέλας. R. μαιμᾶ. Huc retulit St. gl. Hesych. Μαιμᾶ ἐνθουσιᾶ, καὶ ὀξέως ὀρμᾶ ἢ ὀρέγεται. Mox A. δίκον ὅφιν ἐχιδνα δ' ὥς με τί παρ' ἐν, δακοσάχ' ὀτοτοτοτοί. R. δίκους — ἐνδακοῦσαχ=(sic). Ipse voces transposui, et ἴδε inserui, necnon πόδ' et μέτεις e Sch. recepi.

897. V. λάκεις χιτῶνος. Id nequeo intelligere. Reposui λακίδα χιτῶνος, memor Euripidei πέπλων λακίσματα Tro. 497. necnon Æschylei ὑφασμάτων λακίδες Cho. 27. et Pers. 124. ἐν πέπλοις — λάκεις. Hic vero ἔργον οὐ κατοικτιεῖ plane convenit cum Ὀλκῇ — οὐδάμ' ἄζεται in v, 883.

899. Ita St. V. πρόμοι: quis vox est nñññ.

900, 1. et 902, 3. "Hæc disticha vulgò sedes inter se permutarunt, quod cuius apparere censeo consideranti verbo ἀκας Præconem irridere invocatum a puellis ἀνακρα." Ita Bo. et simile quid Bat. annotavit.

900. Ita Pierson ad Mær. p. 134. V. ἀποσπάσας.

901. Ita Sch. feliciter. Confirmat Porson in Advers. p. 161. ex Ia. P. 256. Ὡς ἐφατ' ὁδὸν δ' ἀκούσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας. Eurip. Orest. 1544. Ὅδὺ γὰρ βοῆς ἀκούσαν Ἀργεῖος. Soph. El. 30. Ὅξεϊαν ἀκοήν. Apoll. Rh. III. 253. ὁδὺ δ' ἀκούσε Χαλκιδίῃ. Plato de Rep. III. p. 404. A. H. St. ὁδὺ ὁρᾷν καὶ ἀκούειν: de Legg. II. p. 661. A. ὁδὺ ὁρᾷν καὶ ἀκούειν: Schol. ad Soph. Œd. T. 787=796. πρὸς τὸ ὁδὺ μὲν ἀκούσαντα: Plutarch. II. p. 766. C. ὁ Ἔρως ὁδὺς ὑπακούει ἐρασταῖς: Teles Stobæi XXXVIII. p. 231, 24. ὁδὺ ὁρᾷν καὶ ὁδὺ ἀκούειν: Dio Chrys. VIII. p. 136. ὁδὺ βλέπων, ὁδὺ ἀκούων: Themist. II. p. 32. C. οὐδὲ πρὸς μόνους τοὺς ὁδὺτερον ἀκούοντας. His addit Bl. in *Edinburgh Rev.* No. XXX. p. 320. Thucyd. II. 11. τὰ παραγγελλόμενα ὁδὺς δεχόμενοι, et 89. τὰ παραγγελλόμενα ὁδὺς δέχεσθε: et ipse addo Plutarch. II. p. 454. B. ὁδὺς δεχόμενον. Hanc tamen emendationem Federille, qui libellum satis amplum et prorsus ineptum de uno Æschylei Agamemnonis Epodo scripsit, pro commento explodit in *Observat. Crit.* p. 29. interque lucem cæcus, accinit, more vatis, editoribus posteris suum Ἐπεὶ οὐκ ἀκούειν ἄξουσ' ἐμῶν λόγων. Hic M. ἐπεὶ οὐκαυῶ ξῆν. P. ἐπεὶ οὐκ ἀκού ξῆν. A. ἐπεὶ οὐκ ἀκού ξῆν. R. ἐπεὶ οὐκ ἀκούεις συ. Neque profecto hic locus est unicus ubi ὁδὺς corrumpitur. Nempe in Soph. Antig. 1248. vulgatur ἐς πόλιν γόους Οὐκ ἀξιόσειν: ubi quantoctyus repone γόον Οὐκ ὁδὺν ἥσειν. De formula γόον ἥσειν dixi ad v. supr. 823. Excidit quoque ὁδὺ ex Eurip.

Heracl. 496., ubi hodie exstat Εἰ μὴ τι τούτων ἐξαμνησόμεν : verum ibi scripsit Tragicus ὅτ' ἀμνησόμεν.

905. M. A. θάρσει τοῦ χερεῖρ' ἀναρχίαν. R. ὄψεσθε βασι-
 θαρσεῖρ' : *quasi βασιλεὺς*, inquit But., *hic loqui incipiat*.

902. Ita M. R. at P. A. διωλόμεσθα ἐπ'.

906. V. ἐκ ποίου. Nescio quis in *Classical Journal* No. VII. p. 159. ita : "Ποίου in metrum occurrit. Vide quæ notavit doctissimus Gaisfordius ad Hephæst. p. 216. Præcessit ποιεῖς, qui forsitan erroris fons. Legendum *τίνος*." Hinc suum, ut solet, furatur Blomfieldus in *Edinburgh Rev.* No. XXXVIII. p. 501. ubi conjecturam Butleri in Agam. 1265, Πάσαι ποῖον τὸ πῦρ ἐπέρχεται δέ μοι, ita deridet Censor iste candidi pectoris, et virtutis fama celeberrimus : "*We believe Dr. B. will not produce any instance from the three Tragedians, in which the first syllable of ποῖος is made short*:" et in nota ad imam paginam subdit, "Suppl. 908. Οὗτος τί ποιεῖς ; ἐκ ποίου φρονήματος — *It is manifest that we should read ἐκ τινὸς φρονήματος. The confusion was occasioned by the preceding ποιεῖς*." Atqui, Blomfielde, probe facis, qui, dum pravas etiam emendationunculas aliorum surripis, ita surripias, ut eæ in pejus mutatæ pro tuis genuinis venditari possint ; alioqui non scripsisses ἐκ τινὸς, verum ἐκ *τίνος*. Ipse vero edidi ΚΑΠΟ ΤΟΥ, quod prope ad ΕΚ ΠΟΙΟΥ accedit.

908. et sqq. Versus ita prave dispositos exhibet V. Κάρβαρος — Καὶ πόλλ' — Τί δ' ἡμπλάκηται — Ἐένος μὲν —

908. Opportune citat St. Œd. C. 911. "Ἄγεῖς θ', ὦ χρήζεις, καὶ παρίστασαι βίῃ, Καὶ μοι πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ ἔδοξας εἶναι, καὶ μ' ἴσον τῷ μηδένι. De formula interrogandi ἄλλ' ἢ alicubi Bergler ad Aristophanem ; sed locum non in promptu habeo. Aliter Lex. Bekker. p. 376.

910. Ita R. At A. ἀρθωσα. Ph. ἀρθωσα.

912. A. R. κάρβανος δ' ὦν. T. δ' omittit. Mox A. ἐγγχλαιοι.
R. ἐγγχλαιοι.

913. Ita Valck. ad Phœn. 712. ubi multa de ἔχω cum participiis juncto. V. ἐγώ. Unde legi potest ἄγω, collatis Œd. 833. ὦ ξέν' οὐ δίκαια δρᾷς. Δίκαια. Πῶς δίκαια; Τοὺς ἐμὸνς ἄγω: et Heracl. 138. πολλὰ δ' ἤλθον, ὦ ξένη, Δίκαια μαστῆρ δρᾷν — τε καὶ λέγειν ἔχω, Ἀργεῖος ὦν γὰρ ἄστος Ἀργείους, ἄγων Ἐκ τῆσδε, μάρψας δραπέτας ἄστους ἔχω. Ita enim locum illum emendare debui in *Classical Journal* No. xvi. p. 394.

914. Ita S. At A. R. πρὸς ξένοισ. T. προσξένοισ. Mox V. μαστηρίῳ. At sensus postulat μαστηρίων. Vox μαστῆρ exstat in Bacch. 983. Trach. 735. Œd. C. 456. Πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ Μαστῆρα. His locis addit Valckenaer apud Koppiers. *Observ. Philolog.* p. 124. et Lycophr. 1023. et in Schol. ad Act. Apost. ix. 36. p. 456. Eratostheni restituit μαστῆρας vice μνηστῆρας, advocato Hesychi. Μαστῆρες ζητοῦντες, ἐρευνῶντες: allegatque Bergler. ad Alciphron. p. 44. Ipse vero adjiciam et Carcini Fragment. apud Grotii *Excerpt.* p. 1003. Id unde desumptum sit nescio. Est tamen elegantissimum, et, quamvis cum Æschyleis nihil commune habeat, hic describam e libro fortasse non ubivis obvio. Λέγουσι Δήμητρος ποτ' ἄρρητον κόρην Πλούτωνα κρυφίοις ἀρκάσαι βουλευμασι, Δοῦναι τε γάλας εἰς μελαμψαεῖς μυχοὺς, Πόθῳ δέ μητέρ' ἠφανισμένης κόρης Μαστῆρ' ἐπελθεῖν πᾶσαν ἐν κύκλῳ χθόνα, Καὶ τὴν μὲν Αἰτναίοισι Σικελίαν πάγοις Πυρὸς γέμονσαν ρεύμασιν δυνσεμβόλοις Πᾶσαν στενάξαι, πένθεσιν δέ παρθένῳ Σίτων ἁμοιρον διοτρεφὲς φθίνειν γένος, Ὅθεν θεὰς τιμῶσιν εἰς τὰ νῦν ἔτι. Paulo ante reposui Πόλοισ τὰδ' εἰπὼν vice κοίλοισιν εἰπὼν; ubi nomen subjectum manifesto deest.

916. V. Θεοῖσιν εἰπὼν. Inq. Θεοῖσι παῖθων. At meum Θεὸς ἐμῶν extra omnem controversiam ponitur a Soph. Phil. 452. Τὰ θεῖ, ἐπαίνων τοὺς θεοὺς, ἐρῶ κακῶς: et magis appositum ibid. 990. et seqq. Ζεὺς ἄρ' ἐν εἰδῇ, Ζεὺς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν, Ζεὺς ᾧ δέδοκται ταῦθ'. ἔκπερ' ὃ' ἐγώ: quibus ore Ulyssae diotis respondet Philoctetes, Ὡ μῖσος ὃ' ἂν νάχ' ἐδρίκαυς λείπει Θεὸς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεὺς τίθης. Unde emenda Ed. C. 277. legendo Καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἰσα τοὺς θεοὺς Μοῖρᾳ ποιεῖσθε μηδένας γ': vice μηδαμῶς. Emenda quoque Soph. Aj. 1129. legenda Μὴ μὴ σὺ τίμα θεοὺς, θεοῖς σεσωσμένος, vice Μὴ νῦν ἀτίμα θεοὺς, θεοῖς σεσωσμένος: quæ non potuit expedire Elmsleus in Mus. Crit. No. iv. p. 481. De formula μὴ μὴ dixi ad v. 286. Mox A, ubi raro: subscribitur, ἀέβη. R. ἀέβη. Dedi ἀέβη, Attice.

917. V. σεβίζομαι. Verbum est nauci. Mox A, σέβης ἐξέω. R. κλέω.

919. V. εἰ τις. At nihil magnum locutus est is, qui dixerit ἀγομ' ἂν, εἰ τις — μὴ ἐξαίρησεται. Præconi fastuose se gerenti unice convenit οὔτις — μὴ ἐξαίρησεται: quod præcepit neacio quis ad marg. edit. Pauw. olim penes Askewium, teste But.

920. Ita Ro. Vero prope M. οἶδ' ἐν. A. οἶδ' μ' ἄρη. Opportune St. citat Heracl. 271. Κλέων ἄρ' ἄψι τῶνδε κοῆς ἐς ἀμβολάς. Addo Phot. Οὐκ εἰς μακρὰν ταχέως: cf. Vesp. 452. οὐκέτ' εἰς μακρὰν. Hinc erue versum apud Schol. ad Aristoph. Eq. 330. Πάρεσεν οὔτος πλησίον, κοῦδ' εἰς μακρὰν. Neque, quod ad versus initium, amittit St. Andr. 758. τίς ἑμῶν ἄψεται; κλέων ἄρα Ψάσει.

920. Ita R. A. ἐβουκόλυρον. Βουκόλεῖν est proprie moxa pastoris bouea carmine mulcere: deinde transfertur ad doloris lenimen, aut curam rei cuiuslibet. Dup sunt fragmenta Babrii

apud Suid. v. Βουκόλημα· Χάπως ἔχοι τι βουκόλημα τῆς λύπης, Ἐνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων. et v. Αἰώρα — Παρηλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην: ubi lege Ἀπῆλθεν. Respicitur ad fabulam de Vulpe et Uva, cujus versiculus est ille, et monuit Tyrwhittus p. 36. apud Etymol. v. Ὀμφαξ. — Βάβριος. Ὀμφαξ ὁ μὴ (lege ὅδ', οὐ) πέπειρος βότρυς, ὡς ῥῆμν. Eandem fabulam respexit Theocrit. v. 109. hinc corrigendus, Μὴ μὲν λωβάσησθε τὰς ἀμπέλους· ἐντὶ γὰρ ἄβαι: lege ὡμαί.

922. Ita R. A. ἐμοῦ. Mox V. οὐ γὰρ. At versus ille verba Pelasgi continet, Ægypto per nuncium dicenda. Id patet ex illo λέγων τάδε. Vid. ad v. 431.

923. Ita T. At εἰδὼς P. A. R.

924. et sqq. Iterum versus male dispositos in ordinem redegi. V. Οὐ γὰρ ξενοῦμαι — Λέγους — Ἀβουκόλητον — Ἀλλ' ὥς — Καὶ γὰρ —

925. Confer Heracl. 251. Σὺ δ' Ἀργος ἐλθὼν αὖ τὰδ' Εἰρύνοθεϊ φράσον.

926. Ita A. R. ἀπαγγέλειν.

927, 8. V. πῶς φῶ — Ἦκειν. Inc. πῶς βῶ — Ἦκω. Ipse reposui τίς φῶς — Ἐχεις. De formula ἔχεις ἀφαιρεθεὶς vid. ad v. 913. et redde φῶς vir. Quod ad duplicem interrogationem, cf. Heracl. 136. Ἐφ' οἷσι δ' ἦκω καὶ παρ' οὐ. Thucyd. i. 36. εἰπὼν ἐφ' ᾧ καὶ ὑφ' ᾧ διώκεται. Aristoph. Av. 408. τίνας ποθ' αἶδε καὶ πόθεν. Eq. 72. ποίαν ὁδὸν — καὶ πρὸς τίνα. Thesm. 593. Πρὸς ποῖον ἔργον ἢ (lege καὶ) τίνας γνώμης χάριν. Philoct. 222. Ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους πόρε. Herodot. i. 153. τίνας ἐόντες — καὶ κόσοι. Noununquam et de tribus interrogatur. Cf. Eurip. Suppl. 1053. τίς αὔρα; τίς στόλος; τίνας χάριν; Aristoph. Av. 404. τίνας πόρε καὶ πόθεν ἐμολον ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν. Plato Legg. ii. ὅθεν γε δὴ καὶ ὅπου καὶ ὅποτε:

quæ loca alii congresserunt aut non. Vid. Matthiæ Gr. Gr. 4. 467. et Person. ad Nub. 271. Hinc corrigas Hipp. 1166. Iph. T. 256. et El. 772. legendo I. Ποῦ καὶ διώλετ', εἰπά. τῇ τρώει, vice πῶς. II. τοῦ νιν εἴλετε Τρώει τε ποίω, vice πῶς τρώει ὁ ποίω. III. Ποίω τόπω δὲ καὶ τίνι ῥόθμω, vice τρώει. Nihil tautologa sunt ibi vulgata. Hæc loca mihi animo sunt obversata scribenti meæ in *Classical Journal* No. XVI. p. 394. ad Heracl. 123. Mox vulgo μ' abest.

928. Post h. v. vulgo exstat tetrastichon, quod ipse inserui post νέον in v. 940.

930. Egregia est emendatio Bothei vice ἴσθι γ' αὐτός. Prope accedit M. εἴσθι, et propius A. ἴσως συ αἰρός. Mox vulgo παύτας δ. At nihil habet hic δέ.

932. Ita B. A. κείθῃ: mox λόγος T. λέγους M. λόγους A. B.

933. VI. δημόφρακτος. Voluit fortasse δημόφραστος.

934. V. μήποτε' ἐκδοῦναι. Emendavi in *Classical Journal* No. XVI. p. 393. collato Med. 728. κοῦ σε μὴ μεθῶ τινι: sic enim Ms. pro tere.

935. Ita T. At M. A. R. τῶνδε φιλωται τοῦ.

936. St. "Huc trahi potest, quod leges et decreta clavis figebantur. Plaut. Trinumm. IV. 3. *Eæ scil. leges, miseræ etiam ad parietem sunt fixæ clavis ferreis.*" Hinc intelligitur Horatianum, *figit adamantinos Summis verticibus dura Nec- cessitas Clavos.*

937. Vid. Boissonad. ad Nicet. p. 17., et confer Plutarch. II. p. 780. C. ὁ νόμος—οὐκ ἐν βιβλίοις ἔξω γεγραμμένος οὐδέ τις ἐξέλοις..

938. A. οὐδ' ἐν τύχαις. B. οὐδ' ἐν πτυχαῖς. Hinc emende Iph. T. 727. legendo Δέλοισι μὲν αἰδ' ἐν διφθέραις πολέπτηχοι, ἑέναι, πάρευσιν. Ibi vulgatur αἰδε πολέπθοοι διαπτηχαι ἑένους

πείρουν. At πολέθουροι Musgr. ex Aristot. Rhetor. III. 6. Neutra lectio intelligi potest. Meum ἐν διφθέραις—πολύπταχοι sana ratio et Pollux x. 57. postulant. Iphigenia tabellam corio amicivit, ne, quod fieri posse ipsa suspicatur, v. 764. ἐν θαλάσῃ γραμμαὶ ἀφανισθῇ τάδε.

941. Iterum Bo. restituit Æschyli verba Ἰσθ' οὖν τάδ'. M. A. R. ἴσθι μὲν τάδ'. Mox vice ἤδη ipse reposui et δεῖ. Dein R. αἰρεῖσθαι. M. P. A. ἐρεῖσθε. Verum Porson, teste Bl. in *Edinburgh Rev.* No. xxx. p. 320., Ἥ'σται τάδ', ἥ δὲ πόλεμον αἰρεσθαι νέον.

942—945. Hoc tetrastichon vulgo exstat post v. 928. in loco plane non suo. Ibi A. ἔπω : et mox λαβή.

942. Citat Sch. Ennianum, *Non ex jure manu conserunt, sed magis ferro Rem repetunt* : cui simile, quid Hesiod. *Erg.* 35. διακρινόμεθα νεῖκος ἴθειρσι δίκησι.

943. Cum formula λύειν νεῖκος et similibus confer Ἀύσασαν ἔχθρὰν in Tro. 50. et ἔριν λύουσαν in Phœn. 81. necnon Theocrit. Id. xxii. 171. Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λύσαι : ubi Mss. ἐγχεα λούσαι : quod, me quidem iudice, longe præstat.

944. Verba Æschyli adumbrantur ad Homericā Ὡς κεν ἀναιμωτὶ γε διακρινθῇτε τάχιστα. Cf. et Heracl. 160. εἰς πάλην καθίσταται Δορὸς τὸ πρᾶγμα· μὴ γὰρ ὡς μεθήσομεν Δόξης ἀγῶνα τόνδ' ἄτερ Χαλυβδικοῦ.

945. V. βίον. At βίων Plutarch. II. p. 517. E. et II. p. 937. F. indicatus a Porson. ad Med. 139. Verum ipse non intelligo satis quid sibi velint ἀπολακτισμοὶ βίων. Reposuὶ δόμων, memor Horatiani *Injurioso ne pede prorsus* (id enim significat ἀπολακτίζειν) *Stantem columnam*. Error venit e δόμων et οἶκων et βίων permutatis. Quam facile οἶκων in βίων

deflecti possit, patet e v. 336. ubi P. δ' ἑδρακότας βίους. At δεδρακατασκίους: quam facile vero οἶκων et δόμων permutentur, liquet e Tro. 897., ubi, metro licet repugnante, Hl. πίμπρησα δόμους vice δ' οἴκους: et in Iph. T. 453. Ms. Vietor et liber Magianus δόμοις pro οἴκοις: necnon in Helen. 839. Mss. Paris. οἶκων vice δόμων exhibent. Sed maxime ad rem opportunus est locus Polybii III. 81. ἐνιοὶ δὲ διὰ τὴν πρὸς τὰς τῶν ἀφροδισίων ὁρμῆς καὶ ἐν τοῦτοῖς ἐκπληξιν οὐ μόνον πόλεις καὶ βίους ἀναστάτους πεποιήκασιν, emendatus in *Classical Journal* No. 1. p. 32. οἴκοις, collatis Euripideo Αἰρεῖ γὰρ ὄμματ' ἀνδρας, ἐξαιρεῖ πόλεις, Πίμπρησαι δ' οἴκους, et Sophocleo τοῦτο γὰρ πόλεις Πορθεῖ, τόδ' ἀνδρας ἐξανίστησιν δόμων: quibus addo Hippol. 486. πόλεις τ' εὐδαίμονας Δόμους τ' ἀπόλλυσ': Antig. 673. Αἴτη πόλεις τ' ὀλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους Οἴκους τίθειν: et Xenoph. Oeconom. I. 23. (αἱ ἐπιθυμίαι) αἰκισζόμεναι τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς οἴκους.

946. V. εἴη. At plane inepta debet haberi precatio ex ore Præconis magniloqui. Cf. Eurip. Suppl. 480. εἰ δὲ μὴ, πολλὺς κλύδων Ἡμῖν τε καὶ σοὶ ξυμμάχους τ' ἔσται δόρος: et magis apposite Hec. 877. Καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος.

949, 950. Distichon inserui, quod vulgo deest. Atqui verum secundum diserte Æschylo tribuit Etymol. V. Ἀγραμος: Eodem referri debet gl. Hesych. Διάγρασόν· διάστελλον. E quo Lexico præstantissimo erui verba, ni fallor, Æschyli latentia in gl. Διωρεῖ νεῖκος πόλεμον. Atqui scripsit Lexici Auctor Διωρεῖ νεῖκος πόλεμος οὐ λόγος. Ita enim versuum particulæ ibi exstant, expositione non subjecta. Vid. ad Hesych. Ερημία· ἀφῆλκτα δεῖλει οἰκτρα: ubi latent vestigia hemistichi Ἐρημία δ' ἄλση καὶ θεῶν ἀνάκτορα in Tro. 15. necnon Πάλλος ἐξεύξεν e Tro. 266. et Λωρεὺ τ' ἔρωτες e Tro. 447. deformatum in Λω-

τοκ. περιτογλῶντες. Adde et Ἡ Λακεδαιμονίων ε Τρο. 252.: neque omitti debet gl. Αἰγυπία εν πολλῇ, ὅπως καὶ τὰ ἐνέσθην φερ(ί)α: ubi respicitur ad Tro. 127. Αἰγύπτου πειθεσάν. Hic vero addidi οὐ λόγος, memor verborum Schol. ad Orast. 361. Λυγκὺς πείθει λόγος λῶσαι τὴν ἐχθρὰν: et Apoll. Rh. iv. 1910. Δηϊότητος ἀνευθεν ὑπέρβια νείκεα λῶσαι: quibus congecit loca plurima Valck. ad Phoen. 519., nempe Eurip. Suppl. 759. Φόνῃ καθαφεῖτ' οὐ λόγῳ τὰ πράγματα: Herodot. vii. 9. καταλαμβάνειν τὰς διαφορὰς παντὶ μᾶλλον ἢ μάχησι: et in Not. Mss. addit Thucyd. i. 140. βούλονται πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγῳ τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι: Philipp. in Epistol. apud Demosth. p. 94. §. 21. πότερον κάλλιον ἔστιν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι. Ipse vero subjungo Plutarch. de Iaid. et Osirid. ii. p. 356. B. ἐλάχιστα μὲν ὅπλων δεηθέντα, πειθοὶ δὲ τοὺς κλειστόντας καὶ λόγῳ—θελγομένους: et magis apposite Dionys. Halic. A. R. vi. p. 336. λόγῳ διαλύεσθαι τὰ νείκη.

952. Ita A. εὐεργῇ R. De κ et γ permutatis vid. ad 472. Mox Inc. κεκλεισμένην. M. κεκλημένην. A. R. κεκλιμένην.

953. Post h. v. alter ille notatur obelo, utpote spurius, manifesta subsequentis interpretatio. A. hic ἐπὶ pro ἔστι.

955. Ita T. ex emendatione. M. A. R. εὐθυμεῖν ἔστιν ἐν (Ph. εἰ) τυχύουση ναιεῖν δόμοις. Inde Bo. εἰ θυμός. Malim. Εἰ θυρὸς ὁμοτοιχοῦσιν ἐνναεῖν δόμοις, Ἐλαθ, μετ' ἄλλων: ubi syntaxis est Εἰ θυμός (ἔστιν) ἐνναεῖν δόμοις ὁμοτοιχοῦσιν μετ' ἄλλων, εἰ τοῦ. De sententiis ita interpositis vid. Ekmsl. ad Herack. 59. Quod ad verbum ὁμοτοιχοῦσιν, exstat ὁμότοιχος in Agam. 974. et, alio licet sensu, Διατοιχεῖν apud Hesych. Ita ὁμοτοιχοῦσιν—δόμοις opponitur μονοθρόνους ἑδρας in v. 957.: ita enim lego vice μονοθρόνους, quod intelligi nequit. Meum vero μονοθρόνους plane tueretur μονοικήτους ἑδρας in Lycopha.

960. quem citat St.; neque distat *λιπαροθρόνοισιν—ἐσχάραις* id. Eum. 806.

959. R. *πάρεσι* (A. *πάρεσι*) *λωτίσασθαι*. C. *λωτίσασθε*. Ipse quoque *Ἀγρεστα*. Cf. Isocrat. *Panegy.* p. 79. A. B. *ἔξεσται γὰρ—τοῖς μὲν ἀδεῶς τὰ σφῶν αὐτῶν καρποῦσθαι*.

960. Ita A. R. *αἰνολ*. De his confusis vid. Markl. ad Suppl. 355. Mox V. *ἀγαθοῖς*. Po. *ἀγαθοῖσι*. Dein R. *βρύους* A. *βρύος*.

965. V. *εὐθαρσῇ Δαναὸν πρόνοον καὶ βούλαρχον*. At interpolatoris sunt ista *Δαναὸν* et *πρόνοον*, hic appicta e v. 18. *Δαναὸς δὲ πατήρ καὶ βούλαρχος*: ubi tamen ipse edidi ope hujus loci *πατήρ ὢν καὶ πρόνοος*. Manifesto tautologum est *πρόνοον* propter illud *τοῦ προτέρα μήτις*.

968. Haud scio an alibi exstet *ἐπειπεῖν*. Reposui *ἐνίπτειν*. Hesych. *Ἐνίπτειν* *κακοῦν, ψέγειν, λοιδορεῖν*. Mox R. *ἀλοθρόοις*.

969. A. R. *εὐτυκτος*. T. *εὐτυχος*. At *εὐτυκος* Po. e Spanhem: ad Callim. H. in Pall. 3. Id intelligere nequeo. Reposui *εὐτροχος*. Vid. ad 989.

970. Parum mihi placet *εὐκλεία*. Malim *εὐκαλία*. Hesych. *Εὐκάλεια* *ἡσυχία*.

971. et sqq. V. *Βάξει λαῶν ἐν χώρῃ Τάσσεσθε φλαι δμῶδες, οὕτως ὧς ἐφ' ἐκάστη διεκλήρωσεν*. Hæc metro et sensui officiunt. Inde erui *βάξει λαοῦ βάσεσθε φλαι, 'ε δώματ' ἰδ' ὡς ἐφ' ἐκάστη διεκλήρωσεν χαίρων*. Hæc quidem sunt facilia intellectu. Etenim puellæ *metuentes popularis verbera lingua*, e scena exire, sine patre comite, nolebant. At Pelasgus metum omnem diluit, adventum Danaï prospiciens, cœtu servili et milite armato stipati. Apud Græcos raro fœmina per se sola foras exibat. Jure igitur Danaus, qui modo aberat, in scenam reversus, servos filiis sibique milites adducit. Id probe intelligitur e v. 980. Quod ad *Θεραποντίδα φερνήν*, confer Iph.

A. 46., ubi servus Clytemnestrae ita se fidelem Agamemnoni praeedicat, σὴ γάρ μ' ἀλόχῃ τότε Τυνδάρεως Πέμπειν φερνὴν — ἔννυμφόκομῃ γ' ἔδωκαίον. Ita enim lego vice πέμπειν — ἔννυμφόκομον τε δίκαιον. Unde emendabis et ibid. 860. legendo Τῆσδ' ἔτ' ὦν, καὶ παρθένον γ' ἦν, Τυνδάρεω δόντας πατρός: et μοι Ἥρόνῳ πάροθεν οἶκον: quas conjecturas unice tuetur Hom. Od. A. 736. Διὶ ἐμὸν, ὅν μοι ἔδωκε πατήρ ἐτι δεῦρὸ κούρου. Quod ad χαίρων, redde vultu hilari. Ita enim res hilares aut tristes vultu nuncii gestuque praesagiri solent. Loca in hanc rem sunt infinita. Maxime opportuna Sophoclea in Œd. T. 77. 'Αλλ' εἰς καλὸν σὺ τ' εἶπας, αἶδε τ' ἀπρίως Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι. Ὡς "ναὶ Ἀπολλών, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γε τῇ Σωτήρι βαίῃ, λαμπρὸς ὥσπερ ἄμμου. Πᾶλλ' εἰκάσαιμ' ἂν ἡδέ'. οὐ γὰρ ἂν κἄρα Πολυστεφῆς εἰδ' εἶπετ' ἂν ἐν κάρπον δάφνης. Ita enim legi debet ille locus, ubi vulgantur, sensu et syntaxi pariter pessumdati, 'Αλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδέει — εἶπετε παγκάρπον. In παγκάρπον — δάφνης Wakefieldus primus jure offendit. Verum hæc obiter in Edmlei gratiam Sophoclea denuo edituri. Ad χαίρων redeo. Hinc intelligas et corrigas Sophoclea in Œd. C. 319. Οὐκ ἐστὶν ἄλλη φαῖδρά γούν ἐκ' ἡμετέρων Σάλπει με προστείχουσα, σημαίνει δ' ὅτι — Ἐμῶν τὶ δ' ἐστὶ; Δῆλον Ἰσμήνης κἄρα. Ita enim verba interrupta unice tenori sententiæ convenient. Ineptè vulgò σημαίνει δ', ὅτι Μόνος τὸδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κἄρα. Atque ἐμῶν in tali loco commune aliquid habet cum El. 877. ubi Chrysothemidi dicenti, Πάρεσθ' Ὀρέστῃς ἡμῖν, respondet soror 'Αλλ' ἢ μέμνηας; Hic vero χαίρων, quod ad literas, etiam facile cum χαρῶι posse confundi patet e notis ad Tro. 1205., ubi ipse emendavi Βάβαια χαρεῖ, vice χαίρει, et allegavi Botheum similiter in Esch. 277. corrigentem χάρας in χαίρονσ'; et potui allegare Wakefieldi scripturam

χαίρων pro χαρῶν in Ion. 174., et simul emendare fragmentum Astydamantis apud Athen. x. p. 411. A. legendo 'Αλλ' ὥσπερ δέλπου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν Τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τοῖς σοφοῖς, 'Ἦν', δ ποιῇ τις, τοῦτο λαβὼν καὶ φαγὼν, ὥσπερ πλέως 'Ὀν, χωρῇ, καὶ σκευασία μὴ μὲ ἢ τῆς μουσικῆς. Hinc enim hausit Horatius suum *Cedat uti conviva satur, vel e Lucretiano Cur non ut plenus vitæ conviva recedis?* Inepte vulgatur 'Ἦνα πῆ τις — ὥσπερ πίων ᾧ χαίρει.

974. Ita R. A. θεραπεύοντι διαφερόντην.

977, 8, 9. A. σωτήρες οὐ διχορρόπως Καὶ μὲν τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἔκτενεῖς Φίλους πικρῶς ἤκουσας ἅτα νεψίους. R. διχορρόπως, et mox, omisso μὲν, φίλον ἤκουσαν αὐτανεψίους. M. vero φίλου, suprascripto ὦν. Inde erui σωτήρος — Εὖ πρὸς τὰ μοι πραχθέντα πᾶς ἔτεινεν οὗς Φίλον, πικρὸς δ' ἤκουσεν αὐτανεψίους. Certe manifesto patet aliquid opponi debere vocibus πικρῶς ἤκουσαν. At nihil aliud opponi potest quam ἔτεινεν οὗς φίλον. De οὗς sæpe depravato dixi ad Tro. 456. emendato ibi Eum. 118: Φίλον οὗς ἀραῖς ἐστ' οὐκ ἐμαῖς προσέκτορος, necnon in Appendixe corrigitur Iph. A. 1189. legendo 'Ἦρ' ἄρ' ἀσυνέτους τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ' ἂν, Εἰ τοῖσιν αὐθένταις τις εὖφρον οὗς νέμοι.

980. Ita Inc. A. ἐμοῦ. R. ἐμούς. Mox A. τοῦδε. R. τοῦδε.

982. M. A. R. Καὶ μήτ' ἀέλπτως δόρυ ἀνημέρῳ θανὼν Λάθοιμι. Inde Porsonus, teste Bl. in *Edinburgh Rev.* No. xxx. p. 320. eruit δορικανεῖ μόρῳ. Recte μόρῳ. At δορικανεῖ vix, et ne vix quidem, poterat intelligi cum θανὼν Λάθοιμι junctum. Jacobs. Animadvers. ad Athenæum p. 25. δορὶ θανὼν ἀνημέρῳ probante Lobeckio ad Ajac. 801. Ipse vero reposui Καὶ μήτε δουρὶληπτος αὐθέντῃ μόρῳ Θάνοιμι. Huc respexit Hesych. Αὐθέντῃ: αὐτεκτισπᾶσθῳ. Cornige αὐθέντῃ. Exstat quoque

αἰθέριαις θανάτοις in Agam. 1582. et αἰθέριη φόνος in Herc. F. 839. Cf. et αὐτορέγμονος πότμον in Æschyli Fragm. Inc. 128. Mortem sibi consciscere meditabatur Danaus, modo fuerit δουρίληπτος: et, facinore patrato, piaculum erat futurum Pelasgis. Similiter apud Etymol. v. Αἰώρα p. 42. λέγεται—Ἡρώ γόνην—ἐλθεῖν Ἀθήναζε κατηγορήσασαν Ὀρέστον, ἀπολυθέντος δὲ, ἀναρτήσασαν ἐαυτὴν προστρόπαιον τοῖς Ἀθηναίοις γενέσθαι. De μόρῃ sæpe depravato vid. ad Herc. F. 1021., ubi egregie Tyrwhittus ιδιογενεὶ μόρῃ vice διογενεὶ κόρῃ. In Nostri Κρήσεως exstabat Πισσοκωνήτῃ μόρῃ testibus Hesychio et Photio, πεκνόν Suid. Πυραύστον μόρου pro Æschyleo citat.

983. A. αἰεὶ ζῶν. Conjunctim αἰεζῶν R. At Bo. αἰεζών: et sic Elmsleus in *Edinburgh Rev.* No. xxxvii. p. 75. Oppor-
tune Lex. Bekker. p. 347. Ἀεζών πένθος ἔρεῖς, ὡς Σοφοκλῆς αἰεζών ἔλκος: ubi manifesto legi debet αἰεζών ἔλκος: et sane apud Æschylum prætulerim ἔλκος: etenim Sophocleus, quem respexit Lexicographus, locus est in El. 784. ἥδε γὰρ μείζων βλάβη Εὐνοῖκος ἦν μοι: ubi malim ἥδ' αἰεζῶς γὰρ βλάβη: et enim opponitur Electra, noxa semper-vivens, mortuo Oresti, non amplius pro noxa habendo. Atqui probum esse potuit αἰεζών ἔλκος. Teste etenim eodem Lexico ibidem Σοφοκλῆς τὴν εὐθείαν εἶπεν αἰεζῶς γενεά· ἀπὸ δὲ τῆς ζωῆς δισσυλλάβου εὐθείας φιλόζωος εἶπεν, ἥς ἡ γενικὴ ζωῆς, ἦν Αἰσχύλος κατὰ σύνθεσιν προάγει, εἰπὼν Καὶ γεύομαι πως τῆς αἰεζῶν πύας. Neque quod ad sententiam distant Ἀθάνατον ἄλγος in Hel. 993., neque τὴν ὄργην—Ἀθάνατον in Eurip. Philoct. Fr. 10. neque ἀφθίτους γνώμας in Soph. Μυσοῖς.

984. V. εὐπρυμνή. Vox est nihili. Olim in vulgus edidi conjecturam ἐν πρύμνῃ: et sic VI. collato Platon. Rep. viii. p. 560, B. τὴν τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν; allegatoque Gatakero M. Ant. viii. 48. p. 256. D.

985. Ita Ph. A. R. at T. σέβεσθε. Mox A. τιμωτέρα ἐμῷ.
R. τιμωτέραν. Dedi νόμον. Redde, *maiorē lege*.

986. A. καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε. VI. καὶ ταῦτά γ' ἐγγράψ-
ετε: collato Prom. 788. Ἦν ἐγγράφον σὺ μνήμοσιν δέλτοις
φρενῶν. Ipse addo v. supr. 987. ἐν πίναξιν ἐστὶν ἐγγεγραμμένα:
Iph. T. 760. καγγεγραμμέν' ἐν δέλτον πτυχαῖς: Soph. Trach.
157. δέλτον ἐγγεγραμμένην. Ipse edidi νῦ' γγράψεσθε. Vid.
v. 168. Mox A. γεγραμμένους. R. γεγραμμένοις.

989. V. εὐτυχον. Dedi εὐτροχον. Exstat γλώσσαν εὐτροχ-
ον in Bacch. 264. et exstare debet in Aristoph. Eq. 643.,
ubi hodie γλώσσαν εὐπορον δόρε. Similiter Lex. Bekker. p. 35.
Δρομική γλώσσα· ἡ διατρέχουσα πανταχοῦ καὶ διαγγέλλουσα,
ἐπὶ τῶν ῥαδίως καὶ πανταχόσε κατηγορούντων ἢ τούναντιον εὖ
φημούντων. Legi tamen potest in Comico εὐροον, advocatō
Lex. Bekker. p. 347. Ἀείνως γλώττα—Γλώτταν τε σοὶ δίδωμι
ἐν δῆμῳ φορεῖν ἀείνων, Ἡ πάντα νικᾷ Κλέωνα καὶ λόγον
λεγόντα: ita enim legere soleo. Cf. Eurip. Hipp. Velat Fr. ix.
Νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τάληθέστατα Κλέπτοισι: ita enim Cle-
mens. Atqui non garrula lingua, verum facunda veritatem
decipit. Rectius igitur quodammodo Stobæus εὐρύθμοισι.
Sed vera lectio, ut monui in *Classical Journal* No. xi. p. 81.
est Εὐθρόοισι εὐήχοις: quam inde hausit Hesychius. Por-
son, teste Monkio ad Hipp. 643., voluit εὐτρόχοισι, collato
Plutarch. in Pericl. i. p. 155. C.

990. V. μύσαγμά πως. Dedi ἔπος. Construe τό τ' ἔπος
εὐπερές εἰπεῖν μύσαγμα. Hic G. εὐπερές.

991. V. ἔμε. At postulatur nomen, quod possit ad Danaï-
das quoque referri. Dedi igitur γένος. Exstat καταισχύνειν
γένος in Bacch. 265. Orest. 1154. Aristoph. Av. 1451. ed.
Kust. necnon αἰσχύνει γένος in Tyrtaei Fragm. i. 9.

992. V. ἐπίστρεπτον. Id intelligi nequit. Sensus postulat ἐπίστρεκτον. St. citat Cho. 348. Τέκνων τε κελεύθοις ἐπίστρεπτον αἰῶνα κτίσας : verum ibi lego ἐπίστρεκτον.

993. et sqq. In A. ita quinque versus pessime habiti sunt :

ἴτρειν δ' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς.

Θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοὶ τιμὴν.

καὶ κνώδαλα πτεροῦντα καὶ ² παιδοτριβῇ,

³ καρπώματι στάζοντα ⁴ κηρύσει κύπρις.

νάλωρα κωλύουσαν θ' ὥς μένειν ἔρω.

R. 1. τέρηγ. 2. πεδοσφιβῇ. 3. καρπώματα. 4. κηρύσει. At M. τέρη : ubi Salvin. " F. τέρειν' ὀπώρα : " et sic Po. Mox M. μένην, superscripto εἰν. Inter conjecturas præstat Inc. καρπώματ' ἀκμάζοντα. Scal. χάλωρα (i. e. καὶ ἔλωρα). Inc. demique ἔρωι.

993. Ipse ΚΑΛΟΝ ΔΙΔΟΥΣΙΑΝ erui e ΚΩΛΟΥΣΙΑΝ. De voce ἔλωρ alibi depravata vid. ad v. 790. Mox οἷς ἐμην ἐρῶ vix distant ab οἷς μένην ἐρῶ. De verbo ἐμην alibi depravato dixi ad Tro. 376. et emendavi, ni fallor, egregie Iph. A. 392. legendo Κόπρις ἐμηνέ νιν θέας : quæ conjectura mirum in modum concinit cum Epigrammate apud Suid. v. " Αἰδης — ἡ καὶ σὴν Κόπρις ἐμηνε φρένα. Vere igitur cecinit Poeta Incertus apud Platon. Phædr. p. 241. D. Ὡς λόκοι ἄρνα φιλοῦσ', ὥς πᾶσι φιλοῦσιν ἐρασάτ. Syntaxis est Attice δαδούσαν οἷς ἐμηνε pro διδούσαν ἐκείνοις, οὗς ἐμηνε.

994. St. " Hunc Æschyli locum in mente habuit incertus Auctor poematii, quod inscribitur, Ærumnæ Cereris : — *intactæ dura est custodia pubis, Nec patitur formosa moras.*" Ubi mentio custodis mihi in memoriam revocat verba, opinor, Sophoclea apud Plutarch. II. p. 752. A. Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότης. Neque hoc mirum. Sæpe etenim flos juventutis

muliebris cuti. uva comparatur. Opportune citat St. Pindari- cum Isthm. II. 8. Ἀφροδίτας μνάστειραν ὀπώραν. Ipse addo illud apud Athen. XIII. p. 608. F. Πολλὴν ὀπώραν Κύπριδος εἰσορᾶν παρῆν : quocum confer Longi III. p. 97. τοῦτο τὸ μῆλον —οὐκ ἔμελλον—καταλιπεῖν—ἵνα πέσῃ χάμαι, καὶ ἡ ποίμνιον αὐτὸ πατήσῃ νεμόμενον ἢ ἔρκετον φαρμάκῃ συνόμενον ἢ χρόνος δαπανήσῃ κείμενον.

995. Cf. Stratonis Epigr. XXVII. Ὡς περ σῦκα πέτραισιν ἐπ' ἀκρολόφοισι πέπειρ', ἃ Ἐσθουσιν γῦπες, Δίφιλε, καὶ κοράκες. Ubi Jacobs. "Ductum hoc ex ῥήσει Diogeni tributæ apud Stob. XC. p. 506. 1. τοὺς δὲ πολλοὺς τῶν πλουσίων, ὁμοίους τοῖς ἐπὶ τῶν δυσβάτων καὶ ἀποκρήμων φυομένοις δένδροις καὶ ἀμπέλαις τὸν τε γὰρ τοῦτον καρπὸν ἀνθρώπους μὴ λαμβάνεον, κόρακες δὲ καὶ παραπλήσια τούτων ζῶα καταναλίσκειν. Minus plene eadem proferantur XV. p. 152, 42., ubi κόρακες καὶ ἰκτῖνοι junguntur: κόρακες καὶ γῦπες in eodem dicto apud Diog. Laert. VI. 60.: κόρακες καὶ κολοιοὶ apud Galen. in Adhort. ad Liter. Stud. §. VI. Primum ejus ῥήσεως vestigium est inter Archiloea apud Athen. XIII. p. 594. D. Συκὴ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας." Verba Diogenis sunt παραπλησίους εἶναι σινκαῖς ἐπὶ κρημνῶ πεφυκυῖαις. Ὡν τοῦ καρποῦ ἀνθρώπος οὐκ ἀπογεύσεται, κόρακες δὲ καὶ γῦπες ἐσθίουσι: quæ verba Seager in *Classical Journal* No. XXV. p. 166. contulit cum poematio Drydeni dicto *Annus Mirabilis*: "—like fruits on precipices grew, Not to be come at but by birds of prey." Mox V. τιμὴν. Dedit et. κεν.

995. Καρτώματα—κηνύσσει Κύπρις. In animo habuit Æschylus rem fere illam, ac quam commemorat Herodot. I. 196. de mulieribus sub hastam ductis. Adi quoque Aristænet. II. 1. ἄλλας τε ὀπώραν πωλεῖς ἢ καλή.

998. Ita R. A. ἐπη. Mox A., non R., πάθομεν.
1002. Egregie He. οὐνεκ' ἠρόθη vice οὖν ἐεληρώθη:
1004. Post πράζομεν (ita enim R., A. πράζομεν) vide annon
lacuna sit. Mox A. non R. οἰκίσεις.
1005. V. τήνδε καὶ πόλιν. Sententia postulat χή.
1008. Cf. Heracl. 201. ἡ γὰρ αἰσχύνῃ πάρος τοῦ ζῆν: ubi
Bl. in *Quarterly Rev.* No. XVIII. p. 356. citat illud Juvenalis
—*animam præferre pudori*. Neque distat dictum Diodori
Sic. XXII. τὸ ζῆν πρότερον ἢ τὴν ἀρετὴν εἰλεῖων.
1013. et sqq. Métra hujus Choricis Cantus primus probe
disposuit Burneius in *Monthly Rev.* Jan. 1798: in eo tamen
leviter errans, quo non perspexerit v. 1033. et sqq. usque ad
v. 1054. esse Antistrophicos.
1013. V. ἀσυνάκτας. Dedi ἀσυνάκτες: quod opponi-
tur voci ὀπαδοὶ in v. 1018. Mox μάκας St. pro μακράς.
1017. Ita Burneius l. c. A. περιναίεται. R. περιναίερε. Simi-
liter emenda S. c. Th. 1059. legendo ὠλέσας' ἐκ πρεμνόθεν:
ubi πρεμνόθεν debetur Is. Vossio ad Hesych. v. Ἀντόπρεμνος.
Vulgo deest ibi ἐκ.
1018. Ita He. V. δ' ἀβess. Mox μέλος Le-Grand. apud
Schutz. V. μέγος. Dein A. ἐνὸς δὲ πόλιν. R. αἶνος δὲ πόλιν.
1022. Ita R. A. προσχοῖς σέβομεν ὕμνους.
1024. P. θαλερόν. At Said. Θέλιμος' εὐκαρπύς, γονιμωτάτη.
Ubi corrigitur Θέλεμος.
1025. Ita R. A. λιπαρῶν χάμασιν. Mox V. μελίσσοντες.
1030. M. ἔλθει Κυθέρειος. P. R. ἔλθοι Κυθέρειας. A. ἔλθοι
Κυθέρειος. Inde erui ἔλθοι Κυθέρεια.
1032. Ita T. At M. A. R. στόγειον. Mox A. πέλει. M. R.
πέλοι.
1033. Ita He. St. τ' ἐσμός. V. θεσμός.

1035. V. hic Διὸς et mox A. θεός. R. θεοῖς. Voces ipse transposui, Etenim θεός est *Venus*, quæ dicitur hic αἰολόμητις, et δολιόφρων in Iph. A. 1391. Similiter, teste Lex. Bekker. p. 363. Αἰμύλος, ὁ ἔμπειρος ἢ ἡδὺς ἐν τῷ ἀπατᾶν καὶ κόλαξ. Πλάτων Αἰμύλος Ἔρως φησὶ καὶ Σοφοκλῆς· Εὐριπίδης δὲ καὶ Αἰμύλη εἶπε θηλυκῶς. Κρατῖνος δὲ εἶπε Αἰμυλόφρων καὶ Αἰμυλοπλόκος ὁ αὐτός. Similiter in Epigramm. apud Athen. XIII. p. 609. Δ. ποικιλομήχαν' Ἔρως. Ecquis nescit Sapphūs verba Ποικιλόφρον ἄθανάτ' Ἀφροδίτα Παῖ Διὸς δολοπλόκε? cui simile est γ. 1386, inter Theognidis Fragmenta, nuper Bekkero reperiata, Κυθέρεια δολοπλόκε.

1037. Διὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς. Respicitur ad Homericam fabulam de concubitu Junonis cum Jove, ope Veneris facto.

1038. A. μετάκοινοι δ' αἱ φίλαι ματρὶ παρέεισιν. P. δὲ φίλαι. Bo. δὲ φίλα. Ipse dedi μετάκοινοις—πάρεστιν. Etenim cum παρέστιν jungitur Πόθος: ita enim Ph. P. A. vice πάθος in R. At Πόθος in tali loco plane tuetur Aristoph. Pac. 455. Χάρισιν Ὀραιοῖν Ἀφροδίτῃ Πόθῳ: Ay. 1320. Πόθος—Χάριτες. Similiter Plutarch. II. p. 138. C. conjungit Ἀφροδίτην Πειθῷ et Χάριτας: et II. p. 758. A. Πειθῷ καὶ Χάρις ἢ διδασῶσα πόνον ἡδὺν ὥς ἀληθῶς καὶ κάματον ἀκάματον ὑφηγεῖται πρὸς—φιλίαν—ἔχουσιν ἡγεμόνα καὶ δεσπότην θεὸν—Μουσῶν καὶ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης ἐταῖρον, Ἔρωτα· γλυκὺ γὰρ θέρος ἀνδρὸς, ὑποσπείρων πραπίδων πόθον—ἡδιστα μίγνυνσι τοῖς καλλίστοις: ubi lege. ὅτι σπείρων: ibi enim latet fragmentum Melanippidis poetæ.

1039. Πόθος hic appellatur Veneris filius, sicut, Proclo teste ad Hesiod. Erg. 73., Σακφῷ φησι τὴν Πειθῷ Ἀφροδίτης θυγάτερα. Mox de meo inserui ου facile omissum propter οὐδέν. V. γ' οὐδέν. Ipse γ' οὐδέν.

1040. V. ΘΕΛΑΚΤΟΡΙ. Egregie Bo. ΘΕΛΑΚΤΟΡΙ. Hinc emen-

da Suid. *Θελπύ· κολακευτική*. Lege *Θελτώ*: huc enim referri debet *Θελτώ*, quæ vox sine expositione exstat ante *Θελίμος*. Verum et *Θελτώ* ipsa est prava. Legi debet *Θέλτωρ*. Mox Pa. *πειθοῖ*. A. R. *πειθοῖ*. Dein A. R. *δέδοται δ' ἁρμονία*. At conjecturam meam *δέδεται δ' ἁρμονία*——*Ἐρώτων* mirum in modum confirmat Coluth. 26. ita legendus: *Οὐδ' αἰγλῆς (vulgo αἰγῆ) βασιλεία καὶ ἁρμονίης Ἀφροδίτη*——*Καὶ στέφος ἀσκήσασα γαμήλιον ἤλυθε Πειθῶ, Τόξεντρος Ἐρωτος ἑλπίζουσα φάρετρήν*. Neque omitti debet Plutarchus *deos-ἑλπίους* recensens in *Quæst. Rom.* II. p. 264. B. scilicet *Δία, Ἥραν, Ἀφροδίτην, Πειθῶ, Ἀρτεμίδα*. Neque non opportuna est gl. Hesych. *Θελίνοια Ἥρα· τιμᾶται παρ' Ἀθηναίους*. Certe *Πειθῶ* ab *Æschylo* jure eodem hic dici potest *Θέλτωρ*, æ quo *θελεῖσθες* *Ἐρωτες* ab *Euripide* in *Bacch.* 402., quem in animo habet *Pseudo-Musæus* 147. *Θελιμόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων*: ubi malim *δεσμόν*, sicut in *Coluth.* 93. *Ἡ θοδὴν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα θ' ἐσμόν ἐρώτων*; ita enim *Lenner.* pro *θεσμών*. Certe cum *δεσμόν ἐρώτων* melius convenit *Platonicum ὄρμαθὸς ἐρώτων* in *Iohe*. Unde legere malim in *Aristoph.* *Lys.* 551. *Ἄλλ' ἤνπερ γλυκὺς ἐσμός Ἐρώτων χῆ Κυπρογένει Ἀφροδίτη*, vice ὃ *γλυκύθυμος Ἐρως*: quod in metrum peccat. Neque is locus est unicus, ubi *γλυκύθυμος* corruptelam intulit. Nempe in *Nub.* 704. vulgatur *ὑπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος*, a me in *Classical Journal* No. XXVI. p. 377. emendatus in *γλυκύδεσμος*: quam emendationem plane confirmat *Moschi Idyll.* II. 4. *Ὑπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος—πυδάα μαλακῇ κατὰ φάεα δεσμῷ*. Neque omitti debet *Pindar. Pyth.* I. 16. *βλεφάρων ἀδὲ κλῆστον*, scil. *somnum*: neque *Lucian.* in *Micyllo*—*ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὑπνοῖ αὐθις κατασπόμενα*: neque *Ovidianum—Lumina—vincta sopore*:

ita enim pro *victa* Bentleus; cujus emendationes in Ovidii *Heroid.* xvi. 100. ipse edidi in *Classical Journal* No. xxxvii. et xxxviii. Verum ad *Æschylea* redeo; ubi confer illud Nonni ἔχων θελξίφρονα Πειθῶ cum Θέλκτορι Πειθαῖ; et cum δίδεται — ἁρμονία — Ἐρώτων commune aliquid habet *Hesiod.* *Theogon.* 201. Τῇ δ' Ἔρος ὠμάρησε καὶ Ἱμερος ἔσπετό καλός; ubi malim Ἱμερος, ἔσμός ὁ καλός; etenim abundat ἔσπετο propter ὠμάρησε: cujus vice verbum longe pulchrius exstat in *Horatiano* *Quam Jocus circum volat et Cupido.*

1043. R. ψύδρα. A. ψίδυρα. Feliciter inde ψίδυρα edidit F. Atqui exstat apud *Hesychium* gl. quantivis pretii, utcumque maxime depravata. Ψαφοτρίβων· περὶ τοὺς λόγους τριβομένων. Verum ecquis non videt ibi latens *Æschyleum* ψιθυροτρίβων, modo rite meminerit gl. *Harpocrat.* Ψιθυριστῆς Ἑρμῆς· Δημοσθένης ἐν τῇ κατὰ Νεαίρας. ἢ τις Ἀθηνησιν Ἑρμῆς οὕτω καλούμενος· ἐτιμᾶτο δὲ Ἀθηνησι καὶ Ψιθυρᾷ Ἀφροδίτῃ, καὶ Ἑρῶς Ψιθυρος. Neque aliter *Suid.* Ψιθυριστοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ἑρώτος· καὶ Ἀφροδίτης, ἅπερ πρῶτος ἐποίησεν, ὡς φησι Ζώπυρος, Θεσενς, ἐπειδὴ Φαῖδρα, ὡς φασιν, ἐψιθύριζε Θεσεῖ κατὰ Ἰηπολύτου διαβάλλουσα αὐτόν· οἱ δὲ ἀνθρώπινώτερόν φασι Ψιθυριστήν, παρὰ τὸ ἀνθρώπους ἐκεῖ συνερχομένους τὰ ἀπόρρητα συντιθέσθαι, καὶ ψιθυρίζειν ἀλλήλοις, περὶ ὧν βούλονται. Hæc omnia sunt *Pausaniæ Lexico* derivata, ut patet, ex *Eustath.* *Od.* T. p. 1881=718, 38. Cum ψιθυροτρίβων Ἐρώτων cf. *Soph.* *Antig.* 628. κουφοτόων Ἐρώτων. *Eustath.* D. H. p. 969, 12. *Bas.* τὸ τῶν Ἐρώτων πολύτροπον καὶ ποικίλον.

1044. M. P. A. φυγάδες δ' ἐπίπνοιαι. R. φυγὰς δ' ἐπίπνοια. Ipse dedi φυγάδεςσιν δ' ἐτι ποινὰς, quæ melius conveniant cum verbis proximis κατὰ ἄλγῃ.

1045. A. πολέμους γ'. R. πολέμον θ'. S. πολέμους θ'.

1048. Ita R. A. ταχυκόμποσοι.

1050. Ita Tyrwhitt. teste But. M. P. A. R. παραβάτας.

1052. V. ἀπέρατος, Id nequeo satis intelligere. Reposui ἀπορεῖ τις; *Ecquis hæret?*

1053. A. ἄδε τελεινᾷ. R. τελεινά. Verum ipse non intelligo ἄδε. Reposui αἶδα. Eadem var. lect. in Soph. Aj. 938. Χωρεῖ πρὸς ἡπαρ αἶδα γενναία δύν; ubi Mss. duo Bodleiani ἡδε. Inde erui ἡδε γ' αἰανὴ δύν in *Classical Journal* No. xxii. p. 246. Vero proxime. Etenim scripsit Sophocles ἡ δυσαιανῆς δύν. Exstat δυσαιανῆ—βοᾶν in Pers. 286. Mox τελεινὰν favet τελεινᾷ in A. Dein vice πέλοι dedi πέλειν. Construe οἶδα μετὰ πολλῶν γυναικῶν τελεινὰν πέλειν προτέρων γάμων. Cf. v. supr. 779.

1055. Ita R. A. ἀτάλεξαι.

1057. M. R. σὺ δὲ θέλγεις ἂν ἀθελκτον. A. σὺ δὲ θέλγεις ἀναθελκτον. Ipse, transpositis 1057 et 1058, dedi hic τ' ἂν i. e. τοι ἂν, et in priori τι, in posteriori τὰ, vice σὺ utrobique, exhibui. Abr. voluit θέλγους. Mox R. non A. μέλον.

1061. Adjectivi ἄβυσσος colligit exempla plurima Albertus ad Hesych. V. ipsa, nempe hic 468 ἄβυσσον πέλαγος. S. c. Th. 957. πλοῦτος ἄβυσσος. Phœn. 1599. ἄβυσσα χάσματα. Lysistr. 174. ἀργύριον τῷβυσσον. Herodot. II. 28. πήγας ἀβύσσους. Quod ad sententiam, multa congegit Duportus in Gnomolog. Homeric. ad Od. Ψ. 81.

1063. VI. “Schol. λταν ἐξετάζειν. Legisse videtur μὴδ' ἀνεράζειν vel μὴδὲν ἐτάζειν.” Malim μὴδὰμ' ἐτάζειν, memor Horatiani *Tu ne quæsieris scire, nefas, quem mihi, quem tibi, Dii finem dederint.* — *Est melius, quicquid erit, pati: quem locum non prætermisit St.*

1065. De optativo ἐποστεροῖη et similibus vid. Matthæ Gr. Gr. §. 193.

1066. Ita R. M. A. γάμων. Mox ἐν vulgo deest.

1070. Ita feliciter Bo. A. εὐμενεῖ βία κτήσας. R. εὖ μὲν βίᾳ κτίσας. VI. εὐμενῇ βίᾳ κτίσας. At cum Bo. facit v. 575. nihilmet ipsi emendatus. 1072. Ita R. A. νόμος.

1074. Ph. A. τε δίμορον. R. τὸ δίμορον. Inde erui τὸ δ' ἄμορον. Hesych. "Ἀμορος ἐκτὸς, ἀνευ. scil. μοίρας. Significat igitur, κακοῦ ἄμορον idem: fere atque illud in Ἀγαπ. 341. Τὸ δ' εὖ κρατοῖη, μὴ διχορρόπως ἰδεῖν [pravum hoc] Ἀπλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν ὄνησιν εἰλόμην: ita enim egregie Bo. vice Πωλλῶν.

1075. V. καὶ δίκαι δίκας. Id nequeo intelligere. Reposui καὶ δίκαι τύχας. Cf. v. 521. Παιθὼ δ' ἐποτρο καὶ τύχη. De τύχη et δίκη permutatis vid. Elmsl. ad Heracl. 461. et Brunck. Antig. 387. Inde emendavi Phœn. 1647. λεγεῖσθαι Οὐκὼν ἔδωκε τὴν δίκην ἐν δαίμονι; Κἂν τῷ τάφῳ γε τὴν δίκην παρασχέτω: vice τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα. At mecum facit Antig. 465. ἐν θεοῖσι τὴν δίκην Δώσειν. Et sane J. P. (Joannes Pierzon,) teste Valck. in Notis Mss. penes me, voluit τὴν δίκην τῷ δαίμονι.

1076. Ita R. A. εὐχολῆς. Mox P. λυτηρίους. Unde legas λυτηρίου.

ADDENDA.

Præf. p. ix.

Etsi ingenuo cuilibet fas est τὸν πόλεμον ἀσπονδὸν καὶ ἀκήρυκτον in scurras et sycophantas gerere, erunt tamen fortasse, quibus videar esse nimis acer hostis Blomfieldo, interque homines quam maxime ingratus erga illum, quem de me præ-

clare meritum odio uaque et contemptui habere soleo. Is etenim mea nuper laude haud exigua cumulare non recusavit. Verum enimvero ita Blomfieldus et ego sumus natura comparati, ut ille verba ad lucri rationem, ipse vero ad rationem veritatis ponderemus. Inde evenit, ut ipse ego, quod sentiam, dicere, ille autem, quid dicat, sentire, soleamus. Hinc quoque intelligi satis bene potest, cur is gratuitam scilicet curam in Euripidis Troadas, a Priestleio nuperrime vulgatas, feratur impendisse. Metuit sane magnus iste lucri contemptor, ne diceretur mercede conductus notulas breves quidem illas sed egregias! scripsisse. Quoniam vero ipse pro comperto habet multo facilius esse notulas aliorum excubare, quam componere suas, profecto haud male egit, qui, nihil habens, quod de penu suo proferat, meas, utcumque ab ipso despecti, annotationes exciperet. Ita enim sibi consuluit optime, ne videretur aurocedem pascere pro labore legendi mea, fastidii pleno, et, ut meis levissimis gratiam aliquam apud eruditos conciliaret, animo quam benevolo! excerptis illis suum quoque nomen adscripsit; etsi in illud ipsum vitium incidit, quod Butlerum ita coarguit in *Edinburgh Rev.* No. 38. p. 493: *The "Notæ Varr. et Butleri Philologg." have one merit, which is not inconsiderable. Every commentator, who has made any observation remarkable for erudition and useful information, has all the credit of it secured to him, by the device of imprinting his name in capital letters at the end.— If Muretus had adopted this excellent precaution, Turnebus could never have pilfered his emendations on Terence and Cicero. The capital letters secure the literary property of these recondite observations to the authors, their heirs and assigns for ever.* Ita olim Blomfieldus. Verum is tempore illo ingenui vultus puer ingenuique pudoris non intellexerat satis

illud Horatianum esse verum, *Quam temere in nosmet legem
censimus iniquam*, neque pro comperto habuerat se posse
Tarnebi partes plagiarii induere, et nomine suo, non capitali,
adscripto notulis aliorum, posse calliditate, quæ τὸν κλεπτι-
στον non dedecet, redemptorem, nihil fraudis suspicacem,
argento emungere. Specimina ingenii Blomfieldani in re, seu
rectius ut dicam, ære haud vili, ut solet esse, feliciter exerci-
tati, petas e notulis Blomfieldi ad Tro. 7. 119. 164. 170. 273.
308. 427. 479. 605. 790. 806. 820. 914. 984. 991. 1010.
1032. 1044. 1268. 1271.

Annotat. p. 52.

Dixi librum Oxoniensem, Quæ aliquoties exhibere lectio-
nes varias cum A. adscripto. De qua re jam certior factus
litteris Gaisfordi Dobræo datis, Elmsalem adii, virum erga om-
nes, his studiis deditos, quam maxime officiosum, et continuo
accepti collationem accurate institutam, unde excoepsi has lec-
tiones A. signatas. 7. ed. Stanzl. *δημηλασίαν*. 46. *ἐπινυκίαν*. 62.

^{διωρα}
τω'. 66. *ἡθέων*. 68. *δς*. 77. *δειμαίνουσα* (sic). 89. *πανα-
ληθής*. 122. *ζωᾶς γοεῖας ἀτρίμας*. 125. et 126. *εὐακοεῖν*. 153.
πάντα. 171. *κρίνω*. 187. *δελτούμενα*. 198. *ἀρρήκτον*. 199.
λινωσσεφείς. 129. *ἐλεύθερος veniens*. 262. "Αργος. 318. *ἐφάπτω*.
321. *Λιβυκῆς* vel *Λιβύης*. 336. *ἐχθη*. 343. *εὐχαρῆς ἢ εὐσεβής*.
357. *πισύνω*. 369. *λήμμαθ' ὑπ'*. 374. *ἀστοὺς*. 396. *ἀμφὶ σοί*. 454.
χάρις. 484. *τέλος*. 520. *ἀλλὰ*. 531. *πορσυνῶν*. 625. *προφωνῶν*.
626. *παλῦναι*. 628. *ἀμηχάνον*. 658. *ὑπ' ὀρόφων*. 677. *λεγόντων*.
689. *ἄχρον κιθάρην*. 691. *ἔσω παίζων*. 703. *τε θεοί*. 796.
ἀπενκτοῖν. 863. *δεξαμενῶν*. 878. *εἰν αὔλαις*. 925. *ἐλῶ*. 966.
ἔτοιμον. 1029. *ὁπαδόν*. Harum lectionum pleræque in aliis
libris, auctori tamen nulli diserte assignatæ, exstant; similiter
Lβ'. ter, et sæmel liber Cantabrigiensis, olim Casauboni, (vid.
Addend. ad 72. 559. 645.) commemorant P. ubi de auctore

notularum, non item de notulis ipsis, in aliis libris aletur.

Annotat.

8. De ι finali non elidendo multus est Lobeck. ad Soph. Aj. 801. qui, Æschyleo Pers. 846. allegato, monet, *quo pacto id corrigendum sit manifestum esse*: nempe voluit παῖδ' ἑμὸν, uti Bl. ipse edidit. In Alcest. 1120. lege Καὶ μὴν προτείνω γ' ἔργον εἰς κατατόμον: vice Γοργόν' ὡς κατατόμῃ. At de Soph. Œd. C. 1436. est ampliandum. In Eurip. Æoli Fragm. VI. lege Ἄ μὴ γὰρ ἐσσι τῷ πένητι, πλούσιος Δίδωσιν.

16. Eupolidis fragmentum apud Priscianum emendare non potuit Hermann. de Metr. p. 586.

24. Adde et Liv. 1. 32. *Diique Deæque omnes cælestes, vosque terrestres vosque inferni audite.*

34. Vocibus in -ηρης desinentibus adde Κωπήρης. Negat Bl. ad Pers. 1057. adjectivum in -ηρης cum adjectivo altero conjungi. Affirmat Æschylus suo ταχυήρης. Utri creditis, Græco an Græculo, eruditi?

59. De voce Ἄρθις sæpe corrupta vid. ad Gregor. de Dial. p. 383.

62. Κιρκηλάτοι' est emendatio Elmsleii ad Med. 807. eam tamen injuria repudiat Hermannus in *Classical Journal* No. XLIV. p. 419. idemque ad Orphic. p. 722. similem Porsoni emendationem in Hec. 467. rejicit.

72. ἀηδονίοισι tribuitur P. a Lβ'.

94. Mentio Homerici λάσιον κῆρ mihi in memoriam ea revocat, quæ scripsi in *Classical Journal* No. XLIII. p. 213. de Archilocho restituendo opẽ Hesychianæ gl. Λασίοισι: quam sero nimis intellexi pertinere ad Homericum Στήθεσσι λασίοισι in Il. A. 189.

139. Post "Achill. Tat." insere "p. 319. ἐλέησόν με γυνή γυναιῖκα et p. 337. δέομαι σοῦ γυναικὸς γυνή: ipse addo."

175. τεθηγμένος P. tribuitur a Lβ'.

226. Mihi vehementer irascor, qui non viderim legendum esse Κίλιξ δὲ χώρα καὶ Συρῶν (vice Σηρῶν) ἐπιστροφά.

253. Exemplis anachronismi adde Hesych. Κνάμψ πατρίψ· Σοφοκλῆς Μελεάγρω ——— ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους ὡς ἐν Ἰνάχῳ· Κναμοβόλον δικάστην.

278. Scal. in La'. κρεοβότους: et sic Big.

298. Post "Valck." adde "Describi meretur Harpocrat. v. Ἡρία· Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀντολύκον· ἥρια εἰσὶν οἱ τάφοι, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ δῆλον ποιεῖ. φασὶ δὲ τινες κοινότερον μὲν πάντας τοὺς τάφους οὕτως ὀνομάζεσθαι, κατ' ἐξάιρετον δὲ τοὺς μὴ ἐν ὕψει τὰ οἰκοδομηματα ἔχοντας, ἀλλ' ὅταν τὰ σώματα εἰς γῆν κατατεθῇ· ὠνομάσθη δὲ παρὰ τὴν ἔραν: ubi ita Valesius: "Isæus περὶ Ἀστυφίλου κλήρον in fine [p. 78. H. Steph. = 251. Reisk.] ἐπὶ τε τὰ μνήματα ἰέναι καὶ ἐπὶ τὰ ἱερὰ ἐκείνον ποιήσετε. Leg. ἥρια. Dinarchus. c. Aristog. [p. 107. H. Steph. 86. Reisk.] εἰ τὰ ἱερὰ πατρῷά ἐστιν. Lege ἥρια, quod ex sequentibus manifeste probatur: τοσοῦτον δ' ἀπολέλοιπε τοῦ πατρὸς μνήμᾳ τι ἔχειν, Ἀθηναῖοι, δεῖξαι, ὥστ' οὐδ' ἐν Ἑρετρίᾳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τελευτήσαντος ἐκεῖ τὰ νομιζόμενα ἐποίησεν αὐτῷ. Demosth. c. Eubulid. [versus finem, p. 1319. Reisk.] Dio Chrys. Orat. 44. p. 509. ὑμεῖς ἰδρύσεσθε καὶ ἄγαλμα καὶ ἱερόν. Scribo ἥριον."

327. Cum verbis Euripideis confer Senec. Epist. LXX. *Scalpello aperitur ad illam magnam libertatem via, et puncto securitas constat.* Hæc verba indicavit Müller apud Butler. ad v. 809.

559. In Lβ'. "ὑδωρ—σχόλιόν ἐστι." Similiter in libro Cantabrigiensi, olim Casauboni, "Videtur Scholium. P."

645. βαίνοντα P. tribuitur a Lβ'.

698. Malim δαφνηφόροις βουθύτοις τε τιμαῖς.

824. Æschylea vox ὅα exstat in Persis sexies. Eandem iterum vice βοὰν restituit Elmsleus in *Edinburgh Rev.* No. XXXIII. p. 215.

SCRIPTORES EMENDATI.

Numerus Romanus Præfationis paginarum, Arabicus Annotationes indicat.

Ælianus. 643.

Æschylus. *Agam.* 58. *Cho.*

304. 433. 992. *Eum.* 23.

433. 458. 619. 977. *Pers.*

ix. 8. 9. 56. 131. 812.

Prom. x. 139. 193. 196.

298. *sæpe.* 299. 559. 677.

712. *bis.* *S. c. Th.* x. 196.

300. 355. 636. *Fragmen-*

ta. 142. 635. 812. 884.

Alcman. 9.

Anacreon. 284.

Apollonius Rhodius. 300.

303.

Aristophanes. *Av.* 24. *A-*

charn. 239. 284. *Eccl.*

669. *Equit.* 1. 989. *Ly-*

sistr. 1040. *Nub.* 189.

282. 1040. *Plut.* 732. *Ran.*

327. *Vesp.* 845.

Athenæus. 462. *bis.* 971.

Babrius. 920.

Bacchylides. 637.

Callimachus. 97. 300.

Coluthus. 785.

Comicus Incertus. 83. 295.

920. 989.

Cratinus. 303.

Empedocles. 257.

Eunius. 24.

Epicus Incertus. 814.

Epigrammata. 46. 119. 304.

Erotianus. 814.

Eupolis. 16.

Euripides. *Alcest.* 8. 250.

712. *Bacch.* 84. 386.

Electr. 85. 245. *bis.* 314.

341. 927. *Hec.* 485. 712.

Hel. 139. 327. 485. 506.

Herac. 46. 212. 226. 239.

901. 913. *Herc. F.* xiii.

485. *Hippol.* 24. 168.

175. 441. 927. *Ion.* 121.

284. 304. *Iph. A.* 512.

716. *bis.* 971. 977. 993.

Iph. T. 716. 927. 938. *Med.*

191. 506. 531. *Orest.* 24.

Phæn. 214. 286. 284. *bis.*

485. 1075. *Tro.* 447. 780.

Suppl. 24. *Fragmenta.* 4.

8. 258. 438. 989.

Eustathius. 254.

Hephæstion. 284.

Hesiodus. 1040.

Hesychius. 4. 7. 14. 189.

214. 257. 814. 872. 949.

bis. 982. 1043.

Hipponax. 814.
Homerus. 16. 716.
Horatius. 220.

Iosephus. 610.
Isocrates. 716.

Lucianus. 643.

Menander. 669. 790.
Musæus. 1038.

Nicander. 257.
Nonnus. 299.

Ovidius. 44. 714.

Pausanias. 635.
Pindarus. 30. 101. 196. *bis*.
220. 258.
Pherecrates. 196.
Philemon. 116.
Phrynichus Tragicus. 506.
—— Comicus. 775.
Plato Comicus. 669.
—— Philosophus. 716. *ter*.

Plutarchus. 24. 220. 334.
674. 679. 1038.
Pollux. 693. 713.
Polybius. 945.
Priscianus. 116.
Proclus. 196.

Seneca. 217.
Sophocles. *Ajax*. xii. *sæpe*. 8.
142. 215. 506. 547. 716.
822. 1053. *Antigone*. 901.
Electra. 30. 58. 77. 814.
983. *Æd. T.* 971. *Æd. C.*
191. 852. 971. *Philoct.*
916. *Trach.* 594. 780.
Fragmenta. 273. 814.
Solon. 220. *bis*. 700.
Scholiastes in *Æschyl.* 813.
Apoll. Rhod. 240.
Stesichorus. 874.
Suidas. 464.

Theocritus. 669. 920.
Tragicus Incertus. 24. 196.
439. 814. 831.
Trypho. 741.

Xenophon. 716.

CORRIGENDA.

Præf.

p. vi, l. 2. penult. conges-
tis, *lege* inductis

Text.

586, 7. "Ἡρ-*as lege* "Ἡρ-*as*
630. κλύοιτ', *lege* κλύοιτ'

Annotat.

42, 23. nullum ; *lege* nul-
lum,

43, 5. componere lectioni-
bus *lege* componere e
lectionibus

44, 9. reportare futurus
lege reportaturus

18. e Stanleo *lege* Stan-
leo

23. documenti quidem
imago *lege* umbra qui-
dem documenti

47, 22. D. iv. 38. allegavit
lege notam D. iv. 38.
commemoravit

48, 18. illum *lege* Parisi-
ensem

50, 7. senilis — puerilis
lege senilem — puerilem

50, 10. plusquam Laco-
nice *lege* plus Laconica

61, 1. citat *lege* citat Pers.
846.

72, 1, 2. ges-tam ; *lege*
gestam,

74. penult. ἐκπάγλους' *lege*
ἐκπάγλους

75, 4. et *lege* ed.

78, 28. τυχαι ; *lege* τύχαι.

79, 27. et δάπεδον *lege* et
Ion. 121. δάπεδον

84, 12. ἀτίμως *lege* ἀτίμως

17. πατάξι *lege* πατάξει :
male But. πατάξι.

99, 14. alios ὁμοβώμενοι)
lege alios ὁμοβώμιοι)

115, 4. *dele* in

119, 28. —09—septem *lege*
07—octo

123, 1. Ita, *lege* Ita

126, 5. Etsi *lege* Licet

127, 26. mugit. *lege* mugit.

134, 18. κακ ἡδεα *lege* κακὰ
κήδεα

161, 10. λυπηῖναι *lege* λυπη-
ναι prave scriptum.

176, 27. ἀλλ' *lege* ἄλλ'

177, 8. ordine tractandus
lege ordine prius trac-
tandus

9. *dele* prius

27. it *lege* id

ult. Manifest *lege* Ma-
nifesto

208, 19. "Ἡκειν *lege* "Ἡκειν

211, 10. οἴκοις, *lege* οἴκους,

Petro Elmslie

D.D.

G. Burgess.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΤΡΑΓΩΔΙΟΠΟΙΟΥ
ΛΕΙΨΑΝΑ.

ÆSCHYLI,
QUÆ SUPERSUNT,
FABULÆ ET FRAGMENTA.

EUMENIDES.

EK NTKTΩZ MEΛAINAZ OPZAI ΦΑOZ.

RECENSUI
GEORGIUS BURGESS,

CUJUS NOTÆ ALIORUMQUE
SELIQUNTUR EDITÆ,
ET
INEDITÆ DIVULGANTUR.

LONDINI

EX ÆDIBUS VALPIANIS

APUD G. ET W. B. WHITTAKER, PAYNE ET FOSB, BLACK, BOHN,
BOHTE, ET BIBLIOPOLAS CANTABRIGIÆ ET OXONII.

CICIDCCCXXII.

ΑΙΣΧΥΛΟΤ ΕΤΜΕΝΙΔΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ.

Ὅρεσθης ἐν Δελφοῖς περιεχόμενος ὑπὸ τῶν Ἑριννύων, βουλῇ Ἀπόλλωνος παρεγένετο εἰς Ἀθήνας εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἥς βουλῇ νικήσας κατήλθεν εἰς Ἄργος· τὰς δὲ Ἑριννύας πρᾶτνας προσηγόρευσεν Εὐμενίδας. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία.

Ita A. T. at R. omittit Ἀριστοφάνους et mox ἥς βουλῇ νικήσας. Verum e formula παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία, quam usurpavit iterum Aristophanes Grammaticus in Argumento Medæ Euripideæ, (ubi locum Æschyleum neglexit Elmsleus), suspicari fas est etiam hoc argumentum esse Grammatici ejusdem compendiose descriptum; patet quoque in Orestis Argumento legi debere παρ' οὐδετέρῳ, vice οὐδένι, δὲ κεῖται ἡ μυθολογία. Mox vice πρᾶτνας Ms. Farnesianus, Triclinii recensioem exhibens, legit πρᾶείας: at πρᾶτναςα legisse videtur Harpocrat. V. Εὐμενίδες—ἡ Ἀθηνᾶ πρᾶτναςα τὰς Ἑριννύας—Εὐμενίδας ὠνόμασεν. Hunc ipsum locum jam citavit St. monuitque aliam esse etymologiam apud Soph. Œd. C. 487. Ὡς σφᾶς καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν Στέρνων δεχέσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον Αἰτοῦ σύ γ' αὐτὸς, ἢ τις ἄλλος ἀντί σου: ubi tamen legi debet Ἄς θεοὺς—etenim vox θεοὺς vix et ne vix quidem abesse potest.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΥΘΙΑΣ, προφήτης.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, εἶδωλον.

ΧΟΡΟΣ Εὐμενίδων.

ΑΘΗΝΑ.

ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ, (κωφὰ πρόσωπα.)

(ΕΡΜΗΣ, κωφὸν πρόσωπον.)

Προλογίζει προφήτης.

Ita A. at R. Τ. Κλυταιμνήστρας. Mox verba lineis circumdedi lunatis, quod et in textu feci, a me inserta ubique indicaturis. Dein προλογίζει προφήτης absunt a R.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΥΜΕΝΙΑΕΣ.

ΠΥΘΙΑ.

Πρῶτον μὲν εὐχῇ τῶνδε πρεσβεύω θεῶν
τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν, ἐκ δὲ Γῆς Θέμαν
τήνδ', ἥ'ς τὸ μητρὸς δεντέρα τόδ' ἔζετο
μαντεῖον, ὡς λόγος τις· ἐν δὲ τῇ τρίτῃ
λάχει, θελούσης οὐδὲ πρὸς βίαν Χθονὸς
Τιτανὶς ἄλλη παῖς θρόνοις καθέζετο
Φοίβη, διδοῦσα τὴν γενέθλιον δόσιν
Φοῖβῳ, τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον,
* * * *

5

λειπὼν δὲ λίμνην Δηλίαν τε χοιράδα,
κέλσας ἐπ' ἅκτας ναῦν, ὕρους γῆς Παλλάδος,
† εἰς τήνδε γαῖαν ἦλθε Παρνησσοῦ θ' ἔδρας·
πέμπουσι δ' αὐτὸν καὶ σεβίζουσιν μέγα
κελευθοποιοὶ παῖδες Ἑφαίστον, χθόνα
ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην·
μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεῶς.
Δελφὸς τε, χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἀναξ·
τέχνης δὲ νιν Ζεὺς ἐνθεον κτίσας φρένα,
† ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις·
Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός.
τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεούς·

10

15

20

Εὐμν.

Α

Παλλὰς προναΐα δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται,
 σέβω τε Νύμφας, ἐνθα Κωρνήϊς πέτρα
 † κοίλη, φίλορρις, δαιμόνων ἀναστροφή,
 Βρόμιόν τ', ἔχει γὰρ χῶρον, οὐκ ἀμνημονῶ,
 ἐξ οὔτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεὸς,
 λαγὼ δίκην Πενθεΐ καταρῥάψας μῶρον,
 Πλείστον τε πηγὰς καὶ Ποσειδῶνος κράτος
 καλοῦσα καὶ τέλειον ὕψιστον Δία,

25

* * * * *

ἔπειτα μάντις εἰς θρόνους καθιζάνω·
 καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῶ
 ἄριστα δοῖεν, κεί τις Ἑλλήνων πάρα,
 ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται·
 μαντεύομαι γὰρ, ὣν ἂν ἡγήται θεός.
 ἦ δεινὰ λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν,
 πάλιν μ' ἐπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίου,

30

35

† ὥς μήτε σκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν στάσει·
 τρέχω δὲ χερσὶν οὐ ποδωκείᾳ σκελῶν·
 ἔδεια γάρ· γραῦς δ', οὐδὲν ἀντίπαις μένος
 ἔχουσ', ἀνέρπω πρὸς πολυστεφῇ μυχόν,
 ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῶ τιν' ἄνδρ' ἄθεον, ἄση
 ἔδραν ἔχοντα προστρόπαιον, αἵματι
 στάζοντα χεῖρας καὶ νεοσταγὲς ξίφος
 ἔχοντ', ἐλαίας θ' ὑψόσ' εὐ νητὸν κλάδον
 ἄρνός τ' ἰώτῃ, σωφρόνως ἐστεμμένον,
 λιγῆρα θαλλόν, τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ·
 ὅπισθε δ' ἀνδρὸς τοῦδε θαυμαστὸς λόχος·
 εὐδαι γυναικῶν, ἐν θρόνοις ἀνειμένους,
 ὃν γ' οὐ γυναῖκας ἀλλὰ Γόργοντας λέγω·
 οὐδ' αὖ σφε Γοργεῖοισιν εἰκάσω τύποις,

40

45

ὦν φύλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίᾳ 50
 (χθονός· οὐδ' ἄρ' Ἀρπυίας ἂν αὐτάς τις λέγοι·)
 εἶδον ποτὴν τὰς Φινέως γεγραμμένας,
 δεῖπνον φερούσας· ἅπτεροι γε μὴν ἰδεῖν
 αὐται, μολύνουσαι τὰ πᾶν βδελύκτροποι,
 ῥέγκουσιν οὐ πλατοῖσι φυσιάμασιν, 55
 ἐκ δ' ὁμμάτων λείβουσι δυσφιλῇ λίβᾳ
 κάκοσμον· οὐ πρόπον σφε θεῶν ἀγάλματα
 φύρειν, δίκαιόν τ' οὐδ' ἐς ἀνθρώπων στέγας
 εὐδαι· τίς αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος
 τρέφουσ' ἀνατὲ μὴ μεταστένειν πόνων ; 60
 * * * * *
 πάλιν ὑποθεῖν δεῖ· τῷ δὲ δεσπότῃ δόμων
 τούτων μελέσθω Λοξίᾳ μεγασθένει·
 λατρόμαντις τ' ἐστί καὶ τετυσκόπος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀγνοῖς ἐν ἀδύτοις αἱμάτων καθάρσιος,
 ὦ ναξ' Ἀπολλον, οἶσθα μὲν τὸ μὴ ἀδικεῖν· 65
 ἐπεὶ δ' ἐπίστα, καὶ τὸ μὴ μέλλειν μάθε,
 σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

οὔτοι προδώσω διὰ τέλους δὲ σοὶ φύλαξ
 ἐγγὺς παρεστὼς, καὶ πρόσω γ' ἀποστατῶν
 ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων· 70
 καμάτῳ θ' ἀλούσας τάσδ', ἄλαις τ' ἀργοὺς ὄρῃς·
 ὕπνον δ' ἐάσουσ' αἱ κατάπτυστοι κόραι
 γραῖαι, πάλαι τ' ἀπαιδες, αἷς οὐ μίγνυται
 θεῶν τις, οὔτ' ἀνθρώπος, οὐδὲ θῆρ ποτε·
 κακαὶ δὲ, καὐταῖς ἂν γένοιτ' ἐπὶ κακ' οὐ, 75
 σκότον νέμονται Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονός,

μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων.

ΟΡ. οἶμοι·

ΑΠ. σφαδάζεις· μὴ δὲ μαλθακὸς γένη·
(θάρσει· πόνον γὰρ τᾶκρον οὐκ ἔχει χρόνον.)

ΟΡ. ἐλῶσι γὰρ με καὶ δι' ἡπείρου μακρᾶς 80
ὑπὲρ τε πόντον καὶ περιβρύτας πόλεις.

ΑΠ. μέμνησο, μὴ φόβος σε νικᾷτω φρένας,
βεβῶτ' ἀνατὶ τὴν πλαναστιβῆ χθόνα.
σὺ δ', αὐτάδελφον αἷμα κακὸν κοινῷ πατρὸς,
Ἑρμῇ, φύλασσε, κάρτ' ἄλων δ' ἐπώνυμος 85

πομπᾶιος ἴσθ', εὖ τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν
ικέτην· σέβει σὸν Ζεὺς τόδ' ἐν νόμῳ σέβας·
ὀρμώμενος δ', Ὀρέστ', ἴθ' ἐπὶ ὁμῶς τύχῃ·
καὶ μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος
πόνον· μολῶν δ' ἐς Παλλάδος πόλιν, πάγον 90

ἔξον· π' ἐλαιῶν, ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας·
κάκει δικαστὰς, οἶδα γὰρ θελκτιήριον
μύθους, λαχόντες, μηχανὰς εὐρήσομεν,
ᾧσθ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων·
καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα τό σ' ἐλάστρον δέμας. 95

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εὖδοιτ' ἂν αἰεὶ ; καὶ καθενδουσῶν τί δεῖ ;
ἐγὼ δ' ὑφ' ὑμῶν οἶδ' ἀπητιμασμένη,
ἄλλως τε καὶ νεκροῖσιν οὐκ ἐκλείπεται
ὄνειδος, ὥς φθιτὸν πόσιν ἐμὸν ἔκτανον,
αἰσχυρῶς δ' ἀλῶμαι· προύνεπω σ' οὐ δεῖν ὕπνου· 100
παθοῦσα δ', εἴ τις, δεινὰ πρὸς τῶν φιλτάτων,
ἔχω μεγίστην αἰτίαν τέκνων κάτα.
οὐδεὶς δ' ὑπὲρ μοῦ δαιμόνων μηνίεται,
κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων.

ἤρα δὲ πληγὰς τάσδε καρδίᾳ σέθεν· 105
 εὐδουσα γὰρ φρήν ὄμμασιν λαμπρύνεται·
 ἢ πολλὰ μὲν δαιτῶν ἐμῶν ἐλείξατε
 χοάς τ' αἰόλους, νηφάλια μειλίγματα,
 ἐν ἡμέρᾳ τ' ἐμ' ἱερ' ἀπρόσσκεπτος βροτῶν
 κὰν νυκτὶ σεμνὰ δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς 110
 ἔθουν, ὦρα γ' οὐδενὸς κοινῇ θεῶν·
 καὶ πάντα ταῦτα λάξ ὥρῳ πατούμενα.
 ὁ δ' ἐξαλύξας οἴχεται, νεβροῦ δίκην,
 καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστάγων
 ὥρουσεν, ὅμιν ἐγκατιλλώψας μέγα. 115
 ἀκούσαθ', ὦν ἔλεξα, μήτ' ἀσῆς περὶ
 ψυχῆς φρονήσῃτ', ὧ κατὰ χθονὸς θεαί.
 ὄναρ γὰρ ὑμᾶς νῦν Κλυτὰιμνήστρα καλῶ.
 μύζοιτ' ἂν, ἀνὴρ δ' οἴχεται φυγῶν πρύσσω·
 φίλον οὗς ἀραῖς ἐστ' οὐκ ἐμαῖς προσίκτορος· 120
 ἄγαν τί κνώσσεις ; κού κατοικτίζεις πάθος ;
 φονεὺς Ὀρέστης τῆσδε μητρὸς οἴχεται·
 ὦζεῖς ὑπνώσσεις ; οὐκ ἀναστήσει τάχος ;
 τί σοι πέπρωται πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά ;
 ὕπνος πόνος τε, κύριοι συνωμόται, 125
 δεινῆς δρακαίνης ἐξεκήραναν μένος,

ΧΟΡΟΣ.

λάβε, λάβε, λάβε·

ΚΛΥΤ. λάβε, φράζω.

σὺ δ' ὄναρ διώκεις θῆρα, κλαγγαίνεις θ' ἄπερ
 κίων' μερίμναν δ' ἔσπετ' οὐ λιπὼν πόνος· 130
 τί δρᾷς ; ἀνίστω μὴ σὲ νικάτω πόρος.
 ἀλγεῖ σὸν ἥπαρ ἐνδίκους ὀνειδεσί·
 τοῖς σώφροσιν γ' αὐτ' ἀντίκεντρα γίγνεται·

- σου· δεῖμ' ἔγειραν πνεῦμ' ἐπουρίσας' ἀτμοῦ,
 τὸν ἐμὸν κατισχναίνουσα νηδύες σκόρον.
 ἔπον· μάραινε δευτέροις διώγμασιν·
 μὴ δ' ἀγνοήσης βῆμα, μαλθαχθεῖς' ὕπνῳ·
 ΧΟ. ἔγειρ', ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σέ·
 εἴδεις; ἀνίστω· κάπολακτίσας' ὕπνον,
 ἰδῶμεθ', εἰ τίτου γε φροῖμιον ματῆ.
 140
 ἰὼ μοι παπαί· ἐπάθομεν φίλαι·
 στρ. α'.
 ἦ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἔχαι·
 ἔπαθον, ὦ, πάθος δυσσαχέι, ὦ πόποι,
 ἄφερτον κακόν·
 ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν, οἷχεται δ' ὁ θήρ·
 145
 ὕπνῳ κρατηθεῖς' ἄγραν ᾤλεσα.
 ἰὼ καὶ Διὸς, ἐπίκλοπος πέλει·
 ἀντιστρ. α'.
 νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιπτάσω,
 τὸν ἰκέταν σέβων ἄθεον ἄνδρα καὶ
 τοκεῦσιν πικρὸν,
 150
 τὸν μητραλοῖαν δ' ἐξέκλεψας ὦν θεός.
 τί τῶνδ' ἐρεῖ τίς δικαίως ἔχειν;
 ἐμοὶ δ' ὄνειδος ἐξ ὄνειράτων μόλον
 στρ. β'.
 ἔτυψεν, δίκαν διφρηλάτου,
 μεσολαβεῖ κέντρῳ·
 155
 ὑπὸ φρένας· ὑπὸ λαβὸν
 πάρεστι μάστιγ' ἑτορὸς·
 δαῖτον δαμίον
 βαρὺ τι περίβαρυν κρίνος ἔχει.
 τοιαῦτα δρῶσιν οἱ νεώτεροι θεοί,
 ἀντιστρ. β'.
 πατοῦντες τὸ πᾶν Δίκας πέδον·
 161
 φονολιβῆ θρόμβον
 περὶ πόδα περὶ πόδα

πάρεστι γᾶς ὀμφαλὸν
προσδρακεῖν· αἰράτων 165

βλοσυρὸν ἀνίερον ἄγος ἔχει·
ἐφεστίῳ δὲ μάντις ὦν μιάσματι στρ. γ'.

μυχὸν ἔχραναι αὐτ-
όσυντος αὐτόκλητος,
παρὰ νόμον θεῶν βρότεια μὲν τίων, 170

παλαιογενεῖς δὲ μοίρας φθίσας.

κάμοι τί λυπρὸν; αὐτὸν οὐκ ἐκλύσεται, ἀντιστρ. γ'.

ὑπὸ τε γᾶν φυγὼν

οὔ ποτ' ἐλευθεροῦται·

ποτιτρόπαιος ὦν, Δί' ἕτερον, κάρα 175

μιάστορ', ἐκεῖ νόψ' γ' εἴσεται.

ΑΠ. ἔξω κελεύω τῶνδε δωμάτων τάχος

χωρεῖν σ'· ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν,

μῆ, καὶ λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστήν ὄφιν

χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον, 180

ἀνῆς ὑπ' ἄλγους μέλαιν' ἀπανθρώπως ἀφρόν,

ἐμοῦσα θρόμβους, οὐδ' ἀφείλκυσας, φόνον.

οὔτοι δόμοις σε τοῖσδε χρίμπεσθαι πρέπει,

ἀλλ' οὗ καρανιστῆρες ὀφθαλμώνχοι

δίκαι σφαγαί τε σπέρματος τ' ἀποφθοραί, 185

παίδων τε χλοῦνις, καὶ κακῶν ἀκρωνία,

λευσμός τε, χ' οὗ μύζουσιν οἰκτισμὸν πολλὸν

ὑπὸ ῥάχιν παγέντες. ἄρ' ἀκούετε,

οἷας ἐορτῆς ἔστ', ἀπόπτυστοι θεοῖς,

στέρηγθρ' ἔχουσαι δ', ἅσσα φευξέϊται βροτὸς, 190

μορφῆς; λέοντός γ' ἄντρον αἱματορρόφου

οἰκεῖν τοιαύτας εἰκὸς, οὐ χρηστηρίους

ἐν τοῖσδε δεῖ δασπληγι τρίβεσθαι μύσος.

- χωρεῖτ' ἀνεν βοτῆρος ἀπολούμεναι·
 ποίμνης τοιαύτης γ' οὔτις εὐφιλὴς θέα· 195
- ΧΟ. ἀναξ' Ἀπολλογ, ἀντάκουσον ἐν μέρει.
 αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλεις·
 ἄλλοις, τὸ πᾶν δ' ἐπραξας ὡς παναίτιος.
- ΑΠ. πῶς δὴ; τί τοῦτο; μῆκος ἔκτεινον λόγον·
- ΧΟ. ἔχρησας ὡς τιν' ἄξιον μητροκτονεῖν· 200
- ΑΠ. ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς μάρψαι τιν' ἄν·
- ΧΟ. κᾶπειθ' ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέον.
- ΑΠ. καὶ προστραπέσθαι τούσδ' ἐπέστελλον δόμους.
- ΧΟ. καὶ τὰς προπομποὺς δῆτα τάσδε λαιδορεῖς;
- ΑΠ. οὐ γὰρ δόμοις σὲ τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν· 205
- ΧΟ. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῦτο προστεταγμένον·
- ΑΠ. τίς ἦδε τιμή; κόμπασον γέρας καλόν·
- ΧΟ. τοὺς μητραλοῖας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.
- ΑΠ. ἢ τοῖς νόμῳ κτείνουσιν ἀλλήλοισι χολᾷ;
- ΧΟ. οὐκ ἂν γένοιθ' ὄμαιμος εὐθυνητὴς φόνον· 210
- ΑΠ. τὰ γὰρ γυναῖκας, ἦτις ἄνδρ' εὐναῖσι θῆ—
- ΧΟ. τιμὴ γενέσθω μῆδ' ἐποπτεύειν τέκνῳ.
- ΑΠ. ἢ κάρτ' ἄτιμα καὶ πέρα γ' ἂν ἤκρισεν·
- ΧΟ. Ἦρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματ' ἄν·
- ΑΠ. Κύπρις δ' ἄτιμος τῷδ' ἀπέρριπται λόγῳ· 215
- ΧΟ. πόθεν;
- ΑΠ. βροτοῖς οὐ γίγνεται τὰ φίλτατα,
- ΧΟ. εὐνης γ' ἄρ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μορσίμης—
- ΑΠ. ἔρκος τί μεῖζον;
- ΧΟ. ἢ Δίκη φρουρουμένη·
- ΑΠ. οὐ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν·
 τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμυμένην, 220
 τὰ δ' ἐν φοναῖς παρεῖσαν ἡσυχαιτέρως·

δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐποπτεύσει θεά.

ΧΟ. τὸν ἄνδρ' ἐκείνον οὔτι μὴ λίπω ποτε·

ΑΠ. σὺ δ' οὖν δίωκε, καὶ πόνον γέλων τίθου·

ΧΟ. τιμὰς σὺ μὴ ξύντεμνε τὰς ἑμὰς λόγῳ.

225

ΑΠ. οὐδ' ἂν λεγοίμην, ὅστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν.

ΧΟ. μέγας γὰρ ὢν παῖς παράθρονος Διὸς λέγει.

ἐγὼ δ', αἶγει γὰρ αἷμα μητρῶν, δίκας

μέταιμι', ἅτ' ἐς πτωκά κύν' αἶγει κυνηγέτις.

ΑΠ. ἐγὼ δ' ἀρήξω, τὸν ἱκέτην τε λύσομαι·

230

δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κὰν θεοῖς πέλει

τοῦ προστροπαίου μῆνις, ἣν προδῶ σφ' ἐκῶν.

ΟΡ. ἄνασσ' Ἀθάνα, Λοξίου κελεύσμασιν

ἦκω· δέχου δὲ πρευμαίνῳς μ', ἀλάστορ' οὐ,

σὸν προστρόπαιον, οὔτ' ἀφοίβαντον χέρα,

235

ἀλλ' ἀμβλὺν ἤδη προστετριμμένον τε πρὸς

ἄλαιοσιν, οἶμος ὡς πορεύμασιν βροτῶν·

οἱ μ', οἷα χέρσῳ καὶ θαλάσσι' ἐκπερῶν,

σώζων ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους,

πρόσειμι δῶμα· καὶ βρέτας τὸ σὸν, θεά,

240

οὕτω φυλάσσω, ἀνάμενῳ τέλος δίκης.

ΧΟ. ἔα· τόδ' ἐστὶ τάνδρὸς ἐν φοναῖς τέκμαρ·

ἔπον δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτον φραδαῖς.

τετρανυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν

πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστεύομεν·

245

πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμήσι φυσιᾷ

σπλάγχχνον· χθονὸς γὰρ πᾶς πεποίμανται τόπος,

ὑπὲρ τε πόντον ἀπτέροις πωτήμασιν

ἤλθον διώκουσ', οὐδ' αὖ ὑστέρα νεῶς,

ἐκείνον· ἐνθάδ' ἦστό παν κατὰ πτάκ' ὦν·

250

ὁσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ.

- δρα δρα μάλ' εὖ² προσδός.
 λεύσσετον πάντα,
 μὴ λάθῃ φύγδα βᾶς
 μητροφόντης τίταν. 255
 ὁδ' ἐστ', ἰδ', οὐκ ἄλκᾱν ἔχων, περὶ βρέτει στρ. α'.
 πλεχθεὶς θεᾶς, ἀμβρότων
 ὑπ' ἀδίκως θέλει γενέσθαι χερῶν
 ἰδοῦ πάρεστιν αἷμα μητρῶν πάχνα ἀντιστρ. α'.
 δυσαγκόμιστον πάλιν 260
 τὸ διερὸν, κέδῳ χύμενον, σίχεται.
 ἀλλ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπὸ ζῶντος ῥοφοῖμ' στρ. β'.
 ἂν πέλανον ἐρυθρὸν πώματος δυσπότον
 ἀπὸ δὲ σοῦ βοσκὰν μελέων φέροιμ' ἂν,
 χ' ἡβῶντά σ' ἰσχνάνασ' ἀπάξομαι κάτω, 265
 ἀντίποιν' ὥς τίνῃς
 μητροφόνου δῦας* (σὺ δ') ὄψει γ' ἐκεῖ,
 τίς ἄλλος ἤλιπεν βροτῶν, τίς εἰς θεὸν ἀντιστρ. β'.
 ἢ ξένον ἀσεβῶν ἢ τοκῆας φίλους,
 τῆς δίκης τάπαξι ἔχονθ' ἕκαστον 270
 μέγας γὰρ Αἰδῆς ἐστὶν εὐθύντης βροτῶν
 (τῶν) ἐνερθε χθονὸς,
 δελτογράφῳ δὲ πάντ' ὅπῃκ' ἐν φρενί.
 ΟΡ. † ἐγὼ διδαχθεὶς ἐν κακοῖς ἐπίσταμαι
 πολλοὺς καθαρμούς, καὶ λέγειν ὅπου δίκη 275
 σιγᾷ θ' ὁμοίως· ἐν δὲ τῷδε πράγματι
 φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου
 πολὺς γε μοι λέγοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος·
 “ χρόνος καθαιρεῖ πάντα γῆράσκον θ' ὅμως,
 “ μητροκτόνον μίασμ' ἂν ἐκπλυτον πέλοι 280
 “ βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραινέται χερὸς,

“ὅτοις προσήλθεν ἀβλαβῆς ξυνουσία”
 ποταίνιον γὰρ ὄν, πρὸς ἐστίᾳ θεοῦ,
 Φοῖβον καθαρμοῖς ἡλάθη χοιροκτόνοις.
 καὶ νῦν ἀφ’ ἀγνοῦ στόματος εὐφήμως καλῶ 285

χώρας ἀνασσαν τῆσδ’ Ἀθηναίαν, ἐμοὶ
 μολεῖν ἀρωγόν· κτήσεται δ’ ἄνευ δορὸς
 αὐτόν με καὶ γῆν· καὶ τὸν Ἀργεῖον λεῶν
 πιστὸν δικαίως ἐς τὰ πάντα σύμμαχον·
 ἄλλ’ εἴτε χαίρουσ’ ἐν τόποις Λιβυστικοῖς 290

Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου,
 τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατωφερῇ πόδα,
 φίλοις ἀρήγουσ’, εἴτε Φλεγραιᾶν πλάκα,
 θρασὺς λοχαγὸς ὥς, ἄρην ἐπισκοπεῖ,
 ἔλθοι· κλύοι δ’ ἂν καὶ πρόσωθεν ὦν θεός· 295
 εἴ τφ, γένοιτο τῶνδ’ ἐμοὶ λυτήριος.

ΧΟ. οὔτοι σ’ Ἀπόλλων οὐδ’ Ἀθηναίας σθένης
 ῥύσαιτ’ ἂν, ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον
 ἔρρειν, τό μ’ ἀρκεῖν μὴ μαθόνθ’ ὅπου φρενῶν·
 οὐδ’ ἂν τι φωνοῖ σ’, ἀλλ’ ἀποπτύοι λόγους, 300
 ὄμμα στραφεῖς τις, καὶ καθωσιωμένῳ

(λαλεῖν δεόμενον φθέγμα σοὶ δεθήσεται)
 καὶ ῥῶν με δαίσεις ὥδε πρὸς βωμῶ παγέις,
 ἀναίματος, βόσκημα δαιμόνων, σκιά.
 ὕμνον δ’ ἀκούσει τόνδε δέσμιον σέθεν. 305

ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἄψωμεν, ἐπεὶ
 μούσαν στυγερὰν
 ἀποφαίνεσθαι δεδοκῆχ’ ἡμιν,
 λέξαι τε λάχῃ τὰ κατ’ ἀνθρώπους,
 οἷς πόδα νωμᾷ στάσις ἀμᾶ· 310
 εὐθυδίκαι θεοὶ ἡδόμεθ’ εἶναι·

τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ'

οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει,

ἄσινῃς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ·

ὅστις δ' ἀλιτῶν, ὥσπερ ἀνὴρ ὅδε,

313

χεῖρας φονίας ὑπέκρυσθ', ἡμεῖς,

μάρτυρες εὐθυνταῖσι θανόντος

παραγιγνόμεναι, πράκτορες αἵματος

αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν·

ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ τόδε μέλος·

προφδός.

“ παρακοπὰ παραφορὰ φρενοδακῆς,

321

“ ὅμνος ἐξ Ἑριννύων,

“ δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμ-

“ ιγκτος αἰαν-

“ ἥς βροτοῖσιν”

325

μᾶτερ, ἃ μ' ἔτικτες, ὦ μᾶτερ

στρ. α'.

Νῦξ ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν Ποινὰν

κλυθ'· ὁ Λατοῦς γὰρ Ἰν-

ίς μ' ἄτιμον τίθησιν,

τόνδ' ἀφαιρούμενος

330

πτῶκα, ματρῶν ἄγν-

ισμα κύριον φύνου.

τοῦτο γὰρ λάχος διανταία

ἀντιστρ. α'.

μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν, θνατῶν

οἷ γε παντουργίαις

335

ἐνμπέσωσιν μάταιοι,

τοῖσδ' ὁμαρτεῖν μ', ὅφρ' ἂν

γὰν ὑπέλθῃ, θανῶν γ'

οὐ τὸ πᾶν ἐλεύθερος·

γιγνομέναισι λάχῃ τάδ' ἐφ' ἡμῖν ἐκράνθη·

στρ. β'.

ἀθανάτων μ' ἐπέχειν χέρας οὐ θέμις ἐστὶ-

341

αἰς ἅτων μετάκοινος,

παλλεύκων τε πέπλων * *

ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην·

δωμάτων γὰρ εἰλόμαν

345

ἀνατροπὰς, ὅταν Ἄρης.

† τίθασος ὦν φίλον ἔλγ·

ἐπιτόνως διόμεναι·

κρατερὸν ὄνθ' ὅμως ἄμανρ-

οὔμεν ὑφ' αἵματος νέον.

350

σπευδομένα δ' ἀφελεῖν τινὶ τὰμὰ μέριμν' ἦν ἀντιστρ. β'.

θεῶν, ἀτέλειαν ἐμαῖς τε λιταῖς ἐπικραίνειν,

μήτ' εἰς ἄγκρισιν ἔλθεῖν·

Ζεὺς δὴ ρεύματ' ἐπὶ Στυγὸς ἦξ'

ἄμουσον ἔθνος τόδε, λέσχας τ'

355

αἴσ' ἀπηξίωσε θεῶν

μάλ' ἄχαρὶν μ' ἀλαμένα δ'

ἀνέκαθεν βαρυνπεσῇ

καταφέρω ποδὸς ἀκμᾶν,

σφαλερὰ κῶλ' ὁδοῖς κρύφ' ἄτ-

360

αν τ' (ἐπάγουσα) ταννδρόμοις·

δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναὶ

στρ. γ'.

τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι

ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν, ὀρχησ-

μοῖσί τ' ἀφθόγγοις ποδός.

365

πταίων δ' οὐκ οἶδεν πόδ' ὑπ' ἀφρονα λύμας·

ἀντιστρ. γ'.

τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσους πεπόταται·

καὶ δνοφερά τις ὄχλον κατὰ δώματος ὦδ' αὐδ-

ᾗ πολυστόνον φάτις,

“ μένουσ' ἄρ' εὐμήχανοί τε

στρ. δ'.

“ καὶ τέλειοι, κακῶν

371

Eum.

B

“ τε μνήμονες, σεμναὶ
 “ καὶ δυσπαρήγοροι βροτοῖς·
 “ ἄτιμ’ ἀτίετα διομένα
 “ λάχῃ, θεῶν διχοστατοῦντ’, ἀνηλίφ 375
 “ λαμπάδ’ ὁδῷ πεπάλω
 “ δερκομένοις τε καὶ δυσσομμάτοις ὄμωσ.”
 τίς οὖν τὰδ’ οὐχ ἄζεται τε ἀντιστρ. δ’.
 καὶ δέδοικεν βροτῶν,
 ἐμοῦ κλύων θεσμὸν 380
 τὸν μοιρόκραντον ; ἐκ θεῶν
 δοθέν τι τέλεον· ἐπὶ δέ μοι
 γέρας παλαιὸν· οὐδ’ ἀτιμίας κυρῶ,
 καί περ ὑποχθύνιος
 λαῖξιν ἔχουσα καὶ δυσήλιον κνέφας. 385

ΑΘΑΝΑ.

πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν·
 ἐπὶ Σκαμάνδρου δ’ ἦν καταφθατούμενη
 γῆν, ἦν Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι
 ἐξαίρετον δώρημα Θησέως τόκοις,
 ἔνειμαν, οἱ δὲ πρέσβον ὥς τόπων ἐμοί, 390
 τῶν τ’ αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα.
 ἔνθεν διώκουσ’ ἦλθον ἄτρυτον πόδα,
 πτερῶν ἄτερ, στροβοῦσα κόλπον Αἰγέως,
 πώλοισ ἀκαμίοις τύνδ’ ἐπιζεύξασ’ ὄχον·
 καινὴν δ’ ὀρώσα τῆσδ’ ὁμιλίαν χθονὸς, 395
 ταρβῶ μὲν οὐδὲν, θαῦμα δ’ ὄμμασιν πάρα·
 τίνες πότ’ ἔστε ; πᾶσι δ’ ἐς κοινὸν λέγω,
 βρέτας τε τοῦμὸν τῷδ’ ἐφημένῳ ξένῳ·
 ὑμᾶς δ’, ὅμοι’ αἷς εἶδον οὐ σπαρτῶν γένει,
 οὗτ’ ἐν θεάσιν πρὸς θεῶν ἀρουμέναις, 400

οὐτ' ἐν βροτοῖσιν ἐμφερὲς μόρφωμά τι,
λέγειν γ' ἄμομφον, ἐς τί τοὺς πέλας κακοῖς ;
πῶς σοὶ δίκαι' ἦν ; πῇ δ' ἐπιστατεῖ θέμις ;

ΧΟ. πεύσει τὰ πάντα συντόμως Διὸς κόρη·
ἡμεῖς γὰρ ἐσμέν Νυκτὸς αἰανῆς τέκνα· 405
' Ἀρὰ δ' ἔνορκος, Γῆς τε παῖς κεκλήμεθα.

ΑΘ. γένος μὲν οἶδα κληδόνας τ'· εὐωνύμους·

ΧΟ. τιμὰς δ' ἀμειδίτους ἑμὰς πένσει τάχα·

ΑΘ. μάθοιμ' ἂν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῇ λόγον·

ΧΟ. βροτοκτονοῦντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν· 410

ΑΘ. καὶ τῷ κτανόντι ποῦ τὸ τέρμα τῆς φυγῆς ;

ΧΟ. ὅπου τὸ χαίρειν μηδαμοῦ νομίζεται.

ΑΘ. ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιβρόλῃεις φυγὰς ;

ΧΟ. φονεὺς γὰρ εἶναι μητρὸς ἡζιώσατο.

ΑΘ. ἄλλης ἅρ' ἄτης οὐ τινος τρέων κότον ; 415

ΧΟ. ποῦ γὰρ τοσούτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν ;

ΑΘ. † δυοῖν παρόντοιν ἡμῖς λόγος πάρα·

ΧΟ. ἄλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἂν, οὐ δοῦναι θέλει·

ΑΘ. κλύειν δικαίως μᾶλλον ἢ πράξαι θέλεις·

ΧΟ. † πῶς δὴ ; δίδαξον· τῶν σοφῶν γὰρ οὐ πένη· 420

ΑΘ. ὅρκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω.

ΧΟ. ἄλλ' ἐξέλεγχε· κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην·

ΑΘ. ἦ κάπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος ;

ΧΟ. πῶς οὐ ; σέβουσαι σ' ἀξίαν κάπ' ἀξίῳ.

ΑΘ. τί πρὸς τὰδ' εἰπεῖν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις ; 425

λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ ξυμφορὰς

τὰς σὰς, ἔπειτα τῶνδ' ἀμύναθε ψόγον,

εἵπερ πεποιθὼς τῇ Δίκῃ, βρέτας τόδε

ἦσαι φυλάσσων ἐστίας ἀγνῆς πέλας,

σεμνὸς προσίκτωρ ἐν τρύποις Ἰξίονος, 430

(παρ' οὗ σταλαγμοὺς αἵματος χοιροκτόνου
ἀγνισμὶ ἔκραине Ζεὺς καταστάξας χεροῖν)

* τούτοις ἀμείβον πᾶσιν εὐμαθὲς τι μοι.

ΟΡ. ἀνασσ' Ἀθάνα, πρῶτον ἐκ τῶν ὑστάτων
τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαίρήσω μέγα.
σοί τ' εἰμι προστρόπαιος, οὐτ' ἔχει μύσος
πρὸς χειρὶ τῇ ᾗ μὴ τὸ σὸν ἐφημένον βρέτας·
τεκμήριον δὲ τῶνδ' εἰ σοὶ λέξω μέγα·

435

ἀφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος,

ἔστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίον

440

σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ·

πάλαι ποτ' ἄλλοις πάντ' ἀφιερῶμεθα

οἴκοισι, κὰν βοταῖσι καὶ ῥντοῖς πόροις.

ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδῶν λέγω·

γένος δὲ τοῦμόν, ὥς ἔχει, πεύσει τάχα.

445

Ἄργεῖός εἰμι· πατέρα δ' ἱστορεῖς ; καλοῖς

Ἀγαμέμνον' ἂν, Ἀρέων ναυβατῶν ἀρμόστορα,

ξὺν οἷσι Τροίαν ἀπολιν Ἰλίου πόλιν

ἔθηκε,

* * οὗτος ἔφθιτ' οὐ καλῶς, μολῶν

450

ἐς οἶκον, ἀλλὰ νιν κελαινόφρων ἐμῇ

μήτηρ κατέκτα, ποικίλοις ἀγρεύμασι

κρύψασα, λουτρῶν δ' ἐξεμαρτύρει φόνον·

κάγῳ κατελθὼν, γῆν πρὸ γῆς φυγῶν, χρόνῳ

ἔκτεινα τὴν τεκοῦσαν, οὐκ ἀρνήσομαι,

455

ἀντικτόνοις ποινᾶισι φιλτάτου πατρός·

καὶ τῶνδ' ὁ κινῶν Λοξίας μ' ἐπαίτιος,

ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίας,

† εἰ μὴ τι τῶνδ' ἔρξαιμι τοὺς ἐπαιτίους.

σύ τ', εἰ δικαίως, εἴτε μὴ, κρῖνον δίκην·

460

- πράξει γὰρ ἐνὶ σοί γ'· ἃ ἂν τύχη, τάδ' αἰνέσω.
- ΑΘ. τὸ πρᾶγμα μεῖζον ἢ τις οἶεται τόδε
 βροτοὺς δικάζειν· οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις
 φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτους δίκας.
 ὅμως δ' ἄμομφον ὄντα σ' αἰροῦμαι πόλει· 465
 ἄλλως τε καὶ σὺ νῦν, κατηρτυκῶς πόνοις,
 ἱκέτης προσῆλthes καθαρὸς, ἀβλαβὴς δόμοις·
 πέμπειν δέ γ' ἐς πῆμ' αὖ σ' ἀμήχαν' ἐστ' ἐμοί.
- ΧΘ. αὐταὶ δ' ἔχουσιν μοῖραν οὐκ εὐπέμφελον·
 κ' εἰ, μὴ τυχοῦσαι πράγματος νικηφόρου, 470
 χωροῖμεν, ἀθέοις ἰὸς ἂν φρονημάτων
 πέλοι πεσὼν ἄφερτος, αἰανὴς νόσος.
- ΑΘ. † τοιαῦτα μὲν τάδ' ἐστὶν ἀμφότερα μένειν.
 ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν τόδε,
 ὑμεῖς γε μαρτύριά τε, καὶ τεκμήρια 475
 καλεῖτ', ἄρωγὰ τῆς δίκης ὀρκώματι·
 κρίνασα δ' ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα,
 ἄξω διαιρεῖν τοῦτο πρᾶγμ' ἐτητύμως.
- ΧΘ. νῦν καταστροφὰὶ νέων 8τρ. α'.
 θεσμίων, εἰ κρατή- 480
 σει δίκαν τέκνου βλάβα
 τοῦδε μητροκτόνου.
 πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εἰς
 τὰ χεῖριστα συναρμόσει βροτοῦς,
 πολλὰ δ' ἄτιτα παιδότηρῳτα 485
 πάθεα προσμενεῖ τοκεῦσιν,
 τύμμα τ' αὖθις ἐν χρόνῳ.
 οὔτε γὰρ βροτοσκοπῶν 8ντιστρ. α'.
 μνημόνων τῶνδ' ἐφέρψ-
 ει κόσος τις ἐργμάτων· 490

πάντ' ἀφήσω μόρον·
 πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν,
 πρὸ φωνῶν “τὰ θεῶν γ' ἐλᾷ κακοὺς,”
 “ληξιν ὑπόδοσιν τε μόχθων
 “ ἄκε' ἔτ' οὐ βέβαια” τλάμων

495

τάδε μάταν παρηγορεῖ·

μηδὲ τις κυκλησκέτω

στρ. β.

ξυμφορᾷ τετυμμένος,

τοῦτ' ἔπος θροοούμενος,

“ ὦ Δίκα,

500

“ ὦ θρόνοι τ' Ἑρινύων.”

ταῦτα τίς τάχ' ἂν πατήρ

ἢ τεκοῦσα τεκνοπαθῆς

οἴκτον οἰκτίσαιτ', ἐπεὶ

γῇ πίτνει δόμος Δίκας.

505

ἐσθ' ὅπου τὰ δεινὰ, νοῦ

ἀντιστρ. β.

καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον,

Δεῖμ' ἄγει καθήμενον·

ξυμφέρει

σωφρονεῖν ὑπὸ στένει·

510

τίς δὲ μηδὲν ἐν βάθει

καρδίας δεῖμ' ἂν τρέφων,

ἢ πόλις βροτός θ' ὅμοι-

αν ἔτ' ἂν σέβοι Δίκαν ;

μήτ' ἀναρκτόν (μοι) βίον

στρ. γ.

μήτε δεσποτούμενον

516

αἰνέσης·

παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὥπασεν·

τᾷλλ' ἅτα δ' ἐφορεύει.

ξύμμετρον δ' ἔπος λέγω·

520

- δυσσεβίας μὲν ὕβρις
 τέκος ὡς ἐτύμως·
 ἐκ δ' ὑγίειας
 φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος
 καὶ πολύευκτος ὄλβος. 525
 ἐς τὸ πᾶν δ' ἔπος λέγω·
 ἀντιστρ. γ'.
 “ βωμὸν αἰδέσσαι Δίκας,
 “ μῆδέ νιν,
 “ κέρδος ἰδὼν, ἀθέψ ποδὶ λάξ πατή-
 “ σης· ποινὰ γὰρ ἐπέσται· 530
 “ κύριον μενεῖ τέλος.”
 πρὸς τάδε τις τοκέων
 σέβας εὖ προτίων,
 καὶ ξενοτίμους
 ἐπιστροφὰς δωμάτων 535
 αἰδόμενός τις ἔστω·
 ἐκ τῶνδ' ἀνάγκας ἄτερ
 στρ. δ'.
 δίκαιος ὦν οὐκ ἀνολβος ἔσται,
 πανώλεθρος δ' οὐποτ' ἂν γένοιτο·
 τὸν παντότολμον δέ φαμι παραιβάταν 540
 ἅλαδε τὰ γ' ἐπιπλα πάντα φόρτι' ἐκ δίκης
 βίᾳ Ζῆν' ἐν χρόνῳ καθήσειν,
 λαῖφος ὅταν λάβῃ πόνος
 θρανομένας τε κεραίᾳς·
 καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐκ 545
 οὓς θεοῦ μέσῃ δυσπαλεῖ τε δίνῃ,
 γελᾷ δ' ὁ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ,
 † τὸν οὐποτ' ἀύχουντ'. ἰδὼν (ἐν) ἀμηχάνοις
 δύαις, λέπαδνον οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκρον.
 δυσσaiανῆς δέ, τὸν πρὶν ὄλβον 550

- ἔρματι προσβαλὼν δίκας,
 ὤλετ' ἄκλαυστος αἴστος.
- ΑΘ. κήρυσσε, κήρυξ, καὶ στρατὸν κατείργαθε,
 ἢ τ' οὐρανοῦ διακτορος Τυρσηνικῇ
 σάλπιγξ, βροτείου πνεύματος πληρουμένη, 555
 ὑπέρτονον γήρυμα φαίνετω στρατῷ.
 κληρουμένου γὰρ τοῦδε βουλευτηρίου,
 σιγαῖν ἀρήγει καὶ μαθεῖν μύθους ἐμοῦ
 καὶ τῶνδ', ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη.
- † ἀναξ Ἄπολλον, ὦν ἔχεις, αὐτὸς κράτει· 560
 τί τοῦδε σοὶ μέτεστι πράγματος, λέγε.
- ΑΠ. καὶ μαρτυρήσων ἦλθον, ἐστὶ γὰρ νόμῳ
 ἱκέτης ὁδ' ἀνὴρ καὶ δόμων ἐφέστιος
 ἐμῶν, φόνον δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος,
 καὶ ξυνδικήσων αὐτός· αἰτίαν δ' ἔχω 565.
 τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου· σὺ δ' εἴσαγε,
 ὅτοις τ' ἐπέστῃς τήνδε κύρωσον δίκην.
- ΑΘ. ὑμῶν ὁ μῦθος· εἰσάγω δὲ τὴν δίκην·
 ὁ γὰρ διώκων πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων,
 γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος. 570
- ΧΟ. πόλλ' εὖ μὲν ἴσμεν, λέξομεν δὲ συντόμως·
 ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθεῖς.
 τὴν μητέρ' εἰπέ πρῶτον, οὐ κατέκτανες ;
- ΟΡ. ἔκτεινα· τούτου γ' οὔτις ἀρνήσις πέλει.
- ΧΟ. ἔν μοι τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων· 575
- ΟΡ. οὐ κειμένῳ πῖ τῷδε κομπάζεις λόγον·
- ΧΟ. εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ', ὅπως κατέκτανες·
- ΟΡ. † λέγω· ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμνών.
- ΧΟ. † πρὸς τοῦ δ' ἐπείσθης καὶ τίνος βουλευέμασι ;
- ΟΡ. τοῖς τοῦδε θεσφάτοις· μαρτυρεῖ δέ μοι· 580

- ΧΟ. ὁ μάντις ἐξηγεῖτο σοὶ μητροκτονεῖν ;
 ΟΡ. καὶ δεῦρο γ' αἶψά τιν' ἐκ τῆς τέχνης οὐ μέμφομαι.
 ΧΟ. ἀλλ', εἴ σε μάρψῃ ψῆφος, ἄλλ' ἔρεῖς τάχα.
 ΟΡ. πέποιθ' ἀρωγὰς γ' ἐκ τάφου πέμψῃ πατήρ·
 ΧΟ. νεκροῖς γε νῦν πέποιθ' ὁ μητέρα κτανών· 585
 ΟΡ. δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μισμάτων·
 ΧΟ. πῶς δὴ ; δίδαξον τοὺς δικάζοντας τάδε·
 ΟΡ. ἀνδροκτονοῦσα πατέρ' ἐμὸν, καὶ μ' ἔκτανεν·
 ΧΟ. πῶς γάρ ; σὺ μὲν ἔζης, ἡ δ' ἐλευθέρᾳ φόνον·
 ΟΡ. τί δ' οὐκ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαινες φρυγῇ ; 590
 ΧΟ. οὐκ ἦν θμαιοὶς φῶς τις, ὃν κατέκτανεν·
 ΟΡ. ἐγὼ δὲ μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι ;
 ΧΟ. τί γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντὸς, ὃ μαιφόνε,
 ζώνης ;
 ΑΠ. ὅπ' ἴσχω· οὐ μητρὸς αἷμα φίλτατον.
 ΟΡ. εὖ τῇδ' ἐμαρτύρησας· ἐξηγοῦ δέ μοι, 595
 Ἄπολλον, εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον·
 δρᾶσαι γὰρ, ὥσπερ ἐστίν, οὐκ ἀρνούμεθα·
 ΧΟ. ἄγ', εἰ δικαιοῖς, εἴτε μὴ, τῇ σῇ φρενὶ
 δοκεῖν τόδ' αἶμ', εἰ κῦρος ἐν τούτοις φράσαι.
 ΑΠ. λέξω πρὸς ὑμᾶς, τὸν τ' Ἀθηναίᾳς μέγαν 600
 ἐσμὸν δικαίως· μάντις ὢν δ' οὐ ψεύσομαι·
 οὐπω ποτ' εἶπον μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις
 οὐκ ἀνδρὸς οὐ γυναικὸς οὐ πόλεως πέρι,
 ὃ μὴ ἔκλευσε Ζεὺς Ὀλύμπιος πάρος·
 τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ', ὅσον σθένει μαθεῖν, 605
 ὅρκοις πιφαύσκω· δεῖ μ' ἔπει σπέσθαι πατρός·
 βουλῆς γὰρ οὔτι Ζηνὸς ἰσχύει πλέον.
 ΧΟ. Ζεὺς, ὡς λέγεις, σοὶ τόνδε χρησμόν ὥπασε
 φράζειν Ὀρέστη τῷδε, τὸν πατρὸς φόνον

- πράξαντα, μητρὶ μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν ; 610
 ΑΠ. οὐ γάρ τι ταῦτ' ἄνδρα γενναῖον θανεῖν
 διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφόμενον,
 καὶ ταῦτα πρὸς γυναῖκας, οὔτι θουρίοις
 τόξοις ἐκηβόλοισιν, ὥς Ἀμάζονος,
 ἀλλ', ὥς ἀκούσῃ Παλλὰς, οἳ τ' ἐφήμενοι 615
 ψῆφον διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι,
 τὰπὶ στρατείας χερὶ νιν ἡμποληκότ' εὖ
 ἐγέλασ' ἄμεινον, ἢ φράσαι, δεδευμένη·
 δροίτη παρῆν· τὰ λούτρ' ἔκειτ' ἀγρεύματι
 φάρος δ' Ἀρὰ σκηνώσεν· ἐν δ' ἀτέρμονι 620
 κόπτει πέδης δις ἄνδρα δαιδάλου πέπλω·
 ἀνδρὸς μὲν ὑμῖν οὗτος εἶρηται μόρος
 τοῦ παντοσέμενου τοῦ στρατηλάτου νεῶν·
 ἄτην δὲ ταύτην εἶπον, ὥς δηχθῇ λεῶς,
 ὅσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην. 625
 ΧΟ. πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον τῷ σῷ λόγῳ·
 αὐτὸς δ' ἔδῃσε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον·
 πῶς ταῦτα τούτοις οὐκ ἐναντίως λέγεις ;
 ΑΠ. ὑμᾶς δ' ἀκούειν τοῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι·
 ὦ παντομισῇ κνώδαλα, στύγη θεῶν,
 630 πέδας μὲν ἂν λύσειεν· ἐστὶ τῶνδ' ἄκος,
 καὶ κάρτα φαύλη μηχανὴ λυτήριος·
 ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις
 ἅπαξ θανόντος, οὐκέτ' ἐστ' ἀνάστασις·
 τούτων ἐπωδὰς οὐκ ἐποίησεν πατήρ
 οὐμὸς, τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω
 στρέφων τίθησιν, κούδ' ἔν ὥς σθένον μένει.
 ΧΟ. πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τόνδ' ὑπὲρ δίκης ἄρ' ἦν ;
 ὁ μητρὸς αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδῳ,

- ἔπειτ' ἐν Ἀργεὶ δώματ' οἰκῆσει πατρός;
 ποίοισι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίοις;
 ποία δὲ χέρνιψ φρατῶρων προσδέξεται;
 ΑΠ. καὶ τοῦτο λέξω, καὶ μάθ' ὥς ὀρθῶς ἐρῶ.
 οὐκ ἔστι μήτηρ ἢ κεκλημένη τέκνου
 τοκεὺς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου·
 645
 τίκει δ' ὁ θρώσκων· ἡ δ', ἅτε ξένῳ δοθὲν,
 ἔσωσεν ἔρνος ἄσινες, ἧ κρίψῃ ξένος.
 τεκμήριον δὲ τοῦδε σοὶ δείξω λόγον·
 πατήρ μὲν ἂν γένοιτ' ἀνευ μητρός· γελᾷς;
 μάρτυς πάρεστι παῖς Ὀλυμπίου Διὸς
 650
 ἥδ', ἐν σκότοις οὐ νηδύος τεθραμμένη,
 † ἀλλ', οἷον ἔρνος οὔτις ἂν τέκοι θεός,
 ἐγὼ δέ, Παλλὰς, σῶν δόμων ἐφέστιον
 ἱκέτην ἔπεμψ', ὥς πιστὸν ἐς τὸ πᾶν χρόνον
 καὶ τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον, θεὰ,
 655
 καὶ τοὺς ἔπειτα· κ' εἰ δι' αἰῶνος μένοι
 στέργειν τὰ πιστὰ τοῦδε τοὺς ἐπισπόρους,
 ἔγωγε, τάληθές θεὸς δ' ἐπίσταμαι,
 τὸ σὸν πάλαισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν
 πόλιν τε πᾶσαν εἰς τὸν αἰαντὴ χρόνον.
 660
 ΑΘ. ἤδη κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν
 ψῆφον δικαίαν, ὥς ἅλις λελεγμένων.
 ΧΟ. ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος·
 ΟΡ. μένω δ' ἀκούσαι πῶς ἀγὼν κριθήσεται.
 ΧΟ. ἠκούσαθ' ὦν ἠκούσατ'· ἐν δὲ καρδίᾳ,
 665
 ψῆφον φέροντες, ὅρκον αἰδεῖσθαι, ξένοι·
 ΟΡ. τί δὲ περισαίων, πῶς, τί φῶ σ', ἄμομφος ὦν;
 (οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀτήρ·)
 ΑΘ. κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμόν Ἀγτικὸς λεώς·

- ὄρκος γὰρ ἦν τις, “ μηδὲν ἐκδικὸν φράσαι
 “ πρώτας δίκας κρίνοντας αἵματος χυτοῦ,
 “ φόνων δικαστὰς, κυρίως ἡρημέτους.”
 δν θεσμὸν εἰς ἅπαντ’ ἐγὼ θήσω χρόνον·
 ἔσται δὲ κὰς τὸ λοιπὸν Αἰγέως στρατῷ
 ἀδέκαστον, εἴ τι, τοῦτο βουλευτήριον
 πάγον γὰρ εἶχον· τὸνδ’ Ἀμαζόνων δόρυ
 σκηναί θ’, ὅτ’ ἦλθον Οἰσέως κατὰ φθόνον
 στρατηλατοῦσαι, καὶ πόλιν νεόπτολιν
 τήνδ’ ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε,
 “ Ἀρει δ’ ἔθνον, ἔνθεν ἔστ’ ἐπώνυμος
 πέτρα· πάγος δ’ Ἀρειος ὄνομ’ ἔστω σέβας
 ἀστοῶν· φόβος δέ σφ’ ἐγγενὴς τὸ μὴ ἀδικεῖν
 σχήσει, τό τ’, ἡμαρ καὶ κατ’ εὐφρόνην, “ νόμον·”
 αὐδῶν, “ παλαιῶν μὴ τι χραινότων γέοι
 “ κακαῖς ἐπὶ ῥοαῖσι.” βορβόρῳ γ’ ὕδωρ
 λαμπρὸν μαίνων τίς ποθ’ εὐρήσει ποτόν;
 τῷ μὴτ’ ἀναρχον μῆτε δεσποτούμενον
 ἀστοῖς, πέρισσ’ ἐλοῦσαι, βουλευῶ σέβειν·
 καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν·
 τίς γὰρ δεδοικὼς μηδὲν ἔνδικος βροτῶν;
 τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἂν Δίκης σέβας
 ἔρυμά τε χώρας καὶ πόλεως σωτήριον
 ἔχουτ’ ἂν, οἷον οὔτις ἀνθρώπων ἔχει,
 οὔτ’ ἐν Σκύθῃσιν οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις.
 κερδῶν δ’ ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον
 αἰδοῖον ὀξύθυμον εὐδόντων ὑπερ
 ἐγρηγορὸς φραύρημα γῆς καθίσταται·
 ταύτην μὲν ἐξέτεινα σοὶ παραίνεσιν,
 ἀστοῖσι δ’ ἐς τὸ λοιπὸν ὀρθοῦσθαι δὲ χρὴ,

670

675

680

685

690

695

- καὶ ψῆφον αἶρειν, καὶ διαγνώναι δίκην, 700
αἰδουμένους τὸν ὄρκον· εἴρηται λόγος.
- ΧΟ. καὶ μὴν βαρεῖαν τήνδ' ὀμιλίαν χθονὸς
ξύμβουλος εἰμι μηδαμῶς σ' ἀτιμάσαι.
- ΑΠ. κἀγωγε χρησμούς· τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς
ταρβεῖν κελεύω, μήδ' ἀκρώτους κτίσαι· 705
- ΧΟ. ἀλλ' αἵματηρὰ πράγματ' ἐκ μυχῶν λακεῖς·
μαντεῖα δ' οὐκέθ' ἀγνὰ μάντις ὦν νέμεις·
- ΑΠ. ἦ καὶ πατὴρ Ζεὺς σφάλλεται βουλευμάτων
πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰξίονος ;
- ΧΟ. γελᾶς· ἐγὼ δέ, μὴ τυχοῦσα τῆς δίκης,
βαρεῖα χώρα τῇδ' ὀμιλήσω πάλιν. 710
- ΑΠ. ἀλλ' ἐν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις
θεοῖς ἄτιμος εἴ σὺ νικήσω δ' ἐγώ.
- ΧΟ. τοιαῦτ' ἔδρασας καὶ Φέρητος ἐν δόμοις,
Μοῖρας γε πείσας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς. 715
- ΑΠ. οὐκ οὐν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν,
ἄλλως τε χῶστις δεόμενος πάντων τέχῃ ;
- ΧΟ. σὺ τοι πάλιν γ' οὐ δαίμονας καταφθίσεις,
ἐν ᾧ περ ἠπάτησας ἀρχαίας θεάς.
- ΑΠ. σὺ τοι τάχ' οὐκ, ἔχουσα τῆς δίκης τέλος,
ἐμεῖ τὸν ἰὸν, οἷδ', ἐν ἐχθροῖσιν βαρύν. 720
- ΧΟ. ἐπεὶ καθικπάζει με πρεσβύτιν νέος,
δίκης γενέσθαι τῇδ' ἐπήκοος μενῶ.
- ΑΘ. ἐμὸν τόδ' ἔργον λοισθίαν κρῖναι δίκην·
ψῆφον δ' Ὀρέστη τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι· 725
μήτηρ γὰρ οὕτως ἐστίν, ἥ μ' ἐγείνατο.
τὰ δ' ἄρσεν' αἰνῶ πάντα, πλὴν γάμον τυχεῖν,
ἅπαντι θυμῷ· κάρτα δ' εἰρὴ τοῦ πατρός.
ἵτω· γυναικὸς αὖ προτιμήσω μόρον,

Eum.

C

- ἄνδρα κτανούσης δωμάτων ἐπίσκοπον. 730
 νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ.
 ἐκβάλλεθ' ὥς τάχιστα τευχέων πάλους,
 ὅσοις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος.
- ΟΡ. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων, πῶς ἄγων κριθήσεται;
 ΧΟ. ὦ Νῦξ, μέλαινα μητηρ, ἄρ' ὀρᾷς τάδε; 735
 ΟΡ. νῦν ἀγχόνῃ μοι τέρματ' ἢ φάος βλέπειν·
 ΧΟ. ἡμῖν δέ γ' ἔρρειν ἢ πρόσω τιμὰς μένειν·
 ΑΠ. πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, ξένοι,
 τὸ μὴ ἀδικεῖν σέβοντες ἐν διαίρεσει.
- ΧΟ. γνώμῃ γ' ἀπούσης, πῆμα γίγνεται μέγα. 740
 ΟΡ. βληθεῖσα τ' οἶκον ψήφος ὀρθώσει μία.
 ΑΠ. ἀνὴρ ὃδ' ἐκπέφυγεν αἵματος δίκην·
 ἴσον γὰρ ἔστι τάριθμημᾶ τῶν πάλων.
- ΟΡ. ὦ Παλλὰς, ὦ σώσασα τοὺς ἐμὸς δόμους,
 τὸν γῆς πατρώας ἐστερημένον σὺ τοι 745
 κατ' ὀκισάς με. καὶ τις Ἑλλήνων ἐρεῖ,
 " Ἀργεῖος ὦν πρὶν ἄθεος ἐν γε χρήμασιν
 " οἰκεῖ πατρώοις, Παλλάδος καὶ Λοξίου
 " ἕκατι, καὶ τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου
 " σωτήρος, ὅς, πατρῶον αἰδέσθεις μόρον, 750
 " σώζει σφε, μητρὸς ταῖς κυσὶν δίκας πορών."
 ἐγὼ δέ, χώρα τῇδε καὶ τῷ σῷ στρατῷ
 τὸ λοιπὸν εἰς τὰ πάντα πλειστήρη χάριν
 ὀρκωμοτήσας, νῦν ἄπειμι πρὸς δόμους,
 μήτοι τιν' ἄνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς 755
 ἔλθοντ' ἐποίσειν εὖ κεκάσμενον δόρυ.
 αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς, ὄντες ἐν τάφοις τότε,
 τοῖς τὰμὰ παραβαίνουσιν ἄγν' ὀρκώματα
 ὁδοὺς ἀθύμους καὶ παρόρνιθας πόρους

τιθέντες, ὡς αὐτοῖσι μεταμέλῃ πόνων, 760

ἀμηχάνοις σφε θράζομεν δυσπραξίαις.

ΑΠ. ὀρθουμένων δ' ὄρκων, πόλιν τε Παλλαδος
τιμῶσιν αἰεὶ γῇ τε σύμμαχον δόρυ
ἱστᾶσιν ἡμεῖς ἐσόμεθ' εὐμενέστεροι.

ΟΡ. ὦ χαῖρε, θεά·

ΑΠ. χαῖρ' ὦ πολιissoῦχος λεώς. 765

ΟΡ. πάλαισμ' ἄφνκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχouis-

ΑΠ. σωτήριόν τε καὶ δορὸς νικηφόρον.

ΧΟ. ἰὼ ἰὼ θεοὶ

νεώτεροι παλαι-

οὺς νόμους καθικπᾶσασθε, 770

κάκ χερῶν εἴλεσθ'· ἐγὼ δ' ἄ-

τιμος αἰανὴ βαρύκοτος ἐν γῇ

τᾷδ' ἐμῷ τὸν ἰὸν ἀντικενθῇ,

μεθεῖσα καρδ-

ίας σταλαγμ- 775

ὸν χθονὶ

δύσφορογ.

ΑΘ. πῶς ἀμφιβουλεύεις σὺ θυμοῦσθαι πόλει;

ἐμοὶ πίθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν·

οὐ γὰρ νενίκησθ', ἀλλ' ἰσόψηφος δίκη 780

ἐξηλθ' ἀληθῶς, οὐκ ἀτιμία σέβεν.

ἀλλ' ἐκ Διὸς γὰρ λαμπρὰ μαρτύρια παρῆν,

αὐτός θ' ὁ χρήσας αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν,

ὡς ταῦτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν,

ὑμεῖς δὲ δὴ θυμεῖσθε μὴ βαρὺν κότον 785

σκῆψαι τε τῇ γῇ τῇδε, μήτ' ἀκαρπίαν

τεύξῃτ', ἀφεῖσαι δυσμενῶν σταλάγματα·

ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδόκους ὑπείσχομαι

† ἔδρας τε καὶ κενθμῶνας ἐνδίκου χθονὸς

λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάrais

790

ἔξειν, ὑπ' ἀστῶν τῶνδε τιμαλφουμένας.

ΧΟ. ἐκ δ' ἐμῶ· λιχ-

ῆν ἄφυλλος

ἄτεκνος, ὦ Δίκα,

πέδον ἐπισύμενος,

795

βροτοφθόρους κηλίδας οὐ

χαρᾶ βαλεῖ· στυγνάζομαι·

τί ῥέξω; γένωμαι

δύσοιστος πολίταις·

ἔπαθον οἷ'

800

ἀγέλαστ', ὦ,

δυστυχίαισι κοῦραι

Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.

ΑΘ. οὐκ ἐστ' ἀτιμοί· μὴδ' ὑπερθύμως ἄγαν

θεαὶ βροτῶν στήσῃτ' ἐς εὐκηλον χθόνα

805

βατήρας αἰχμὰς σπερμάτων ἀνημέρους.

ἀλλ', εἰ μὲν ἀγνόν ἐστι σοὶ Πειθοῦς σέβας,

γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον

(λέγω πιθεῖν σ' ἄν· φημί γάρ,) τί δεῖ λέγειν,

ἔγωγε πείθειν Ζῆνα καὐτόν, (ῥ' λαβεῖν)

810

καὶ κλῆδας οἶδα δωμάτων μόνη θεῶν,

ἐν οἷς κεραυνὸς ἐστὶν ἐσφραγισμένος.

ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ· σὺ δ', εὐπιθῆς ἐμοί,

γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλης ἔπη, χθονὶ

χάρτ' οὐ φέροντα· πάντα μὴ πρᾶσσον καλῶς

815

κοίμα κελαινοῦ χεῖματος πικρὸν μένος.

πολλῆς δὲ χώρας τῆσδε τὰκροθίνια,

ὥς σεμνότημος, χ' ὥς συνοικήτωρ ἐμοί

θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους
ἔχουσ' ἐς αἰεὶ, τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον.

820

ΧΟ. ἐμὲ παθεῖν τάδε γ',
ἐμὲ παλαιόφρον-
α κατὰ γὰν οἰκεῖν, φεῦ,
ἀτίετον μῖσος· φεῦ.

πνέω τοι μένους τᾶπλατα κότου τ'· οἶ, οἶ.
τίς ὑποδύεται με πλευρ' ὀδύνα; φεῦ δᾶ.

825

ΑΘ. † ὀργὰς ξυνοίσω σοί· σοφωτέρα γὰρ εἶ·
φρονεῖν δὲ κάμοι Ζεὺς ἔδωκεν οὐ κακῶς·
ὑμεῖς δ' ἐς ἀλλόφυλον ἐλθοῦσαι χθόνα,
γῆς τῆσδ' ἐρασθήσεσθε· προῦννέπω τάδε·
οὐπιβρέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος
ἔσται πολίταις τοῖσδε· καὶ σὺ, τιμίαν
ἔδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως,
τεύξει παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στολῶν,
ὄσσην παρ' ἄλλων οὐκοτ' ἂν σχέθεις βροτῶν·
σὺ δ' ἐν τόποις μὴ τοῖσδ' ἐμοῦσ' ἰὸν βάλης,
μήθ' αἵματηρὰς, θηγάνας σπλάγχχνων, βλάβας,
μήδ' ἐξάγουσ' ὥς καρδίαν ἀλεκτόρων
ἀντιστόμοις κτύποισιν ἰδρύσης Ἄρη
ἐμφύλιόν τε, καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν.
θυραῖος ἔστω πόλεμος οὐ δόμοις παρῶν,
ἐν ᾗ τις ἔσται δεινὸς εὐκλείας ἔρως,
νέων ἐναίμοις ἐμμανῆς θοινήμασι·
ἐνοικίου δ' ὄργιθος οὐ στέργω μάχην·
τοιαῦθ' ἐλέσθαι σοὶ πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ,
εὖ δρωσαν, εὖ πάσχουσιν, εὖ τιμωμένην.

830

835

840

845

ΧΟ. θυμὸν αἶε
μᾶτερ (αἶε)

- Νύξ, ἀπὸ γάρ με τιμὰν δαμίαν θεῶν
 δυσπάλαμοι παρ' οὐδέν ῥ' ἦσαν οἱ δόλοι· 850
- ΑΘ. οὔτοι κάμοιμ' ἂν σοι λέγουσα τὰ γαθὰ,
 ὥς μή ποτ' εἴπῃς, πρὸς νεωτέρας ἐμοῦ
 θεὸς παλαιὰ καὶ πολισσούχων βροτῶν
 ἄτιμος ἔρρειν τοῦδ' ἀπόξενος πέδου·
 σὺ δ' οὖν μένοισ ἂν· εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν, 855
 οὐτ' ἂν δικαίως τῇδ' ἐπὶ ῥέποις πόλει
- † μῆνιν τιν' ἢ κότον τιν' ἢ βλάβην στρατῷ·
 ἔξεστι γὰρ σοι τῆσδε γαμόρῳ χθονὸς
 εἶναι, δικαίως τ' ἐς τὸ πᾶν τιμωμένη
 χώρας μετασχεῖν τῆσδε θεοφιλεστάτης. 860
- ΧΘ. κότον τ' ἐμοῦσαν καὶ τὰ νῦν πεπαίτερα,
 ἄνασσ' Ἀθάνα, τίνα με φῆς ἔχειν ἔδραν;
- ΑΘ. πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ.
- ΧΘ. καὶ δὴ δέδεγμαί· τίς δ' ἐμοὶ τιμὴ μενεῖ;
- ΑΘ. ὥς μὴ τιν' οἶκον εὖ σθένειν ἄνευ σθένος. 865
- ΧΘ. σύ τοῦτο πράξεις, ὥστ' ἐμὲ σθένειν τόσον;
- ΑΘ. τῷ γὰρ σέβοντι συμφορὰς ὀρθώσομεν.
- ΧΘ. ἦ μοι πρὸ παντός σ' ἐγγύην θήσεις χρόνον;
- ΑΘ. ἔξεστι γὰρ μοι δὴ λέγειν, ἂ μὴ τελῶ;
- ΧΘ. θέλξειν μ' ἔοικας, καὶ μεθίσταμαι κότου· 870
- ΑΘ. τοίγαρ κατὰ χθόν' οὗσ' ἐπικτήσῃ φίλους·
- ΧΘ. τίν' οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνησάι χθονί;
- ΑΘ. τὰ ποῖα; νίκης μὴ κακῆς ἔπη σκόπει,
 καὶ πάντα γῆθεν ἐκ τε ποντίας δρόσου,
 ἐξ οὐρανοῦ τε κἀνέμων ἀήματα, 875
 εὐηπελῶς πνέοντ', ἐπιστείχειν χθόνα,
 καρπὸν τε γαίας καὶ βοτῶν τοῦ πέρφρυτον
 μαστοῖσιν εὐθένουν τε μὴ κάμνειν χρόνῳ

- πᾶν τῶν βροτείων σπερμάτων σωτήριον.
 † τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρῃ πέλοις· 880
 στέργω γάρ, ἀνδρὸς φῖτυ ποιμένος δίκην,
 † τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος·
 τοιαῦτα σοῦσι· τῶν δ' ἀρειφάτοις ἐγὼ
 πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀφέξομαι τὸ μὴ σὸ
 τήνδ' ἀσύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν· 885
 ΧΟ. δέξομαι Παλλάδος· ξυνοικίαν,
 στρο. α'.
 οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν,
 τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς, Ἄρης τε
 φρούριον θεῶν νέμει,
 ῥυσίβωμον Ἑλλά- 890
 νων ἀγαλμα δαιμόνων,
 ᾧ τ' ἐγὼ κατεύχομαι,
 θεσπίσασα πρευμενῶς
 ἐπιρρύτῃ βίῃ στάχνας ἀνησιδῶρ-
 ου γῆς ἐξαμφῦσαι 895
 φαιδρὸν ἀλλίου σέλας.
 ΑΘ. τὰδ' ἐγὼ προφρόνως τοῖαδε πολίταις
 πράσσω, μεγάλας κοῦ δυσαρέστους
 δαίμονας αὐτοῦ κατανασσαμένη·
 ποίνιμ' ἄρ' ἄται τὰ κατ' ἀνθρώπους· 900
 ἔλαχον διέπειν·
 † ὁ δὲ μὴ κύρσας βαρέων τούτων,
 οὐκ οἶδεν ὅθεν πληγαὶ βιότου·
 τὸ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλάκημα νέον
 πρὸς τάσδ' ἐπάγει· σιγῶν δ' ὄλεθρος 905
 καὶ μέγα φωνοῦντ'
 ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει.
 ΧΟ. δεινδροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβη, ἀντιστρ. α'.

τὰν ἐμὰν χάριν λέγω,
 φλογμός τ' ὀμματοστερηῆς, φντῶ θ' ὁ
 μὴ πορῶν ῥόον πότον,
 μήτ' ἄκαρπος αἰα-
 νῆς ἐφερπέτω νόσος,
 μῆλα δ' εὐθενοῦντα γᾶ
 ξὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις
 τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ, γάνος (τε πᾶς)
 πλούτου θεῶν ἐρμαίαν
 εὐμένων δόσιν ἴσθι.

910

915

ΑΘ. ἦ τάδ' ἀκούετε, πόλεως φρούριον,
 οἷ' ἐπικραίνει, μέγα γὰρ δύναται,
 πότνι' Ἐρινύς· παρά τ' ἀθανάτοις,
 τοῖς θ' ὑπὸ γαίας περί πᾶν δρώντων
 φανέρ' οὐ τέλε' εὖ διαπράσσουσιν,
 τοῖς μὲν αἰοῖδᾶς, τοῖς δ' αὖ δακρύων
 βίον ἀμβλωπὸν παρέχουσαι.

925

ΧΟ. ἀνδροκμήτας δ' ἄωρ-
 στρο. β.

ους ἀπεννέπω τύχας,
 νεανίδων τ' ἐπηράτων
 ἀνδροτυχεῖς βιότους δότε, κύρι' ἔχοντες,
 θεοὶ, τῶν Μοῖραι
 ματροκασιγνήται,
 δαίμονες ὀρθονόμοι
 παντὶ δόλῳ μέγ' ἄκεσμ' ὄν,
 παντὶ δόμῳ δ' ἐπιβριθεῖς,
 ἐν δίκῃς ὀμιλῖαις

930

935

πάντων τιμιώταται χρόνῳ.
 ΑΘ. τάδ' ἐγὼ χώρα τῇ 'μῇ προφρόνως
 ἐπικραينوμένων

ΑΘ.

ἀγαμαι· στέργω δ' ὄμματα Πειθοῦς
μελιτόγλωσσον γὰρ στόμ' ἐΨγει 940

πρὸς τὰσδ' ἀγρίως πὶτ' ἀνηναμένας·

ἀλλ' ἐκράτησε Ζεὺς ἀγοραῖος,

νικᾷ τ' ἀγαθῶν

ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός.

ΧΟ. τὰν δ' ἀπληστον κακῶν

ἀντιστρ. β.

μήποτ' ἐν πόλει στάσιν

946

τῇ γὰρ τ' ἐπύχομαι βρέμειν·

μηδὲ πιούσα κόνις μέλαν αἶμα πολιτῶν

δι' ὄργαν πονίης

ἀντιφόνους ἄτας

950

ἀρπαλίσαι πόλεως·

χάρματα δ' ἀντιδιδόειν

κοινὰ φιλεῖν διανοίᾳ

καὶ μὲ φρενὶ στυγεῖν·

πολλῶν γὰρ τόδ' ἐν βροτοῖς ἄκος.

955

ΑΘ. ἄρτι φρονούσ' εὖ γλώσσης ἀγαθῆς

ὁδὸν εὐρίσκεις·

κἄκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων

μέγα κέρδος ὄρῳ τοῖσδε πολίταις.

τάσδε γὰρ εὐφρονας εὐφρονες ἀεὶ

960

μέγα τιμῶνται, καὶ γῆν καὶ πόλιν

ὀρθοδίκαίον

θρέψετε διὰ παντὸς ἀγοντες.

ΧΟ. χαίρετ', ἐναισίμως πλουτῶν,

στρ. γ'.

χαίρετ', ἀστυκὸς λεῶς,

965

ἵκταρ ἡμένης Διὸς

παρθένου φίλας φίλοι,

σωφρονοῦντες ἐν χρόνῳ·

Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς
ὄντας ἄζεται πατήρ.

970

ΑΘ. χαίρετε χ' ὑμεῖς· προτέραν δ' ἐμὲ χρὴ
στείχειν θαλάμους ἀπαδείξουσιν.
πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προκομπῶν
ἴτε, καὶ σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν
κατὰ γῆς σύμεναι, τὸ μὲν ἀτηρὸν
χώρας ἀπέχειν, τὸ δὲ κερδαλέον
πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκη.

975

ΧΟ. χαίρετ', ἔπος διπλοῦν ἄζω,
πάντες οἱ κατὰ πτόλιν
δαίμονές τε καὶ βροτοὶ
Παλλάδος πόλιν νέμοντ-
ες, μετοικίαν δ' ἐμὴν
εὖ σέβοντες, οὔτι μέμψ-
εσθε συμφορὰς βίου.

ἀντιστρ. γ'.

980

ΑΘ. αἰνῶ τε μύθους τῶνδε τῶν κατευγμάτων,
πέμψω τε φέγγη λαμπάδων σελασφόρων
εἰς τοὺς ἔνερθ', ὧ θεαὶ κατὰ χθονὸς, τέκους
ξὺν προσπόλοισιν, αἶτε φρονουῶσιν βρέτας
τοῦμὸν δικαίως· ὄμμα γὰρ πάσης χθονὸς
Θησῆδος ἐξίκοιτ' ἂν, ὦ, καλῶ σ', ὄχλος
παίδων γυναικῶν καὶ στόλος πρέσβυς, σύ τ' ὦν
φοινικόβαπτος ἐνδύτοις ἐσθήμασι,
τιμᾶτέ νιν· τὸ φέγγος ὁρμάσθω πυρὸς,
ὅπως ἂν εὐφρων ἦδ' ὁμιλία χθονὸς
το λοιπὸν εὖ πᾶν δρῶσι συμφορὰς τρέπη.
ὑμεῖς δ' ἡγεῖσθε πολιissoῦχοι
παῖδες Κραναοῦ ταῖσδε μετοίκους·
εἴη δ' ἀγαθῶν

985

990

995

ἀγαθὴ διάνοια πολιτῶν.

* βᾶτε δόμον μεγάλαι φιλότιμον

στρ. α'.

Νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες ὑπ'

1001

εὐθύφρονι πομπᾷ,

εὐφαιμεῖτε δὲ χωρῖται,

γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοισιν

ἀντιστρ. α'.

καὶ τιμαῖς περίσσεπται

1005

θυσiais τε τύχα τε,

εὐφαιμεῖτε δὲ πανδημί·

ἴλαοι δ' οἴκοις κεύθυφρονες γᾶ

στρ. β'.

δεῦρ' ἴτε σεμναί, πυριδάπτω

λαμπάδι τερπόμεναι· καθ' ὁδὸν δ'

1010

ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς·

σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν καὶ δᾶδες εἴσιν

ἀντιστρ. β'.

Παλλάδος ἀστοῖς· ὁ πανόπτας

οὕτω Μοῖρά τε συγκατέφαν·

ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς,

1015

IN ÆSCHYLI EUMENIDAS

ANNOTATIONUM

PRÆFATIO.

DE libris tam manu scriptis, quam e prelo typographico editis, necnon de subsidiis omnigenis ad Æschylea emendanda, in Præfatione Annotationum ad Supplices non perfunctorie scripsi. Hodie tamen video pauca adjici debere, unde ea, quæ fuerint obscuriora, melius in lucem poni possint.

Primum igitur de libris Oxoniensibus est dicendum, quos ipæ meis oculis haud ita pridem inspexi. Ex iis alter ille, quem designavi Oß., in Bibliothecæ Bodleianæ Catalogo notatus ita, "Auctar. S. VI. 6." est exemplar editionis Stephanianæ. Annotationes viri cujusdam non indocti continet; quæ magnam in partem Stanlei notæ sunt, in compendium redactæ, nonnunquam et aliunde auctæ. Inest etiam delectus Variarum Lectionum, nescio unde, comparatus; adjecta quoque sunt Scholia nonnulla vulgatis pleniora, iisque, si bene memini, similia, quæ liber Bigotianus exhibet. Hæc omnia erant, opinor, Needhamo scripta, cujus editionem Æschyli diu exspectatam immatura mors interceptit. Scriptorem vero notularum, quas exhibet Oxoniensis liber, Oa', notatus in Catalogo, "B. N. Rawl. 190." plane me nescire fateor. In eo multas inesse lectiones, quibus A. subjicitur, jam monui in Additamento Annotationum in Supplices p. 277. neque ali-

unde quam ex eodem libro intellexi multo plures esse in Eumenisin lectiones, quæ debentur illi ignoto A., quarum pars non nisi exigua diserte auctori suo tribuitur in (Lβ.) libro Leidensi N. 88. Has lectiones Aurato deberi olim suspicatus sum ex illa notula in Oa'. "Æschylus partim ex Porto, partim ex Aurato restitutus;" neque levem mihi fidem fecit Scaligeri testimonium, aliquoties conjecturas Aurato vindicantis; quarum nonnullas Lβ. exhibet cum adscripto ἵσως: etsi simile indicium nusquam in Oa', quod sciam, exstat.

Duobus hisce Oxoniensibus et duo alii in Bibliotheca Bodleiana adjungi debent. Uterque liber est Stephanianæ editionis exemplar. Alter notatur "B. N. Rawl. 193." Continet annotationes manu duplici scriptas: e quibus unam esse Pearsoni sat scio, tam e caractere scriptionis, quam argumento. Pertinent enim ea Pearsoniana plerumque ad glossas, quas descripsit Hesychius, cujus editionem Pearsonus moliebatur, uti patet e schedis autographis, quas ipse olim diligenter, in Bibliotheca Trin. Coll. Cant. adservatas, pervolvi. Ultimus denique inter Oxonienses libros est exemplar editionis Stephanianæ notatum "B. N. Rawl. 191." E quo nuper intellexit Elmsleus, verissime mihi conjectum fuisse, Mediceum et Philadelphianum codices pro uno eodemque esse habendos. Ibi enim in titulo folium rectum hæc verba scripta exhibet: "Plut. 31. n. 1. Sophoclis Euripidis Æschyli quædam tragœdiæ. Post Trachinias Sophoclis legitur Τοῦ "λογιστάου αὐθέντος κύρου φραγνιζισκίου τοῦ φιλέλφου ἐστὶν ἡ "βίβλος αὐτῇ." Verum licet pluteus bibliothecæ ita diserte indicetur, Elmsleus tamen nihilo minus suspicatur lectiones eas, quæ Philolphiano tribuuntur, esse revera e Mediceo haustas. Etenim liber idem e regione tituli exhibet hoc

scriptum: "Persæ, Agamemnon, Prometheus Vincetus, Eumenides, Septem ad Thebas, Supplices Feminae." Qui fabularum ordo est in Mediceo Plut. 32. 9. in nullo alio codice repertus. Quam vero Salvinus instituisse perhibetur in Needhami usum, A. D. 1715. (vid. Butler. Præf. T. VIII. p. iii.) codicis Medicei collationem, huic fere similem in Middletoni gratiam curavit instituendam idem Salvinus, uti testatur tituli folium versum his verbis: "Hic liber cum codice pervetusto Bibliothecæ Laurentianæ collatus, lectionibusque ejusdem variantibus instructus, mihi a viro doctissimo atque humanissimo, Antonio Maria Salvinio, donatus fuit, Florentiæ, 1723. Conyers Middleton." Verum enimvero litem omnem componere poterit is, qui primus indicaturus sit, utrum Mediceus exhibeat, necne, versus illos, qui, teste libro eodem, quondam penes Middletonum, rubrico exarati sunt, *Εἰ δέλτον ἔχειν τήνδε μέλλοντες πόθῳ σὺν τῷ ἐπιτάξαντι καὶ τοῦ γραφέως Ἀναξίου μέμνησθε θύτον ἀγγέλου*. Quod ad ipsam collationem attinet, manu ineleganti scriptam, Elmsleus suspicatur eam esse parum diligenter institutam; quæ res, si vera fuerit, eo magis dolenda est, quo codex ille dignus sit, ut archetypus, cura quam diligentissime conferentis. Sed, ut verum fatear, licet ipse aliquatenus cum Elmsleo consentiam de collatione Salviniana parum curiose instituta, nihil tamen emolumenti vehementer suspicor collatione, utcunque accurata, codicis Medicei reportatum iri. Certe in libro Middletoni nihil nisi levissima reperi inter ea, quæ fuerant omissa ab Askewio, et exinde a Butlero sunt omissa; quorum omnia cum lectionibus aliorum librorum conspirant, præterquam in 464. ubi Med. exhibet *ὄξυμηνίστου* vice *ὄξυμηνίου*. Et quoniam, uti jam monui in Præf. Annot. ad Suppl. p. 43., Mediceus est arche-

typus Florentini in Biblioth. Laurent. Plut. xxxi. 8. et Veneri in Biblioth. D. Maro. N. DCXVI. necnon, uti conjicio, illius mutili, olim Augustani Plut. viii. 9. hodie Bavarici in Hardtii Catalog. T. v. p. 365., horum trium debuit esse desiderium plane nullum, utpote ad emendanda Æschylea inutilium. Eorum tamen collationem spero Hermannum esse daturum, ut intelligant homines superstitiosi quantillum præbeant Mss. revera fructuosum.

In Præfatione Annotationum ad Suppl. p. 51. conjecturam feci de origine lectionum, quas Butler primus edidit e Stanleischedis Mss. Nempe illas suspicatus sum de libris Vossianis devenisse. Atqui Stanleus, ni fallor, et Oxoniensem librum, Oá, manibus versavit. Ibi certe exstant lectiones nonnullæ, quas in Leidensi libro (Lβ.) ipse non reperi, aut repertas neglexi. Exstant eadem et in Bigotiano libro, sed rarissime cum A. vel P. subjuncto, derivatæ de alio, quam Oxoniensi, libro, uti testatur nescio cujus notula Gallice scripta, *Les corrections mises à la marge sont tirés d'un Manuscript, qui a appartenu à Messieurs Bigots, et étoient écrites de la main d'Emeric Bigot à la marge d'un Æschyle imprimé à Anvers chez Plantin 1580. de l'édition de Canterus.* In eodem libro, qui Stephanianæ editionis exemplar est, penes olim J. Chapman, hodie inter Burneianos in Musæo Britannico adservatos (Gal. 10. Vd.) inseruntur foliorum particulæ ex alio libro avulsæ; quæ continent collationem MSti, ut videtur, Medicei, ab eodem homine factam, ac qui lectiones varias appinxit libro Magiano, cujus meminit Elmsleus in Med. Præf. p. 10. Hæc collatoris opera non ultra quam Agamemnonis v. 298. progreditur.

Inter editiones, quarum catalogum confeci, et pensitavi me-

rita in Præfat. Annot. ad Suppl. p. 43 et sqq. referri debent Wakefieldi Hermannique Eumenidum recensiones. Utrique dotes fere eadem sunt. Textus nempe ad libitum constituitur. At Wakefieldus mutatae scripturae rationes exposuit annotationibus, haud indoctis quidem illis, nec tamen a viro subacti iudicii laudandis, utpote stylo, flosculos verborum captanti, scriptis. Hermanni vero "Specimen novae recensionis tragoediarum Æschyli" sine ullo apparatu critico prodibat; neque cognoscere fas est emendationum causas fontesque, nisi e libris aliis, quos in subsidium sibi quisque Editor vocet necesse est. Neutrius operæ ad Æschylum emendandum sunt inutiles penitus.

Literarum, quibus inter Annotationes ad hanc fabulam libri tam scripti quam impressi signantur, Explicatio.

- V. Textus vulgatus, in quo Mss. et editiones conspirant.
M. Codex Medicus in Bibliothecæ Laurentianæ Florentiæ
 Plut. xxxii. 9.
Ph. Codex Philelphi in Bibliothecæ cujusdam Florentinæ
 Plut. xxxi. 1. vel 8.
P. Codex Parisiensis in Bibliothec. Reg. 3521.
G. Codex Guelpherbytianus, Schutzio collatus.
A.	Editio	Aldina.	Venet.	1518.
R.	——	Robortelliana.	Venet.	1552.
T.	——	Turnebiana.	Paris.	1552.
S.	——	Stephaniana.	Paris.	1557.
C.	——	Canteriana.	Antverp.	1580.

St.	Editio	Stanleiana.	Londini.	1663.
Pa.	———	Panwiana.	Hag. Com.	1745.
W.	———	Wakefieldi, in Tragœdia- rum Delectu.	Lond. }	1794.
Po.	———	Porsoniana.	Glasgux et }	1794. 1795.
Sch.	———	Schutziana.	Halæ et }	1794. 1800.
H.	———	Hermanniana.	Lipsiæ.	1799.
Bo.	———	Botheana.	Lipsiæ.	1805.
But.	———	Butleriana.	Cantabrig.	1809.
Bl.	———	Blomfieldiana.	Cantabrig.	1810-18.
He.	Heathii Notæ.		Oxoniz.	1761.
Abr.	Abreschii Notæ.		Zwollæ.	1763.

La'. Liber Leidensis inter Vossianos No. 217.

Lβ. 88.

Lγ. 200.

Oα'. Liber Oxoniensis notatus "Rawl. 190."

Oβ. "Auctar. S. VI. 16."

Big. Excerpta e libro olim Bigotiano.

Inc. Incerti cujusdam Emendationes in Lβ: Lγ. Oα'. Oβ.
Bigotiano libro, Askewianisque Schedis repertæ. Ne libri
igitur unius lectiones ter citentur, quoties sex illa exem-
plaria convenient, toties compendiose scribitur Inc.; ubi
vero dissideant, sua lectio suo cuique libro discrete as-
signatur.

VI. L. C. Valckenaeri Notulæ Mss.

IN ÆSCHYLI EUMENIDAS

ANNOTATIONES.

1. A. τῆτε. R. τῇ δέ. At, iis servatis, debuit dici ταύτας—εὐχαῖς in 20. Ipse dedi τῶνδε: quo dicto Pythia ad imagines Deorum circum circa manu intendit, quibus templi porticus est ornata. Quam facile ι, olim adscriptum, in ν deflecti possit, discas e Præf. ad Tro. p. 28. ubi emendatur Acharn. 376. Τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς, ὅτι Οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο, πλὴν ψήφῳ δακεῖν, legendo ψῆφον δικεῖν: cui favet eximie Archestratus apud Athen. VII. p. 305. E. teste quo senes πλεκτὸν ὕφασμα Σχοίνου ἐλειοτρόφου κοῖλον χειρέσσιν ἔχοντες Εἰώθασι δονεῖν ψήφους αἰθῶνι λογισμῷ. Emendationem neglexit Elmsleus.

2. Hic diversæ sunt Γαῖα et Θέμις: in Prom. 217. Θέμις καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφή μία, eædem habentur. Verum iste locus obiter corrigendus est. Lege διπλῶν. Duo illa nomina jam dixerat Prometheus. Ratio quoque sententiæ postulat antithesin διπλῶν—μία. Adde quod nomine duplici ita solent numina invocari. Cf. Euripid. Fragm. Inc. 155. Ζεὺς εἴτ' Ἀτδης ὀνομαζόμενος στέργεις. Bacch. 272. Δημήτηρ θεὰ, Γῆ δ' ἐστὶ τοῦνομ', ὁπότερον βούλει, κάλει; et Horat. *Sive tu Lucina probas vocari, Seu Genetyllis.*

Ibid. V. ἐκ δέ τῆς. At pronomen ita positum lingua Attica respuit. Dedi γῆς hic et mox in 7. διδοῦσα τὴν: ubi δίδωσι δ' ἢ A. R.

Ibid. St. citat Diodor. Sic. v. p. 232. Θέμιν δὲ μυθολογοῦσι μαντείας καὶ θυσίας καὶ θεσμοὺς τοὺς περὶ τῶν θεῶν πρώτην εἰσηγήσασθαι; necnon citato Harpocrate in Θεμιστεύειν· ὅτι δὲ γέγονε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Θέμιν ἐσχηκέναι ποτε τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἥλιου, Αἰσχύλος, ἀρχόμενος τῶν Εὐμενίδων, φησίν. “Pro ἡλίου legerim, inquit St., Φοῖβον. Usitatissimum erat librariis Solem nota designare: qua forsitan pro voce Φοῖβος cum usus esset aliquis, in ἡλίου proclivi errore mutavit alius. Ita in Ms. Suidæ Florentiæ pro Ἰλίου περιήγησιν legitur ἡλίου περιήγησιν, ista notula expressum. Librarius unus Ἰλίου in ἡλίου oscitanter permutaverat; alter imperite τῷ ἡλίου signo expressit.” Stanlei emendationem quasi ex *absurda et perversa gratulatione in libros vetustos* profectam explodit Jac. Gronovius, ignarus, scilicet, quale fuerit signum illud, quod explicitum reperies a Gaisfordo ad Hesiod. Theogon. 709. et Schæfero in Præfat. ad Aristoph. Plut. inter Epimetr. p. XLII. unde etiam emendabis Etymol. V. Ἰήϊε legendo ὅτι ἐν ἀγκάλαις βαστάσασα τὸν Ἀπόλλωνα (vice ἡλίου) ἡ Λητώ.

3. A. ἡ δὴ. R. ἡ δὴ. Ipse dedi τήνδ', ἡ 's τὸ. Vix etenim εἰ vel simile quid abesse potest. Quod ad τήνδε dictum δεικτικῶς vide ad initium fabulæ; et τήνδε, ad versus initium, tuentur mea ad Æsch. Suppl. 285.

5, 6. V. βίαν τινὸς—παῖς Χθονὸς καθέζετο. At speciale quid postulatur. Ineptum igitur est τινὸς. Reposui ibi Χθονὸς, et mox θρόνους. Hoc postremum confirmat infr. 18. et Eurip. El. 315. Θρόνῳ κάθηται: illud vero tuetur aliquatenus Scholiastes, Πίνδαρος (Fragm. 146.) φησὶ πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθοῦς τὸν Ἀπόλλωνα· διὸ καὶ ταρταρῶσαι ἐζήτει αὐτὸν ἡ Γῆ: ubi lege τερατεῦσαι: id liquido patet ex Iph. T. 1259. Θέμιν δὲ, Γᾶς παῖδ', ἐπιὼν ἀπενάσσα' ἀπὸ Ζαθέων χρηστηρίων· ἐννυχία Χθὼν δ' ἔτεκ-

πάντα φάσματ' ὀνείρων: quam ad historiam respexit Auctor Epigrammatis apud Chardon de la Rochette, in *Mélanges de Critique* T. II. p. 283. Γηγενέα Πυθῶν' ἐνελιγμένον ἔρπετον ὀλοῖς Ἐκνεύει Λατῶ πρόχυν μυσστρομένη· Σκίδνατ' ὄνειρα, Θέμιν γάννται: ubi Poëta fingit Themis somnia ante mortem Pythonis misisse, Latonam terrendi causa, quæ post mortem ejus misit, Euripidem juxta.

7. St. intelligit γενέθλιον δόσιν *munus die natali missum*, non eo die, quo natus est, sed quo nomen impositum. Γενέθλια sunt, testē Suida, ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτή. Unde intelligas Euripidea in Ion. 653. θῦσαι γενέθλια, et 805. παῖδός προθύσων γενέθλια. Cum Æschyleis confer verba Hesychii, Γενέθλια· τὰ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ δῶρα. Mira tamen locutio est illa πρώτη ἡμέρα. Etenim, teste Servio ad Virgil. Ecl. III. 76., *Solebant antiqui octavum diem pueri natalem constituere*: similiter ad Terentianum, *Ferietur alio munere*—*ubi erit puero natalis dies*: ita Donatus, *Solebant in illo octavo die dare puero amici—munus*. Hujusmodi dona apud Græcos missa sunt quinto die, uti testatur Schol. ad Lysistr. 758. et inde Suid. V. Ἀμφιδρόμια· ἦν πέμπτην ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν· ἐν ᾗ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώσεως, τό τε βρέφος περιφέρουσι τὴν ἐστίαν τρέχοντες, καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ προσήκοντες. Hic vero γενέθλιον interpretatur Scholiastes ὀπτήριον, reprehensus a Meursio injuste, uti monuit St. citato Callimach. H. in Dian. 73. Εἴτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρονσα, Ἥφαιστον καλέοντος, ὅπως ὀπτήρια δοῖεν. Ea dona inter comessiones erant data. Unde intelliges versum, quem, diu nimis inter Scholia latentem, ipse primus erui e verbis Ἀπόδειξις αὐτῇ τῆς δωρεᾶς οὐκ ἀχάριστος, legendo Ἀπέδειξε δ' αὐτῇ δῶρον οὐκ ἄχαριν ἔτος.

Indicat nempe Tragicus γενέθλια Apollinis celebrari quotannis, et festum illud esse Φοίβη γενεθλίῳ sacrum. Simile quid finxisse videtur et in alia fabula. Hesychio teste, Ἀμφίδρομος Ἀισχέλος Σεμέλῃ ἐπλασε δαίμονα καινὸν περὶ τὰ Ἀμφίδρομία, ὥσει ἔλεγεν τὸν γενέθλιον. Verum de Tragici verbis ipsis aliquatenus hæsitans, stellulis tantum indicavi lacunam, neque supplementum ipsum reponere in textum ausus sum. Mox Hesych. Παρώνυμον· ἐκ τοῦ συμβεβηκότος καλούμενον.

9. Hic λιμνην Δηλίαν intelligas, quam alii appellant περιγηέα, τροχόεσσαν vel τροχοειδή. Vid. Callimach. H. in Del. 261. H. in Apoll. 59. et Herodot. II. 170. Certe Δηλίαν τε χοιράδα tuetur Euripideum Δήλιοι τε χοιράδες in Tro. 89. Alioqui poterat legi κολάδα : quam scripturam eruit W. e verbis Scholiorum, Ἄλλως Δηλίαν τε χοιράδα, τὴν στρογγύλην.

10. V. ἀκτὰς νανπόρους τὰς Παλλάδος. Redditur littora naves excipientia, quam inepte. Ipse dedi ναῦν, ὄρους γῆς— Etenim oræ, quibus navis est appulsa, sunt telluris Atticæ termini. Fuit is locus fortasse Ἀλμυρίδες dictus. Illius mentio facta est in Lex. Bekker. p. 383. Ἀλμυρίδες τόπος τις περὶ τὰς ἐσχατίας τῆς Ἀττικῆς. Ἀριστοφάνης Τηρεῖ—ἔδει δὲ Σὲ βληθεῖσάν γ' εἰς ἀλμυρίδας παρέχειν μὴ πράγματα τηδί. Ubi Γήρῳ bene restituit Seidler in Diasertat. de Aristoph. Fragm. p. 25. Classical Journal N. XLIII. p. 139. At metra idem non restituit. Ad eundem Comici locum respexit Hesych. Ἀλμυρίδες· αἰγιαλοί· καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἐσχατίας, οὗ τοὺς νεκροὺς ἐξέβαλαν. Nunc tandem intelligitur quo referri debeat τῶν κελευθοποιῶν mentio. Etenim locus ille mari proximus fuit paludosus; quem Athenienses pervium fecisse videntur.

11. Parum mihi placet ἐς τήνδε γαῖαν. Verum nihil habeo, quod reponam, probabile, nisi Ἥστ' οὐδὲ γῆαλ' ἂν ἦλθε Παρ-

νησοῦ θ' ἔδρας, Πέμπουσι δ'— Certe γύαλα Παρνήσσοῦ in tāl loco debent commemorari. Cf. Phœn. 244. μετόμφαλα γύαλα Φοίβου. Redde ἦστο *sedebat*. Cf. Iph. A. 88. Ἡμεσθ' ἀπλοῖα χρώμενοι κατ' Αἰλίδα; necnon e Suppl. 664. ἦστο. 674. ἦστ' ἐφ' ὅπλοις. Rhes. 613. ἦσται. patet verbum illud vel de navē vel exercitu dici posse.

Ibid. A. πανησοῦς. M. R. παρνησοῦ. At T: παρνησσοῦ, recte, ut opinor. Semper Latine *Parnassus*. Ejusdem formæ sunt Τευμησσός, Μυκαλησσός.

12. πέμπουσι δ' αὐτόν. Opportune St. citat Ephori verba apud Strabon. IX. p. 422. καθ' ὃν χρόνον τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν γῆν ἐπιδόντα, ἡμεροῦν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τε τῶν ἀνημέρων καρπῶν καὶ τῶν βίων, ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμηθέντα ἐπὶ Δελφούς, ταύτην ἵναί τὴν ὁδόν, ἥ νῦν Ἀθηναῖοι τὴν Πυθιάδα πέμπουσι: neque verba Scholiastæ debent omitti, ὅταν πέμπωσιν εἰς Δελφούς θεωρίδα, προέρχονται [τινες,] ἔχοντες πελεκεῖς, ὡς διημερῶσιν τὴν γῆν. Fuit hoc, ut videtur, in honorem Thesei factum. Is enim, ipso teste apud Schol. Pindari in Argument. Isthm., παρακτίαν Στείχων, ἀνημέρωσε κνωδάλων, ὁδόν. Hic P. θεσπίζουσι. Mox A. κελευθοποιό.

13. καῖδες Ἡφαίστου sunt fabri, sicut apud Theognid. 432. Ἀσκληπιάδαι redditur medicis. Mox Hesych. Ἡμεροῦν Κράτης. τὸ τὴν γῆν ἐξημερῶν καὶ ἐργάζεσθαι.

15. Ita S. at A. T. τημαλφεῖ. R. καὶ σεβίζουσιν μέγα bis.

17. Ita V. At νιν et τόνδε aut abundant, aut νιν ambiguum est; ad Delphum enim referri potest. Malim igitur Τέχνης γὰρ ὁ Ζεὺς ἐνθέον—ἵζει τέταρτον μάντιν, ἰνιν—ubi ἐνθέου est e Λγ'. Cf. Agam. 1211. τέχναισιν ἐνθέοις: reliqua sunt mihi propria. De γὰρ et δὲ vid. Indicem ad Porsoni Euripid. v. δέ: quod ad ἰνιν corruptum vid. ad Tro. Append.

p. 130. C. ubi *φέρειν ἰνιν* eruitur e *φέρειν νιν* in Iph. T. 1240. ; quam emendationem post me edidit Seidler. Fuit Apollo Jovis filius. Si cui tamen displiceat *ἰνιν*, is legat *καῖδα* vice *τόνδε*. Similis var. lect. in Phoen. 978. *Ὡστε σφαγέντα καῖδα προσθεῖναι πόλει* : ubi Ms. unus et Paraphrastes *τόνδε*.

18. Ita T. at P. A. R. *χρόνους*.

19. Macrobius v. 22. Virgilianum, *Quæ Phæbo pater omnipotens, mihi Phæbus Apollo prædixit*, contulit cum *Æschyleis* in Eumenisin et disticho in *Ἱερείαις*, *Στέλλειν ὅπως τάχιστα* ταῦτα γὰρ πατήρ, *Ζεὺς ἐγκαθίλει Λοξία θεσπίσματα* : quod respicit et Schol. ad *Æd. C.* 791. *σαφέστερον κλύω Φοίβου τε καὶ τοῦ Ζηνός*, ὃς κείνον πατήρ : ubi monet, quod *δοκεῖ ὁ Ἀπόλλων* παρὰ *Διὸς* λαμβάνειν τοὺς χρησμούς, ὡς καὶ ἐν *Ἰφικλείᾳ* φησὶ, καὶ *Αἰσχύλος* ἐν *Ἱερείαις* : et ad *Æd. T.* 151. *Ὡ Διὸς ἀδνεπὴς φάτι*, similis est notula ; ὁ *Ἀπόλλων* ὑποφητὴς εἶναι *δοκεῖ τοῦ πατρὸς* καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνειν τὰς *μαντείας* καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν, ὡς *Ὅμηρος*, *Διὸς ἀγγελος ὅσα δεδήει*. Unde elucet conjectura mea legentis in *Trach.* 1160. *Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ τοῦ προσκόλου Πατρὸς, πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο*, vice *ἐκ πατρὸς πάλαι πρὸς τῶν πνεόντων*—.

21. Citat Schol. versum Callimachi *Fragm.* 220. *Χὴ Παλλὰς, Δελφοὶ νιν ὄθ' ἰδρύνοντο προναίην*. Addit St. Hesych. *Προναίας* Ἀθηνᾶς τέμενος ἐν Δελφοῖς : et *Etymol.* *Προναία* Ἀθηνᾶ ἀγάλματος ὄνομα—διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἐν Δελφοῖς ἐστάναι : necnon *Herodot.* VIII. 37, 38, 39. ubi ἱρὸν τῆς *Προναίης* Ἀθηνᾶίης plus semel commemoratur ; idemque emendat *Æschin.* c. *Ctesiph.* p. 445. ἀναθεῖναι Ἀπόλλωνι τῇ *Πυθίᾳ* καὶ τῇ Ἀρτέμιδι καὶ *Λητοῖ* καὶ Ἀθηνᾷ *Προνοίᾳ*, legendo *Προναίᾳ* : et similiter *Pausan.* *Phocic.* c. 8. ὁ τέταρτος (ναὸς) Ἀθηνᾶς ἐστὶ *Προναίας* vice *Προνοίας*. Fuit tamen et templum

Ἀθηνᾶς Προνοίας teste Demosth. c. Aristog. 1. p. 780. Reisk. καὶ Προνοίας Ἀθηνᾶς ὡς μεγάλης καὶ ἀγαθῆς θεοῦ καὶ παρὰ τῇ Ἀπόλλωνι ἐν Δελφοῖς κάλλιστος καὶ μέγιστος νεὺς εὐθὺς εἰσφώνει εἰς τὸ ἱερὸν, ὅς ὢν θεὸς καὶ μάντις κατ' ἑμφότερα οἶδε τὸ βέλτεστον, ἀλλ' οὐκ Ἀπονοίας καὶ Ἀναιδείας.

22. V. δέ. Sensus re postulat. Mox A. κωρυκείας.

23. Cur antrum Corycium appelletur φίλορνις, causam exputare nequeo. At hic, collato Pausan. Phocic. 6. ἱερὸν δὲ αὐτὸ οἱ περὶ τὸν Παρνασσὸν Κωρυκίων τε εἶναι Νυμφῶν καὶ Παν-ὅς μάλιστα ἡγνεται, ecquis non comprobabit vocem φιλόλυνος. Exstat φιλόλυνος in Epicharmi fragmento apud Hephæsti p. 5=15. quod Gaisfordus poterat facile emendare legendo; εὐνμος | ἡ Μοῦσαν ἀντηχοῦσα πᾶσαν φιλόλυνος | Ἥχῳ, vice καὶ μουσικὰν ἔχουσα—Ἥχῃ; exstat etenim ἀντηχέσθαι in Alcest. 425. quod verbum convenit Horatianis *Redderet plausus montis imago* et recinit *jocosa montis imago*: unde rectius, quam olim in *Classical Journal* N. 28. p. 237. emendare possum Thesm. 996. legendo Ἀμφὶ δ' εὐοῖ κτυπεῖ Δις Κιθαρώωνος Ἥχῳ, vice Ἀμφὶ δέ σοι κτυπεῖται Κιθαρώωνος Ἥχῳ. Neque hic locus est unicus, ubi corrumpitur φιλόλυνος. In fragmento Hipponactis apud Priscian. p. 1327. Ἑρμῇ φιλοραῖε Μαιαδεῦ Κυλλήνιε, legi manifesto debet φιλόλυνε. Mercurium certe depingit Horatius *curvæ lyrae potentem*. Bis igitur φιλόλυνος restituto, perquam opportune citari potest ad intelligendum πέτρα φιλόλυνος illud Virgilianum, *aut ubi sonava pulsu Saxa sonant vocisque offensa resultat imago*. Cum πέτρα φιλόλυνος confer παρανλίζουσα πέτρα in Ion. 491.

Ibid. Vice ἀναστροφῇ prætulerim ἐπιστροφαι. Hesych. Ἐπιστροφαι· διατριβαί, διαίται, Αἰσχύλος Φρυγίν. Cf. et Æschyli Philoct. Fragm. apud Schol. ad Ran. 1430. Σπερχεῖε πο-

ταμὲ βούνομοι τ' ἐπιστροφάι. M. A. R. T. ἀναστροφά: voluerunt ἀναστροφάι.

24. Ita de meo. A. Βρόμιον δ'. R. sine δ'. Mox R. τὸν χῶρων οὐδ'. A. χῶρον. Hinc οὐκ ἀμνημονῶ reddit Horatius, neque te silebo, Liber. Hesych. Ἀμνημονεῖ. ἐπελάθετο.

25, 6. Hoc distichon aliqua parte intelligi potest. At sententiæ nexum desidero. Scripsit, opinor, Æschylus, Ὅξυς γε Βάκχαις ἐστρατήγησεν, "θεοῖς Γελῶς, Δίκη Πενθεῖ· κακὰ ράψει μόρον." Verba illa ex ore Bacchi conferri possunt cum dictione simillima in Bacch. 1076. ita legenda: Ἐκ δ' αἰθέρος φωνήν τις, (ὡς ἐπείκασαι, Διόνυσος) ἀνεβόησεν. "ὦ συμμαϊνάδες, Ἄγω τὸν ὑμᾶς καμὲ τὰμά τ' ὄργια Γελῶν τιθέμενον· ἀλλὰ τιμωρεῖσθε νιν." Possunt etiam conferri κακὰ ράψει μόρον cum κακὰ ράπτειν in Od. Π. 423. φόνον ράψας et ἔρραψας—φόνον in Androm. 887. et 911.: necnon δόλους ράπτειν in Phocylid. XIII. 2. cui simile est ὑπορράπτεις λόγους in Alcest. 552. unde ὑπέρραψεν πλάνας in Prom. 727. erui e lectione ὑπέρριψεν: quam Ms. unus exhibet. In Hesychio gl. est corrupta, Ἀγαρράπτει· ἐφθορεν. Legi potest καταρράπτει. Nunc tandem elucet, cur Pythia Bacchi mentionem noluerit omittere, Penthei exemplo submonita, non temnere Divos.

25. Schol. Νῦν φησὶν ἐν Παιρνασσῷ εἶναι τὰ κατὰ Πενθεά, ἐν δὲ ταῖς Ξαντρίαις ἐν Κιθαιρῶνι. Hæc jure deridet Pauwius; qui tamen non intellexit ad Penthei mortem respici, quæ fuit ad statuæ basin insculpta. Simile quid de umbilico Delphico narrat Strabo IX. p. 420. δέκνυνται δὲ καὶ ὀμφαλὸς τις ἐν τῷ ναῷ τεταινωμένος καὶ ἐπ' αὐτοῦ αἱ δύο εἰκόνες τοῦ μύθου: ubi tamen legi debet καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἄετοι δύο, εἰκόνες τοῦ μύθου.

27. A. R. πλείστους. T. Πλείστον, recte. Contulit St. Apollon. Rh. II. 711. Κωρύκται νύμφαι, Πλείστοιο θύγατραι.

29. E versu infr. 35. πάλιν μ' ἐπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίων, neonon e voce εισόδων, manifesto patet Pythiam de se discessura aliquid hic dixisse. Lacunam igitur indicavi, quam conjectura supplere possum legendo,

ἄπειμ' ἅπαντα δ' ἐκτελοῦσ', ἃ χρῆν, ἔσω,

ἢ Πυθόμαντις εἰς θρόνους καθιζάνω.

Abesse profecto vix et ne vix quidem potest ἡ Πυθόμαντις: quæ vox est Æschylea in Cho. 1030. Diu etenim nimis de persona tacetur; neque aliunde quam e persona ipsa poterant spectatores nomen prologum agentis audire. Quod ad ἔσω, cf. Ion. 414. Ἡμεῖς γὰρ ἔξω τῶν ἔσω δ' ἄλλοις μέλει.

Ibid. Cf. Ion. 91. θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα Ζάθεον Δελφίς, ἀεῖδονσ' Ἑλλήσι βοᾶς, ἃς ἂν Ἀπόλλων κελαδέσῃ.

30. Ita R. at A. T. μακρῶν. Vid. ad v. 1.

32. V. καὶ παρ' Ἑλλήνων τινὲς, constructio est pessumdata. Error venit ex eo, qui, propter ἴτων, mutavit τις—πάρα in τινὲς—πάρεισι: unde alius, propter metrum, voces transposuit, cum Abreschio arbitratus παρ' esse vice. πάρεισι.

33. V. ὥς ἂν: at sententia postulat ὧν ἂν—

34. Ita R. A. λείξει: et mox σωβεῖν, errore solito: vid. ad Tro. 935.

35. Schol. παρ' ὀλίγον ἔρημος ἡ σκηνὴ γίνεται· οὔτε γὰρ ὁ χορός πω πάρεστιν, ἢ τε ἱέρεια εἰσηλθεν εἰς τὸν ναόν. Rei similis alterum exemplum videas infr. 233. et in Soph. Aj. 815.

36. Phot. Σωκεῖν, ἀντὶ τοῦ ἰσχύειν. Exstat iterum σωκῶ in Soph. El. 117. neque pluries apud Tragicos. Inter ἀπαξ λεγόμενα recenseri debet et ἀκταίνειν. Phrynich. Arab. p. 23. Ἀκταινῶσαι σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι καὶ ἐπᾶραι καὶ μετεωρίσαι—Ἀισχύλος “οὐκέτ' ἀκταίνω” φησὶ—βαρυντόνως, οἷον οὐκέτι δύναμαι ἐμάντην Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι [corrigere Φάωνι vid. Kidd.

in *Critical Rev. Jun.* 1803. p. 142] ὡς ἀπὸ περισπωμένου. Aliud fortasse exemplum ἀκταινον μένος exstat apud Etymol. v. Ἀκταίνω. Verum ipse fortiter nego hic stare posse ἀκταίνειν. Etenim scripsit Tragicus Ὡς μητι σκεῖν μ', ἀλλ' ἀπακταίνειν στάσιν. Unde bis corrigas et intelligas Hesychium in Ἀλεκταίνει· ἰσχύει, γανυῖ, μετεωρίζει: et Ἀπεκτένων· ὁ κινεῖσθαι μὴ δυνάμενος. Neque de nihilo est illud οὐκέτ' ἀκταίνω in Phrynico. Mox στάσιν A. R. T. at βάσιν H. Steph. in notis. Scaliger ad calcem La'. citat Ὁδ. Ψ. 3. Γούναρ δ' ἐρβώσαντο, πόδες δ' ὑπερακταίνοντο. Ita enim voluisse videtur pro ὑπερικταίνοντο. Verum ibi et ὑπερικταίνοντο et ὑποακταίνοντο legebat Hesychius. Fortasse scripsit Homerus ὑπό τι ῥικνοῦντο. De formula ὑπό τι vid. Porson. *Advers.* p. 147. et ad Vesp. 1281. Verbum ῥικνοῦσθαι, alio licet sensu, usurpabat Sophocles in Ἰχνηρεῖς teste Photio in v. ipsa: et similiter Cratinus in Trophonio apud Etymol. v. Διαῤῥικνοῦσθαι—Ἐίφιζε καὶ σκόδιζε καὶ διαῤῥικνοῦ. At cum Homericō ῥικνοῦντο confer ῥικροῖσιν ἐπισκάδουσι πόδεσσιν et Βάκτρῳ σκηπτόμενος ῥικνοῖς ποσὶν ἦε θύραζε in Apoll. Rh. i. 669. et ii. 198. Plura de verbo illo Pierson ad Mœr. p. 335.

37. Τρέχω δὲ χερσίν. Hæc eloquitur Pythia, præ timore humi strata, et jam se tollere nisura, et pedem simul ex ædibus sublatura.

38, 9. 40. Tristichon ita exhibent A. et P.

δέσσασα γὰρ γραῦς οὐδὲν ἀντίπαις μὲν οὖν,
ἐγὼ μὲν ἔρπω πρὸς πολυστεφῇ μυχόν,
ὄρω δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομιση.

At R. θεομνη. T. θεομυσεῖ. Mihi vero displicet istud μὲν ter tantillo post intervallo repetitum; neque satis video cur Orestes appelletur θεομυσεῖς, vel θεομυσεῖς: altera etenim vox

metro repugnat. . In postremis erui ἀνδρ' ἄβαν ἄση, collato 151. ἄθεον ἄνδρα. Illud ἄση quoque satis tuentur annotata ad 80. et ad Suppl. 458. Mox μένος Hermannō debetur, reliqua mihimet ipsi.

39. Dicitur hic Pythia ἀνέρπειν, sicut Strabo IX. p. 419. eam depingit ἐπὶ τὸν τρίποδα ἀραβαίνουσαν. Mox ἔχοντα T. at P. A. R. ἔχοντι.

40. De umbilico Delphico St. allegat Varron. de L. L. VI. *Sed quod vocant Delphis ὀμφαλὸν, in æde foramen allatum (pravum hoc) est quiddam, ut thesauri (hoc quoque pravum) speciem, quod Græci ὀμφαλὸν dixerunt.* Super hoc constituebatur ὁ τρίπους, καὶ τὴν Πυθίαν, ut verbis utar emendatis Longini, §, XIII., λόγος ἔχει τρίποδι πλησιάζουσαν, ἐνθα 'Ρῆγμ' ἐστι γῆς ἀνάπνεον, φασίν, ἀτμὸν ἔνθεον (quæ verba neacio cujus respexit et Hesych. 'Ρῆγμα τάσις ἀνέμων, sic corrigendus, 'Ρῆγμ' ἐστι γῆς ἀνάπνεον ἀτμὸν) κάτωθεν δ' ἐγκύμονα τῆς δαιμονίον καθισταμένην δυνάμεως, παραντίκα χρησμοδεῖν.

41. V. νεοσπαδές. At jure sciscitatur W. quibus argumentis Pythia conjicere potuerit gladium fuisse recenter e vagina ductum. Potuit quidem intelligere ξίφος esse νεοσταγές: etenim sanguis, utpote recens, fuit ruber.

43, 4, 5. Ita exhibent A. et T.

ἔχοντ' ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον

λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον

ἀργῇτι μαλλῶ' τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ.

At R. λίνει. Verum ipse nequeo ὑψιγέννητον, et λήνει μεγίστῳ intelligere. Mox Arnaldus, sive Hemsterhusius teste Valck. ad Phœn. 994., voluit λήνει μὲν οἷος— Verum λῆνος non alibi apud antiquos, quod sciam, significat *lanam*; etsi Hesych. Λήνει ἐρίῳ. Egregie Sch. eruit ἀώτῳ e μεγίστῳ.

Quæ vero ad Suppl. 23. emendavi, ea tandem edidi. Cf. Eurip. Suppl. 10. Ἴκτῆρι θαλλῶ, et Hesych. Λιτῆρα θαλλόν· τὸν ἰκέσιον: et προσίκτην θαλλόν in Moschionis fragmento apud Stob. p. 561=435. necnon Achæi in Ἀζᾶσι apud Schol. ad Orest. 384. ita emendando, Νῦν οὖν ἡμεῖς ἰκέται θαλλούς, Πάθεών γε γέρας, Τίθεμεν πρὸ ποδῶν τῶν σῶν δέξαι, Τῆς Ἀστερίης καὶ κακ Ζηνὸς, Θυσίας. Vulgatur ibi τε θεῶν γέρας—λήξαι τῆς ἀστερώπου Ζηνὸς—Atqui hæc Orestes locutus est, ad pedes statuæ Apollinis; cuius mater fuit ita dicta ab insula, quæ olim Ἀστερίη, postea Δήλος vocata est, teste Callimacho H. in Del. 40. Hercules quoque dicebatur filius Ἀστερίας καὶ Διὸς ab Eudoxo apud Athen. ix. p. 392. D. Mox δέξαι—θυσίας plane tuentur Iph. T. 464. Eurip. Fragm. Inc. 155. et Aristoph. Pac. 977. Quod ad ἀρνὸς ἄωτῳ, ecquis nescit Homericum οἶδς ἄωτῳ in Ἴλ. N. 599. Poterat quidem legi λίγου τ' ἄωτῳ propter illud Homericum λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον in Hom. Ἴλ. I. 657.; verum in tali loco præstat ἀρνός. Denique quod ad ὑψός', adi mea ad Æschyl. Suppl. 480. ubi emendatur Κλάδους γε τούτους ὑψός' ἀγκάλας λαβών. Postremo redde εὖ νητὸν bene nexum.

46. V. πρόσθεν δὲ τάνδρος. At legi debet ὀπισθε. Alioquin Furias ante Pythia videre visa esset, quam Orestem. R. πρόθεν. Mox R. θαυμαστὸς λόχος. A. θαυμαστὸν λέχος. G. θαυμαστῶν λέχος. M. P. θαυμαστὸς λέχος.

47. A. ἄδει. Mox V. θρόνοιςιν ἡμενος. At vix Furie ausæ sunt ἐν θρόνοις sedere. Reposui θρόνοις ἀνειμένος. Illud ἀνειμένος vel simile quid in tali re est solenne. Cf. Bacch. 682. Εὐδὸν δὲ πᾶσαι σώμασιν παρειμέναι: ubi tamen jure offendit Elmsleus in σώμασιν: ibi legi potest πᾶσαι ἢ στρώμασιν παρειμέναι: quæ στρώματα mox ipse Tragicus descri-

bit: Αἱ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην, Αἱ δ' ἐν δρυὶ
 φύλλοισι πρὸς πέδον κᾶρα ἔϊκῃ βαλοῦσάι.

48. V. οὔτοι. At sententiæ nexus postulat ὃν γ' οὔ. Mox
 vice αὐτε dedi' αὖ σφε.

50. Hic versus vulgo exstat post στέγας in v. 59. ita scrip-
 tus, Τὸ φύλον οὐκ ὅπωπα τῆσδ' ὀμιλλας: qui plane ibi ineptus
 esse debet. Hic verò suam habet vim, ut Pythia exponat, cur
 Furias cum Gorgonibus ipsa conferre nequeat.

51. Sagaciter W. primus vidit Æschylea latentia in verbis
 Scholiorum, ἀλλ' οὐδ' Ἀρπυίας αὐτὰς λέγω. Unde erui οὐδ'
 ἄρ' Ἀρπυίας ἂν αὐτὰς τις λέγοι: et versum supplevi voce
 χθονὸς: collatis infr. 395. et 702. τήνδ' ὀμιλίαν χθονὸς et 994.
 ἦδ' ὀμιλία χθονὸς, et Eurip. Phœn. 1417. ὀμιλία χθονός.

52. V. εἶδον πότ' ἤδη Φινέως. Verum neque articulus hic,
 neque mentio alarum abesse potest. Reposui igitur Εἶδον
 ποτὴν τὰς Φινέως γεγραμμένας. Huc refer Hesych. Ποτὴν
 ἰδέαν, οἱ δὲ πτῆσιν: ubi citantur Hom. Ὀδ. E. 337. Αἰθινή δ'
 εἰκυῖα ποτὴν ἀνεδύσατο λίμνης, et Arat. Phœn. 278. Αὐτὰρ
 ὄγ' εὐδιόωντι ποτὴν ὄρνιθι ἐοικώς. Bo. quoque voluit ἰδών.

53. Furiis alii poetæ tribuunt alas. Citat St. Æn. XII.
 847. paribusque revinxit Serpentum spiris, ventosasque ad-
 didit alas, necnon Orest. 317. πτεροφόροι—μελαγχροῦρες Εὐ-
 μενίδες.

54. T. μέλαιναί δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι: et sic voluit R.
 ubi typorum error est κδελύκτροποι. A. βδελύκτροποι. Mihi
 vero displicet lectio μέλαιναί δ' ἐς, etsi probe scio Furias esse
 atras. Atqui Harpyiarum mentio aliud postulat, nempe μολύ-
 νουσαι. Cf. Æn. III. 227. contactuque omnia fœdant Im-
 mundo.

55. Et ῥέγκειν et ῥέγχειν sunt verba Græca, sicut Ἀσπά-

ραγος et Ἀσφάραγος, Σπόγγος et Σφόγγος, Σκινδάλαμος et Σχινδάλαμος: quibus plura addit Pierson ad. Moer. p. 338. monetque in Nub. 5., ubi vulgatur ῥέγκουσιν, ibi Suidam legere ῥέγχουσιν. Mox hic V. δ' οὐ πλαστοῖσι. Elmsleus in *Edinburgh Rev.* No. 33. p. 237. emendat πλατοῖσι. Vid. ad *Æsch.* Suppl. 619.

56. A. δυσφιλή δία. R. in codice δυσφολή δία: e Sophiani conjectura est δυσφολή βίαν. T. δυσφιλή βίαν. At collato Cho. 1058. ἐξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές emendatoque στάζουσι νᾶμα, (Orestes etenim, non Furiae, stillabat sanguine) hic edidi λείβουσι δυσφιλή λίβα. Exstat ἀφθονεστέραν λίβα in *Æschyli Helias.* Fragm. 1. et εὐκραίαν λίβα in *Epigon.* Fragm. 3.

57. V. καὶ κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρειν δίκαιος οὔτ'—Hæc nequeo intelligere. Ipse inde erui κάκοσμον· οὐ πρέπον σφε θεῶν ἀγάλματα φέρειν: Hesych. Φέρει μολύνει. Commune igitur τὸ ἀγάλματα φέρειν habet cum ὡς ἀναθήματα μὴ βλάπτηται in Ion. 177. Opportune W. citat Apoll. Rh. II. 229. πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδυμῆς.

59. Hic vulgo inseritur v. 50. in loco non suo.

Ibid. M. R. οὐδ' ἦτις. Collato 47. λόχος εὔδει, hic erui ενδειν ex ουδη: aliis fortasse placebit δύνειν, vel μολεῖν, vel simile quid. A. οὐδ' εἴτις γαῖα. G. οὐδ' ἦτις γαῖα. T. οὐ δὴ τι γαῖα. Mox ἀνατὶ semper exhibui. Vid. Blomfield. ad Prom. 216.

60. Post h. v. lacunam indicavi. Manifesto etenim Pythia causam exitus reddere debuit. Scripsit fortasse Tragicus:

ἀλλ' ἐκ γὰρ ἀδύτων αὐτὸς ἔρχεται θεός,

ὀπισθοποῦσι δέ τις βροτὸς, κἄτ' αὖ θεός·

ubi per κἄτ' αὖ θεός intellige Mercurium; qui mox in scenam una cum Apolline et Oreste intrat κωφὸν πρόσωπον. Exemplum

formulae ἀλλὰ γὰρ, ad personæ cujuscunque adventum, usurpatæ, Blomfieldus in *Quarterly Rev.* No. 18. p. 354. citat Phœn. 1328. Hipp. 51. Ion. 393. Herc. F. 139. 442. El. 167. Æsch. S. c. Th. 861. Soph. Ant. 155. De formula vero αὐτὸς ἐρχεται ipse cito Heracl. 119. et Aristoph. Δράμασιν· Ἀνοιγέτω τις δώματ' αὐτὸς ἐρχεται. et Plut. 959. Quod ad ὀπισθοπούς, ea vox exstat in Cho. 711. Hipp. 54. et 1179.

61, 2. V. τάντεῦθεν ἤδη τῶνδε—αὐτῶ. Hæc sunt intellecta difficilia. Apolline, Mercurio, et Oreste appropinquantibus, illico Pythia pedem e scena submovet. Erui igitur πάλιν ὑποθεῖν δεῖ. De πάλιν sæpe depravato, vid. Porson. ad Hec. 1169. in Addendis. Quod ad ὑποθεῖν, cf. Aristoph. Eq. 1161. ὑποθεῖν οὐκ ἐστίν. Verbum θέεν vice θεῶν Sophocli restituitur a me in Tro. Præf. p. xxiv. Quod ad sententiam, cf. Ion. 1551. Φεύγωμεν, ὃ τεκοῦσα, μὴ τὰ δαιμόνων ὀρῶμεν.

64. Καὶ τοῖσιν ἄλλοις δωμάτων καθάρσιος. Hæc vulgo Pythia loquitur vel oraculis ipsis obscuriora. Ea emendantur in ἀγνοῖς ἐν αὐτοῖς αἱμάτων καθάρσιος, emendataque Oresti tribuuntur. Unde tandem intelligitur, quid fecerit Apollo, quamdiu Orestes in templo manserit. Hic enim non, ut olim, gladium cruentum gestans, in scenam intrat, lustratione jam peracta, cujus mentio facta est in 235. σὺν' ἀφοίβαντον χέρα, et in 285. Φοίβου καθαρμοῖς ἡλάθη (scil. αἷμα) χοιροκτόνοις: et ex emendatione mea in 440. αἱματος καθαρσίον Σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ, Πάλαι πρὸς ἀδύτοις πάντ' ἀφιερῶμεθ', οὐκ Οἴκοις γε κὰν βοτοῖσι καὶ ῥινοῖς πόροις: in quò loco, sicut in hoc ipso, ἀδύτοις reposui vice ἄλλοις: verum ἀδύτοις eximie tuetur Iph. T. 972. Ἔως ἐς ἀγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβου πέδον, Καὶ πρόσθεν ἀδύτων ἐκταθῆς: et 1155. Ἀδύτοις ἐν ἀγνοῖς.

65, 6, 7. Hoc tristichon vulgo exstat post v. 95. Verum ibi nullo modo stare potest, uti mox ostendam.

66. A. R. μελεῖν. T. 'μελεῖν. Reposui μέλλειν, memor Orest. 420. Καί' οὐκ ἀμύνει Λοξίας τοῖς σοῖς κακοῖς; Μέλλει τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιοῦτον φύσει: necnon Ion. 327. ἀργὸς ἡ θεὸς, scil. Αἰδώς.

67. Hesych. Φερέγγυον· βέβαιον, δυνατόν.

68. Nunc demum intelligitur, quo referri debeant verba Apollinis οὔτοι προδώσω: ita enim T. at A. προδώσω. R. προδώσο.

69. Ita Bl. ad S. c. Th. 469. V. καὶ πρόσω δ'. At καὶ—δὲ sic conjungi nequeunt. Illa καὶ πρόσω γ' ἀποστατῶν namo satis intellexit. Prospicitur ad res in scena mox gerendas. Cum Furiis etenim paulo post colloquitur acerbius Apollo, jam absente Oreste.

70. P. et Schol. pro var. lect. πρέπων.

71. A. T. καὶ νῦν ἀλούσας τάσδε τὰς μάργους. R. εἰλούσας. At Furiis hic dicere nequit Apollo μάργους, quarum μέρος ἐξηκάρησαν ὕπνος κόπος τε. Reposui igitur Καμάτῳ θ' ἀλούσας τάσδ', ἄλαι τ' ἀργούς— Cf. Hom. Ὀδ. M. 281. Ὑπνῷ καὶ καμάτῳ ἀδηκότας. Aristoph. Lysistr. 542. κόπος ἔλοι με καμάτηρος. Thucyd. p. 470, 88. κόπῳ ἀλίσκεσθαι. Pausan. p. 754. F. κόπος καὶ ὕπνος—κατελάμβανον. De ἀλῃ sæpe depravato vid. Bl. ad Agam. 187. in Glossario.

72. A. ὕπνῳ πεποῦσαι δ' αἱ κατόπνυστοι. R. T. ὕπνῳ πεσοῦσαι δ' αἱ κατόπνυστοι. At sententiæ nexus postulat ὕπνον δ' ἑάσονο' αἱ— Hesych. Κατόπνυστον· ἐξουθενούμενον.

73. V. παλαιαὶ παῖδες. Hoc tautologum esse propter γραῖαι vidit Valck. ad Callimach. p. 147. Inde πάλαι τ' ἀπαιδες erui in Tro. Append. p. 129. Cf. 1001. παῖδες ἀπαιδες.

75. A. T. κακῶν δ' ἕκατι καγένοντ' ἐπὶ κακὸν, R. ἐπεὶ. Id

nequeo intelligere. Dedi Κακαὶ δὲ, κατὰ τὰς ἀν γένου' ἐπὶ κακ' οὐ· Nempe Furias Apollo κακὰς appellaverat; et maledicti volebat excusationem sibi prætendere.

77. Cf. Alcest. 62. Ἐχθρὸς τε θνητοῖς καὶ θεοῖς στυγούμενος, soil. θάνατος.

78. et sqq. Ita T.

ὁμῶς δὲ φεύγε, μὴδὲ μαλθακὸς γένῃ·
ἐλῶσι γάρ σε καὶ δι' ἡλείρου μακρὰς
βεβῶντ' ἀνατεῖ τὴν πλαουσιβὴ χθόνα
ὑπὲρ τε πόντον καὶ περιβόρτας πόλεις.

At A. R. βεβῶντ' ἀν αἰεὶ et πόντον. G. βεβῶτ': ut conjecit H. Steph. Pro spuris verba καὶ δι' ἡλείρου μακρὰς βεβῶτ' ἀν-
ατὶ dele et Bo. et But. quodque versum βεβῶτ'—χθόνα censet
interpolatum. Atqui verba minime abundant. Locus est e con-
trario mancus, quem supplevi e Plutarch. II. p. 36: B. ἐπιρρή-
τεον δὲ καὶ τῷ Αἰσχύλῳ, Θάρσει· πόντον γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρό-
νον: quod dictum ad mentem Apollinis significat, *liber ulti-
mus est jamjam fini proximus*, idem intelligit Orestes ita,
labor maximus finem non habet: jurē igitur subdit Ἐλῶσι
γάρ με—Probe igitur inserto versu θάρσει· πόντον γάρ,—mani-
festo patet Orestem animo aliquatenus deficere. Animi vero
defectum nihil aliud melius depingit quam illud οἶμοι, ex ore
Orestis, quem Apollo præstringit verbo σφαδάζεις, erigitque
suis μὴ δὲ μαλθακὸς γένῃ. Locus plane simillimus probe a
me restituitur in Æschyl. Suppl. 200. legendo Μὴ νῦν σφά-
δαζε, μὴ καμῆς τ' ἔσται κράτος: ubi de σφαδάζειν sæpe deprava-
to monui. Quod ad οἶμοι sic positum, cf. Prom. 1015. ubi
οἶμοι dictum Prometheo deridet Mercurius ita, Τόδε Ζεὺς
τοῦτο οὐκ ἐπίσταται: similiter in Aj. 587. ad verba Tecmessæ
οἶμοι ὥς ἀθυμῶ respicit Ajax suo Ἄγαν τί λυπεῖς: neque

longe distant ea in Iph. T. 762. Ὡς θεοί. Τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖσδ' ἐμοῖς : ubi Seidler emendat Philoct. 736. legendo Ὡς θεοί. Τί τοὺς θεοὺς Ἰδ' ἀναστένων καλεῖς : quod et ipse diu feceram in *Classical Journal* N. II. p. 337. etsi lectionem vulgatam aliquatenus tueatur Lysistr. 717. Ἰδ' Ζεῦ. Τί Ζῆν' αὐρεῖς ; et Agam. 1072. Ὅσοι. Τί τοῦτ' ἀνωτόνῃς ; 1307. Φεῦ· φεῦ. Τί τοῦτ' ἔφευξας ; Hunc vero locum eo libentius ad Tragicorum normam revocavi, quo magis intellexeram istud *δμως* nihil habere, ad quod referri potuerit.

82. Post h. v. ita misere turbantur omnia in A. R.

καὶ μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος
πόνον· μολὼν δὲ παλλάδος ποτὶ πτόλιν
ἴζον παλαιὸν ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας,
κάκει δικαστὰς τῶνδε καὶ θελκτερίους
μέθους ἔχοντες μηχανὰς εὐρήσομεν,
ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων,
καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρῶον δέμας.

Ὅρέ. ἀναξ ἄπολλον· οἶσθα μὲν τὸ μῆδικεῖν,
ἐπεὶ δ' ἐπίστα καὶ τὸ μὴ μελεῖν μάθε·
σθένος δὲ ποιεῖν, εὖ φερέγγυνον τὸ σόν.

Ἀπ. μέμνησο μὴ φόβος σε νικάτω φρένας.
σὺ δ' αὐταδελφὸν αἷμα καὶ κοινὸν πατρός
ἔρμῃ φύλασσε· κάρτα δ' ὦν ἐπώνυμος
πομπαῖος ἴσθι, τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν
ικέτην, σέβει τοι Ζεὺς τὸδ' ἐκ νόμων σέβας,
ὀρμώμενον βροτοῖσιν εὐνόμπῳ τύχῃ.

Neque aliter T. excepto *μημελεῖν* : at R. testatur in Codice fuisse *ποτὶ πτόλιν παλλάδος*, et *μοχ μὴ δοκεῖν*. Mihi vero displicet *ποτὶ* : quod nusquam alibi inter senarios exstat : displicet et *παλαιὸν*—*βρέτας* : neque intelligo satis *δικαστὰς*

τῶνδε : neque nexum video inter Apollinis et Orestis verba ; neque dixerim ὦν et ἴσθι sic conjungi posse ; neque τοι hic aliquid habere, neque ἐκ νόμων, quæ verba significant *ex lege* non id, quod sensus postulat, *secundum leges*, posse intelligi : neque video qua ratione ὁρμώμενον βροτοῖσιν explicari debeant. Quæ vero ipse in textum reposui, ea omnia sunt et facilia intellectu, Græco sermoni consentanea, et Tragico digna.

84. V. καὶ. At præpositio nequit abesse. Vid. ad 425. ἀξίαν κατ' ἀξίων.

85. ΚΑΡΤΑΛΩΝ vix distant a ΚΑΡΤΑΔΩΝ. De ἄλαι depravato vid. ad 71.

86. Propter εὐτόμῳ hic reposui ἴσθ', εὖ—ποιμαίνων. Cf. Soph. Aj. 843. Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι. Quod ad ἴσθι imperativum, cf. Cho. 147. Ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι : Hipp. 729. Εὐφημος ἴσθι, et similiter Sophocleum in Palamede apud Ammon. Ἰσθι. et Eupolideum apud Eustath. Od. A. p. 1680=428. μὴ φθονερὸν ἴσθ' ἀνδρίον.

87. Reposui σὸν—ἐν νόμῳ—σέβας. Cf. Prom. 7. Τὸ σὸν γὰρ, ἄνθος παντέχνου πυρὸς, σέβας :

88. Mutatione exigua δ' ορεστ' ἴθ' in βροτοῖσιν deflecti poterant. Apollo certe debuit Orestem προπέμπειν voce consolatoria.

89. Hesych. Βουκολουμένας· ἀπατωμένας, ἀπολουμένας· lege αἰπολουμένας : cf. infr. 194.

91. Cf. Eurip. El. 1254. Ἐλθὼν δ' Ἀθήνας, Παλλάδος σεμνὸν βρέτας Πρόσπτυξον.

Ibid. E ποτὶ statim erui πάγον : et memor illius dictionis in Ion. 1480. ἐλαιοφυῇ πάγον, necnon similis in Herc. F. 1178. ὦ τὸν ἐλαιοφόρον ὄχθον ἔχων, illico erui 'π' ἐλαιῶν e παλαιόν.

Ad hanc emendationem mihi viam quasi manu duxit egregia conjectura Dobræi in Porsoni Aristophanic. ad Plut. 586. emendantis Euripid. Erechth. Fr. 1. Οὐδ' ἀντ' ἐλάας χρυσέας τε Γόργονος Τρίαιναν ὀρθὴν στᾶσαν ἐν πόλεως βάθροισι Εὐμολπος, οὐδὲ Θράξ ἀναστέφει λεῶς Στεφάνοισι· Παλλὰς δ' ἀδάματος τεμήσεται (ita enim ipse lego vice δ' οὐδαμῶν). De ἐλάᾳ in Acropolis vide quos citat Meursius Cecrop. xviii—xxii.

92. Ε τῶνδε καὶ ἐρui οἶδα γὰρ : quæ sensus unice postulat.

93. Vice ἔχοντες dedi λαχόντες. Perpetuo tale quid de iudiciis sorte deligendis. Vid. ad 557. Κληροῦμένον γὰρ τοῦδε βουλευτηρίου.

95. Post h. v. subito adest Clytæmnestræ imago ; qua visa territus Orestes subito exit. Idem finxerat Æschylus in Choëphoris ad finem. Totum locum, prout alio tempore edam, hic describere libet.

OP. ἄ· ἄ· δειναὶ γυναῖκες αἶδε, Γοργόνων δίκην,
ἀεριχίτωνες, καὶ πεπλεκτανημέναι
πυκνοῖς δράκονσι τῆσδε γῆς ἀπόξεον
ἐμ' ὧδ' ἐλαστροῦσ'· οὐδ' ἔτ' ἂν ἀμύνοιμ' ἐγώ.

ΗΛ. τίνας σε δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων, περὶ
στροβοῦσιν ; ἴσχε, μὴ φόβῳ νικῶ, πόδα.

OP. οὐκ εἰσι δόξαι τῶνδ' ἀπ' ὀμμάτων ἐμοί·
σαφεῖς πάρεις· αἱ μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.

ΗΛ. ποταίνιον γὰρ αἷμα σοὶ χεροῖν ἐπι·
ἐκ τῶνδ' εἰς παραγμὸς εἰς φρένας πίτνει.

OP. ἀναξ' Ἀπολλων, οἳ' ἔτλην· πλάθουσι δὴ,
κάξ ὀμμάτων στάζουσι νῆμα δυσφίλες.

ΧΟ. ἕα· καθαρμὸς Λοξίου 'κ· χοιροσφαγῶν·
ἐλευθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.

OP. ὑμῖς μὲν οὐχ ὁρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὁρῶ·
ἐλαύνομαι δὲ, κούκέτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.

Similiter in Euripidis Elect. 1342. Gemini ita Orestem alloquuntur, ἀλλὰ κύνας τάσδ' ὑποφεύγων, στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν δεινὸν γὰρ ἶχνος βάλλουσί τε σοὶ χεῖρα, δράκοντας χρωτοκέλαιναι δεινῶν τ' ὀδύνων καρπὸν ἔχουσαι: ita enim locus ille debet legi; neque omitti debent Orest. 255. et sqq., neque Iph. T. 285. et sqq., ubi matrem et Furias videre sibi videtur Orestes. At magis apposita sunt Eurip. Orest. 36. τὸ μητρὸς δ' αἵμά νιν τροχληταεὶ Μανίαισιν, et El. 1253. Δεῖναι δὲ—θεαί, Τροχληταθήσουσ' ἐμμανῇ κλωνόμενον, et Iph. T. 941. μεταδρομαῖς Ἐρινύων Ἐλαύνομ' ἔνθεν φυγάδι κἄνθεν αὖ ποδὶ; ita enim corripo verba manifeste mendosa, memor similis dictionis φυγάδι ποδὶ, quam Facius restituit Orest. 1468., neque ignarus perpetuo ἔνθεν κἄνθεν ita conjungi. Verum apposita maxime sunt Iph. T. 971. Ὅσαι δ' Ἐρινύων οὐκ ἐπέισθησαν νόμῳ, Δρόμοις ἀνδρότοιςιν ἡλάστρουν μ' αἶε. Verbum idem exstat et in Theognid. 601. ἦν ἄρα καὶ πρὶν Ἠλάστρεῖς, idemque in Choe-phoris, ni fallor, probe restituitur, vice Ἐγὼ δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος, qui versus ibi male adhæsit ex Agam. 1291. Φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος, neque minus probe in Eumenisin vice inepti τὸ μητρῶον dedi τό σ' ἔλαστρουν δέμας.

96. Umbras hujusmodi primus in scenam introduxit Æschylus. Id diserte testatur Æschyli vitæ scriptor, in Rob. quam in Ald. longe auctorior: Πρῶτος Αἰσχύλος παθεῖσι γενικωτέροις τὴν τραγωδίαν ἐπηύξησε, τὴν δὲ σκητὴν ἐκόσμησε καὶ τὴν ὄψιν τῶν θεαμάτων (θεωμένων Ms. Oxon.) κατέψυξε (κατέπληξε Ms. Oxon.) τῇ λαμπρότητι γραφαῖς, καὶ μηχαναῖς βωμῶ (βωμοῖς Ms.) τε καὶ τάφοις, σάλπιγγιν, εἰδώλοις, ἐριννύσι, τοὺς ὑποκριτὰς χειρὶ σκεπάσας καὶ τῷ σώματι ἐξογκώσας, μείζουσι δὲ τοῖς κοθόρνοις μετεωρίσας. Inter quæ verba latet, ni fallor, supplementum Comici. Lego etenim post Ran. 961. ed. Br.

ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν, Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνο-
 φαλαροπώλους, Οὐδ' ὅσσε τῶν θεωμένων γραφαῖσι μηχαναῖσι,
 Βωμοῖς, τάφοις, σάλπιγξιν, εἰδώλοις, Ἐρινύσιν τε, Ἀπὸ τοῦ
 φρογεῖν ἀποσπᾶσας ὧδ' ἐξέπληττον αὐτούς. Ubi ὧδ' est histrio-
 nis ad gestum, præ stupore os perpetuo apertum habentis.
 Idem Comici locus animo obversatur Plutarchi II. p. 348.
 καὶ σκευὰς καὶ προσωπεῖα καὶ βωμοὺς καὶ μηχανὰς ἀπὸ σκῆνης
 περιάκτους: quæ verba subjungit Philosophus verbis Comici
 ex eadem fabula citatis—Εὐφημεῖν χρὴ κάξιστασθαι τοῖς ἡμε-
 τέροισι [χοροῖσιν] "Ὅστις ἀπειρος τοιῶνδε λόγων ἢ γνώμῃ μὴ κα-
 θαρεύει, Ἡ γενναίων ὄργια Μουσῶν μήτ' εἶδεν μήτ' ἐχόρευσεν,
 Μῆδὲ Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη.

Ibid. V. ὡή. At diu nimis Furiae erant sopitæ. Mox
 Elmsleus ad Med. 552. mendosum putat τί δεῖ: causam
 nescio.

97. Nihil hic habet ὧδ'. Reposui οἷδ'. De constructione
 vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 549. 2.

98. Ita diu emendavi ad Tro. 456. Hic vulgantur

ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, ὡς μὲν ἔκτανον

ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται.

Ea nemo intelligere potuit. VI. emendat Δειλοῖσιν ἐν νεκροῖ-
 σιν: collato Theocrit. Id. XVI. 43. Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι. At
 mea sunt unice vera. Ε φθιτ' πόσιν fit φθιτοῖσιν. Finalis ete-
 nim syllaba sæpe excidit. Vid. Albert. ad Hesych. T. I.
 p. 1545. n. 2. et ad Πολυέλικτον. Unde intelligas cur Suid. in
 v. "Οζων bis exhibeat κακ" pro κακὸν in Acharn. 852. Quod ad
 ipsa verba, exstant ἄλλως τε καὶ in Prom. 637. Pers. 691.
 Eum. 473. 726. Suppl. 763. ed. meæ, et reddi debent *præscr-*
tim quum, Hesych. "Ἄλλως τε καὶ μάλιστα κατ' ἄλλον τρόπον.

99. ἐν νεκροῖσιν οὐκ ἐκλείπεται ὄνειδος. Cf. Hec. 555. ἐν νε-

κροῖσι γὰρ Δούλῃ κεκληῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι: contra ea, Agamemnon dicitur κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων, σεμνότημος ἀνάκτωρ in Cho. 356. Hac occasione corrigam Sapphus Fragm. xi. ἀλλ' ἀφανὴς κῆν ἀτῖδα δόμοις Φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκῶν ἐκπεπατημένα: ubi respicitur ad Homericum οἶος ἀλάτο—πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

100. V. προὐννέπω δ' ὑμῖν ὅτι— Verum ipse edidi προὐννέπω σ' οὐ δεῖν ὕπνου, memor Æschylei moris in Suppl. 400. et 410. Δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου, et Μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου. Ita hoc quoque in loco καθευδούσων τι δεῖ, et mox οὐ δεῖν ὕπνου, amice inter se conveniunt.

101, 2. V. ordine transposito distichon sic exhibetur:

ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο

παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλάτων.

Verum ibi nequit intelligi ἔχω αἰτίαν, neque κείνων ὕπο, neque οὕτω, neque φιλάτων. Verum omnia erunt intellectu facilia, modo legas mecum,

παθοῦσα δ', εἴ τις, δεινὰ πρὸς τῶν φιλάτων,

ἔχω μεγίστην αἰτίαν τέκνων κάτα.

De formula εἴ τις, vid. Valck. ad Phœn. 1589.

103. V. δ' abest. Mox Inc. καρδίᾳ. G. R. καρδία: et siq. M. prima manu; additura secunda ι; dein ex emendatione fit καρδιάς, ut A. T.

106. Cf. Soph. Tyrus Fragm. 9. θυμὸς εὐνηθεὶς ὀρᾷ, et Helen. 121. Αὐτὸς γὰρ ὅσσοις εἶδον, ἦν καὶ νοῦς ὀρᾷ: ita enim lego vice εἰδόμην. Hesychi. Λαμπρύνεται φαιδρύνεται.

107. et sqq. Versus, ita pessime dispositos, exhibet A.

ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρα πρόσκοπος βροτῶν

ἣ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε

χοάς τ' αἰόλους. νιφάλια μελίγματα

καὶ νυκτὶ σεμνὰ δαίπν' ἐπ' ἐσχαρᾷ πυρὸς
εὐθρον ὦραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν.

At R. πρόσκοπος. Unde T. μοῖρ' ἀπρόσκοπος. Mox M. ut A. sed R. et T. νηφάλια, et ἔθνον. T. νυκτίσεμνα.

107. E δὴ τῶν erui δαιτῶν. Hinc emenda Agam. 1594. et sqq. Τὰ μὲν ποδῆρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας Ἐκρυπτεν, (ἦν θεὸς δ', ὃς δράκοι, καθήμενος, Τάσημα) δαιτῶν δ', ἦντιν' ἀγνοία λαβὼν Ἔσθει, βορὰν γ' ἄσωτος ὁ σκείρας γέμει. At emendationis rationes alio tempore recensebo. Hoc unum in præsenti moneo, quod Agam. 1579. Θεοὺς ἀνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄγῃ satis bene tuetur meum ἦν θεὸς δ' ὃς δράκοι καθήμενος τάσημα. Quod ad constructionem, junge ὁ σκείρας (quæ Bothei est conjectura ingeniosa) cum βορὰν. Legi tamen potest βορᾶς γ', ἄσωτος ὡς, ἐρᾷ γέμειν; etenim vulgatur βορὰν ἄσωτον ὡς ὀρᾶς γένει: verum ἐρᾷ γέμειν conferri potest cum Aristophanico in Ach. 146. ἦρα φαγεῖν ἄλλαντας.

Ibid. Ἡ πολλὰ—δαίτων ἐμῶν ἐλείξατε. “Non raro sacrificia et alia merita Diis quasi exprobrabant veteres.” Ita D'Orvill. ad Chariton. p. 479—492. citato Thucyd. vii. 77. καὶ τοὶ πολλὰ μὲν εἰς τοὺς θεοὺς δαδότημαι. At longe apposita magis citari possunt e poetis. Agmen ducit Homerus Ἰλ. Θ. 548. cujus verba Plato servavit unus in Alcibiad. ii. T. ii. p. 149. D. H. Steph.=232. Bas. 2. φησὶ γὰρ (scil. ὁ ποιητῆς) τοὺς Τρῶας ἔκτανεν ποιοῦμένους Ἐρδεῖν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἐκατόμβας, Κνίσσῃ δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἰς ὧς Ἡδεῖαν· τῆσδ' οὐτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο, Οὐδ' ἔθελον· μάλα γὰρ σφιν ἀπήχθετο. Ἴλιος ἱρή, Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς εὐμελίῳ Πριάμοιο· ὥστε οὐδὲν αὐτοῖς προὔργου θύειν τε καὶ δῶρα τελεῖν μάτην θεοῖς ἀπήχθημένοις. Hunc locum, cui addas Ὀδ. A. 60. οὐ νυ τ' Ὀδυσσεὺς—χαρίζετο ἱερὰ ρέζων, plus semel respexit Euripi-

des, nempe in Tro. 1242. Μάρην δ' ἐβουθυτοῦμεν, et in Hipp. 535. ἄλλως—βοῦταν φόνον Ἑλλάς αἰ' ἀέξει, et in Electr. 199. οὔδεῖς θεῶν ἐνοπὰς κλύει τὰς δυσδαίμονος, οὐ παλαιῶν πατρὸς σφαγιασμῶν. Imitatur quoque Æschylus in Agam. 1167. et sqq. ita corrigendus, Ἴω πύνοι πόνων, πόλεος ὀλομένας Πόπανα, προστροπαὶ γὰς, θυσίαι πατρὸς Πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων ἄκος δ' Οὐδὲν ἐπήρκεσαν : ubi de πόπανα et προστροπαὶ quæ dici debeant, alio tempore proferentur; hodie vero satius est emendare et alia Æschyli loca mendosissima in S. c. Th. 690., ubi verbis Chori οὐκ εἶσι δόμους Ἑριννὺς, ὅταν ἐσχάροι θεῶν θυσίαν δέχωνται (ita enim emendavi ad Suppl. 355.) respondet Eteocles Θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα, juxta vulgatam scripturam, at minime Æschyleam, quæ fuit Θύους μὲν οὐ δεῖ πῶς γάρ; ἡμελήμεθα; ita fere derisa Comico in Plut. 1117. τοῖς θεοῖς—μὰ Δι' οὐδὲ γε Θύσει' κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε. Verum hæc sunt minus appositæ, quam quæ præbet Soph. El. 1376. Ἀναξ Ἀπολλων ἰλέως αὐτοῖν κλύει Ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σὲ πολλὰ δὴ—λιπαρεῖ προύστην χερὶ; ubi malim εἰ σὲ propter Homericam in Ἰλ. A. 37. Κλυθὶ μεν, Ἀργυρόταξε—εἴποτε τοὶ χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, ἢ εἰ δὴ ποτε τοὶ κατὰ πτόνα μηρὶ ἔκρη Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, et in Ὀδ. Δ. 763. Εἰ ποτε—Ὀδυσσεὺς ἢ βοὸς ἢ οἶος κατὰ πτόνα μηρὶ ἔκρη : quibus adde Herodoteum I. 87. τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλούμενον, εἰ τι κεχαρισμένον ἐξ αὐτοῦ ἐδωρήθη, παραστήναι, necnon Pindaricum illud Ol. I. 120. φιλία δῶρα Κυπρίας τὰ σ', εἰ τι, Ποσειδάον, ἐς χάριν τέλλεται, et Aristophanis illud in Pac. 384. ὦ δέσποθ' Ἐρμῆ, μηδαμῶς μὴ, μηδαμῶς, Εἰ τι κεχαρισμένον χοιρίδιον ἦσθα παρ' ἐμοῦ γε κατεδωκῶς.

108. Furiis libamina erant aqua et mel, sine vino et lacte, quæ reliquis Diis inferis libabant veteres, victimamque insuper

aliquoties mactabant. Morem utrumque confundit Sil. Ital. xiii. 430. *Inde tibi, Alecto, tibi nunquam læta, Megæra, Corpora lanigerum procumbunt lecta bidentum, Fundunt mella super Bacchique et lactis honorem.* Citat hæc St. nec non Œd. C. 469. Πρῶτον μὲν ἱερὰς ἐξ ἀειούτου χοῆς Κρήνης ἐνεγκον δι' ὁσίων χειρῶν θυγών: et mox Ἡ τοῖσδε κρῶσσοις, οἷς λέγεις, χέω τάδε; Τρισσάς γε πηγὰς τὸν τελευταῖον δ' ὄλον Τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε· Ὑδατος, μελίσσης, μὴ δὲ προσφέρειν μέθυ. Atqui hæc sunt minime Sophoclea. Certe mira locutio πηγῇ vice λουβῇ. Scripsit Tragicus Τρισσάς γε πρῶκας. Vox inter rariores corruptelam intulit. Exstat tamen apud Theocrit. iv. 16. et Callimach. H. in Apoll. 41. Inde Hesych. Πρῶκες· σταγόνες, ψεκάδες, σταλαγμοί. Neque magis usitata est vox μελίση *mel* significatura. Adde quod ὕδατος hic plane abundat propter ea, quæ precedunt. Scripsit Sophocles Τοῦτον δὲ, (scil. κρῶσσόν) πλήσας τοῦ; —Γλάγους μελίσσης, μὴ δὲ προσφέρειν μέθυ. Hic quoque vox rarior turbas fecit. Atqui γάλατος, quod vix distat ab γάλατος, in tali re est unice verum. De γλάγους compositisque alibi depravatis, vid. ad Æschyl. Suppl. 4. Cum Sophocleis confer Euripidea in Orest. 115. Μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, et Iph. T. 633. ἀνθεμοβόρτου γάνος—μελίσσης.

109. Redde ἀπρόσσκεπτος βροτῶν non hominibus visenda. Etenim Clytæmnestra, quam Cassandra in Agam. 1235. appellat θύουσαν Ἀδῇ μητέρα, Furiis sacra litabat, sicut Medea Hecatæ, inter ædes interiores. Hujusmodi sacra fœminis clam peracta reprehendit Plutarch. II. p. 140. D. διὸ καὶ θεοὺς, οὓς ὁ ἀνὴρ νομίζει, σέβεσθαι τῇ γαμετῇ καὶ γινώσκειν μόνους προσήκει, περιέργοις δὲ θρησκεῖαις, καὶ ξέναις δεισιδαίμονιαις ἀποκεκλείσθαι τὴν αὐλειον· οὐδενὶ γὰρ θεῶν ἱερὰ κλεπ-

τόμενα καὶ λανθάνοντα δρᾶται κεχαρισμένως ὑπὸ γυναικός.

110. Cum Æschyleo νυκτὶ σεμνὰ confer νυκτὶ θάναστος in Hipp. 106. Citat St. et Bacch. 485. Τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν, τελεῖς; Νύκτωρ τὰ πολλά' σεμνότητ' ἔχει σκότος.

110. Hac occasione corrigam Hesych. 'Εσχάρα· legendo 'Εσχάρα· βωμὸς ἰσόπεδος, οὐκ ἐκ λίθου ὑψούμενος. "Εἰς ἐστίασιν δεῦρο τάνθράκια τὸ πῦρ Τὴν τ' ἐσχάραν," ἢ ὁ τόπος ἢ ὁ χυτρός· πους ἢ τὸ πυροφόρον σκεῦος. † 'Εσχάραι πυρός· ἐπὶ ἐδάφους ἀνθρακίαι. Cf. Incertum apud Plutarch. II. p. 988. Β. Οἴκοι καθιῆται (τις) πρὸς ἐσχάραν πυρός.

113. Ita R. at A. νεκροῦ δίκειν. G. T. νεκροῦ δίκην.

114. Hesych. 'Αρκύστατα· οἱ τόποι ἐνθα αἱ ἄρκυνες πηγνυνται. Ita T. at P. G. R. ἄρκυσμάτων. A. ἀρκισμάτων.

115. Exstat ὀρούσας in Iph. T. 297. Mox Hesych. 'Εγκατῶλαι· ἐγκαταμνησκέσθαι, Anglice *turning up his nose in scorn*. A. R. ἐγκατῶλῶσας. T. ἐγκ—

116. Ita diu emendavi in Tro. Append. p. 134. V. ὡς ἐλεξα, τῆς ἐμῆς πέρι ψυχῆς φρονήσαι. VI. voluit τύχης. At meum ἄσης —ψυχῆς præstat ob καρδίας ἄσσην in Med. 247. Unde emenda Synes. de Provid. I. p. 107. D. καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἄλην παρὰ μνηθεῖσθαι legendo ἄσσην. Hic ὦν Schutzio debetur. Vid. ad 33.

119, 120. Huic disticho præfigitur in A. R. T. μυγμός, et similiter in 121, 2.: verum in 123, 4. μυγμός· διπλοῦς ὄξύς: quas voces postremas Clytæmnestræ tribuit R. In T. hæ omnes ἐπιγραφαὶ lineis uncinis circumdatæ sunt.

119. E verbis μύζοιτ' ἄν patet Chorum inter somnia μυγμὸνς ciere. Perpetuo alibi personæ alterius verba ad facta alterius referri debent. Cf. Lysistr. 125. Τί μοι μεταστρέψεσθε; ποῖ βαδίζετε; Αἶδται τί μοι μυνᾶτε κἀνανεύετε; Τί χροῖς

τέτραπται; τί δάκρυον κατείβεται; et Eurip. Tro. 758. Ἦ παῖ, δακρύεις· αἰσθάνει κακῶν σθέν· Τί μου δέδραξαι χερσὶ, κἀντέχει πέπλων, Νεοσσὸς ὥς τις πτέρυγας εἰσπίτνων ἐμάς; Iph. A. 1434. Μητερ, τί σιγῇ δακρύοις τέγγεις κόρας; quibus innumera possunt addi. Hinc egregie emendavi Hec. 407. legendo Βούλει πεσεῖν πρὸς οὔδας ἐλκῶσαι τε σὸν Γέροντα χρῶτα πρὸς βίαν ὠθουμένη, Ἀσχημονήσῃ τ' ἐκ νέαν βραχιόνος Σπασθεῖσα; παῦσαι· μὴ σύ γ' vice Σπασθεῖς; & πέισῃ. Atqui Hecubam alloquitur Polyxena jamjam ἀσχημονήσασαν, non ἀσχημονήσουσαν. Conjecturam meam tacuit Porson, aliiue fortasse facebunt, quibus Euripidea non intelligere libuerit. Quod ad μύζειν, Suida teste, id verbum significat τὸ τοῖς μυκτῆρσιν ἔχον ἀποτελεῖν. Ἀριστοφάνης [Thesm. 231.] τί μύζεις; πάντα πεκοίηται καλῶς.

120. Ita emendavi ad Tro. 456. V. φίλοις γάρ εἰσιν οὐκ ἐμοῖς προσίκορες. Hæc nemo intellexit. Quam facile φίλ' οὗς in φίλοις deflecti possit, ecquis nescit? Certe in Aristoph. Av. 315. vice φίλον Suid. in Πάρει exhibet φίλ'. Quod ad constructionem ἀραῖς ἐμαῖς προσίκορος, vid. Valck. ad Phœn. 1518. Denique quod ad φίλον οὗς, cf. Menandreum apud Plutarch. II. p. 1102. Ἔθνον οὐ προσέχουσιν οὐδέν μοι θεοῖς: cui simile est dictum Philemonis apud Suid. V. Φιλήμων·—σὺ δὲ λέγεις αὐτοὺς (scil. θεοὺς) μὴ ἡμῖν προσέχειν, ὃ μῶρε: unde intelligas Photium, Προσέχειν· ἀντὶ τοῦ ἀκούειν καθόλου τιθέσθαι—καὶ ἐπὶ τῶν εὐνοούντων καὶ φιλοστοργούντων. Ibi verò deest οὗς, quod exstat in illo, nescio cuius dicto, apud Suid. Εἰς θεῶν ὧρ' ἦλθεν: cui similia sunt in Callimach. Epigr. xxvi. 4. δύνειν οὐα' ἐς ἀθανάτων, et Virgil. Divum referatis ad aures. Horat. Tam facilem dicat, votis ut præbeat aurem (scil. Jupiter). Ovid. Jupiter oranti surdas si præbeat aures.

Tibull. *Audiat aversa non meus aure Deus*. Unde præstantia conjecturæ meæ elucet in Iph. A. 1189. Θύσας δὲ τὴν παῖδ', εἰτα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς; Τί σοι κατεύξει τὰ γαθὸν, σφάζων τέκον; 'Ηρ' ἄρ' ἀσνέτουε τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ' ἄν, Εἰ τοῖσιν αὐθέτταιε τις εὐφρον οὗς νέμοι. Ibi οὗς νέμοι tuetur Philoct. 1016. 'Αλλ' οὐ γὰρ οὐδ' ἐν θεοὶ νέμονσιν ἡδύ μοι. Neque locus hic est unicus, ubi οὗς corrumpitur. Id jam monui ad Suppl. 977. et hodie moneo in CEd. T. 1252. Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους legi debere οὗς μ' ἐπαισεν. Cf. Apoll. Rh. II. 555. δοῦκος—οὐαρ' ἐβαλλε, et Soph. Antig. 1204. βάλλει δι' ὧτων φθογγός, necnon Philoct. 205. βάλλει μ' ἐτυμὰ φθογγά. In ejusdem Tragicæ Scyrii Fragm. v. legitur Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γῆρα κακά· Νοῦς φροῦδος, ἐργ' ἀχρεῖα, φροντίδες κεναί. At nimis tautologa sunt νοῦς et φροντίδες. Quoniam igitur Clemens Alex. p. 73. exhibet ὧρ' ἀχρεῖα; legi potest Οὗς φροῦδον. Cf. CEd. T. 379. Τυφλὸς τὰ τ' ὤτα, τόν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἰ': et distichon illud inter Gnom. Monostich. 32, 33. 'Απάντ' ἀφανίζει γῆρας, ἰσχὺν σώματος 'Ακοὴν ὄρασιν κάλλος· οὐδ' ἔθ' ἡδύ τι. Ita enim lego; ubi Codex alter Vindobonensis, teste Schneidero ad calcem Fab. Æsop. p. 214., exhibet οὐκ ἔθ' ἡδανή ἐστι.: alter vero οὐκέτι ἡδονήν. Cum Sophocleis confer et Liviana, v. 18. *Vires corporis effactæ, sensus oculorum atque aurium habetes, memoria labat, vigor animi obtusus*: unde et Patavinus Historicus corrigi debet legendo, *paventes ad omnia, animos auresque* (vulgo *oraeque*) *et oculos flectebant, collatis suis ipsius verbis, in certamen adeo intenti omnium non animi solum fuere, sed etiam oculi auresque pugnantium spectantiumque*.

121. V. ἄγαν ὑπνώσσεις, et mox ὤζεις ὑπνώσσεις. At vox eadem sic repetita Tragicum dedecet. Reposui igitur *τὴ κνώσ-*

σεις ; Sæpe permutantur π et κ : vid. mea ad *Æschyl. Suppl.* 669. Opportune Hesych. *Κνώσσειν* ὑπνοῦν, καθεύδειν, κοιμᾶσθαι, βέγγχειν. Vid. ad 55.

Ibid. Si codices faveant, malim οὐ κατοικτιεῖς πάθος. De futuro illo Attice dicto multus est Kidd. ad Dawes. p. 117. et Elmsleus in *Mus. Crit.* No. vi. p. 286. In Tro. 1225. vice φροντίσει exhibet X. Π. 1390. φροντιεῖ.

123. Huc respexit Eustath. 'Ιλ. A. p. 127=95. et X. p. 1279=1384. ex alio quodam Grammatico. Ipse enim Episcopus hanc ipsam fabulam non legerat.

Ibid. Cf. Cratini verba apud Apollon. Dyscol. p. 568=434. Οὔτος καθεύδεις ; οὐκ ἀναστήσει βρόκων ; quo refer Hesych. Βρόκων ἀμαθής, ἀπαίδεντος.

124. Ita St. Contulit Sch. Prom. 5. Τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν αἰεὶ κραεῖν ; V. πέπρακται. Eadem var. lect. in Med. 1060.

125. Illud κύριοι συνωμόται vix intelligo. Cf. tamen Agam. 650. Ξυνώμοσαν γὰρ—Πῦρ καὶ θάλασσα. Vide annon huc respexerit Hesych. Ὑπνος κύριος.

126. Hesych. Ἐξεκήραναν ἐξέφθειραν, ἐξέβλαψαν.

127, 8. V. λάβε λάβε λάβε λάβε φράζον ; quæ omnia Choro tribuuntur. Atqui Chorus de tribus personis constabat ; quarum singulas per disticha tria Μύζοιτ' ἄν usque ad κακὰ, allocuta est Clytæmnestra ; neque plures quam tres per somnia illud λάβε proferre debebant. Similiter Furias singulasque distichon singulatim excitat : quam ob causam ipse versum Μὴ δ' ἀγνοήσης— de sede, quam tenuit olim post πόρος, turbavi ; neque aliter verba, τί δράς ; ἀνίστω μὴ σὲ νικάτω πόρος, dici poterant, quam tribus Chori personis singulatim. Hoc primum. Deinde multo fortius ex ore Clytæmnes-

træ venit λάβε, φράζω, quam ex ore Chori λάβε, φράζου. Etenim verbum φράζεσθαι unice pertinet ad Clytæmnestram, utpote similem illi, qui canes hortatur, non ad Chorum, qui cum canibus, vestigia prædæ secutis, comparatur. Statui quoque personas Chori esse tres. Id primus vidit Blomfieldus in Præf. ad Pers. p. xx. et perquam scite allegavit verba "Εγείρ· ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σέ: monuitque Furias tres non posse, nisi cum Harpyiis tribus, et totidem Gorgoniibus comparari; quod ipse Tragicus fecerat in 49. et 51. At contra Blomfieldum pugnat Hermannus in Dissertatione de Choro Eumenidum, allegatque ex hac fabula duo loca 406. et 571. quorum neutrum fortiter nego incorruptum esse: allegat quoque Cho. 1057. "Αναξ "Απολλον, αἶδε πληθύνουσι δῆ: verum et is modo sanus sit, quod minime concedam, neque proba emendatio mea ad Eum. 95. de qua, fortasse, lis orietur, nihil tamen impedit, quo minus πληθύνουσι de tribus bene dici possit; quo modo Blomfieldus nodum solvit in illo Πολλὰί μὲν ἐσμεν. Poterat quidem Hermannus allegare Iph. T. 970. "Οσαι μὲν οὖν ἔζοντο κεισθεῖσαι δίκη—ἱερὸν ὤρισαντ' ἔχειν "Οσαι δ' Ἐριννύων οὐκ ἐπέσθησαν—ubi Scaliger in Not. Mss. ita scripsit: " Videtur plures Erinnyes quam tres constituere." Atqui paulo ante in eadem fabula commemoratur, nescio quis, πρέσβειρ' ἤπερ ἦν Ἐριννύων, nempe Κλυταιμνήστρος Εἰδωλον, ut opinor; quod φάντασμα et iterum innuitur per illud "Οσαι δ' Ἐριννύων οὐκ ἐπέσθησαν: qua conjectura probata, liquet nihil esse de numero Eumenidum ab Euripide novatum; qui diserte scripsit in Orest. 1665. Δίκην ὑπόσχεσ αἵματος μητροκτόνῳ Εὐμενίσι τρισσαῖς. Plures tamen Erinnyes constitui videntur in Tro. 457. Ὡς μίαν τριῶν Ἐριννύων τῆσδε μ' ἐξάξω χθονός. Verum ibi scripsit Tragicus, Καὶ μίαν

τριῶν Ἑριννῶν: ubi per τριῶν intellige Agamemnona, Clytæmnestram, et Cassandram; quæ prædixerat in v. 359. Κρεῶ γὰρ αὐτὸν—πέλεκυν οὐχ ὑμνήσομεν, Ὅς εἰς τράχηλον τὸν ἐμὸν εἰσι, χιτῆρων Μητροκτόνους ἀγῶνας. Dixi jam tibi-
cine infirmo niti Hermannii argumenta; neque sententiam muto; licet pondus aliquod habeat ea quæstio, quam instituit Hermannus, de fonte, unde rumor ille de quinquaginta Furiis manaverit, si tres tantummodo reapse fuerint. *At totum illud commentum*, cum Blomfieldo, cujus verbis utor, *de terrore spectatoribus injecto, et de lege ista occasione lata, rejiciendum puto*. Verba certe illa in Æschyli vita, τινὲς δὲ φασιν ἐν τῇ ἐπιδείξει τῶν Εὐμενίδων σκοράδην εἰσαγαγόντα τὸν χορὸν, τοσοῦτον ἐκπλήξαι τὸν δῆμον, ὥστε τὰ μὲν νήπια ἐκψύξαι, τὰ δὲ ἔμβρυα ἐξαμβλωθῆναι, hæc omnia omittit Ms. Cant. teste Butl. Iis tamen similia testatur Pollux IV. 100. τὸ δὲ παλαιὸν ὁ τραγικὸς χορὸς πεντήκοντα ἦσαν, ἀχρι τῶν Εὐμενίδων Αἰσχύλων πρὸς δὲ τὸν ὄχλον αὐτῶν τοῦ πλήθους ἐκπροσθέντος, συνέστελλον ὁ γόμος εἰς ἑλάττω ἀριθμὸν τὸν χορὸν. Fac igitur ut verba omissa in suâ demum sede restent, nego tamen istud σκοράδην intelligi posse. Hermannus quidem interprete, Eumenides, quæ sopitæ jacebant in templi parte interiore, non omnes simul in scenam, sed alia aliam singulatim et *quasi sparsim* subsequitur, et singulæ-quæque verba nonnulla sub introitu enunciant. Atqui e verbis τοσοῦτον ἐκπλήξαι τὸν δῆμον liquet abunde aliquid fuisse dictum de re terribili. Malim igitur ἐσπεριζόμενον: collato Apollodor. I. 6. 3. τὰ δὲ ἀπὸ μηρῶν σπείρας εἶχεν ἐχιδνῶν: et II. 4. Γόργονες κεφαλὰς μὲν περιεσπειράμενας φολίσιν δρακόντων: neque omisso Cho. 1049. αἶδε—πεπλεκτανημέναι πυκνοῖς δράκουσιν. *Spectaculi* certe *horror*, uti Bl. inquit, *non tam e numero Chori quam ex apparatu penderet*,

necesse fuit. Eadem fere res accidit Hispalensibus, quos, viso histrione cum suo apparatu, territos esse memorat Philostrate. p. 195. ed. Olear. E simili fictione poterat nasci fabula illa de Eumenisin Æschyleis in Pollucem interpolata. Certe Pollux ipse scribere non potuit ἄχρι τῶν Εὐμενίδων. Etenim in Agamemnone, quem probabo fuisse actum ante Eumenidas, jam diu numerus Chori ad quindecim fuit redactus, teste Schol. ad Aristoph. Eq. 586., neque plures in Eumenisin fuisse testatur Schol. Æschyli ad v. 588., Πολλὰ μὲν ἔσμεν τοῦτο οὐ πρὸς τρεῖς, ἀλλὰ πρὸς τὸν χορόν· ἡ γὰρ ἦσαν.

129. V. ὄναρ. Ipse addidi οὐ δ' ob antithesin. Mox κλαγγαίνειis θ' Scaliger ad Varron. p. 46. V. δ'.

Ibid. Cf. Pseud-Apsin. inter Rhetor. Græc. p. 716. καὶ αἱ κύνες τῇ τῶν ἰχνῶν εἰρέσει καὶ περιχαρείᾳ δηλοῦσι ἔχειν ἐγγὺς τὸ πάλαι ζητούμενον. Citat St. Ennium, forte *feram si ex nare sagaci Sensit, voce sua nictatque ululatque ibi acute*: et e Petronio, *Et canis in somnis leporis vestigia latrat*.

130. V. μέριμναν οὐ ποτ' ἐκλιπὼν πόνου. Atqui Chorus jam laborem omiserat. Reposui igitur μέριμναν δ' ἔσπετ' οὐ λιπὼν πόνος, i. e. πόνος, λιπὼν μέριμναν, ἔσπετο οὐ. Opportune citat Sch. illud Lucretii iv. 998. *Venantumque canes in molli sæpe quiete Jactant, crura tamen subito, vocesque repente Mittunt, et crebras reducunt naribus auras, Ut vestigia si teneant inventa ferarum*: unde mox πόπος vice πόνος restitui.

133. V. γὰρ. At lingua postulat αὐτὰ, scil. ὀνειδῆ.

134, 5. V. Οὐδ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρσίασα τῷ Ἀτμῷ κατισχναίνουσα νηδύος πυρρί. Alii aliter emendant. Inter quos W. optime σοῦ, collato Vesp. 210. Σοῦ σοῦ πάλιν σοῦ: quo respexit Hesych. Σοῦ λέ (lege ἴδι), τρέχε, ὄρμα. Exstat σοῦσθε in S. c. Th. 31. et Suppl. 830. 843. Pa. quoque vero proxime

νηδός·σποράν. Inde ipse ad Tro. 827. ἐνὶ Τὸν ἐμὸν—νηδός·σπόρον; collato Phoen. 30. τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον. Cum Æschyleo confer Virgilianum *sequar atris ignibus adsensu*. Hic in M. ἐκουρήσας fuisse a prima manu credit Salvinus.

137. V. πῆμα. Id minime intelligo. Versu probe in sedem suam disposito, vera lectio se prodit βῆμα: quæ unice convenit cum δώγμασιν.

140. Ita T. at εἰδόμεθ' M. P. A. R. De syntaxi ἀπολακτίσασα—ιδώμεθα, Porson. Suppl. Præf. Hec. p. 38. citat Herc. F. 858. μαρτυρόμεσθα·δρῶσα, Ion. 1261. διωκόμεσθα—κρατηθεῖσα. Iph. T. 349. ἡγριώμεθα—Δοκούσα: ipse addo Philoct. 645. χωρῶμεν—λαβών. Œd. C. 1102. ὦ τέκνον, ἡ πάρεστον. 1104. Προσέλθετ', ὦ παῖ. 1112. Ἐρεῖσας, ὦ παῖ. Ion. 1115. Ἐγνώσμεθ'—οἶσα. Ran. 1516. χωρεῖτε—ὦ Διόννα. An. 204. ἀνεγείρας—καλοῦμεν. Hom. Ὀδ. M. 297. Εἰρύλοχ', ἡ μάλα δὴ με βιάζερε. Mox V. εἴ τι τοῦδε φροῖμιον. At sensus postulat εἰ τίτου. Redde τίτου *ultriciis*. Vox iterum exstat infr. 254.

141. V. ἰὸν ἰὸν πόπαξ. Contra metrum ἰὸν ἰὸν: et πόπαξ Comicorum est, non Tragicorum.

142. V. ἐγώ. At ἔχω est Tragicum ad morem. Similiter Suppl. 913. emendat VI. ad Phoen. 913. ubi multa in hanc rem opportuna.

143. Ita R. at A. T. δυσαχθές.

147. Hesych. Ἐπὶ κλοπῆς· δόλιος, πανούργος, ἡ ἐπιθυμῶν τοῦ κλέπτειν.

Ibid. V. πέλει. At Æschyleum est πέλω, non πέλομαι, nisi in Agam. 263. πέλοιτο δ'. Cætera enim loca in Suppl. 81. 121. 800. ipse emendavi. In Agam. vero legi debet τελοῖτο δ'—εὐπραξίς.

148. Apollo fuit ἀεὶ νέος teste Callimacho H. in Apoll. 36.,

necnon Tibullo l. 4. 36. *Solis æterna est Phæbo Bacchoque
juventas*. Hæc citat St. Ipse addo Simmeum illud apud
Hephæst. p. 38=21. Χαῖρε Φαναξ εταρα Ζαθέας μάκαρ ἥβας :
ubi Gaisfordus edere debuit ἀναξιλύρα, propter Pindaricum
ἀναξιδόρυγγες ἔμνοι. De τ et λ permutatis vid. Pieracon. ad
Mær. p. 274.

151. Hesych. Μηραλοίας· ὁ τύπων τὴν μητέρα αὐτοῦ.

154. Cf. Cho. 373. ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τήσδε μαράγνης δαῦπος
ικνεῖται.

157. V. μαστίκοπος. Syntaxis postulat μάστιξ τοῦτος, et mox
ἔχει vice ἔχειν.

158. Hesych. Δήμιος· ὁ τοὺς καταγνωσθέντας ἀναίρων, ἢ ὁ
πτηρέτης τῶν βασάνων. Mox W. τι. A. τό. deest in R.

160. V. κρατοῦντες—πλέον. At egregie Vl. πέδον : qui po-
tuit et κρατοῦντες emendare in παροῦντες. Cf. Cho. 641, Δίκας
—ἀλλὰ πέδον πατούμενον, et Aj. 1335. ὥστε τὴν Δίκην πατεῖν.

161. Ita Arnaldus. V. φονολεῖβῃ. Mox egregie W. θρόμβον
vice θρόνον. Hesych. Θρόμβος· αἷμα παχὺ, πεπηγός· Exstat
182. θρόμβους—φόνον, et θρόμβον αἵματος in Cho. 531. 544.

165. R. αἰρούμενον. A. αἰρούμιον. Inde erui ἀνίερον. Mox
V. ἔχειν. Syntaxis postulat ἔχει.

166. Hesych. Βλοσυρόν· φοβερόν, καταπληκτικόν.

167. Ita Po. V. μάντι σφ̄.

168. Ita T. at A. μυκὸν ἔχρανα τ'. R. ἐχρανάστ'.

170. Ita R. A. παρὰ νόμων. Mox M. A. R. βρότrea. T. πα-
ρανόμων—βρότrea.

Ibid. V. παλαιογενεῖς. Ipse ob metrum reposui παλαιογενεῖς.
Exstat παλαιογενῆς in Nub. 357. et παλαιόφρονα infr. 822.
Hinc ordinandus est Hesychius. Παλαιοθήης· ὁ συνήθης, πα-
λαιοπράγμων. Vulgo Παλαιδέτης et Παλαιοθέτης. Idem ita ex-

hibetur in Ms. Γηράλιος· γέρων, γεροηθείση: ubi Musurus γεροήθης. Atqui stare debuit εἰ. Cf. Androm. 676. Γέρων γέρων εἰ. Nub. 1469. ἀρχαῖος εἰ. Equit. 450. Κόβαλος εἰ. Πανοῦργος εἰ. Restituitur γεραιόφρων in Æschyl. Suppl. 353.

172. A. R. κάμοι τε λυπρός. P. πικρός. Eadem var. lect. in Tro. 352. Ipse dedi κάμοι τί λυπρόν; Mox V. καὶ τὸν: inde erui αὐτὸν *se ipsum*. Mox Pa. ob metrum *φυγῶν* vice *φεύγων*.

173. St. citat Suppl. 409. Ὅς οὐδ' ἐν Ἀιδον τὸν θανόντ' ἐλευθεροῖ.

175. V. δ' ὦν ἕτερον ἐν κάρᾳ. Inde erui δι' ἕτερον κάρᾳ. Quod ad κάρᾳ μιάστορα opportune Abr. citat Med. 1338. Οἷ γ' εἰσιν ὦμοι σφ' κάρᾳ μιάστορες: ita enim edere debuit Elmsleus cum Mss. 2. vice οἶμοι. Quod ad Δι' ἕτερον, cf. Æschyl. Suppl. 220. οὐδὲ μὴ 'ν Ἀιδον θανῶν Φύγῃ δικάζει τὰπλάχημαθ', ὡς λόγος, Ζεὺς ἄλλος. Quod ad δ' et δι' vid. ad Suppl. 666.

176. A. T. ἐκείνου πάσσεται. M. R. πάσεται. Triclinius, cuius sunt Scholia de metris, πράσσεται. Ibi Pa. ἐκεῖ bene vidit delitescens. Etenim ἐκεῖ est, δεικτικῶς, ἐν Ἀιδον. Id monui ad Tro. 966. allegato Hec. 422. Ἐκεῖ δ' ἐν Ἀιδον: et Med. 1041. Εὐδαιμονοίτην· ἀλλ' ἐκεῖ. Quam vero conjecturam ibi feci in Med. 1026. hodie infectam volo. Locus etenim est pessime habitus, neque levi emendatiuncula sanandus. Id minime perceperunt Editores vel primarii, ut alio tempore commonstrabo. Neque felicius rem gessi in emendandis Tro. 966, 7. ubi hodie placet Τῷ δ' ἐκδοθὲν κενόν τι νικητήριον Κῦπρις μ' ἐδόυλενσ'. Hic vero ipse erui ἐκεῖ νόφ τ' εἴσεται ex ἐκείνου πάσεται. Quod ad νόφ, id aliquatenus tuetur Pindar. Ol. II. 104. θανόντων—φρένες ποινὰς ἔτισαν: quod ad νόφ εἴσεται, id quoque tuetur ipse Æschylus, in v. supr. 106. φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται: necnon Tro. 991. Ὅ σὸς δ' ἰδὼν μιν γαῖς, et Empe-

doeles apud Plutarchi. ii. p. 756. D. Τὴν σὺν νῦ δέρκον μηδ' ὄμμασιν ἦσο τεθηπώς. Plato de Rep. vii. p. 486. D. ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσει ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. Hic certe mortuus dicitur εἶσεσθαι νόῳ, *vitai lumine adeptus*.

177. A. κενεύω. De λ et ν permutatis vid. ad Tro. 492.

178. V. χωρεῖν. At pronomen vix abesse potest.

179. St. citat Homericā πτερύοντα οἷσιν, et ἰοὶ πτερύοντες, idemque intelligit ὄφιν *sagittam*, monetque arcum δράκοντα vocari a Lycophr. 878. ubi Tzetzes : Δράκοντα δὲ διὰ τὸν συρισμὸν τῶν βελῶν, ἢ διὰ τὴν ἀφῆσιν αὐτῶν θανατηφόρων ὄντων καὶ ἰοῦ γεμόντων, uti legit W. Hic reliqui ἀργηστήν. At Hesych. Ἀργηστήρα· ἀργῆτα λευκὸν λαμπρόν. In eodem Lexico exstat gl. huic loco admovenda, Ἀργῆτ' ἐπεφνεν ὄφιν. Sermo fuit, opinor, de Pythone interfecto.

180. Hesych. Θώμιγγες· δεσμοὶ, ὄρμιαί, σχοινία, χορδαί, σκαρρία κανάβινα. Exstat in Pers. 466. τοξικῆς ἀπὸ Θώμιγγος ἰοί.

181. V. ἀπ' ἀνθρώπων. Id intelligi nequit. Reposui ἀπανθρώπως. Exstat ἀπανθρώπῳ in Prom. 20. alio licet sensu ; at in eodem, quo hic, fuit apud Sophoclem, teste Hesychio, Ἀπάνθρωπος—ἀνελεήμων, necnon in Æschyli Caribus, cujus fragmentum emendatur ad Suppl. 635. ἀλλ' Ἀρης φιλεῖ Ἀμῆν τὰ λῶστα πάντ' ἀπάνθρωπος στρατοῦ.

183. Ita W. V. δόμοισι. Mox A., non R., χρίμπεται.

184. Ita St. A. οὐκ ἀρανητῆρες. R. οὐ καρανητῆρες. T. οὐ καρανηστῆρες. Contulit St. καρανηστῆς μόρος in Rhes. 817. Bl. ad Prom. 361. κάρηνον Ionibus, at κάρανον Atheniensibus, tribuit. Locis ibi citatis adde Trach. 1106. τρίκρανον σκύλακα : et Lex. Bekker. p. 467. Αὐτόκρανον λόγον—οὕτως Αἰσχίλος : necnon Aristoph. Eq. 415. Κυνὸς βορὰν σιτούμενος,

μάχει σὺ Κυννοκάραν: ita enim e Scholiastæ verbis ipse erui ad Tro. App. p. 195. probante Bl. in *Edinburgh Rev.* N. 42. p. 337. Adi quoque Rubniken. ad Rutil. Lup. Præf. p. 84.

186. Α. παίδων κακοῦ τelloύνις ἢδ' ἀκρωνία. M. P. R. κακοῦται χλοῦνις. T. κακοῦ τε χλοῦνις. Inde effeci παίδων τε χλοῦνις καὶ κακῶν ἀκρωνία: quomodo et legisse videtur Schol. Χλοῦνις· ἡ ἀκμαία ἀποκοπή, παρὰ τὴν χλόην· ἡ ἐπεὶ χλοῦνις, ὁ σῦς· κάπροι δὲ συνεχῶς εὐνουχίζονται· διὰ τοῦτο τὴν ἀποκοπὴν συϊκὴν εἶπεν οὐκ ἀνθρωπίνην. 'Ακρωνία· ἔκτομη μορίων, Λευσμόν· κακῶν ἄθροισιν ἢ λιθοβολίαν· 'Ηρωδιανὸς δὲ, τὸ σύστημα καὶ ἄθροισμα. Verum hæc omnia sunt manifesto pessime habita; quæ tali fere modo rectius constituas. Χλοῦνις· ἡ ἀκμαία ἀποκοπή παρὰ τὴν χλόην. 'Ηρωδιανὸς δὲ χλοῦνων, (legebat enim Παίδων τε χλοῦνων, scil. ἀποφθοραι) ἔκτομη μορίων· ἐπεὶ χλοῦνις, ὁ σῦς· κάπροι δὲ συνεχῶς εὐνουχίζονται· διὰ τοῦτο τὴν ἀποκοπὴν συϊκὴν εἶπεν, οὐκ ἀνθρωπίνην. 'Ακρωνία κακῶν· ἄθροισιν ἢ ἄθροισμα. Λευσμόν· λιθοβολίαν. Hinc etsi lis aliqua moveri potest de χλοῦνις et χλοῦνων, nulla debet esse de κακῶν ἀκρωνία: cui simile est illud apud Hesych. Κορωνίδας κακῶν· κεφάλαια κακῶν: quæ gl. scriptoris, nescio cujus, exstat post Κοροκοσμία. Restituto igitur κακῶν ἀκρωνία, illico se prodit καὶ vice ἢδ': quod postremum Attica lingua rejicit, uti monuit Valck. ad Phœn. 1688. idque comprobabo infr. 403. Hic vero satius est in re proposita consistere. Opportune igitur Pa. citat Hesych. 'Ακρωνία· ἄθροισματα, περίστασις, πλῆθος: et Etymol. 'Ακρωνία· τὰ ἄθροίσματα καὶ ἡ ἀκρότης καὶ ἡ ἀκμή, τὸ ἐπίλεκτον ἄθροισμα. Unde satis bene intelligitur κακῶν ἀκρωνία. Opportune quoque St. citat Plutarch. Quæst. Nat. p. 917. εἰ καὶ τὸ λεγόμενον ὑπ' 'Αριστοτέλους ἀληθές ἐστιν ὅτι χλοῦνὴν Ὅμηρος ὠνόμασε σὺν τὸν μόνονρχιν: ubi respicitur ad

Ἰλ. ι. 535, χλοῦνην σὺν ἄγριον ἀργιόδοντα: in quædam locum ita Eustath. p. 773=681. ὅτι δὲ καὶ ἐντομίαν ὁ χλοῦνης δηλοῖ, οὐ μόνον Αἰσχύλοις δίδωσι χρῆσιν, ἀλλὰ καὶ Αἰλιαχὸς μάλιστα ἐν τοῖς περὶ Προνοίας, χλοῦνην λέγων τὸν ἀπόκοπον, καὶ Ἀριστοτέλης δὲ κατὰ τὸν Γεωγράφον χλοῦνην σὺν τὸν τομίαν νοεῖ.— Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ Ὀνομασίας Ἑλικιῶν δοκεῖ μὴ ἀρέσκεσθαι χλοῦνην τὸν ἐκτομίαν εἶναι: φησὶ γὰρ, καλοῦνται τῶν ὕων τινες, μόνιοι· τάχα δ' ἂν παραπλήσιος εἴη τοῖς καὶ ὁ χλοῦνης κατὰ τε χαλεπότητα καὶ ἀλκήν· οἱ δὲ ἐκτομίαν λέγοντες, τελείως ἀπῆρτηνται, φησὶ, τοῦ ὑποκειμένου· καὶ οὕτω μὲν αὐτοὺς, οὐ σταθερὰ λέγων οὐδὲ ἀνενδοίαστα. Eiusdem Grammatici verba eadem iterum descripsit explicuitque Eustath. ad Ὀδ. Τ. p. 1872=706. ὃν δὲ χλοῦνην οἱ ἐκτομίαν φασὶ λέγοντες, τελείως ἀπῆρτηνται τοῦ ὑποκειμένου· ἦγουν, αἰωροῦνται ἢ ἡερέθονται, οὐδὲν ἐμπέδον καὶ βέβαιον λέγουσιν, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνεμώλια λαλοῦσι, καὶ οὐδέν τι τοῦ ὑποκειμένου ἅπτονται. Hæc postrema non omisit St. idemque monuit Æliani verba, quæ respexit Eustathius, exstare apud Suid. v. Γύννις· κακὴν σόφίαν μετιῶν καὶ τοὺς ἀθέους Ἐπικούρου λόγους καὶ γυννίδας ἐπασκῶν, κακὴς ἡδονῆς, ἣν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλοῦνης καὶ γύννις: necnon in v. Χλοῦναι·—καὶ ὁ ἀπόκοπος χλοῦνης καὶ γυνανδρος ἀνὴρ, εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι, διὰ τῶν Ἐπικούρου λόγων τὴν ψυχὴν ἐκνευρισθεὶς καὶ θῆλος γενόμενος, ὁ πρὸς Στρατοκλέα Ἀθήνησιν δαδουχήσας, ὁ χλοῦνης τε, καὶ γύννις, καταγοητευθεὶς, καὶ οἶον ἐν δεσμῷ· τιμὴ ἀφύκτῃ πεδηθεὶς: ubi, ut id obiter moneam, legi debet ἀφράκτῃ: etenim respicitur ad Thucydideum ἀδέσμῳ φυλακῇ.

187. Ita Inc. V. λευσμάν. Mox V. καὶ. Ipse dedi χ' οὐ εἴ ἀβί: sic et Bo.

190, 1. V. πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος μορφῆς. Id nequeo intelli-

gere. Inde erui δ', ἄσσα φευξέται βροτὸς, Μορφῆς. Ita certe antithesis potest esse inter θεοῖς et βροτός. Cf. supr. 73. αἷς οὐ μίγνυται θεῶν τις οὐτ' ἄνθρωπος : 77. Μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν. Mox de ἄσσα pro ἅτινα vid. Porson. ad Eurip. Suppl. 594. ubi emendatur Agathonis versiculus Ἀγένητα ποιεῖν, ἄσσ' ἂν ἢ πεπραγμένα. Denique de futuro Attico φευξέται, unde turbis hisce origo datur, vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 180.

193. A. ἐν τοῖσδε πλησίοις. R. πλησίοισι. Ipse ad Suppl. 619. emendavi ἐν τοῖσδε δεῖ δασπλητι, memor eorum, quæ scripsit Ruhnken. Epistol. Crit. p. 155. de voce δασπλης sæpe corrupta. Inter alia citat Simonidis Fragment. III. apud Stob. p. 597=487. Πάντα γὰρ μίαν ἰκνέται δασπλητα Χάρυβδιν : ubi ante Grotium fuit λασπλητα. Mecum vero e πλησίοις eruente δασπλητι mire facit emendatio proposita in *Classical Journal* N. 43. p. 167. Plutarchi καὶ δασπλητιν ὄφιν vice καὶ πλησίον ὄφιν ; quam emendationem ipse confirmat Nonnus XL. 45. ὄφιν δασπλητα δοκεύω. Hac occasione corrigi debet fragmentum Euphorionis apud Schol. ad Soph. Œd. C. 683. πρόπρω δέ μιν δασπλητες ὀφειλομένην οἶμον Εὐμενίδες ἀργῆτα θυγατρίδαι Φόρκυνος ναρκίσσοιο ἐπιστρεφέες πλοκαμῖδας, legendo Πρόπρω δέ μιν, δασπλητες ὄφεις, δίνευν ἂν' οἶμον Εὐμενίδες μαργῶντ' ἐφέται τρεῖς αἱ Φόρκυνος Κλήμασι ναρκίσσοιο περιστεφέες πλοκαμῖδας. Opportune Hesych. Ἐρέτας—κυρίως δὲ οἱ τὰς φονικὰς δίκας Ἀθήνησι δικάζοντες.

Ibid. A. μῖσος. R. μῦσος. T. μύσος.

195. Ita W. pro δ'. Mox R. ἐμφιλής. Inde erui potest ἦν φίλη. Dein vice θεῶν, quod abundat propter ἀπόπτυστοι θεοῖς, reposui θέα. Similiter in *Classical Journal* N. 17. p. 21. et N. 22. p. 243. emendavi Prom. 119. legendo Ὅρατε δεσμώτην με δύσποτμον θέαν, vice θεόν, vel, quod Ms. unus exhibet,

θεῶν : collato Prom. 249. δυσκλεῆς θεά. Exstat et in Soph. El. 1465. ἀζηλος θεά. Dictis οὕτως εὐφιλῆς θεά, oculos Apollo avertit.

197. A. πέλη. R. πέλει, vero propius. Vid. ad 149.

198. V. ἀλλ' εἰς. Lβ. ἀλλ' εἰς, uti Canter. Ipse dedi ἀλλοις. Innuitur Orestes. Mox W. ὦν : haud male.

199. A. πῶς δὴ ; τοσαῦτο. R. vero proxime πῶς δῆτα τοῦτο. Inde effeci τί τοῦτο ; Plane ineptum est τοσοῦτο μῆκος ἐκτεινον. De formula τείνειν vel ἐκτείνειν λόγον, et similibus, vid. Wakef. Silv. Crit. Vol. II. p. 33. et cf. Hec. 1177. Med. 1351. Agam. 838. ἐξέτεινα φροίμιον τόδε, et Æschyl. Fragm. Inc. 75. Ἰωνικὴν ῥῆσιν τιν' ἐκτείνας.

200. V. ὥστε τὸν ξένον. At nihil hic habet ξένος. Erui igitur ὥς τιν' ἀξιον. Alibi hæc duo vocabula permutantur : nempe in Eurip. Hel. 1606. Ald. Πάλιν πλέωμεν ναξίαν κέλευέ σν. At Ms. Par. ἀξίαν. Ipse in Tro. Append. p. 179. diu emendavi Πάλιν πλέωμεν, ὦ ξέν', ἐγκέλευέ σν : collato 1595. Ἐρ', ὦ ξέν', ἐς τὸ πρόσθεν, ἢ καλῶς ἔχει, Πλεύσωμεν.

201. V. πέμψαι τιμὴν. Canter πέμψαι τί μή ; citatis Aj. 668. et Agam. 655. Verum ἐχρησα πέμψαι in tali loco stare nequit. He. πέμψας. Verum ne πέμψας quidem Æschylus scripsit. Etenim ratio sana postulat, ut Apollo criminis neque sontem se, neque insontem, fateatur ; verum ut rem, quo modo fuerit, palam prædicet. Atqui hoc fieri nequit, nisi responso aliquatenus ambiguo. Dicit igitur, Ἐχρησά ποινὰς τοῦ πατρὸς μάρψαι τιν' ἄν. Et profecto ambiguum illud oraculum Orestī datum hodie exstat in Cho. 272. et sqq. Verum ille locus nemini intelligitur ; neque id mirum ; alia etenim omnia, quam quæ libri exhibent, scripsit Æschylus, uti alio tempore ostendam. Quod ad ποινὰς μάρψαι, cf. Eurip. Fragm. Inc. II. ἡ

Δίκη—σίγα καὶ βραδεῖ ποδὶ Στείχουσα μάρπτει τοὺς κακοὺς. De verbo μάρπτειν sæpe depravato vid. ad Suppl. 814.

202. Ita T. A. δ' ἔκταρ. R. δ' ἔκτωρ. Hesych. Δεκτῆρες' ὑποδοχεῖς.

203. Hesych. Προστραπέσθαι' ἀποτραπῆναι.

205. V. δόμοισι. Lingua postulat δόμοις σέ. R. P. in Advers. p. 160. voluit τάσδε.

209. et sqq. Hos versus ita exhibet A. pessime dispositos,

τί γὰρ γυναικὸς ἦγισ ἀνδρα νοσφίση.
οὐκ ἂν γένοιθ' ὄμαιμος αὐθέντης φόνος.
ἦ κάρ' ἄτιμα καὶ παρ' οὐδὲν ἠρέσω.
ἦρας τελείας καὶ διδὸς πιστώματα.
κύπρις δ' ἄτιμος τῷ δ' ¹ ἀπέρσιπται λόγῳ.
ὄθεν βροτοῖσι γίνεται τὰ φίλτατα.
εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ ² μόρσιμοι,
³ ὅρκους τι μείζων τῇ δίκη φρουρουμένη
ἦ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλαῖς,
τὸ μὴ γενέσθαι μὴ δ' ἐποπτεύειν κότῳ,
οὐ φημ' ὀρέστην ⁴ γ', ἐνδίκως ⁵ ἀνδρῆλατεῖν—

At 1. R. T. ἀπέρριπται. 2. R. μόρσιμος. T. μορσίμη. M. ut A. 3. R. ὅρκος τις; ex emendatione sua; in Ms. fuit ὅρκους τι: immo ὅρκουσι M. teste Salvinio. T. ὅρκον τε. 4. R. T. σ'. 5. R. ἀνδρῆλατεῖν ex emendatione Sophiani. Ipse Ms. ἀνδρας κατεῖν. Quomodo personæ dispositæ sint, nihil attinet dicere.

209. et sqq. Versus a me probe ordinari ex ipso nexu sententiarum patet evidentissime. Etenim Furix dixerant se cædem patratam persequi solere. Subdole igitur Apollo sci-scitatur, num illos quoque persequuntur, qui cædem legitimam patraverint. Potuit etenim ostendere, si forte confiterentur Eumenides se cædem lege patratam persequi, non de-

bere. Orestem, lege matricidam, poenis obnoxium esse. Hoc ostendi posse Furias non latebat; ideoque subdunt de cæde legitima, necne, patrata, nullam esse litem; negantque filium matris inquisitorem fieri posse. Id vero refellere vult Apollo; iteramque sciscitanti, quomodo filius se gerere debeat erga matrem, quæ, bis nupta, virum alterum morti, lecto alterum tradiderit, respondent Furix, filium decere, ne oculis quidem facinora matris inspicere, nedum punire. Atqui, poena sublata, inquit Apollo, quidlibet inhonestum ad summum pervenit; immo, respondent Furix, ad summum perveniunt ritus nuptiarum, quibus præsident Juno et Jupiter, quasque revereri filium decet. Verum, nuptiis in honore tanto habitis, Veneris cultus, inquit Apollo, minuatur necesse est; ex ea etenim sine nuptiis veniunt gratissima. Atqui majus aliquid aliud est, respondent Furix, quam Veneris delictæ, nempe Justitiæ cultus.

210. Intelligi nequit αἰθένης φόνος. Tenor sententiæ nihil aliud sinit quam εὐθυντής φόνον. Cf. infr. 271. "Αἰδης ἐστὶν εὐθυντής βροτῶν.

211. Ex ἀνδρα νοσφίση erui ἀνδρ' εὐναῖσι θῆ. In quibus vocibus lusus inest. Etenim ἀνδρ' est ἀνδρε, et εὐναῖσι intelligitur tam hymenæi quam mortis cubile. Clytæmnestra duos maritos habuit; quorum alterum cubili mortis, alterum vero hymenæi, imposuit. Quod ad ἀνδρε, lusus idem editores delusit in Aristoph. Thesm. 566. ubi vulgatur Οὐδ' ὥς τὸν ἀνδρα τῷ πελέκει γυνή κατεσπόδῃσεν: at Suidas in v. Κατεσπόδῃσεν exhibet ἑταῖρα τὸν ἀνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδῃσεν. Unde, junctis γυνή et εταῖρα, erui potest Κλυταιμνήστρα: lege igitur Οὐδ', ὥς Κλυταιμνήστρα, τις ἀνδρ' οὕτω κατεσπόδῃσεν: quæ verba Mnesilochus eloquitur, imitatus mulierem, quæ manu

hominem trucidat, et simul corpore hominem σποδεῖ: unde intelligas et Cratini fragmentum apud Etymol. v. Διαρρίκνουσθαι· Ξίφιζε, καὶ σπόδιζε καὶ διαρρίκνου. Quod ad Κλυταιμνήστρα, mulier eadem in simili argumento usurpatur ab Eubulo apud Athen. xii. p. 559. C., neque res alia hic intelligitur; etenim εὐνή duplicem sensum sibi vindicat et in Tro. 346. ita emendando, "Ir', ὃ καλλιπεπλοὶ Φρυγῶν Κόραι, μέλπετ' ἐμ' οὐ γαμεῖν τὸν πεπρωμένον, εὐνῇ δ' ἐμέθεν πεσεῖν: ubi constructio est μέλπετε τὸν οὐ πεπρωμένον γαμεῖν ἐμέ, πεσεῖν δὲ (ἐν) εὐνῇ ἐμέθεν. Cassandra certe probe noverat Agamemnona minime se ducturum, verum ipso die, quo patriam ejus redierit, esse casurum. Cum formula πεσεῖν ἐν εὐνῇ commune aliquid habet Thesm. 1122. Πεσεῖν ἐς εὐνὰς καὶ γαμήλιον λέχος: et Alcest. 1059. ἐν ἄλλῃς δαμνίοις πίτνειν νέας.

212. Chorus quoque ludit in τιμῇ et ἐποπτεύειν. Etenim τιμῇ est honor et multa; ἐποπτεύειν vero, et universim videre, et speciatim inspicere more vindicis.

213. Ε καὶ παρ' οὐδὲν ἠρκέσω erui καὶ πέρα γ' ἂν ἤκρισεν. De formula loquendi ἄτιμα καὶ πέρα γε, cf. Soph. Epigon. Fragm. II. ὃ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα. Aristoph. Av. 416. ἄπιστα καὶ πέρα. Thesm. 711. δεινὰ καὶ περαιτέρω. Eurip. El. 1185. ἄλαστα μέλεα καὶ πέρα παθοῦσά γε. Quod ad ἤκρισεν, Etymologo teste v. Ἀκρίσιος p. 52, 43. ἀκρίζω σημαίνει τὸ ἀκροῖς ποσὶ πορεύεσθαι: unde venit ἐξακρίζειν in Orest. 275. ὑπεξακρίζειν in Bacch. 677. et ὑπερακρίζειν in Suppl. 988. Hic vero reddas sublimi gradu incedere: quod sane faciunt homines fastu elati, uti patet e Soph. Aj. 1217. ἐπ' ἄκρων ὠδοίπορεῖς. Quod ad sententiam cf. simile argumentum in Orest. 565. Εἰ γὰρ γυναῖκες εἰς τόδ' ἤξουσιν θράσους, Ἀνδρας φονεύει, καταφυγὰς ποιουμένους Εἰς τέκνα, μαστοῖς τὸν ἔλεον

θιρόμεναι, Παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις : et ibid. 937. Νῦν μὲν γὰρ ἡ προδοῦσα λέκτρ' ἐμοῦ πατρὸς Τέθνηκεν· εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτέ με, Ὁ νόμος ἀνεῖται, κοῦ φθάνοι θνήσκων τις ἂν, Ὡς τῆσδε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται. Sed magis apposite citari potest fragmentum apud Stob. p. 437=317. quod Euripidi vice Antiphanis vindicat Elmsleus in Mus. Crit. N. VI. p. 302. ita legendum, Τίσασθε τήνδε· καὶ γὰρ ἐντεῦθεν νοσεῖ Τὰ τῶν γυναικῶν· εἰ, Μενέλα', αἰδοῦς περὶ Ἡ συγγενείας οὐνεκ' οὐκ ἀπώλεσεν Κακὴν λαβὼν τις· εἰτα ταὐτὸ τᾶδικὸν πολλαῖς ἐπεβόρῃηκε καὶ χωρεῖ πρόσω, Ὡστ' ἐξίτηλος ἡ ῥετὴ καθίσταται. Ubi τᾶδικον ἐπεβόρῃηκε καὶ χωρεῖ πρόσω plane convenit cum ἀτιμα—ἤκρισεν.

216. De πόθεν sic posito vid. Valck. ad Phœn. 1611. qui in Not. Mss. citat Ran. 1503. Eccl. 389. 968. ibique Kusterum.

218. Hic nihil habet ὄρκος. Unice ἔρκος cum πιστώματα et φρουρουμένη convenit.

221. V. τὰ δ' ἐμφανῶς πρᾶσσουσιν ἡσυχαιτέραν. At antithesis postulat παρεῖσαν non πρᾶσσουσιν. Etenim Eumenides negligebant facinora Clytæmnestræ cruenta, i. e. ἐν φοναῖς : ubi ineptum est ἐμφανῶς. Antithesis quoque postulat ἡσυχαιτέρως.

222. Ita R. e conjectura Sophiani. Codex ipse, ut A. δ' ἐκ' ἄλλας. Mox T. ἐποπτεύσεις.

223. A. οὐπω. R. T. οὔτι. Mox Po. λίπω ad Dawesii canonā. V. λείπω.

224. V. πόνον πλέον. Lγ'. πόνον πλέω. Dedi γέλων τίθου. Cf. Bacch. 1078. τὰμά τ' ὄργια Γέλων τιθέμενον.

226. Intelligi nequit οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν. Propter λόγῳ et mox λέγει, reposui λεγοίμην.

227. V. μέγας γὰρ ἔμπας παρ Διὸς θρόνοισι. Atqui ἔμπας non

est Tragicorum, nisi inter melica. Exstat quidem in Prom. 48. Ἐμπας τις αὐτὴν ἄλλος: qui versus misere depravatus suo tempore emendabitur. Exstat quoque ἔμπας in Soph. Aj. 122. Δύστηνον ἔμπας: verum ibi lege εἴ τις: et in 1338., sed et is locus non vitio caret, ita vulgatus: Κάμοι γὰρ ἦν ποθ' οὐτος ἔχθιστος στρατοῦ, Ἐξ οὗ κράτησα τῶν Ἀχιλλείων δπλων Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιῶνδε μοι Οὐκουν ἀτιμάσαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν Ἐν ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι—At scripsit Sophocles Κάμοι—ἔχθιστος στρατῷ τ': cf. ibid. 1050. Δοκοῦντ' ἐμοὶ δοκοῦντα θ' ᾧ κραίνει στρατοῦ: mox lege Ἀλλ' αὐτὸν ἐμπεσόντ' ἐκεῖ, τοῖον δέμας, Ἐγὼ οὐκ ἀτιμάσαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν Ἐμ' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων—ibi ἐμπεσόντ' ἐκεῖ est δεικτικῶς dictum. Manifesto ἐμπεσόντα vel simile quid postulatur. Etenim respicitur ad Homericum illud, Οὐχ ὅσιη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι: cui simile est Archilochi Fragm. XVIII. Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν, Cratinique distichon anapæsticum in Grot. Excerpt. p. 491. e Clem. Alex. Strom. VI. p. 738. Φθονέρ' ἀνθρώπωνε τάδ' ἐπὶ κταμένοισιν ἔπος ζῶους καυχᾶσθαι μέγα: vice φοβερὸν ἀνθρώποις τόδε κταμένοισι ἐπ' αἰζηοῖσι—(ubi φθονερὸν prætulit Jacobs.): neque distat Aj. 1384. οὐδ' ἔτλης, παρὸν θανόντι τῷδε ζῶντ' ἐφυβρίσαι μέγα, (ita enim lego vice παρὸν—ζῶν partim cum Porsono Advers. p. 198.) neque ibid. 1348. Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναι χαρά: ita enim legi debet propter responsum, Μὴ χαῖρ' Ἀτρεΐδῃ. Ita tandem comprobatur ἐμπεσόντα—ἀτιμάσαιμ' ἂν, neque minus probum est τοῖον δέμας. Etenim Ajax fuit immani corpore: unde intelligas ibid. 1250. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ' εὐρύνωτοὶ φῶτες ἀσφαλέστατοι. Postremo vice inepti ἐν ipse dedi ἔμ'. Profigato igitur ἔμπας, cætera aggrediar. Atqui παρ est nimis Homericum. Po. edi-

dit παρὰ partim bene, partim secus. Etenim scripsit Æschylus παράθρονος Διός. De Diis παρέδροις librum peculiarem scripsit D'Arnaldus; qui tamen non vidit emendari deberi hunc et alterum Æschyli locum in S. c. Th. 662. legendo Εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παράθρονος Δίκη παρῆν, vice παρθένος, uti alio tempore ostendam. Cf. infr. 966. ἵκταρ ἡμένης Διὸς παρθένου.

228. Ita R. T. at ἄγειν P. A.

229. A. R. μέτειμι τόνδε πῶτα κάκκυνηγέτης. M. κάκκυνηγέτης. P. καὶ κυνηγέτης. Atqui Orestes jam e scena exierat post v. 95. Dein Chorus Eumenidum minime venatori, verum canibus ipsis, comparatur: cf. 130. κλαγγαίνεις ἄπερ κύων: et 244. ὡς κύων—ἐσµαστεύοµεν. Collato igitur 329. τόνδ' ἀφαιρούµενος πτώκα, ματρῶν ἄγνισμα, hic erui μέτειµ' ἄτ' ἐς πτώκα κύν' ἄγει κυνηγέτης. Metaphora fere similis nescio quo casu mire corrumpitur et modo non penitus excidit e Phœn. 1176., ubi narratur ἐπάλξεων Λιπεῖν ἐρικνὰς φυγάδας· ἀλλὰ νιν πάλιν Κυναγὸς ὥσει παῖς σὸς ἐξαθροίζεται: ubi, ne quid dicam de ὥσει nunquam nisi locis in mendosis inter senarios reperto, et ἐξαθροίζεσθαι in voce media rarissime, satius est indicare lectionem Msti Fl. Vossiani κύναγα ὡς εἰπεῖν ὁ σὸς ἐξαθροίζεται, et allegare verba Schol. August. Τὸν φυγάδας συναθροίξει καὶ συνάγει ἐπὶ κυνῶν θήρας φυγόντων, ut inde, quam suspicor esse lacunam, suppleatur legendo,

Κυναγὸς ὡς ἔπει κύν' εἰς τὰ θήρια

συνάγει φυγοῦσαν, παῖς σὸς ὀξύθρονος ἄγει.

His certe convenit Euripideum in Hipp. 219. κύνα θωύξαι, sic enim lego vice κυσὶ, Eustathio exhibente κυνὶ, necnon Ovidio favente, *Hortari celeres—canes*: neque in hanc rem omitti debet Herc. F. 861. ἐπὶ πρόιβδην ὁμαρτεῖν, ὡς κυνηγέτῃ κύνας.

Lacunæ origo patet e κυναγὸς et συνάγει. Vulgatum κυνηγέτης aliquatenus tuetur Horatianum—*adurgens accipiter velut Molles columbas, aut leporem citus Venator*. Verum et ibi Wyngaarden in *Acti Societat. Traject.* 1. p. 197. conjicit *canis Venator*, ob Virgil. *Venator cursu canis et latratibus instat*. Mihi quoque placet *canis*, sed et insuper malim *Venatur*.

230. V. ῥύσομαι. Ipse diu emendavi λύσομαι in literis Kiddio vulgatis ad Dawes. p. 286., ubi loca omnia, quibus canon ille de potestate ἐπεκτατικῇ τοῦ ῥ impugari solet, mihi tandem componuntur, præter Soph. Œd. T. 1289. Τῆς μητρὸς αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥήτά μοι: ubi conjiciebam ἡδ' ἄρ' ῥήτά μοι: verum postea intellexi ἡδὲ stare non posse. Collato igitur Hec. 710. "Ἀρρῆτ' ἀωννόμαστα θανμάτων πέρα Οὐχ ὄσα τ' οὐδ' ἀνεκτὰ, mihi videtur lacunam esse in Sophocleis, quam Suidas explere potest; ubi exstat gl. Πέρα — καὶ αὖθις Ἀρρήτων ἀρρήτοτερα καὶ κακῶν πέρα. Ea verba et allegantur auctiora in v. "Ἀρρήτον. Sunt Juliani in Orat. VII. p. 211. quo respexit iterum Suid. in v. Μαγνητῶν κακά: ubi allusio fit ad Archiloch. Fragm. 71. Nihil tamen impedit, quo minus e Sophocleis sint derivata ita olim scriptis,

τῆς μητρὸς αὐδῶν ἀνόσι', ἀρρήτων τ' ἔτι
ἀρρήτοτερα καὶ κακὰ κακίστων μοι πέρα.

Etenim his similia scripsit Tragicus in Œd. T. 465. ἄρ' ῥητ' ἀρρήτων. Œd. C. 1238. κακὰ κακῶν. Phil. 65. ἔσχατ' ἐσχάτων κακῶν: cui similis est illa gl. Suidæ. "Ἐσχατ' ἐσχάτων κακὰ διαπέπρακται ὁμοιά ἐστι τῇ Δεινότερα δεινοτάτου καὶ Κύντερα κυντάτου.

231. Ita Po. V. εἰ προδῶ.

232. Hesych. Προστροπῆς—πρὸς τινα τρεπόμενος δεήσει καθάρσεως.

233. Scena mutata, ad templum Palladis Athenis Orestes adest. Similis rei exemplum præbet Sophocles in Ajace. Neutrius Tragici meminit Marklandus ad Suppl. 808. Hujusmodi mutationes ridebat Horatius, *poeta—pectus inaniter angit,—modo me Thebis, modo ponit Athenis.*

234. Ita R. T. at A. δούχον. Mox V. ἀλάστορα. At manifesto excidit οὐ. Orestes non amplius erat ἀλάστωρ. De οὐ sic ad versus finem cf. Tro. 1226. Herc. F. 1225. Med. 1230. Hel. 42. 293. Orest. 287. Eurip. Erechth. Fr. 1. Fragm. Inc. 164. Soph. Antig. 255. Phil. 545. El. 905. Et sane hic vulgatur ἀλάστορα οὐ προστρόπαιον οὐδ'. Dedi οὐ Σὸν—οὐτ'—

235. Hesych. Προστροπαίων ἱκετευσίμων καὶ ἱκετῶν. Idem Ἀφοίβαντον ἀνακάρθαρτον. Αἰσχύλος, Νεανίσκοις.

236. Cf. Eurip. Fragm. Inc. 167. Νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρνικῶς κακῷ : ita enim lego vice κακῶν.

237. V. ἄλλοισιν οἴκοις καὶ πορεύμασι βροτῶν. Ista nequeo intelligere. W. ἄλαισιν. Ipse vero, memor comparationis in Apoll. Rh. 1. 545., μακρὰ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κελευτοί, Ἄτραπος ὡς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο, reposui hic οἶμος ὡς. Etenim dicere voluit Orestes se jam tritum candidumque reddi. De ὡς et καὶ permutatis vid. Markland. ad Iph. A. 173. Alibi quoque οἶμος corrumpitur. Corrige apud Stob. p. 599=487. Anacreonteā legendo Ἀἶδεω γὰρ ἐστὶ δεινὸς Μυχός· ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν κάθοδος· παρὸν γὰρ οἶμον Καταβάντι μὴ ἀναβῆναι : necnon p. 602. Leonidæ ibidem—Ἀἶδος Ἀταρπὸν ἔρπων· οὐ γὰρ ἐστὶ δύσβατος Οὐδὲ σκαληνὸς οἶμος, οὐ πλέως πλάνης, collato Æschyl. Teleph. Fragm. ἀπλῆν οἶμον εἰς ᾗδου.

238. V. ὅμοια χέρσον καὶ θάλασσαν. VI. ὅποια. Ipse ὅμοια minime intelligo. Dedi οἶμ' (i. e. οἶμοι) οἷα χέρσῳ καὶ θαλάσσι'.

241. Syntaxis est φυλάσσων βρέτας. cf. 442. βρέτας ρόδε Ἴησαι φυλάσσων. Id monuit Abr., qui citat Virgilianum *servare limina Vestæ*. Etenim e scena paulisper recedit Orestes, Dei imaginem amplectendi causa; qui gestus histrionis indicatur voce οὕτω, ita enim lego pro αὐτοῦ.

242. V. εἶεν. At aliud est εἶεν, aliud εἶα. Mox vice ἐμφανὲς dedi ἐν φόνοις. Etenim vestigia Orestis per guttas cruoris indagare Chorus fingitur.

244. Schol. Τετραυματισμένον ὡς αὐτόχρομα αἵματος ὄντος Ὀρέστον καὶ μαινόντος τὴν γῆν, ἧς ἐφάφηται.—ὄρα δὲ μὴ ἐκβαίνειν τὴν πίστιν ὃ ἀπὸ Ἀργεῶν εἰς Δελφοὺς ἦκων, εἶτα ἐκείθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ ἔτι αἶμα στάζων ἀπὸ τοῦ ξίφους.

Ibid. Ita H. Steph. at M. A. R. T. νεκρόν. Mox R. πᾶν—ἀπέτροις.

250. A. καὶ νῦν ὃδ' ἐνθάδ' ἐπὶ πον κατακτακῶν. P. R. ἐστὶ πον. at T. κατακτακῶς. Casaub. κατεκταχῶς. Ipse dedi ἐκείνον· ἐνθάδ' ἡστό πον κατὰ πτάκ' ὦν. Manifesto ὃδε dici nequit de homine nondum viso. Mox redde κατὰ πτάκα *ad morem leporis*: qui dicitur ἡσθαι. Cum lepore bis comparatur Orestes. Vid. ad 229.

252. Exstat πτάκα in Agam. 134. Mox A. ἐσμή pro ὁσμή. V. μαλ' αὖ. At sententia postulat εὔ.

253. Ita R. at A. T. ῥέα ὄρα. Mox W. reddit πάντη *ubique*.

254. Ita R. at A. T. φνγάδα. Mox V. ὁ ματροφόνος ἄτιτας, contra metrum et linguam: utrique consuluit meum *μητροφόντης τίταν*. De τίταν vid. 140.

256. ὃδ' αὖτε γ' οὖν omnes libri ante H. Steph., qui edidit γ' οὐκ e conjectura, non enim e Mss. qui γ' οὖν exhibent. Ipse dedi ὃδ' ἐστ', ἰδ', οὐκ— Fuit Orestes per se solus.

257, 8. V. ἀμβρόσιον ὑπόδικος. At ineptum est in tali loco

θεᾷς ἀμβρότων. Rēposui ἀμβρότων ἢ π' ἀδίκως—χερῶν. Etenim statuæ manus erant ἀμβροτοι.

259. V. τὸ δ' οὐ πάρεστιν. Non intelligo τό. Mox S. μητρῶν χάμαι δυσσαγκόμιστον πάπαι τὸ διερὸν πέδῳ κεχυμένον. At A. τόδ' ἱερὸν. R. τὸ δι' ἱερὸν. T. τὸ δ' ἱερὸν. P. πέδον. A. κεχυμίον. Ipse dedi αἷμα μητρῶν πάχνα· δυσσαγκόμιστον πάλιν τὸ διερὸν, πέδῳ χύμενον, οἴχεται: ubi πάλιν debetur W. et χύμενον Herm. quod bene tuetur But. e Cho. 399. φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον. Quod ad sententiam, innuit Chorus eo tenuis aquam effusam sanguine effuso distare, quo hic concretus fiat πάχνη, illa vero pereat penitus, licet commune aliquid inter se habeant, utpote utrumque δυσσαγκόμιστον πάλιν. Quod ad verba, Hesych. Πάχνη—τὸ πηγνύμενον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους. Similiter Plato in Tim. p. 538. G. τὸ δὲ ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν—πάχνη λέγεται. Ita probe opponuntur πάχνα et τὸ διερὸν, sicut in Cho. 66. φόνος πέπηγεν οὐ διαρρύνδαν. De πάλιν sæpe deprāvato dixi ad supr. 60.; et iterum moneo idem restitui debere in Agam. 571. legendo Παροίχεται δὲ τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν Τὸ μήποτ' αὐθις μηδέν' ἀνοσῆναι πάλιν: quocum confer ibid. 1372. ἐπεὶ δυσμηχανῶ Λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνίστάναι πάλιν.

262 et sqq. Hæc vulgo monostropha ita exhibet A.

ἀλλ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν,
ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πελαῖνδ' ἀπὸ δὲ σοῦ
βοσκὰν φεροίμαν πώματος δυσπότου.
καὶ ζῶντά σ' ἰσχάνας· ἠπάζομαι κάτω.
ἀντιποίνους ² τείνεις μητροφόνas δύas
ὄψει δ' ἐκεῖ τίς ἄλλον ἤλιτεν ³ βροτὸν,
ἢ θεὸν ἢ ξένον, ⁴ τί τ' ἀσέβων ἢ τοκέas φίλους,
ἔχοντ' ἕκαστον τῆς δίκης ἐπάξια.

μέγας γὰρ ὁ ἄδυσ ἐστὶν ἐθνὸς βροτῶν

ἐνερχε χθονός. δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ ὁ φρενί.

1. R. ἀπάξομαι καὶ κάτω, ex emendatione sua. In Codice fuit αἰσπῆζομαι. 2. τείνης R. et M. 3. R. βροτῶν. 4. τίν'. 5. ἄδης. 6. τῇ φρενί. At T. ἀπάξομαι et τίνεis, in cæteris ut A.

262. Voces tam ob linguam quam ob metri rationem transposui, et transpositas emendavi.

262. Ita Sch. mox ipse ἂν edidi: non enim votum eloquitur Chorus, sed facta prædicat.

263. Rectius conjunguntur πελανὸν πώματος et βοσκὰν μέλεων, quàm πελανὸν μέλεων et βοσκὰν πώματος. Quod ad sententiam, cf. Lex. Sophocl. v. Αἱματοόρροφος. Τίς ὦδ' ἄνωθεν ἐστὶν ἡ αἱματοόρροφος: at Bekker. in Anecd. Græc. p. 362. edidit Τίσις δ' ἄνωθεν εἰσιν αἱματοόρροφος: paulo melius; etenim scripsit ipse Tragicus ἐνερχε. Hinc intelligas illud apud Hesych. Ψυχοόρροφος τὰς τὴν ψυχὴν ἐκπινούσας esse dictum de Furiis: quibuscum comparatur Electra βλάβη—ἐκπίνουσα δὲ Ψυχῆς ἄκρατον αἷμα in Soph. El. 786.

265. Vice καὶ ζῶντα, quod displicet tantillo intervallo repetitum, neque satis bene dictum, utpote ab historia alienum, reposui χ' ἡβῶντα. In Trach. 235. W. legit Χῆβῶντα καὶ θάλλοντα κοῦ νόσῳ βαρὺν, vice καὶ ζῶντα: quod aliquatenus tuetur Iph. A. 1226. Ζῶσάν τε καὶ θάλλουσαν. At Hesychius habet gl. Χλωρόν τε καὶ βλέπον· ἀντὶ τοῦ ζῶντα. Unde corrigi fortasse potest Sophocles; qui amat βλέποντα pro ζῶντα, nempe in Aj. 962. καὶ βλέποντα μὴ πόθουν, Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν: 1067. Εἰ γὰρ βλέποντος μὴ—κρατεῖν—θανόντος γ' ἄρξομεν: Phil. 879. βλέποντα κάμπνέοντ' ἔτι. Potuit tamen respicere Hesychius ad Agam. 688. Καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα: quocum compara Ἰλ. A. 88. Ὅστις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομέ-

νοιο : Theognid. 1139. 'Αλλ' ὄφρα τις ζωῇ καὶ ὀρεῖ φάος ἡελίου ;
et Lucretianum *vino atque videnti*.

266. Ita Sch. Mihi vero non displicet δίκης propter illud in
Φθιωτίσιν Sophoclis apud Lex. Bekker. p. 128. ἡ πατροκτόνος
δίκη Κεκλήτ' ἂν αὐτῷ.

267. Voces σὺ δ' ipse de meo inserui.

268. Ita He. Mox a memet ipso inseritur eis : id enim prop-
ter ἀσεβῶν abesse nequit. Vid. Valck. ad Phœn. 1331.

269. Cf. Ran. 148. ὄψει—Εἴ που ξένον τις ἡδίκησε—Ἡ μη-
τέρ' ἡλόησεν ἢ πατὸς γνώθον Ἐπάταξεν.

271. Harpocrat. Εὐθύνης· ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις· δέκα
τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ
ἄρξαντες ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας. Ibi εὐθυ-
νος voluit Bl. in Glossar. ad Pers. 833. Verum analogia pos-
tulat εὐθύνης. Vid. et Pierson ad Mœr. p. 135.

272. Literas τῶν in βροτῶν reduplicavi.

273. Verbum nauci est ἐπωπᾶ. Dedi ὅπωπ' ἐν.

274. Nihil hic habet ἐγώ. Olim volui ὅψε γε διδαχθεῖς,
memor Agam. 1427. Γνώσει διδαχθεῖς ὅψε γοῦν τὸ σωφρονεῖν :
unde corrigas Androm. 346. Φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον· ἀλλὰ
ψεύσεται, legendo ἀλλ' ὅψ' εἴσεται. Amant enim ὅψε Tragici.
Cf. Orest. 99. Ὅψε γε φρονεῖς ἐν. El. 1111. Ὅψε στενάξεις.
Bacch. 1343. Ὅψ' ἐμάθεθ'. Hipp. 480. ὅψε γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν
ἄν. (Ed. C. 1264. *Α' γὼ πανωλὴς ὅψε γοῦν ἐκμανθάνω : et An-
tig. 1270. ἔουκας ὅψε τὴν δίκην ἰδεῖν. Hodie tamen video posse
erui e Scholiis versum Χρώμενος ἐμαῖς μὲν συμφοραῖς διδασκά-
λοις, τί φῶ ; διδαχθεῖς δ' ἐν καλοῖς ἐπίσταμαι— Verba quidem
Scholiastæ sunt, Ἐπεὶ Ὀρέστῃς μέλλει διαλέγεσθαι, δοκῶν ἔτι
ἐναγῆς εἶναι, ἐγὼ, φησὶ, διδαχθεῖς σὺν κακῇ τῇ ἐμαντοῦ καὶ οἷον
διδασκάλοις χρησάμενος ταῖς ἐμαῖς συμφοραῖς ἐπίσταμαι— Et

verba Tragicorum sunt, Æschyli in Prom. 399. Ἡ σὴ, Προμηθεῦ, ξυμφορὰ διδάσκαλος. Euripidis in Med. 1203. τέχην—διδάσκαλον. Unde emenda Sophocleum in Amphiarao apud Schol. ad Platon. p. 53 = 55. Siebenk. legendo—ἐγὼ δ' Ὀσπερ ἄλιεὺς πηγάς ἔχων διδάσκαλον: emenda quoque Eurip. Suppl. 781. legendo Ἀκραντα δῦρει, ταῖσδ' ἔ' ἐξάγεις δάκρυ· ΚΑΛΩ μὲν ἄται δ' εἰσὶν αἱ διδάσκαλοι: vice ΔΟΚΩ — αἰνται.

277. Ita R. at A. φρωνεῖν. T. φρονεῖν.

278 et sqq. Versus pessime dispositos exhibet A.

βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαράνεται χερὸς,
μητροκτόνον μίασμα δ' ¹ ἐκκλητον πέλει,
² ποταίνιον γὰρ ὃν πρὸς ἐστίῃ θεοῦ.
Φοῖβον καθαρμοῖς ἡλάθη ³ χοιροκτόνοισ·
πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος.
⁴ ὅς τοις προσήλθον ἀβλαβεῖ ξυνουσία.
χρόνος καθαιρεῖ πάντα γηράσκων ὁμοῦ.

At R. 1. ἐκκλητον. 2. ποταίνιον. 3. χειροκτόνοισ: 4. ὅσοις. T. vero cum R. consentit in 1. et 2. cum A. in 3. et in 4. legit ὅστις. At M. P. ὅσοις, quod probat R. P. in Advers. p. 160. et P. G. ἀβλαβεῖ.

278. Intellige ἐξ ἀρχῆς quasi dictum esset ἀρχαῖος. Etenim vetus est dictum illud χρόνος — ξυνουσία.

279. Exempla vocis ὅμως ita versus ad finem positæ Lenting. ad Med. 53. citat Hec. 843. Orest. 679. Alc. 939. Hel. 1026. El. 753. Cho. 113. S. c. Th. 712. Pers. 295.

280. Hesych. Ἐκκλητον· τὸ παρά τισιν ἐξέτηλον.

282. Ipse dedi ὅτοις προσήλθεν ἀβλαβῆς ξυνουσία. Sæpe ὅτοις depravatur. In Iph. A. 1193. vice ἐὰν αὐτῶν bene ὅτων ἂν corrigit Porson. ad Phœn. 1373. neque male corrigi poterant Med. 324, 5. legendo MH. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν

μέγα. KP. ὅτοις ἂν ὤμαι καὶ πέρα γ' ὤσιν τέχναι: vice ὅπως ἂν οἶμαι καὶ παραστῶσιν τύχαι: quæ verba nemo intelligere potuit. Creonti sunt terrori non τύχαι, sed τέχναι Medææ, quæ propter Iasonis amorem pluribus olim eadem patravērant.

283. Hesych. Ποταίνιον· νέον, πρόσφατον· οἱ δὲ σύνεγγυς.

288. V. αὐτόν τε. Dedi με. Ita perpetuo tres conjunguntur. Cf. Orest. 120. Ἐμοί τε καὶ σοὶ καὶ πόσει. 130. ὥς μ' ἀπώλεσας Καὶ τόνδε πᾶσάν θ' Ἑλλάδα. Herc. F. 544. πατέρα κάμῃ καὶ τέκνα. Phœn. 447. Παῦσαι πόνων σὲ κάμῃ καὶ πᾶσαν πόλιν. Œdip. Fragm. 17. τρέφει σὲ κάμῃ καὶ πάντας βροτούς. Œd. C. 754. Ὀνειδίσ' εἰς σὲ κάμῃ καὶ τὸ πᾶν γένος. Œd. T. 64. πόλιν τε κάμῃ καὶ σ' ὁμοῦ στένει. S. c. Th. 240. Σάντην σὺ δουλοῖς κάμῃ καὶ πᾶσαν πόλιν.

289. V. ἐς τὸ πᾶν τε. At τε suum locum non habet.

290. Ita egregie Bo. vice χώρας. Vid. ad Suppl. 971. Tzetz. ad Lycophr. 519. citat vulgatum χαίροις'.

292. V. κατρεφῇ. Id minime intelligo. Dedi κατωφερῇ. Eadem var. lect. in Hipp. 470. si vera sit conjectura mea ad Æsch. Suppl. 441. Hic Sch. καταρρεπῇ.

294. Ita Kidd, ad Dawes. p. 437. V. ταγοῦχος contra metrum. Mox vice ἀνῆρ, quod valde friget, dedi ἄρην. Paulo ante prætulerim ἢ πὶ Φλεγραῖαν πλάκα.

295. V. κλύει δ' ἄν. Lingua postulat κλύοι. Cf. Prom. 321. τάχ' ἂν σοῦ καὶ μάκραν ἀνωτέρω Θακῶν κλύοι Ζεὺς: ubi citat Bl. fragmentum Tragici apud Stob. R. N. p. 125. Grot. Πόρρω γὰρ ἐστὼς ὁ θεὸς ἔγγυθεν κλύει: cui simile est alterum apud Plutarch. II. p. 1124. F. Πέλας γὰρ ἐστὼς ὁ θεὸς ἔγγυθεν βλέπει: ubi Ἐκὰς Valck. in Diatrib. p. 33.; quocum facit illud apud Stob. p. 119. Grot. οὐχ εὐδαί Διὸς Ὀφθαλμός· ἐγγὺς

δ' ἐστὶ καὶ πόρρω βλέπων: ita enim lego vice περ ὧν πόνυ: at πόρρω debetur Jacobsio in Animadvers. p. 208. Meum quoque βλέπων tuetur Menandri Fragm. 233. Ὁ γὰρ θεὸς βλέπει σὲ πλησίον παρών: necnon πόρρω et βλέπων tuentur Bacchi. 391. πρόσω γὰρ, ἀλλ' ὅμως — ὁρῶσιν τὰ βροτῶν οὐρανίδαι, et Agam. 954. Θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέκεται. Fons locutionis est Hom. Ὀδ. Γ. 231. Ῥεῖα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σάψει.

296. V. ὅπως γένοιτο. Lingua Attica rejicit ὅπως γένοιτο. Ineptit Bl. ad S. c. Th. 20. Reposui εἴ τῳ, σὶ εὐί. Dicitur τῶνδε de Furis δεικτικῶς. Mox A. ῥύσται' ἂν ῥούστε.

299 et sqq. Ita locum pessime dispositum lacunosumque exhibet A.

ἔρρειν τὸ χαίρειν μὴ ¹ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν

ἀναίματον βόσκημα δαιμόνων σκιά.

οὐδ' ἀντιφωνεῖς ἀλλ' ἀποκτύνεις λόγους

ἐμοὶ τραφεῖς τε καὶ ² καθιστρωμένους.

καὶ ἔῳν με δαίσεις οὐδὲ πρὸς βωμῷ σφαγεῖς.

1. R. non T., μαθόνθ'. 2. R. T. καθιστρωμένους. Atqui Aldinum καθιστρωμένους est vero propius, ita effectum καθωσιωμένους, uti monui in Tro. Append. p. 194. advocato Schol. Cod. D'Orvill. ad Aristoph. Plut. 661., ubi καθωσιώθη exponitur καθιερώθη, necnon Hesych. Καθωσιωμένους ἀνακείμενος. Emendavi quoque ibi τό μ' ἀρκεῖν vice τὸ χαίρειν, quod ineptum est; nemo etenim *gaudere discit*; quia *gaudere venit* ē casu non consulto. Et sane χαίρειν hic adhæret e 412. Ὅπου τὸ χαίρειν οὐδαμοῦ νομίζεται. Contra ea, redde ἀρκεῖν *repellere*, collato Eurip. El. 1309. Οὐκ ἤρκεσάτην κῆρας μελάβροισι.

301. Propter Hesychii gl. Ἀπέπτυσεν λόγους ἀπεμύξατο τοὺς λόγους, ἀντὶ τοῦ ἀπεστράφη, dedi ὄμμα στραφεῖς vice ἐμοὶ τραφεῖς. Sæpe sic ὄμμα vel synonyma junguntur cum στρέφω.

Cf. Hec. 344. Orest. 460. Med. 1175. Iph. T. 68. Herc. F. 990. et Theognid. 835. *Αὐχεν' ἀποστρέψας οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει.* Unde corrigas Orest. 512. legendo *Εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἶων πελᾶν, Οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἶμ' ἔχη, χερῶν, vice περᾶν—αἶμ' ἔχων κύρει.*

302. Hic versus mihi fuit detectus in Tro. Append. p. 194. qui latuit olim inter Scholia *βουλομένου λαλεῖν τὸ φθέγμα σου δεθήσεται*: ubi *δεομένου* reposui, memor similis var. lect. quam in Orest. 857. exhibet MS. Harl. 5725. metro etiam invito. Hic vero praestitit *δεομένου*, propter lusum in *δεομένου* et *δεθήσεται*. Quod ad sententiam *φθέγμα δεθήσεται*, respicitur ad morem illum, quem bene depingit Amphis apud Athen. vi. p. 224. E. *ἐκυψεν ὥσπερ Τήλεφος Πρῶτον σιωπῇ· καὶ δικαίως τοῦτό γε· Ἄπαντες ἀνδρόφονοι γάρ εἰς' ἀνεοὶ λόγων*: ita enim lego vice *εἰσὶν ἐνὶ λόγῳ*. Plura in hanc rem ad 439. *Ἀφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος.* Hesych. *Ἄνεοί· ἡσυχιοί, ἄφωνοι.* Idem *Δεδήσεται· δεθήσεται.* Fortasse rectius. Vid. Pierson. ad Mœr. ipsa voce.

303. Cf. Agam. 1521. *κηρὶ βορὰν παρέξει*: ita enim emendavi in *Classical Journal*, N. 24. p. 349. Cf. et Euripid. in Thesm. 1033. *κῆτει βορὰ—πρόκειται*, et *Æschyleum δάκεσι δὸς βορὰν* in Prom. 603. Mox vice *σφαγείς* VI. conjecit *παγείς*, collato 256. *περὶ βρέτει πλεχθεῖς.*

304. Schol. legisse videtur *ἐναίματος*. At *ἀναίματος*—σκιά indicat Orestem jam præ metu pallescere, et fieri *ὄναρ ἡμερόφαντον*. Cf. Suppl. 619. *βόσκημα πημονῆς.*

305. Dicto *δέσμον*, Chorus Orestem circumdat, altari assidentem.

308. Ita emendavi ad Tro. Præf. p. xxi. Perspicue Scholiastes *δεδόκηκε ἡμῖν λέξαι*. V. abest ἡμῖν.

310. V. *ἀρ. Inc. οἷς. Mox vice ἐπινωμῇ dedi πόδα νωμῇ. Egregie W. restituit Philoet. 717. legendo ἀεὶ πόδ' ἐνώμα vice προσενώμα. De πόδα sæpe depravato dixi in *Classical Journal*, N. 47. p. 133.*

311. Ita emendavi ad Tro. Præf. p. XXI., ubi multa de θεὸς sæpe depravato. Hic V. εὐθόδῃκαὶ θ' ἡδόμεθ' εἶναι. At M. R. θ' οἰδόμεθ'.

312. V. τοὺς—προσνέμοντας. Lf. et Big. προνέμοντας.

315. Ita St. V. ἀλιτρῶν. Mox V. ὁδ' ἀνῆρ.

316. P. φονίους. Fortasse rectius. Vide mea ad Suppl. 858: Mox V. ἐπικρύπτει. At antithesis et metrum postulant ἡμεῖς.

317. Ex ὁθαλ τοῖσι erui εὐθυναῖσι. Vid. ad 271.

318. P. κράκτορες. De π et κ vid. ad Suppl. 790.

320—325. Hic προφδὸς vulgo exstat post φόνον, et repetitur post ἐλεύθερος.

320. Hic R. τρεθυμένω, non in repetitione. Mox A. R. ἐρινῶν in utroque loco. Dein R. hic ἀφόρμικτος, et mox ἀφόρμικτος. A. in loco utroque ἀφόρμικτος.

Ibid. Ita A. R. at M. G. παραφρονά. P. παραφοραί.

321. M. A. R. φρενοδαλῆς, T. φρενοδαλῖς, R. φρενοδαῆς. Inde Burn. eruit φρενοδακῆς. Hoc unice tuentur loca plurima. Cf. Phœn. 386. δάκω φρένα. Alc. 1103. καρδίαν δηχθήσομαι, Rhes. 596. καρδίαν δεδηγμένοι. Vesp. 373. δακεῖν καρδίαν. Ach. 1. δέδηγμαὶ καρδίαν: ubi Schol. citat Homericā δάκε δὲ φρένας Ἐκτορε μῦθος, Il. E. 493. et θυμοδακῆς μῦθος, Od. Θ. 185. Ipse addo Phil. 706. δακέθυμος ἄτα. Unde corrigas Aristoph. Eq. 1272. legendo ἐν λυπῇ δακούσῃ καρδίαν, vice αὖ λυπεῖν ἐκούσῃ καρδίᾳ.

323. Cf. Agam. 999. τόνδ' ἄνευ λύρας — ὑμνωδεῖ θρήνον Ἐρινύς. Alexid. apud Athen. II. p. 55. A. φθογγὰς ἀλύρας

ἀρηνοῦμεν. Eurip. Herc. F. 879. μανιάσιν Λύσσης χορευθέντ' ἀναύλοισι: quam Tyrwhitti conjecturam Ms. Par. prima manu, ut opinor, exhibebat.

325. Ita emendavi in *Classical Journal*, N. 24. p. 350. V. αὐονά. Æschylea vox est αἰανής. Vid. Bl. ad Pers. 935.

326. Friget istud ᾧ μάτηρ. Præstulerim Μᾶτερ, ἄρ' ἔτι κτες ἡμᾶς τρεῖς—ποινὰς, κλῦθ' Hic A. T., non R., ἔτεκες.

331. Ita R. ex emendatione Sophiani. Ms. ipse πτάκα, ut A.

334. Cf. Hom. 'Ιλ. Υ. 127. ἄσσα οἱ αἶσα Γειναμένῳ ἐπένησε λινῷ. Plura in hanc rem dixi ad Æschyl. Suppl. 46. Mox C. θνατῶν. A. R. T. θανάτων.

335. A. R. τοῖσιν αὐτοουργίαις. T. αὐτοργίαις. Reposui οἱ γε παντοουργίαις. Mox T: ξυμπέσωσιν. M. A. ξύμπας ὥσιν. R. ξυμπάσωσιν.

337. Ita Pa. V. τοῖς. Mox abest μ'. Id ipse inserui.

339. Vice ineptiarum οὐκ ἄγαν dedi οὐ τὸ πᾶν.

341, 2. M. A. R. ἀθανάτων ἀπέχειν χέρας· οὐ δέ τις ἐστὶ συνδάτωρ. T. συνδαιτῶρ. Ipse nequeo intelligere ἀπέχειν χέρας ἀθανάτων. Mentio epularum abesse non potest. Erui igitur μ' ἐπέχειν χέρας οὐ θέμις ἐστὶ αἰς ἄτων—

343. Deest vox. E Schol. σὺδαμοῦ, ὅπου ἐορτὴ καὶ ἀμπεχόνη καθαρὰ, πάρειμι, alii aliquid eruant velim. Ipse conjiciebam πελάνων τ': quod ob πέπλων facile poterat excidere. M. A., non R., πανλεύκων. Mox R. δομάτων.

347. Ita T. at R. τίθασσος ὦν φίλος. A. πίθασος ὦν φίλος. In Aristoph. Vesp. 704. 'Ἴνα γιγνώσκῃς τὸν τιθασευτήν, metrum non sinit σ duplex. Unde corrigas Hesych. 'Ατίθασσον· ἀνήμερον· τιθασσεύειν γὰρ λέγεται τὰ ἄγρια θηρία ἡμεροῦν, καὶ χειροσῆθη ποιεῖν: necnon Τιθασσεύει· ἡμεροῖ, κρατνεῖ. Certe Ms. Ven. exhibet 'Ηθάδες—τιθασοί. 'Ηθάς· τιθασός. Alia exempla

vocis *τιθασὸς* Porson conguessit in *Advers.* p. 160. ex *Athen.* IV. p. 219. F. XIII. p. 570. D. unde Eustath. 'Οδ. A. p. 1403; 56=37, 32. et XIV. p. 655. A. et *Meleagr.* I. p. 27. ipse addo Eustath. 'Οδ. O. p. 585, 3. *τιθασὸς, χειρολήθης*. Mihi vero de sententia non liquet. Olim volui ὅταν Ἐρως, *τιθασὸς οὐ, λόφον ἔλῃ*. Quando amor, haud mansuetus, cristam sibi imponat: i. e. quando Ἐρως fiat Ἐρις. Quod ad similem lusus inter Ἐρως et Ἐρις, vide ad Tro. 852, τὸ σὸν οὐτομα νεῖκος, οὐδ' ἔτ' ἔρως. Quod ad λόφον et φίλον, vid. ad Tro. Append. p. 125. ubi emendatur Eurip. Herc. F. 728. legendo Τιμάς τ' ἔχω τάσδ' οὐκ ἀγασθῆναι θεοῖς, Οὐδ' ἥδομαι φοιτῶσ' ἐπ' ἀνθρώπων λόφους, collato Homericο οὐ γὰρ ἐπ' οὔδαι Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει in Ἴλ. T. 94., quod imitatur Rhianus Fragm. I. Ἡ δ' Ἀτῇ ἀπαλοῖσι μετατρωχῶσα πόδεσσιν Ἀκρῆς ἐν κεφαλῇσι—ἐφίσταται: necnon Moschus Idyll. IV. 74. λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες, Ὃς θ' ἡμῖν ἐφέπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται. Et sane φίλος et λόφος permutantur in Acharn. 581., ubi pro λόφων Ms. Rav. φίλων: necnon in Hesych. Σεισόφελος corrigitur in Σεισόλοφος.

348. Ita T. at A. R. ἐπὶ τὸν ὦ.

349. Ita Arnaldus. V. ὁμοίως. Mox P. ἐφ'.

350. A. σπενδόμια—τίνα τάσδε μερίμνας θεῶν δ'. R. σπενδόμεναι—τᾶσδε. T. σπεύδομαι—τάσδε. Ista non intelligo. Dedi intellectu facilia. Junge τινὲ θεῶν.

352. Redde ἐμαῖσι λιταῖς precibus mihi datis. V. ἐμαῖσι.

353. A. T. μὴ δ' ἐπ' ἀκροισιν. R. μὴ δ' ἐς ἔγκρισιν. H. Steph. ἐπ' ἀγκρισιν. Hinc emenda Tro. 905. legendo Οὐκ εἰς γε κρῖμ' ἐσῆλθες, vice Οὐκ εἰς ἀκριβὲς ἦλθες. Exstat κρῖμα in *Æsch.* Suppl. 390. necnon παρακρῖμα in *Vesp.* 1043, vice παραχρῖμα, ex emendatione Bentley, quam tuetur Scholiasta suo παρμακρῖθελς.

354. A. γὰρ αἱματοσταγὲς ἀξιόμισον ἔθνος τόδε λέσχας ἄς (T. ἄς) ἀπηξίωσατο. R. λέσχος ἄς ἀπεξίωσατο. Atqui Furiae non erant ἔθνος αἱματοσταγὲς, neque se prædicare debuerant ἀξιόμισους. Ipse erui δὴ ρεύματ' ἐπὶ Στυγὸς ἦξ' ἄμουσον ἔθνος τόδε, λέσχας τ' αἰσ' ἀπηξίωσε θεῶν. Cf. 375. θεῶν διχοστατοῦντα: necnon quod ad ἄμουσον vide ad 323. ἀφόρμιγκτος: unde confirmatur μάλ' ἄχαρὶν μ': quod erui e μάλα γὰρ οὖν in A. T. etsi R. omittit οὖν. Hic αἰσ' dedi pro ἄς vel ἄς, collato 334. μοῖρ' ἐπέκλωσεν et Homericο αἶσα Γειναμένῳ ἐπένησε. Mox Hesych. 'Απηξίωσε' ἀπέλαβεν. Lege ἀπέβαλεν.

357. Versum sic μάλα inchoat in S. c. Th. 415. Μάλ' εὐγενῇ, et similiter, Μάλα τοι γῆρας in Iph. A. 4., et Μάλα γὰρ τερπνὸν in Iph. T. 1495. Mox A. T. ἄλλομένα. R. ἀλωμένα. Ipse ἀλαμένα. particip. aorist. 1. ab ἄλλομαι. Exstat ἐνήλατο in Œd. T. 271. et in Aristoph. Ach. 668. φέψαλος ἀνήλατο: unde corrigas Archiloch. Fragm. 61. apud Schol. ad Aristoph. Av. 278. πυρὸς δ' ἦν αὐτῷ φεψάλυξ, legendo πυρὸς δ' ἀνήλαθ' οἷα φεψάλυξ. Mox V. ἄγκαθεν. Herm. ἀνέκαθεν.

357—361. Hi quinque versus vulgo leguntur post ποδὸς in 365.

360, 1. A. σφαλερὰ τὰν ὑδρόμοις κῶλα δύσφορον ἄταν. R. T. τανυδρόμοις. Ipse voces transposui, et, monitus Valckenaero in Not. Mss., erui ἐπάγουσα e verbis Schol. τοῖς τανυδρόμοις αὐτῶν κῶλοις ἐπάγουσα τὰ σφαλερά μου κῶλα—καὶ ταχύνδρομοι [γὰρ] οὐ δύνανται μ' ἐκφυγεῖν: qui versus potest esse Comici, sicut alter ille ad 346. "Ὅταν γὰρ ἐχθρὸς συγγενὴς τὸν συγγενῇ φονεύσῃ. Cum τανυδρόμοις cf. τανύποδις Ἐριννῦς in Ajac. 844.

362. Ita R. at M. δέξαι δ' αὐ δρῶν. A. δέξαι τ' ἀνδρῶ.

364. Ita R. at A. ἐφόδους μελανοίμοσιν. Cf. Incert. Epic. apud Plutarch. II. p. 1123. B. Αἶδε με δαδοφόροι μελανεί-

μόνες ὄμμα πυροῦσι. Unde intelligas quo referri debeat Hesych. Μελάγχλαινος· οὐ διανγῆς. Hac occasione corrigam Æschylī, ut opinor, fragmentum apud Diodor. Sic. xvi. p. 152. ed. Wess. legendo "Ιδ', ἀμφιβάλλει ταχύπους Κέλευθ' ἐριννὸς σκοτία. "Αφνω δ' ἄφωνος προσέβα Μακρὰς ἀφαιρούμενος ἐλπί-δας θανάτῃ πολύμοχος "Αιδας. Vulgo ταχύπουν κέλευθον ἔργῳ σκοτίαν ἀφνω δ' ἄφαντος. At tautologa sunt ἀφνω et ἄφαντος. Loci indicium debetur Dobræo in *Classical Journal*, N. 3. p. 656.

365. V. ἐπιφόνους. Dedi ἀφθόγγους, memor Tibulliani, *tactis Pæna venit pedibus*: cui simile est Euripideum Fragm. Inc. II. ἡ Δίκη — σῖγα καὶ βραδεῖ ποδι Στείχουσα μάρπτει: neque distat illud in Tro. 891. πάντα γὰρ δι' ἀψόφου Βαίνω κελεύθου κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγει.

366. A. πίπτον. R. πίπτων. Reposui πταίων. Exstat πταίσας in Prom. 925. et Menandri Δυσκολ. Fragm. 1., et πταίσαντ' in Eurip. Ægei Fragm. 11., necnon πταίουσ' exhibet Med. in Prom. 910. vice πίπτουσ': undè elucet conjectura mea in Philoct. 215. ἀλλ' ἢ πού πταίων πόδ' ἐν ἅκταις vice πταίων ὑπ' ἀνάγκας, uti plus decennio monui in *Classical Journal*, N. 2. p. 333.

367. Ita He. V. τοῖον γὰρ ἐπὶ: mox R., non A., ἐπιπόταται. Opportune citat Abr. ἀχλὺς πεπόταται e Pers. 671.

368, 9. Ita T. R. κεδνοφερὰν. A. καὶ δνοφερὰν — ἀχλὺν. Distichon nequeo intelligere. Tautologa sunt κνέφας et δνοφερὰν—ἀχλύν. Reposui δνοφερά τις ὄχλον κατὰ δώματος ὧδ' αὐδᾶ πολυστόνου φάτις. Mox R., non A., καταδύματος.

370. V. μένει γάρ. Mox τε W. pro δέ. Dein P. τλήμονες.

374. A. R. T. ἀτίεται διόμεναι.

376. M. A. R. λάμπαι. Mox A. δυσόδῳ παίπαλα. R. δυσοπαίπαλα. Inde erui λαμπάδ' ὧδ' κεφάλω. Homericum est ἀμ-

πεπάλων, a πεπάλω, derivatum. De Furiarum tædis, contulit St. Aristoph. Plut. 423. Ἴσως Ἐρινύς ἐστίν—Ἄλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾶδας: ibique Schol. εἰώθεσαν οἱ τραγωδοὶ Ἐρινύας εἰσφέρειν μετὰ λαμπάδων: necnon Ciceron. de Legg. I. 4. *Agitant et insectantur impiis non ardentibus tædis, sicut in fabulis, sed angore conscientiae.* Vid. ad 364.

378. E voce τάδε (vid. ad Æschyl. Suppl. 433.) necnon ἐμοῦ κλύων θεσμὸν patet ratio, eur signa illa “” posuerim.

379. Nihil hic habet δέδορκεν. Sensus postulat δέδοικεν.

382. V. δοθέντα τέλεον. Syntaxis est nulla.

384. V. ὑπὸ χθονός. Ob metrum reposui ὑποχθόνιος.

385. Ita He. V. τᾶξιν. De τ et λ permutatis vid. Pierson. ad Mær. p. 254. Unde intelligas, quomodo in Hom. Ἰλ. X. 402: vice κνάειαι πίτναντο Ms. exhibeat πίτναντο, ubi Ms. Townl. πίδναντο: lege. πιλνάντο.

387, 8. V. ἀπὸ Σκαμάνδρου τὴν καταφθατουμένην ἦν δῆτ'—Hæc alii aliter emendant. Ipse dedi Ἐπὶ Σκαμάνδρου δ' ἦν καταφθατουμένη Γῆν, ἦν. Mecum facit Hesych. Καταφθατουμένη· κατακτωμένη.

Ibid. Schol. Μιτυληναῖοι ἐμάχοντο πρὸς Ἀθηναίους περὶ πόλεως Σιγείου· ἔδοξεν οὖν μονομαχίᾳ λῦσαι τὸν πόλεμον, καὶ ὑπὲρ μὲν Μιτυληναίων ἐπολέμει Πιττακός, ὑπὲρ δὲ Ἀθηναίων, Φρύων· ἡττηθέντος δὲ Φρύωνος, διελύθη τὰ τῆς μάχης· ἔοικεν οὖν παρορμῇ Ἀθηναίους ὁ Αἰσχύλος εἰς τὸ ἀντέχεσθαι πάλιν Σιγείου, λέγων τὴν θεὸν ἐκεῖθεν ἐληλυθέναι. Sigeum intelligit, inquit St., ubi templum fuisse Minervæ Herodotus refert, v. 95. αὐτὸς μὲν (Ἀλκαῖος) φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχαουσιν Ἀθηναῖοι, καὶ σφε ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ. Eandem cum Herodoto historiam innuit Strabo XII. p. 600. κελεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ Ἀλκαῖος ὡς σώας αἶραι ἐνθα δ' οὐκ

αυτον τον αλεκτοριν ες γλαυκωπον ιερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί : unde Lyrici verba possunt erui legendo Σάωσέ μ' Ἑρμᾶς. ἔνθα, λύκαιν' ἄτ' ὄϊν, τόν γ' ἀλέκτορ' ἤνυσεν γλαυξ· ὅπλ' ἐν ἰφῷ κρέμασ' Ἀττικὸς λεώς. Hæc in animo habuit Horatius, *celerem famam Sensi, relictæ non bene parmula, Cum fracta virtus et minaces Turpe solum tetigere mento. Sed me per hostes Mercurius celer Denso paventem sustulit æere* : ubi citatur Ἰλ. Γ. 380. τὸν δ' ἐξήρπαξ Ἀφροδίτη — ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἥρι πολλῇ : et addi poterat Callimachi *Fragm.* cxxvii. apud Hephæst. p. 19=37. ita legendum, Ἑρμᾶς ὅπερ Φωραῖος αἰνέει θεός, Ἑμμ' ἀπαὶ φνγαλχμας. Fuit enim Mercurio proprium tale officium, ubi testatur Horatius. *Quin et Atridas, duce te, — Illo — Priamus relicto, Theasalosque ignes et iniqua Trojæ castra fefellit.* Mox redde ἤνυσεν interfecit : quo sensu. exstat *κατανύσαι* in Eurip. Hipp. 365., uti monuit Seidler de Dochmiac. p. 84. ad-vocato Hesych. *Κατανύσαι* : — *καταναλίσκουσι. Κατήνυσεν* ἀνάλωσεν. Eandem interdum vim habet *ἐξανύειν*, et simplex *ἀνύειν*. Cf. et Orest. 89. Ἐξ οὐπερ αἶμα γενέθλιον κατήνυσεν. Mox ad versus finem ipse addidi λεώς. Lyrici fuit carmen Alcaicum ; cujus initium effingi potest e verbis Horatianis *Carthagini jam non ego nuncios Mittam superbos, occidit, occidit Spes omnis et fortuna nostri Nominis, Asdrubale interempto*, collatis cum verbis Herodoti, ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας ἐπιτίθει ἐς Μιτυλήνην ἐξαγγελλόμενος τὸ ἐωῦτόφ' πάθος Μελανίππῳ ἀνδρὶ ἐτάρῳ. Quod ad ἀλέκτορα, intellige gallum gallinaceum. Id enim fuit Mitylenensibus gestamen, sicut Atheniensibus noctua.

389. et sqq. Ita vulgantur in ordine turbato :

τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα,
 ἐνειμαν αὐτόπρεμνον εἰς τὸ πᾶν ἐμοί,
 ἐξάϊρετον δώρημα Θησέως τόκοις,

390. Ex inepto isto αὐτόπρεμνον erui οἱ δὲ πρέσβον. Apud Æschylum πρέσβος exstat in Pers. 625. Agam. 864. et 1402. quo significatur quicquid præstantius. Inde Luna dicitur Πρέσβιστον ἄστρον in S. c. Th. 386., quomodo et hic Troas dicitur πρέσβος—τόπων.

393. R. T. ροιβδοῦσα κόλπον Αιγίδος. Egregie Bo. Αιγέως: intelligit κόλπον Αιγέως mare *Ægeum*: sic et κόλπον 'Ρέας in Prom. 836. Hic vero A. ροιδούσα. Vox est nihili. Dedi στροβοῦσα. Hesych. Στροβεῖται· ταρασσει, κινεῖ. lege στροβεῖ· nam verbum est activum. Cf. Cho. 201. 1052.

395. Ita C. V. καὶ νῦν. Mox V. τήνδ'. P. τῇσδ'. Recte; cf. 50.

399. V. ὅ μοις οὐδενὶ σπαρτῶν γένει—Syntaxis est nulla. Reposui μοι· αἷς εἶδον οὐ σπαρτῶν γένη.

400. V. inepte ὀρωμένας. Egregie W. ἀρουμένας. Metaphoram paulo invecundam ne Tragici quidem aspernantur. Cf. Antig. 576. Ἀρώσιμοι γὰρ εἰσι χιτέρων γύαι. (Ed. T. 1484. ἐνθεν αὐτὸς ἠρόθη. 1496. τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν, "Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη. 1214. αἱ πατρῴαι—ἄλοκες. 1256. μητρῴαν—ἀρουραν: similiter Æschylus in S. c. Th. 760. σκείρας ἀρουραν, ἴν' ἐτράφη: at Euripides εὐθυβρήμονεστάτως in Ion. 406. Παίδων ὅπως νῶν σπέρμα συγκραθήσεται. Vide in hanc rem Elmsleum ad Med. 798. qui poterat emendare Orest. 552. Τὸ σπέρμ' ἀρούρα παραλαβοῦν' ἄλλον πάρα legendo ἀρούρα—ἀνδρὸς γυνή: quomodo legisse videtur Schol. ad Phœn. 1591. τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρὸς παραλαβοῦσα ἢ γυνή καὶ θάλψασα καὶ τὸν τεταγμένον χρόνον κατασχούσα ἀποτίκει.

401. V. οὐτ' οὖν βροτειοῖς ἐμπερεῖς μορφώμασι. Syntaxis nulla est.

402. S. λέγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς. Ista non

intelligo. Opportune igitur A. omittit δ': et R. exhibet ἀμομφον. Reposui mox ἐς τί τοὺς πέλας κακοῖς. Redde ἐς τί, cur. Vide quæ nuper scripsi in *Classical Journal*; N. 47. p. 133. Mox redde τοὺς πέλας, quosvis. Vid. Elmsl. ad Med. 85. et Heragl. 2. Denique redde κακοῖς, injuria afficis.

403. V. πρόσω δικαίων, ἡδ' ἀποσταρεῖ θέμις. Hic nihil intelligo. Dedi πῶς σοι δίκαι' ἦν; πῇ δ' ἐπισταρεῖ — De ρο et ω permutatis vid. ad 277.

Ibid. Vice ἡδ', R. ἡδ'. At ἡδὲ senarii Tragici rejiciunt. Post Dawes. p. 282. id statuit et VI. ad Phœn. 1688. Negat Porson ad Hec. 327. Γραῖαι γυναῖκες ἡδὲ πρεσβυται σέθεν Νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τηρώμεναι. Verum miror sane Porson corruptelam non suboluisse. Ibi nihil habet σέθεν, et mentio senum est intempestiva; quia mulier muliere solummodo, non cum viro comparari debet. Scripsit Euripides Γραῖαι· γυναῖκάς τ' οἶδα, πρεσβίστας χθονός, Νύμφας τ' ἀρίστων νυμφίων τηρώμενας. De οἶδα et ἡδε vid. ad Soph. Aj. 938. et mea ad Suppl. 1053. Citat quidem Porson et Herc. F. 30. 'Αμφίον' ἡδὲ Ζῆθόν ἐκγόνω Διός. Verum ibi lege omnino 'Αμφίονα Ζῆθόν τε, δύο γόνω Διός. His Kiddius ad Dawes. p. 500. e Porsoni schedis plurima addidit. E quibus eximas melica in S. c. Th. 862. Pers. 16. 21. 22. 26. 289. 535. 885. 962. 994. Agam. 42. Cætera facile diluenda sunt. I. In Pers. 491. ἔστε pro ἡδὲ unus Rob. contra Mss. omnes. II. Similiter omnes in 850. μάλαστα δ' ἡδε συμφορὰ, non ἡδὲ, quod ineptum esset. III. In Cho. 1023. edam πρὸς δὲ καρδίας κόπῳ "Αιδεῖν ἔτοιμος, τῇδε τ' ὀρχεῖσθαι φόβῳ: ubi τῇδε est dictum δεικτικῶς ad pectus, ne quis ὀρχεῖσθαι intelligeret de pedis saltatione. IV. In Philoct. 491. Τραχινίαν τε δειράδα καὶ τὸν εὐροον emendantur ἡδὲ τὸν εὐραον. Porson ipse voluit δειράδ' ἢ τὸν εὐροον, teste Elmsleo

ad Ach. 612. in Auctar. v. In Soph. *Αἰνείας* Fr. iv. lege *Φερριτίδης τ' Ἀδμητος ἦν χ' ὦ Δωριεύς* vice *ἡδ' ὁ*. vi. In altero Eupolidis fragmento apud Plutarch. Sympos. iv. 1. p. 662. D. et Macrob. vii. 5. lege *Κύτισόν θ' ἡδὺν, σφακὸν εὐώδη καὶ σμίλακα τὸν πολύφυλλον*, vice *τ' ἡδέ*: alterum vero emendabitur ad v. 649. vii. In Iph. A. 817. lege *Γῆν γὰρ λιπὼν Φαρσαλίδα τὼν τε Πηλέα* vice *Φαρσάλιον ἡδὲ Πηλέα*. viii. In Herc. F. 1103. emendatio vulgatur in *Classical Journal*, N. 46. p. 407. *Ἦπου κατῆλθον αὖθις εἰς Ἀΐδου πάλιν; Ἀλλ' οὔτε Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον, Πλουτῶνά τ' ἢ δις κρύπτρα Δήμητρος κόρης, Εὐρυσθέως δις δοῦλον, ὅσσοις δεῖ μ' ἰδεῖν; Ἐκ τοι πέπληγμαι*: ubi respicitur ad Homericum *Ὅδ. M. 22. Σχέτλιοι, οἱ ζῶντες ὑπῆλθετε δῶμ' Ἀΐδαο Διοσάνεες*: neque distat Virgilianum, *his Tartara vidi*.

405. A. *αἰ εἰνῇ*. R. *αἰανῇ*. T. *αἰανῆς*. Et sic Tzetz. ad Lycophr. 72. indicatus a Gatakerō in Not. Mss. necnon Incert. in Anecdot. Villoison. i. p. 151. allegatus a W.

406. C., nescio unde aut quare, *ἀραί*. Ceteræ priores editiones *ἀρά*. Mox V. *ἐν οἴκοις*. Ipse dedi *ἐν ὄρκοις*. Dein A. *γῆς ὑπαικεκλήμεθα*. R. *ὑπεκεκλήμεθα*. T. *ἔλαι κεκλήμεθα*. S. *ὑπαί*. At nusquam *ὑπαί* et similia apud Tragicos extare debent; neque unquam præpositio ita casum suum sequitur, nisi in Agam. 1279. *Βωμοῦ πατρῷου δ' ἀντ' ἐπὶ ξηνον μένει*: ubi lege *μ' ἄλλ'*—Etenim altera illa fuit *αἶα*, ubi Priamus ceciderat. Hic reposui *Γῆς τε παῖς*. Cf. *Æd. C. 40. ἔμφοβοι θεαὶ—Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι*. Hesiod. Theog. 185. *Γαῖα—γεῖναι* *Ἐρινύς*: quo respexit Servius ad *Æn. iii. 212. Furiarum mater, secundum Hesiodum, Terra; secundum Æschylum, Nox*. Similiter Hygin. *ex Æthere et Terra Furiae tres*. Et sane tribus illis tria sunt nomina, *Νυκτὸς τέκνα*, *Ἀρά*, et *Γῆς παῖς*. Quod

ad 'Αρὰ ἔνορκος, cf. Ἐριννὺς εὐκταία in S. c. Th. 720. Oppor-
tune St. citat Tragici Latini fragmentum apud Servium ad
Æn. iv. 610. *Furiæ in terris, Eumenides apud inferos.*

407. V. ἐπωνύμους. At manifesto sensus postulat εὐωνύμους.
Respicitur etenim ad Εὐμενίδας, ita per εὐφημισμόν dictas, vel
ad historiam, quam, teste Schol. ad Soph. Œd. C. 40., tradi-
dit Ἴστρος ἐν τῇ τετάρτῃ, μητέρα τῶν Εὐμενίδων ἀναγράφων
ὀνομάζεσθαι καὶ Γῆν.

408. V. γε μὲν δὴ τὰς. At εὐωνύμως inter risum εἰρωνικῶς a
Minerva dicto, jure subdit Chorus ἀμειδίτους. Eo etenim
nomine Dii inferi sæpe audiunt, uti Pierson in Verisimil. p.
87. pluribus locis confirmat. Hesych. Ἀμειδίτως· σκυθρώπως.
Idem Ἀμειδίητον· ἀγέλαστον. Legi potest et hic ἀναυδήτους, et
paulo ante ἀνωνύμους. Cf. Iph. T. 944. Δίκην παρασχεῖν ταῖς
ἀνωνύμοις θεαῖς.

410. Ita D'Arnald. V. τοῦτο. Mox St. φυγῆς, vice σφαγῆς
et dein ἐπιρροίσεις pro ἐπιρροίξει, Hesych. Ἐπιρροίξειν· ἐπι-
σείειν, ἐπεγκελεύειν.

415. Parum mihi placeat ἀνάγκης. Sensus postulat ἄρ' ἄτης :
quod edidi. Rem ipsam, quam in animo habet Minerva, intel-
ligas ex Eurip. El. 977. Ἐγὼ δα, μητρός τῃ φόνου δώσω δίκας·
Τῷ δ', ἣν πατρίαν διαμεθῆς τιμωρίαν; Ita enim lego vice
Ἐγὼ δὲ—ταῦ—Τῷ δαί—διαμεθίης: etenim non matri pœnas
erat Orestes daturus, verum Furiis, quas ipse designat illo τῷ :
at Electra per τῷ, non Furias, sed Apollinem, Furiis deum po-
tentiozem, innuit. Similiter in Cho. 900. Electra Orestem jam
de matris cæde deficientem excitat verbis, Ποῦ δὲ τὰ παλαιὰ
Λοξίου μαντεύματα;—Ἀπαντας ἐχθροὺς μὴ θεῶν ἡγοῦ πλέον: ita
enim ipse corrigo, vice Ποῦ δὲ τὰ λοιπὰ—τῶν θεῶν—At meum
παλαιὰ μαντεύματα tuetur Euripideum Χρησμῷ παλαιῷ Λοξίου

in Heracl. 1028. Verum magis explicate ἄρας illas indicat Cho. 270. Λοξίου μέγα σθένος, Χρησμοῖς κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν, Κάξορθιάζων πολλά καὶ δυσχειμέρους Ἄρας.

417. Hinc usque ad 421. nexum ipse nequeo videre sententiarum. Verba edidi ut S. At M. A. T. λόγον. R. λόγοι. Mox A. T. δίκαιους. R. δικάως. Potui quidem intelligere—

ΑΘ. κλύειν δίκαιος μᾶλλον, εἰ πράξει θέλεις,
ὥς δεῖ·

ΧΟ. δίδαζον· τῶν σοφῶν σοὶ γ' οὐ σπάνις·

ΑΘ. δυοῖν παρόντοις ἡμισυς λόγος πάρα.

ΧΟ. ἀλλ' ὅρκον εἰ δέξαιό μοι, δοῦναι θέλω.

ΑΘ. ὅρκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω.

Nunc tandem elucet sententiarum ordo. Ibi κλύειν δίκαιος convenit cum similibus in Eurip. Suppl. 186. Δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε. Antig. 399. Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν. Nub. 1434. σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν. Mox δὴ et δεῖ hic, ut alibi, permutantur. Vid. Porson. Orest. 1070. Dein, egregia est Valckenaeri emendatio σπάνις vice πένει: quod nusquam cum secundo casu construitur. Exstat οὐ σπάνις quinquies inter Euripidea, inter Sophoclea bis. Dein probe intellexit Butler discrimen inter ὅρκον δέξασθαι et δοῦναι, allegatis Eurip. Suppl. 1187. Πρῶτον λάβ' ὅρκον, et ibid. 1231. Ὅρκια δῶμεν, τῷδ' ἀνδρὶ πόλει τ': necnon Iph. T. 735. Ὅρκον δότω μοι τάσδε πορθμεύσειν γραφάς. Etenim is, qui jurat, dicitur ὅρκον δοῦναι: judex vero dicitur ὅρκον λαμβάνειν, i. e. ἀκούειν; qui vero jusjurandum imponit, dicitur παραφαίνειν ὅρκον, teste Aristoph. Lysistr. 183., vel ὑπερεῖν ὅρκον, teste Ammonio in V. Ὑπάγειν. Postremo de syntaxi δέχεσθαι μοι, vid. Porson. Hec. 539.

417. Citat Schol. proverbium Μηδὲ δίκην δικάσης πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης: ubi lege πρὶν ἂν cum Aristophane in

Vesp. 725. Ἦπον (corrigere Εἴ τις,) σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, Οὐκ ἂν δικάσαις.

418. St. "Observat ritus curiæ Areopagiticæ. Lysias contra Theomnest. ὁ μὲν γὰρ διώκων, ὥς ἔκτεινε, διόμνυνται, ὁ δὲ φεύγων, ὥς οὐκ ἔκτεινε."

423. Ita S. at A. T. ἦκ' ἐπ' ἐμοί. R. ἦ κάπε, μοί.

424. A. γ' ἀξίαν τ' ἐπ' ἀξίων. D'Arnaldum, quocum facit Inc., ipse sequor. Cf. Sophoclea in El. 589. εὐσεβεῖς καὶ εὐσέβων. Phil. 384. τοῦ κακίστου καὶ κακῶν. 870. εὐγενὴς — καὶ εὐγένων Oed. T. 1396. κακός τ' ὦν καὶ κακῶν. Theocritea in Id. xxii. 56. μήτ' ἀδίκους μήτ' ἐξ ἀδίκων. 213. Αὐτοὶ τε κρατέοντε καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν. Aristophanicum in Ran. 744. Καὶ πονηροῖς καὶ πονηρῶν : et Euripideum in Androm. 590. Ὡς κάκιστε καὶ κακῶν. Unde veritas conjecturæ meæ in Ion. 593. maxime elucet, Καὶ τοῦτ' ἔχων τοῦνειδος, ἀσθενὴς, νόμῳ Τὸ μηδὲν ὦν, καπ' οὐδένων κεκλήσομαι : vice ἀσθενὴς μὲν ὦν Μηδὲν καὶ οὐδὲν ὦν κεκλήσομαι : ubi tamen Scaligeri sunt τὸ—ὦν et οὐδένων, et Wakefieldi καπ', uti monui ad Tro. 192. De formula τὸ μηδὲν, vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 437. et Elmsl. ad Heracl. 168. Hic St. quoque ἀπ' ἀξίων. H. et Porson. teste Burneio, ἄξι' ἀντ' ἐπαξίων.

425, 6. Malim Εἰ — θέλεις, Λέξας γε— Hic A., non R., ξεῖν'. Mox τῶνδ' Abr. prætulit vice τόνδ'.

427. V. ἀμυνάθου. At verba in -αθω, quorum catalogum confecit Pierson ad Mœr. p. 118., nusquam in media voce exstant. Dedi igitur ἀμύναθε.

429. V. ἀμῆς. At antithesis postulat ἀγνῆς. Videbatur etenim Orestes ἀναγνός esse.

432, 3. Hoc distichon, quod refertur inter Fragm. Inc. 80., conservavit Eustathius ad Ἰλ. T. p. 1183=1250 : ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὥς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ, Πρὶν ἂν

παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου Αὐτός σε χράνῃ Ζεὺς καταστάξας
 χεροῖν. Hæc quin ad Eumenidas referri debeant, dubitare non
 sinit Schol. Πρῶτος γὰρ Ἰξίων, φόνον ποιήσας, ἐκαθαρίσθη ὑπὸ
 Διός. In eandem historiam St. citat Schol. Pindar. Pyth. II. 40.
 μόνος ὁ Ζεὺς οἰκτεῖρας αὐτὸν ἐκάθηρε τοῦ φόνου. Citat quoque
 W. e Villoison. Anecd. Græc. I. p. 235. quæ hausta sunt e
 Schol. ad Apoll. Rh. III. καὶ οὐδεὶς αὐτὸν (scil. Ἰξίονα) ἤθε-
 λεν ἀγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων· πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἀν-
 δρα ἀπέκτεινεν· ἐλέησας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἀγνίζει.

432. Pa. σταλαγμοῖς vice παλαγμοῖς. At syntaxis postulat
 καταστάξας σταλαγμοὺς χεροῖν.

433. Porson ad Orest. 909. *χαλνείν* sensu primario acci-
 pit. Mihi tamen hic potius videtur *ἐκραινε*. Etenim innuit
 Minerva ritus purgationis fuisse de illo Ixionis exemplo de-
 rivatos.

Ibid. Opportune W. contulit Herc. F. 1324. Ἐκεῖ χέρας
 οὐς ἀγνίσας μιάσματος : et conferre poterat Orest. 429. Οὐδ'
 ἤγνισαι σὸν αἷμα κατὰ νόμους χεροῖν : ubi disceptatur de σὸν
 αἷμα. Scripsit Euripides Οὐδ' ἤγνισ' ὅσιόν σ' αἷμα : ubi per
 ὅσιον αἷμα intellige *sanguinem porci lustralis*.

436. V. οὐκ εἰμι προστρόπαιος. Atqui Orestes fuit *προστρό-
 παιος*. Dedi igitur Σοί τ' — οὐτ' — pro οὐδ'.

437. R. προῦχειρὶ : mox V. ἐφεζομένη. Po. ἐφημένη : et sic
 VI. in Not. Mss. At lingua postulat ἐφημένον. De syntaxi vid.
 Matthiæ Gr. Gr. §. 466. Cf. et Eurip. El. 1193. ἐμὸν κἄρα
 προσόψεται μητέρα κτανόντος. 439. St. citat Iph. T. 947. et
 sqq. hac occasione ita corrigendos : Ἐλθὼν δ' ἐκέῖσε, πρῶτα
 μέν μ' οὐδ' εἰς ξένον Ἐκὼν γ' ἐδέξαθ', ὥς θεοῖς στυγούμενον· Ὀν
 δ' ἔσχεν αἰδώς, ξένια μονοτράπεζά μοι Πάρεσχ', ἀκοινώνητος ἐν
 ταύτῃ στέγει, Σιγῇ τ' ἐκέκτητ' ὅμμ', ἀπόφθεγκτόν τ' ἔπος· Εἰς

δ' ἄγγος ἴδιον νᾶμ' ὅσον γ', οὐ βάκχιον Πλήρωμα, μετρήσαντες, ἔχεον, ἡδονὴ Δαιτός θ' ἔν' εἴη πώματός τ' αὐτῶν δίχα. Inter hæc reposui Πάρεσχ' ἀκοινώνητος vice Πάρεσχον οἰκῶν ὄντες. Certe hic ἀκοινώνητος legebat Schol. ad Hesiod. Theogon. 797. εἰ δὲ καὶ ζωὴ ἀκοινώνητος τυγχάνει καὶ τροφῆς καὶ πόσεως καὶ οὐδένι πρόσσιτός ἐστιν εἰς τράπεζαν, ἀλλὰ—παραφρονῶν ἐστιν ὅτε καὶ ὑπνώττων—καὶ ἐπίπολν ἑταζόμενος ὑπὸ τῶν Ἑρινύων—μαρτυρεῖ δὲ τῷ λόγῳ ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος Ὁρέστης. Et sane ἀκοινώνητον εὐνὰν exstat in Androm. 471. Quod ad morem illum, quem commemorat Scholiastes ad v. 276. οἱ ἐναγεῖς οὔτε ἐν ἱερῷ προσήεσαν, οὔτε προσέβλεπον, οὐδὲ διελέγοντά τινι, cf. Orest. 46. Ἔδοξε δ' Ἀργεὶ τόνδε μῆτ' ἐμὲ στέγαις, Μῆ πυρὶ δέχεσθαι, μῆτε προσφωνεῖν τινὰ Μητροκτονοῦντας: νεκρὸν ᾌΕδ. Τ. 246. Μῆτ' εἰσδέχεσθαι μῆτε προσφωνεῖν τινὰ, Μῆτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι, μῆτε θύμασι Κοινὸν ποιεῖσθαι, μῆτε χερνίβας νέμειν: et Lucian. II. p. 252. οὐκέτι τὸν τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο οὔτε πυρὸς ἢ ὕδατος ἐκοινώνει: unde intelligas Comicorum fragmenta apud Suid. V. Ἀνέφυγε—Οὐδ' εἰς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέφυγέ μοι θύρας, et V. Μετόν—ὕδατος οὐ μετόν: neque distat Herodoteum VII. 229. οὔτε οἱ πῦρ οὐδεὶς ἔναυε Σπαρτηγέων οὔτε διελέγετο: neque Plutarch. II. p. 538. Α. ὥς μῆτε πῦρ αὔειν μῆτε ἀποκρίνεσθαι πυρκαϊομένους, μηδὲ λουομένους κοινωνεῖν ὕδατος. Mox inter Euripidea vulgatur ἐτεκτῆναντ' ἀπόφθεγκτόν μ' ὕπως: at τεκταίνομαι in tali re vix dici potest; ipse vero inde erui ἐκέκτητ' ὅμμ' ἀπόφθεγκτόν τ' ἔπος: ita enim perpetuo ἔπος et ὅμμα apud Græcos, sicut vox et vultus apud Romanos, junguntur. Dein nequeo intelligere ἴδιον ἴσον ἅπασι. Reposui ἴδιον νᾶμ' ὅσον γε i. e. *liquorem quantillum*. Mox inserui οὐ. Non enim hospitibus parricidis vinum e pateris spumantibus, verum e modicis poculis, dari fas est. Collatis igitur πλήρω-

μα κυλίκων in Tro. 824. et κρατήρων πληρώματα in Ion. 1051., illico restitui πλήρωμα μετρήσαντες vice μέτρημα πληρώσαντες. Deinde vice εἶχον, *expectasses*, inquit Seidler, *post ἄγγος hic χέαντες*. Bene igitur dedi ἔχεον. Postremo, versu transposito, e δαιτὸς γενοίμην erui δαιτός θ' ἔν' εἶη. Cum Euripideis confer Plutarch. II. p. 140. A. ἰδίας ἡδονὰς χωρὶς αὐτῶν : neque omitti debet Alexid. Fragm. apud Athen. x. 421. F. Δειπνεῖ δ' ἄφρωνος, Τήλεφος ὡς, νεύων μόνον εἰς τοὺς ἐπερωτῶντας.

439. Hesych. Παλαμναῖος—φονεὺς, ὁ αὐτοχειρίᾳ τινὰ ἀνελὼν, ὃ ἐνεχόμενος μιάσματι οἰκείῳ.

440. Ita R. at A. ἐπ' ἄν. T. ἐπ' ἄν.

441. Ita T. at M. R. καθαιμάζουσιν ὀθήλον. A. καθαιμάζουσι νοθήλον. Mox V. ταῦτ' nihil, quo jungi possit, habet.

442. Nihil hic habet πρὸς. Dedi ποτ' : quod πάλαι sæpe comitatur. Mox Hesych. 'Ἀφιερισμένα' περικεκαθαρμένα' corrigitur 'Ἀφιερωμένα'.

443. Opportune St. citat Pausan. Corinthiac. c. 31. καθήραι δέ φασιν 'Ορέστην καθαροῖσι καὶ ἄλλοις καὶ ὕδατι ἀπὸ τῆς Ἴππου κρίνης.

446, 7. A. ἱστορεῖς καλῶς, 'Ἀγάμεμνον, ἀνδρῶν ναυατῶν ἀρμόστορα. At R. 'Ἀγαμέμνον'. Mox M. R. ναυβατῶν. Verum ipse nego stare posse in tali loco ἱστορεῖς καλῶς. Reposui igitur ἱστορεῖς ; καλοῖς 'Ἀγαμέμνον' ἂν 'Ἀρέων : etenim inficetum est ἀνδρῶν cum ναυβατῶν junctum. Vide tamen Valck. Schediasm. Annotat. Crit. in N. T. p. 338. Hic 'Ἀρέων' dissyllabon esse potest.

448. W. citat Tro. 1291. ἃ δὲ μεγαλόπολις ἄπολις ὄλωλεν, οὐκ ἔτ' ἐστὶ Τροία. Idem quoque offendit in Τροίαν—Ἰλίον πόλιν, utpote tautologum. Legi potest Ἐὐν οἷς ἀγρεύων : quocum conveniat in Supplemento meo vox ἄγρας.

449, 450. V. ξὺν οἷς σὺ—Ἔθηκας· οὗτος—Atqui bene vidit Schol. quod διὰ τούτων φιλοποιεῖται τὴν θεόν. Verum id fieri potest non ea recensendo, quæ Agamemnoni fecerit Minerva, verum ea, quæ Minervæ fecerit Agamemnon. Suspicio igitur lacunam esse, ita supplendam,

ἔθηκε· καὶ σοὶ σκῦλ', ἄγρας διακτόρι,

ἀνέθηκεν·

Huc enim refero verba Schol. Ἀρμόστορα· διάκτορα, βασιλέα : unde variam lectionem voluit eruere Vl. Atqui βασιλέα est interpretatio gl. Διάκτορα. Similiter Hesych. Διάκτοροι· ἡγέμοσι, βασιλεῦσι. Quod ad sententiam, pleni sunt veterum libri de more illo, quo spolia Diis consecrari solebant. Notum est illud Virgilianum *Divos ipsumque vocatus In prædam partemque Jovem*. Quam ipse ἄγρας διάκτορα, eam Homerus Deam Ἀγελείην dicit : quod, teste Hesychio, fuit λαφυραγωγὸς καὶ ἡγουμένης τοῦ πολέμου Ἀθηνᾶς τὸ ἐπίθετον. Denique quod ad σκῦλ' ἄγρας ita conjuncta, opportune idem Hesychius Ἀγρεύματα· σκυλεύματα, Εὐριπίδης Ἀνδρομέδη. Mox T. οὗτος ἔφθιτ'. M. A. R. ἔφθιθ' οὕτως.

453. Ita Scal. V. sine δ'. Cf. Soph. El. 446. λούτροισιν κάρα Κηλίδας ἐξήμαξεν.

454. V. τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον. Id nequeo intelligere. Alius est ὁ φεύγων, alius, ὁ φυγών. Hic reddi debet *exulans*, ille, *reus*. Adde quod πρὸ τοῦ χρόνον nihil aliud significat quam *olim*. At Orestes fuerat diu exul. Restitui igitur γῆν πρὸ γῆς φυγών, χρόνω—De formula γῆν πρὸ γῆς, Bl. ad Prom. 703. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι, citat Acharn. 235. καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς. Lucian. II. p. 252. ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι ὡς ἀσεβῆ· et Incert. apud Suid. V. Πρὸ γῆς. Ἐγὼ δὲ φεύγω γῆν πρὸ γῆς. Similiter Julian. Orat. VII. p. 211. Α. ἴτω, χαιρέτω,

γῆν πρὸ γῆς ὅποι βούλοιο : quem descripsit Suid. V. Ἴτω : uti monuit Segaar in Act. Societ. Trajectin. I. p. 97. Mox redde χρόνῳ tandem.

457. A. χοινῇ. R. κοινῇ. Inde erui ὁ κινῶν, mox μ' inserto. Cf. Orest. 28. Φοίβου—Πείθει δ' Ὀρέστην—Κτείνειν.

458. V. καρδία. Sententia postulat ἄλγη—καρδίας. Cf. Suppl. 465. ἄλγη—θυμοῦ.

459. Ita V. Mihi vero displicet τῶνδ'. Mox dubitare minime Orestem decuit, utrum Minerva jure an injuria litem fuerit compositura; potuit quidem dubitare utrum ipse fuerit visus cædem jure an injuria patrasse. Malim igitur Εἰ μὴ τι δρῶν δέξαιμι τοὺς ἐπαιτίους (Σὺ δ', εἰ δικαίως, εἴτε μὴ, κρίνον,) δίκην. Ubi syntaxis est δέξαιμι δρῶν — δίκην τοὺς ἐπαιτίους. Quod ad δέξαιμι δρῶν, cf. Orest. 800. ὦν δέξω φίλος. Med. 548. et Iph. A. 406. δέξω—γεγώς. Ajac. 472. δηλώσω γεγώς. Electr. 24. φαίγεις γεγώς. Quod ad δρᾶν cum accusativo duplici vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 409. Denique δρᾶν δίκην aliquid commune habet cum usitato φόνον πεπράχθαι. Mox A. κρίνων.

461. V. πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τάδ' αἰνέσω. Inde erui πράξαι γὰρ ἐν σοὶ γ' ἂν τύχῃ, τάδ' αἰνέσω : quomodo legisse videtur Schol. τὰ κατὰ τὴν σὴν κρίσιν ἀποβαίνοντα, ὅποια ἂν ᾖ, ἐπαινέσω. Hic R. παταχῇ. A. αἰνέσσω.

462. V. εἴ τις οἶεται τάδε Βροτὸς δικάζειν. Syntaxis est nulla. VI. ad Herod. III. 14. conjicit μείζον ἢ τιν' οἶεσθαι τόδε Βροτὸν δικάζειν.

464. Ita R. at A. T. φόνους. Mox Lβ'. ὀξύμηνιτους. M. φόνους—ὀξύμηνιστον.

465 et sqq. Versus ita vulgantur ordine turbato :

ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηργηκώς ὄμως

ικέτης προσήλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις
 ὅμως δ' ἁμομφον ὄντα σ' αἰροῦμαι πόλει.

Ibi emendavi μὲν in νῦν et ὅμως in πόνοις, memor Euripidei
 Fragm. Inc. 167. Νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι, καὶ κατηρυκῶς κακῷ.
 Sensu alio Hesych. Κατηρυκῶς· τελειώσας, κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν
 ἀλόγων ζώων, ὅταν ἐκβάλῃ πάντας (lege πρώτους) τοὺς ὄδοντας.

468. Hic versus vulgo exstat post ἀμφοτέρα μένειν in 473.
 ita in R. scriptus, Πέμπειν δὲ δυσσήματ' ἀμηχάνως ἐμοί. At A.
 T. δυσσήματ'. Inde erui Πέμπειν δέ γ' ἐς πῆμ' αὖ σ' ἀμήχαν'
 ἐστ' ἐμοί. Ibi, dicto πῆμα, oculos ad Furias, nomine πῆμα
 hic notatas convertit Minerva. Mox ἀμήχαν' ἐστ' ἐμοί feliciter
 But. conjecit.

469. Nomine πῆμα Eumenides excitatæ subdunt illa verba
 Αὐταὶ δ' ἔχουσιν μοῖραν οὐκ εὐπέμφελον. Exstat apud Hesiod.
 "Erg. 616. ναντιλίαν δυσπέμφελον: quo respexit Eustath. ad
 'Il. Π. p. 1111. 39. Bas. exponens Homericum πόντος δυσ-
 πέμφελος. Paulo ante dedi ἔχουσιν cum M. R. at A. ἔχουσαι.
 Mox κ' εἰ μὴ He. et VI.

470. Cf. 710. ἐγὼ δὲ μὴ τυχοῦσα τῆς δίκης, Βαρεῖα χώρα
 τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν: et 720. οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος Ἑμεῖ
 τὸν ἰὸν—ἐχθροῖσιν βαρύν: et 773. ἐμῷ τὸν ἰὸν ἀντιπενθῇ—χθονὶ
 δύσφορον.

471. M. A. R. χῶραι μετ' αὐθις. Egregie But. χωροῖμεν. T.
 χωροῖεν. Mox pro αὐθις dedi ἀθέοις. Similiter in Soph. Aj. 762.
 malim Κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων ἄθεος ἐξορμώμενος: redde ἄθεος *sine*
diis, sicut ἀθέως ἐφθαρμένης in Œd. T. 262. Certe Ajax dici
 poterat ἄθεος, qui, patri suo monenti filium velle debere δοῖν
 —κρατεῖν μὲν, σὺν θεῷ δ' αἰεὶ κρατεῖν, respondit θεοῖς μὲν καὶ ὁ
 μὴδὲν ὦν ὁμοῦ Κράτος κατακτήσεται· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα Κεῖνων πέ-
 ποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.

472. V. πέδω. At Mss. fortasse πεδοῖ, sicut in Prom. 280. Inde facillime potest erui πέλοι.

473. Verba intellectu difficilia corrigi non una ratione possunt. Vide annon præstet Τί τοῦτ' ; ἐγὼ δεῖ σ', ἵνα γ' ἀμομφότερα μένειν.

474. Post hunc versum exstat vulgo distichon,

φόνων δικαστὰς ὀρκίων αἰρουμένους
θεσπὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον—

quorum uterque versus ad alium locum pertinet ; vid. ad 671 et 673. Hic αἰρουμένους punctis subscriptis notavit Scaliger in La'.

475. V. ὑμεῖς δὲ. Mox A. καλεῖσθ', at R. καλεῖθ'. Dein V. ὀρκώματα. Postremo Inc. ἄξω pro ἤξω.

478. Post hunc versum exstat vulgo ille, quem ipse transposui, transpositumque emendavi ad 670.

481. V. δίκη καὶ βλάβη. Deest syllaba. Metrum et sensus postulant δίκην τέκνον βλάβη.

483, 4. V. ἔργον εὐχερέα. Hic quoque sententia et metrum enixe petunt ἔργον εἰς τὰ χεῖριστα, hoc facinus homines reddet ad pessima paratos.

485. Ita But. Cf. Hesych. Ἀγίται· ἄδικοι. V. ἔτυμα. Mox e μετὰ erui τύμμα. Exstat in Agam. 1439. τύμμα τύμματι τίσαι. Hic G. μὲν αὖθις. R. μεταῦθις. A. μετά τ' αὖθις.

489. V. μαινάδων, reliquæ vocis Εὐμενίδων. Scripsit Æschylus μνημόνων, sicut in 372. μνήμονες.

490. Hesych. Ἔργματα· πράγματα.

491. Ita Raymondus noster. V. ἔφησω.

493. V. προφωνῶν τὰ τῶν πέλας κακὰ—mox οὐκέτ' οὐ βέβαια. etsi P. A. R. ἄκετ' οὐ—at Herm. ἄκεα τ' οὐ : vero proxime. Mea sic construe, πρὸ φωνῶν, "τὰ θεῶν γ' ἐλῆ κακοῦς,"

ἄλλος ἄλλοθεν πύσεται, “ λῆξιν ὑπόδοσίν τε μόχθων, ἅκε’ ἐτ’ οὐ βέβαια.” Pro verbis (hisce), *Dii malos abigent alter ab altero audiet (illa) cessationem et remissionem, non amplius remedia stabilia malorum.* Manifesto vox τὰδε, quam effeci e δέ τις, indicat verba, more Æschyli, interposita. Vid. ad 378.

495. Sch. τλήμων γὰρ ἀναιδής· “ Ἡδ’ ὦδε τλήμων.” Versus est Soph. El. 275.

503. V. νεοπαθής. Sensus postulat τεκνοπαθής.

505. V. δῆ. Restitui γῆ.

506. V. τὸ δεινὸν εὖ—δειμαίνει. Sententia et metrum postulant τὰ δεινὰ, νοῦ—, Δεῖμ’ ἀγει—Etenim δέιμα hic προσωποποιεῖται.

511. Ita nescio quis in Comment. Societ. Lipsiens. II. p. 283. V. ἐν φάει.

512. V. καρδίαν ἀνατρέφων. Inde erui καρδίας δεῖμ’ ἂν τρέφων. At A. ἀναστρέφων.

513. V. ὁμοίως. Ad Suppl. 433. emendavi ὁμοίαν. Mox M. σέβει, superscripto οι.

515. V. μοι δεest. Id aut simile quid metrum poscit.

518. Ita Pa. V. ἅπαντι. Mox A. μέτῳ τὸ. T. μὲν ὅτῳ. At R. μέσῳ τό.

519. A. T. ἄλλα ἄλλα διαφορεύει. R. δ’ ἐφορεύει. Ipse dedi τὰλλ’ ἅτα δ’ ἐφορεύει. Ita θεὸς et ἅτα per antithesin nominantur. Quod ad sententiam St. citat Palladæ Epigr. Ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον· ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκε Κινδύνους· ipse addo Med. 124. Τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν Τοῦνομα νικᾷ· χρῆσθαί τε μακρῷ Λῶστα βροτοῖσιν· τὰ δ’ ὑπερβάλλοντ’ Οὐδὲν κυροῦν δύναται θνητοῖς, Μείζοσι δ’ ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν. Ita enim ipse corrigo, quæ alii frustra conantur explicare.

521. R. δισσεβελας· μοχ ὑγελας. Dein parum mihi placet ὁ πᾶσιν. Malim θεοῖσιν.

526. A. δέ τοι, P. G. R. δέ σοι. Ex utrisque effeci δ' ἔπος. Cf. 520. ἔπος λέγω. Redde ἐς τὸ πᾶν *plebi*. Sic Pindar. φωνᾶντα συνεοῖσιν, ἐς δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων χᾶτιζει.

527. Ita R. at A. αἰδεσται. T. αἰδεῖσθαι.

529. Ita H. Steph. collatis 112. λὰξ ὁρῶ πατούμενα. Cho. 643. λὰξ πέδον πατούμενον. Sophocl. Phædr. Fr. II. apud Schol. ad Lucian. Lexiph. II. p. 336. τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα Λάγδην πατεῖται: quibus VV. DD. ad Hesych. Λακπατήσαι addunt Antig. 1289. λακπάτητον ἀντρέπων χαρὰν, et Pherecrateum apud Phot. v. Λακπατεῖν. Παίειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν. Et sane M. et P. πατήσης, cum γρ. ἀτίσης ut A. R. T.

530. St. citat Agam. 389. Οὐ γάρ ἐστιν ἐπαλξι Πλούτου πρὸς κόρον ἀνδρὶ, Λακτίσαντι μέγαν δίκας Βωμὸν, εἰς ἀφάγειαν.

535. Ita He. ob metrum. V. δωμάτων ἐπιστροφάς.

539. V. δ' abest. Pa. id inseruit. A. R., non T., πανόλεθρος.

540. Inepte V. ἀντίτολμον. Reposui Æschyleum παντότολμον. In Agam. 214. παντότολμον restituit Steph. collato Agam. 1246. Similiter in Cho. 597. restituetur παντοτόλμοις vice παντόλμοις. Mox T. παραιβάταν. A. R. παραιβάδαν: quæ vox est nauci. Blomfieldo ad Pers. 160. de voce βαρίβας frustra oppugnat Lobeck. ad Phrynich. p. 609. Hinc emendat Hesych. Βαρυδάνην· βαρύδαν, νανσιβάτην, ἐν νανσὶν ἐλθόντα legendo Βαρίδα· ναῦν. Βαριβάτην· νανσιβάτην—etiam contra seriem.

540, 1. V. τὰ πολλὰ παντόφυρτ' ἄνευ δίκης βιαίως ξὺν χρόνῳ καθήσειν. Iude erui ἄλαδε τὰ τ' ἐπιπλα πάντα, φόρτ' ἐκ δίκης, βίᾳ Ζῆν' ἐν χρόνῳ καθήσειν. Quod ad ἄλαδε, ea vox, alibi

depravata, restituitur ab Heathio in *Æschyl. Suppl.* 885. et ἄλα in Eurip. Hec. 1251. a me ad Tro. Præf. p. xxvi. legendo Κρύψῃ πεσοῦσαν εἰς ἄλ' ἐκ καρχησίων : quocum confer Hej. 1630. Καθῆκ' ἐμαντὸν εἰς ἄλ' : neque distat ibid. 1391. καθῆσειν ὄπλ'—εἰς ἄλα : μοχ ἐπιπλα plane tuetur Herodot. I. 94. πλοῖα, εἰς τὰ ἐσθόμενους τὰ πάντα, ὅσα σφι ἦν χρηστὰ, ἐπιπλα, ἀποπλέειν : ita enim legi debet vice ἐπίπλα : collato ibid. 164. ἐσθόμενοι τέκνα καὶ γυναῖκας καὶ ἐπιπλα πάντα — καὶ αἰτοὶ ἐσβάντες ἐπλεον. Corrige quoque debet Eupolis apud Polluc. x. 10. legendo ' ἄκουε δὴ, Σκενὴ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, ' ἐπήγαγε παραπλήσιον ' θές συ, ' ἐπιγέγραπται δὲ τοῖσδε ' τ' ἐπιπλα. '

543. W. λακῆ. Haud male. Legi potest Λαῖφος ὅταν λακῆ πνόους Θρανομένα τε κεραία. Cf. Horatiana *inugiat malus procellis et malus—saucius Africo antennæque gemit* : quæ adumbrata sunt omnia ad Alcæi verba ita corrigenda, Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κύμα κηλίνδεται, Τὸ δ' ἔνθεν ἄμμ' ἐς λαῖτρα μέσσον Ναὶ φορήμεθα σὺν μελαίνῃ· Χειμῶνι μοχθέων τις μεγάλῃ καλεῖ “ Παρ' ἄμμιν ἀντλος ἰστοπέδαν ἔχει, Λαῖφος δὲ πᾶν ῥάλη λιν' ἤδη, Κάκ λακίδος μέγα λάσκειν ἰστός, Χαλᾶσι δ' ἄγκυραι.” Ibi vulgatur πᾶν ῥάδηλον : at valde *incertum* est istud ῥάδηλον. Mox Lyrico, si Diis placet, dignum est istud Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό. Cætera ibi sic corrige Τὸδ' ὕψι κυμάτων προτέρων μένος· Στείχει· παρέχει δ' ἄμμὶ πόνον ῥάλη Ἀντλεῖν : quod et olim monui in *Classical Journal*, N. 16. p. 395.

545, 6. V. ἀκούοντας οὐδέν· μέσῃ.—At desideratur nomen. Reposui ἀκούοντος οὐκ οὗς θεοῦ. Vide mea ad 120. Hic θεοῦ est monosyllabon.

546. Ita T. at A. R. δυσπαλεῖ δέ. Mox T. δ' ὁ. M. A. R. δέ. Dein Pa. θερμῷ. M. A. R. T. θερμώργῳ. De θερμῷ citat Abr. Ναύτησι θερμοῖς in S. c. Th. 509. ubi plura.

547. W. citat Horatianum *Deus*—*Ridet*, necnon illud Socratis dictum apud Stobæum νομίζειν αὐτὸν τοὺς θεοὺς γελᾶν ὁρῶντας τὴν τῶν ἀνθρώπων κενόσπουδιαν.

548. Vice τὸν οὐ ποτ' αἰχνοῦντα sensus postulat vel τὸν ὑψόθ' αἰχνοῦντ', vel τᾶν ποτ': illud præfero. Alibi vox affinis depravatur, ut monui ad Suppl. 101. Mox ἐν metrum poscit. Id eruit W. e Schol. ἰδὼν ἐν μέσῃ—δύη.

549. V. ἀκραν. Lingua flagitat ἀκρον. Similis est sententia Sophoclis apud Theophyl. ad Autolyc. II. p. 77. Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπεηδᾶ βροτός.

550. Vice δι' αἰῶνος dedi Æschyleum *δυσαιανής*. Unde, rectius quam olim, ad Suppl. 1053. restitui Aj. 938. legendo Χωρεῖ πρὸς ἡπαρ ἡ δυσαιανὴ δύη, vice ἥδε γενναία. Etenim in *δυσαιανή* ludit Sophocles eundem fere lusum, ac quem luserat ibidem 430. Αἰ· αἰ· τίς ἂν ποτ' φέθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τούμῳ ξυνοῖσιν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς. Manifesto tautologum esset δι' αἰῶνος cum τὸν πρὶν junctum.

553. St. "Ritus curiæ Areopagiticiæ fabre hic descriptos habemus. Cf. Lucian. in Anachars. c. 19. Καὶ σε, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῇ παρόντι ποιοῦμαι ἔγωγε· καὶ κατὰ τὸν τῆς βούλης νόμον ἀκουε, καὶ σιωπᾶν με κέλευε, ἣν αἴσθη καταρηγορευόμενος. Cf. et Demosth. c. Aristogeiton. I. p. 485. Τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν, ὅταν ἐν τῇ βασιλείᾳ στοφᾷ καθεζομένη περισχοινίσθῃ, κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ἐφ' ἑαυτῆς εἶναι, καὶ ἀπαντας ἐκποδὼν ὑποχωρεῖν."

553. V. κατεργάθου. Id bis in linguam peccat. W. κατεργάθου: partim recte, partim secus; debuit κατεργαθε. Vid. ad 427.

554. V. ἢ τ' οὖν διάτροπος. Unde egregie Askew. eruit ἢ τ' οὐνοῦ διάτροπος. Ubi per οὐνοῦ intelligas οὐρανοῦ. Opportune

allegantur ibi VV. DD. ad Hesych. v. Ἀϋτή· ἐπὶ μὲν τῆς φωνῆς· αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκεν: ubi edd. primariæ δ' οὐνον. Similiter ipse in *Classical Journal* N. 18. p. 294. emendavi Androm. 1209. legendo μετόρα πρὸς οὐρανὸν vice προσω i. e. προς ουν. Perquam commode Askew. citare poterat Virgilianum *Tyrrhenusque tubæ mugire per æthera clamor.*

Ibid. διάκροπος esse vocem nihili statuit But., qui tamen non vidit eam esse de διάγνυμι derivatam. Hinc elucet conjectura Heinsiana in Hesiod. Scut. 203. θεῶν δ' ἔδος ἄγνυτ' Ὀλυμπος: ubi Grævius citat Polyb. xv. 32. κατεβόγγυντο πᾶς ὁ τόπος ὑπὸ τοῦ κρότου καὶ τῆς κραυγῆς: verum ibi malim ἄγνυτο μολπαῖς: necnon in Theocrit. Id. xxv. 97. legi debet ἄγνυτο δὲ πλοῦες ἄγροι Μυκηθμῶ, vice στελνοντο vel τελνοντο. Ecquis nescit Virgilianum *rumpunt arbusta cicadæ.* R. hic ἡ Τυρσηνική. Unde But. in *Gentleman's Magazine Suppl. Dec.* 1804. legit διάκροπος ἡ Τυρσηνική.

557. V. πληρουμένον. At iudices erant sorte electi. Deditur igitur κληρουμένον. De κ et π permutatis dixi ad Suppl. 790. Hesych. Κληροῦνται· διαίρεται.

558. St. "Ennius Eumenidibus: *tacere opino esse optimum. Ut pro viribus sapere fabularique tute noverint.*"

Ibid. V. ἐμούς. At deleto versu, qui hic vulgo exstabat, hodieque legitur in 660, reposui ἐμοῦ καὶ τῶνδ'.

560. Versus hic intelligi nequit. Tragicus scripsit ΑΠ. ἀλλ' ἤξ'—ΑΘ. Ἀπόλλων; ΑΠ. ὦν· ΑΘ. ἔχεις δ'—ΑΠ. ἀγνοῖς κράτος· ΑΘ. τί τοῦδε σοι μέτεστι πράγματος; λέγε. Et enim Apollo subito in scenam pedem infert; cujus adventum verba dialogi sic interrupta graphice depingunt. Quantæ turbæ ex hujusmodi diverbiis oriri soleant, videsis ad Suppl. 205—211. 294—299. 336, 7. 464, 5. 510. 831—837.

858—860. 927, 8. Eum. 78, 9. 216—218. 594. 765. quibus plurima loca possunt ex omnibus Æschyli fabulis congeri.

562. Ita Sch. V. *δόμων*. Id abundat, *δόμων* mox repetito. Nota, quod primus monuit Valck. ad Phœn. 1650. parenthetice dicta *ἐστὶ γὰρ* usque ad *καθάρσιος*. Elmsl. ad Med. 155. *θρόνων* prætulit.

565. A. *ξυνδικήσων*. Mox in T. δ' abest. Dein M. P. A. R. *τοῦδε φόνου*. T. *τοῦ*.

567. V. *ὅπως ἐπίστα*. Id lingua rejicit. He. *ἐπίστη*. Reposui 'Οτοῖς τ' ἐπέστης. De *δοῖς* et *ὅπως* permutatis dixi ad 282. Mox τ' est Hermannii. Dein *κυρώσων* R. T. at A. *κύρωσον*.

Ibid. Minerva hic, sicut *Τιμόκλεια* apud Comicum in *Theam*. 373. *ἐπεστάται*: cui magistratui fuit proprium *κληροῦν τοὺς Πρόεδρους*, uti testatur Harpocrat. v. *Πρόεδροι*, auctore Aristotele *ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ*: unde confirmatur mea conjectura *κληρουμένου* vice *πληρουμένου* paulo supra. Sed quantitavis pretii est gl. Suid. v. *Ἐπιστάτης* τῶν *πρυτανέων* εἰς ὁ λαχῶν, *ἐπιστάτης* ἐλέγετο· δις δὲ τὸν αὐτὸν *ἐπιστατῆσαι* οὐκ ἐξήν· φυλάσσει δὲ τοῦ ἱεροῦ τὰς κλεῖς, ἐν ᾗ τὰ δημόσια χρήματα, ἔτι μὴν καὶ τὴν δημοσίαν σφραγίδα· ἐπειδὴν δὲ οἱ *πρυτανεῖς* συναγάγῃσι τὴν βουλήν ἢ τὸν δῆμον, ὁ *ἐπιστάτης* *κληροῖ* *προέδρους* ἐννέα, ἀπὸ φυλῆς ἐκάστης ἓνα, πλὴν τῆς *πρυτανευούσης*, καὶ πάλιν ἐκ τῶν ἐννέα τούτων *ἐπιστάτην* ἓνα *κληροῖ*, καὶ τὸ πρᾶγμα παραδίδωσιν· αὐτὸς δὲ Εἰσαγεί τὴν Δίκην, καὶ ἐπιμελεῖται κατὰ νόμον πάντα γενέσθαι, καὶ μηδὲν παραλειφθῆναι πρὸς τὸ διδασθῆναι τοὺς δικαστάς. Ex eodem fonte hausit Eustath. ad Ὅδ. P. p. 1827=641, 46. γίνεται—*ἐπιστάτης Ἀθήνησιν* ἐκ τῶν *πρυτανέων* εἰς· ὃς *ἐπιστατεῖ* νύκτα καὶ ἡμέραν μίαν, καὶ πλείω χρόνον οὐκ ἔξεστιν, οὐδὲ δις τὸν αὐτὸν γενέσθαι, τὰς τε κλεῖς, ἐν οἷς τὰ χρήματά εἰσι, φυλάττει, καὶ τὰ γράμματα

τῆς πόλεως καὶ τὴν δημοσίαν—usque ad ἐπιστάτην ἕνα. *Vale-
sius ad Harpocrat. p. 72. Eustathium citat.*

568. *Schol. ad Phœn. 468.* Νόμος τὸν διώκοντα πρῶτον λέ-
γειν, εἶτα τὸν φεύγοντα, πρὸς ᾧ ὁ διώκων προβάλλετο ἀπολο-
γεῖσθαι: lege ὁ δ' αὖ ἀπολογεῖται.

*Ibid. Ad hunc versum St. exponit Antiphontis illa in Orat. περὶ τοῦ Χορευτοῦ verba 'καὶ αἱ προρήσεις καὶ τὰλλα ὅσα γίνεται τῶν δικῶν τοῦ φόνου ἕνεκα,' allegato Luciano in Demonact. c. 34. τῆς προρήσεως ἀκούσας διὰ τινὰ αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρ-
βάρους, necnon Polluce VIII. 7. Εἴργοντο δὲ ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνου ἄχρι κρίσεως, καὶ τοῦτο προαγόρευσις καλεῖται, emendatque Suidam in 'Ἡγεμονία' προηγόρευε δὲ τῶν νόμων εἴργεσθαι τοὺς ἐναντία legendo τῶν νομίμων—τοὺς ἐναν-
τίους, ope Polluc. VIII. 3. προαγορεύει δὲ τοῖς ἐναντίοις ἀπέ-
χεσθαι μυστηρίων καὶ τῶν ἄλλων νομίμων.*

* 571. V. Πολλὰ μὲν ἔσμεν, λέξομεν δὲ συντόμως. *Ipsa ratio sana postulat Πόλλ' εὖ μὲν ἴσμεν. Quomodo enim minus συν-
τόμως λέξουσι multæ, quam una persona? Hinc cadat necesse est argumentum Hermannii statuentis Chorum Eumenidum tribus personis esse numerosiorem. Quod ad λέξομεν συν-
τόμως opportune Meursius in Areopag. c. 7. citat Lucian. in Anachars. c. 19. Ἦν δέ τις ἡ φροῖμιον εἶπη πρὸ τοῦ λόγου, ὥς εὐνουςτέρως ἀπεργάσαιο αὐτοὺς, ἢ οἴκτον ἢ δεινῶσιν ἐξωθεν ἐπά-
γη τῷ πράγματι—παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἔων ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὥς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέποιν. Scholiast. in Hermogen. ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαστηρίου χρῆσις προσιμίου οὐκ ἦν· κῆρυξ γὰρ προσεφώνει τῷ εἰσιόντι, 'μήτε προσιμιάζον μήτε ἐπίλεγε.' Apul. Metam. x. Et es-
emplo legis Atticæ Martiique iudicii causæ patronis de-*

nuntiat præco, neque principia dicere neque miserationem commovere.

573. V. ei. Ipse emendavi οὐ ad Tro. 364. ubi disputatur de ei et οὐ permutatis. Nunc addo et alia loca apud Harpocrat. v. Λέσχαι. Herodian. p. 438. ed. Pierson. Unde corrigas Eurip. El. 186. legendo Καὶ τρύχη τὰδ' ἐμῶν πέπλων Οὐ πρόποντ' Ἀγαμέμνονος Κούρῃ, vice εἶπερ ποτ': at Reiskio debetur πρόποντ'. Mox ad Elmslei mentem in Med. 774. κατέκτανες. T. κατέκτονας. A. κατόκτονας. R. κατέκτεινας.

574. St. citat Polluc. VIII. 10., quo auctore, Theseus latrones et Pallantidas φημολόγει μὲν ἀποκτείνειαι, δικαίως δὲ ἔφη τοῦτο δεδρακέναι.

575. "Tertia in luctationibus abjectione in terram victoria constitit. Seneca de Benefic. v. 3. *Luctator ter abjectus perdidit palmam.* Victorius Var. Lect. XXI. 2. citat Platon. in Euthydem. ἐτι δὴ ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλὼν ὥσπερ πάλαισμα: unde interpretandum est Sophocleum apud Stob. LXII. p. 239. Τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρίς ἐκβάλλει θεῶν. Cf. et Agam. 165. τριακτῆρος—τυχῶν, et Cho. 336. ἀτρίακτος ἄρα." Ita nota Stanlei in compendium redacta, obiter moneo legi posse in Sophocleo εὖ σφάλλει. Abr. citat Spanheim. ad Julian. p. 262. et Petr. Fabr. de Agonist. I. 27. necnon Plutarch. II. p. 738. ipse addo Schol. Pindar. Ol. I. 97.

576. V. πω τόνδε. W. debetur 'πὶ: meum est τῷδε, dictum δεικτικῶς. Hesych. Κομπάζει· καυχᾶται.

578. Ita M. P. At A. R. T. λέξω: mox A. δούρην. T. δέριην. R. δέρην. Manifesto pravum est τεμών. Prætulerim Λέγω· ξιφούλκον ἦξα χεῖρα πρὸς δέρην, collato Soph. Aj. 40. ἦξεν χεῖρα: et mox legi debet Πρὸς τοῦ δὲ πεισθεὶς ἔκτανες βουλευµασι: ubi plane tautologa sunt τοῦ et τίνος.

582. V. *τύχην*. At sermo est de *μαντικῆς τέχνης*. Quod ad formulam *δεῦρ' ἀεὶ* VV. DD. citant Orest. 1679. Phœn. 1215. Med. 675. Hel. 770. Suppl. 788. Ion. 57. Lysistr. 1137. Incert. apud Schol. in Æschyl. et Harpocrat. v. *Ἀεὶ*. Platon. de Legg. VI. p. 285, 35. Ald. et Suid. v. *Δεῦρο ἀεὶ*. Aristid. III. p. 723. Ælian. de Anim. XIV. 28. Heliodor. VI. p. 266.

583. P. *ἀλλὰ εἰς*. Nescio quid ibi latet. Etsi *ἐρεῖς* tuetur Heracl. 736. *Οὐ ταῦτ' ἀλέξεις, ἥνικ' ἂν λείσσης μ' ἐκεῖ*.

584. V. *δ'* et mox *Νεκροῖσι νῦν*. Utrobique γε reposui. Hic V. *πέμπει*. Scal. *πέμψει*. et sic Schol. legebat. *ὥς ὑμῖν ἐπεμψεν ἡ μήτηρ, οὕτω βοηθοῦς κάμοι' πέμψει ὁ πατήρ*.

585. T. *πέποιθε μητέρα*. M. A. R. *πέπεισθι*. Ipse inserui *ὁ*.

588. Ita perite S. V. *ἐμὸν κατέκτανεν*. Hac occasione corrigam Eurip. El. 970. legendo *Ὡς περ πατέρα σέ θ' ἦδε καμ' ἀπώλεσεν*, vice — *σὸν ἦδε κάμὸν ὤλεσεν*. Cum Stephano facit Schol. *ἐμὲ κάκεινον ἠδίκησεν*.

589. A. T. *τὸ γὰρ*. R. *τοί γὰρ*. At sensus postulat *πῶς γάρ*; vel *ποῦ γάρ*.

591. V. *ῥμαιμος φωτός*. Constructio ruit. Redde *φῶς vir*. Mox A. *ἐκῆς* vice *ἐμῆς*.

593. A. *πῶς γάρ τ'*. R. *πῶς γ' εἴ σ'*. At propter responsum *αἷμα*, hic dedi *τί γάρ σ'*—.

594. A. R. *Ἐώνης ἀπένχῃ μητρὸς αἷμα τὸ φίλτατον*. T. omittit *τό*. Verum ipse minime intelligo *ἀπένχῃ*. Dicto *τί σ'* *ἔθρεψεν ἐντὸς Ἐώνης*, quod latet ibi, inverecundum reprimit dictum Apollinis *ὅπ' ἴσχ'*: mox responsum dat *οὐ μητρὸς αἷμα φίλτατον*. De formula *ὅπ' ἴσχειν*, cf. Herc. F. 1244. *ἴσχε στόμα*. Trach. 978. *ἴσχε δακῶν στόμα σόν*. Unde corrigas Eurip. El. 758. *Ἐπισχε τρανῶς ὥς μάθης τύχας σέθεν*, legendo *Ὅπ' ἴσχε*. De *ὁπὸς* sæpe depravato vid. ad Tro. 147. et Ap-

pend. p. 156. quibus plura possum addere; sed unum sufficit exemplum in Hec. 911. ubi lege Μολπᾶν δ' ὅπα καὶ χαρόποιον θυσίαν καταπαύσας πόσις ἐν θαλάμοις ἐκεῖτο, vice ἐπέι. In Soph. Phil. 190. Ἀχὼ τηλεφανῆς πικρᾶς οἰμωγᾶς ὑπόκειται diu emendavi ὅπ' ἐκτείνει in *Classical Journal*, N. 2. p. 333. collatis Med. 201. τείνονσι βοᾶν, et Pers. 572. τεῖνε αὐδάν. Hodie adjicio ea, quæ dedi ad v. 199. Postremo οὐ μητρὸς dicitur quodam lusu verborum. Etenim Clytæmnestra fuit erga liberos Μήτηρ ἀμήτωρ teste Soph. El. 1154. unde in *Classical Journal*, N. 18. p. 297. emendavi Antig. 1282. legendo Γυνὴ τέθνηκε τοῦδ' ἔτ' οὐ μήτηρ νεκροῦ, vice τοῦδε παμμήτωρ: quod fuit epitheton Telluri proprium, teste Æschylo in Prom. 90. At cum Sophocleo ἔτ' οὐ μήτηρ plane convenit Ovidianum de Dædalo, *pater infelix, nec jam pater*: neque distat illud Γυναῖκά τ' οὐ γυναικα in Œd. T. 1256. et γάμος οὐ γάμος in Hec. 942. Emendatur quoque Iph. T. 863. in *Classical Journal*, N. 14. p. 145. legendo πατέρ' ἀπάτορα τὸν ἐμὸν ἔλαχον: ubi commemorantur Agamemnonis ὠμὰ consilia ad filiam interficiendam: at emendabitur Cho. 190. Ἐμὴ γε μήτηρ οὐδαμῶς ἐπώνυμον Φρόνημα παισὶ δύσθεος κεκτημένη legendo Ὀμή γε. Sed maxime appositum est illud in Cho. 986. ἀνάγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς: modo legatur ibi, quomodo legi debet, ἔργ' οὐ τῆς ἐμῆς. In hujusmodi dialogis versus particula pro versu toto, quem Tragicorum mos pœscit, recensetur.

595. Restitutis Apollini verbis suis, nunc tandem patet, quo referenda sint ἤδη σὺ μαρτύρησον, et quare ea corrigi debeant in Εὐ τῇδ' ἐμαρτύρησας.

598. R. δικαίως. A. δικαίας. Inde erui δικαιοῖς, et mox δοκεῖν edidi pro δοκεῖ.

599: V. κῆνον, ὡς τούτοις φράσω. Hæc nemo intellexit, Apollini non proprium fuit litem judicare. Manifesto hunc locum corripit v. 460. hic adscriptus εἰ δικαίως, εἴτε μὴ, κρῆνον δίκην. Reposui igitur εἰ κῆρος ἐν τούτοις φράσαι, et distichon Choro tribui. Istud ἄγ' pro ἀλλ' indicat Apollinem aliquatenus de testis officio defecisse. Mox κῆρος exstat in Suppl. 384. et Œd. C. vers. ult. exponiturque ab Hesych. ἐξουσία et κύριον. Commune igitur aliquid cum κύριος—θροεῖν in Agam. 104. habet κῆρος—φράσαι. Denique phrasis ἐν τούτοις φράσαι conferri potest cum illa in Prom. 440. ἐν γὰρ εἰδυμένοις ἂν Λέγοιμι, uti e Scholiis eruit Abr. et exemplis idoneis munivit.

600. Per ὑμᾶς intellige Chorum. Mox dedi τὸν τ' vice τὸνδ'.

601. V. θεσμόν. At iudices sedebant. Cf. 615. Dedi Æschyleum ἐσμόν. Quæ vox sæpe in θεσμόν corrumpitur. Vid. ad Suppl. 215. et 1040. Mox C. μάντις ὦν δ' pro μάντις δ' ὦν. Amat Æschylus δὲ sic positum. Citat Canter S. c. Th. 41. Αὐτὸς κατόπτῃς δ' εἰμ'. Agam. 304. Σθένονσα λάμπας δ'. At ex hac classe debent eximi Eum. 280. Tro. 1034. Iph. A. 1607. e quibus duo priora ipse et Pierson emendavimus, et tertium ita corrige Ἐγὼ παρών τε καὶ τὸ πᾶγμ' ὄρῶν λέγω vice δέ. Eundem fere morem Euripidi vindicare voluit Elmsl. ad Bacch. 165. sed jure nullo. Locus ibi citatus in Addendis ex Eurip. Ion. 1187. est mendosus; emendatur a me in *Classical Journal*, N. 46. p. 406.

604. V. κελεύσει. St. κέλευσε. Voluit κέλευσε, uti Po. Mox vice Ὀλυμπίων πατήρ, quod ineptum est, dedi Ὀλύμπιος πάρος. Huc venit παρὸς e v. 605.

606, 7. R. βουλή πιφαύσκω δ' ὑμῖν ἐπίσπασθαι παρὸς Ὀρκος

γάρ—. Constructio est impedita, et pro monstro illud ἔμμ'. Permutatis Βουλή et Ὀρκος, emendatisque in Ὀρκois et Βουλῆς, illico erui δεῖ μ' ἔπει σπέσθαι e δ' ἔμμ' ἐπισπέσθαι, ita enim A. Hesych. Πιφαύσκω· παραδείκνυμι, ἀναφαίνω, εἰς φῶς ἄγω, σημαίνω. Idem, Σπέσθαι· ἐπακολονθῆσαι. Exstat in Phoen. 438.

609. V. σύ. At sententiæ nexus postulat σοί—ἔπασεν.

610. Ita Lγ'. Id incerto illi (A.) tribuit Οά. V. μητρός.

612. R. σκήπτοισι. Hic St. citat Homericā διοτρεφέες βασιλῆς, et Τιμῇ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ, necnon Callimacheum Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆς. Schol. τιμαλφούμενον· συνεχῆς τὸ ὄνομα παρ' Αἰσχύλῳ· δι' δ' σκώπτει αὐτὸν Ἐπίχαρμος.

617. et sqq. Ita pessime dispositos exhibet M.

ἀπὸ στρατείας γάρ μιν ἡμποληκότα
τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' εὐφροσιν δεδεγμένη.
δροίτῃ περῶντι λούτρα κάπὶ τέρματι
φᾶρος παρέσκωσεν, ἐν δ' ἀτέρμονι
κόπτει πεδήσας ἄνδρα δαϊδάλῳ πέπλῳ.

Neque aliter V. excepto παρεσκήνωσεν, quod A. R. præbent. Hinc erui ea, quæ in textu sunt edita, Æschylo unice digna. Suo quæque loco singulatim tractabuntur.

617. Nihil hic habet γάρ. Dedi χερὶ cum δεδεγμένη jungendum. Mox intelligas ἡμποληκότα τὰ ἐπὶ στρατείας ex illo Æschyleo καπηλεύειν μάχην in S. c. Th. 551. Hic R. non A. στρατίας.

618. A. ἀμείνον. R. ἀμείνον'. Felicissime Bo. conjecit ἀμείνον ἢ φράσαι. De constructione Valck. ad Herod. III. 14. multa conguessit, nempe Eurip. Suppl. 844. κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ. Cresphont. Fragm., xv. μεῖζον' ἢ λόγῳ φράσαι. Hec. 1114. κρείσσον' ἢ φέρειν. CEd. T. 1302. μεῖζον ἢ φέρειν' quo respexit Philemon Lex. v. Συγκριτικόν: quod nesciebat O-

sanus. Hinc emenda Hipp. 1181. Καὶ θᾶσσον ἢ λέγοι τις
 legendo λέγειν τιν' : Ald. enim λέγει. Emendat quoque Ms.
 Laur. Bacch. 746. Θᾶσσον—Ἡ σε ξυνάψαι, ubi Ald. Ἡ σε
 ξυνάψαις. Emenda denique Eurip. Bellerophon. Fragm. xxvi.
 legendo Ἑπτηξ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ δοῦλον θέλειν, vice μᾶλλον
 ἢ μᾶλλον θέλοι : ubi δοῦλον aliquatenus tuetur illud Tragici
 dictum apud Plutarch. II. p. 762. E. Ἑπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον
 ὡς κλίνας πτέρον. Quod ad ἐγέλασε, rem ipsissimam ita depin-
 git Æschylus in Agam. 1230. γλῶσσα μισητῆς κυνὸς Λέξασα καὶ
 σήνασα φαιδρόνους, δίκην Ἀτῆς λαθραίου, δήξεται· κακῇ τέχνῃ
 Τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς ἄρσενος φονεύς· Δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστήμῃ
 σωτηρίᾳ. Ita enim locus ille diu a me corrigitur in *Classical*
Journal, N. 18. p. 203. recepta Wakefieldi conjectura eximia
 σήνασα, vice κτείνασα : de Clytæmnestra etenim dici potest, si
 qua alia, Σαίνεις δάκνουσα, καὶ κύων λάθαργος εἴ· qui versus
 Sophocleus apud Schol. Aristoph. Ran. 1028. conferri debet
 cum Hesiodo in Theog. 770. δεινὸς δὲ κύων—τέχνην δὲ κακὴν
 ἔχει· ἐς μὲν ἴοντας Σαίνει : unde meum κακῇ τέχνῃ in Æschyleo
 mirifice confirmatur.

619. Ε περῶντι illico erui παρῆν' τὰ—νεκρον λοῦτρ' ἔκτα'
 ἀγρευμάτα ε λοῦτρα κάπὶ τέρματι. Quod ad δρῶτη, hinc intel-
 ligas et corrigas Cho. 992. et sqq. legendo, versibus trans-
 positis,

τί νιν προσείπω, κἂν τύχω μάλ' εὔστομῶν ;
 δρῶτης κατασκήνωμα ; δίκτυον μὲν οὖν
 τοιοῦτον εἰ κτήσαιο φηλήτης ἀνὴρ,
 “ ξένων ἀπαιόλημ’ ”, ὃ δ' ἀργυροστερῇ
 βίον κομίζων “ τοῦ νεκροῦ ποδένδυτον”,
 “ ἄγρευμα θηρὸς ” δ' ἂν λέγοι δόλῳ τις ἂν
 πολλοὺς ἀναφῶν πολλὰ θερμόνῃ φρενί·

τί σοι δοκεῖ; μύραιναν οὐχὶ δαίην ἔφην
 σέβειν, θίγούσαν μᾶλλον ἢ δεδηγμένην,
 ἐξ οὗ τέκνων ἠνεγχεῖ ὑπὸ ζώνης βάρος,
 φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρον, ὡς φαίνει κακόν,
 τόλμης ἑκατὶ κἀδίκον φρονήματος;

Hæc omnia in libris sunt meræ tenebræ. Emendationum rationes alio tempore proferentur. Id hodie moneo, quod δρύτη an δροίτη sit. legendum, Grammatici certant apud Hesych. Δροίτη. Dein ἔκειτο exponitur Hesychiana gl. 'Απόκειται· ἡτοίμασαι.

619. Quod ad sententiam, cf. Agam. 1110. τὸν ὁμοδέμκιον πόσιν Λούτροισι φαιδρύνασα; necnon verba in Cho. 651. ἐχάλκευσεν Αἴσα φάσγαν, et in Soph. Aj. 1045. Ἄρ' οὐκ ἔριννός τοῦτ' ἐχάλκευσεν ξίφος conferri debent cum φάρος Ἀρὰ ἐσκήνωσεν. Illud φάρος innuitur in Agam. 948. Σὺν τοῖσδέ μ' ἐμβαίνουν ἁλοῦργεςιν: quæ Clytæmnestra paraverat. Hesych. Ἐσκήνωσεν· ᾤκησεν.

620. De ἀτέρμονι *rotundo* vid. Abresch. ad Hesych. Ἀτέρμονες· ἀόριστοι: et mea ad Tro. 498.

621. E πεδήσας erui πέδης δῖς. Cf. Agam. 1384. Παίω δέ γιν δῖς. Mox R. οὗτος. A. T. οὕτως.

623. Ita V. At collatis Œd. T. 8. Ὁ πᾶσι κλεινός, et Iph. A. 429. Ἐν πᾶσι κλεινοί, malim πᾶσι σεμνοῦ. Mox parum mihi placet τοῦ στρατηλάτου νεῶν. Agamemnon alio nomine quam præfectus navium appellari debet. Olim volui τῶν στρατηλατουμένων. Objici quidem potest Agam. 1227. Νεῶν τ' ἐπαρχος. Verum ibi prætulerim Λεῶν *populorum*.

624. V. ταύτην τοιαύτην. At sensus postulat ἄτην, quod exhibent Big. et Oa'. necnon lingua δὲ ταύτην. But. ταύτην τελευτήν. Mox A. δηχθῇ. M. R. δειχθῇ: et mox ἔδεισε M. non A. R.

627. But. citat Aristoph. Nub. 898. Οὐδὲ γὰρ εἶναι πάντῃ φημι δίκην. Οὐκ εἶναι φής; Φέρε γάρ, ποῦσιν; Παρὰ τοῖσι θεοῖς. Πῶς δῆτα δίκης οὔσης ὁ Ζεὺς Οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ' αὐτοῦ Δήσας; Paulo ante R. ὥς περ προ ὅσπερ.

628. Schol. οὐ τὸν Δία προέθετο κακῶς εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν Ἀπόλλωνα ὥς φενσάμενον βούλεται ἐλέγχειν.

629. Ita A. T. recte. Cf. 643. R. ταῦτ'.

631. Ita R. at A. T. ἄς. Mox V. τοῦδ'. At τοῦδε esset τοῦ λῦσαι. Réposui τῶνδ' i. e. πεδῶν.

632. V. πολλή. Sensus postulat φαύλη *facilis*. In *Classical Journal* N. 16. p. 400. emendatur Heracl. 338. legendo Τάξω θ', ὅπως μὴ τὸν Μυκηναίων στρατὸν Φαύλη δέχωμαι χειρὶ, vñc ὅπως ἂν—Πολλή. Non enim ibi sermo est de multis, verum de copiis bene instructis.

634. Ita Tzetz. Chil. vi. 180. citatus a St. V. οὔτις.

636. In A. deest τε. Mox R. οὐδὲν ἀσθμαίνων. A. T. ἀσθμαίνω. Sensus postulat ὥς σθένον.

638. R. τοῦδ' ὑπερδοκεῖς ὄρα. A. ὑπερδοκεῖς ὄρᾳ. G. ὑπερδοκῆς ὄρᾳ. Hinc erui τόνδ' ὑπὲρ δίκης ἄρ' ἦν. Mox V. τὸ μητρὸς: et A. ἐκχόας.

640. De ἔπειτα sic participium subsequente vid. Bl. ad Prom. 802. ed. 2. compilantem Porsoni Advers. p. 275.

642. Ita M. P. R. at A. χέρνιξ. Mox R. G. φρατόρων. M. P. A. φρατέρων. Dein A. προσδέξεται. At M. προσδέξετε. P. γρ. προσδέξαίτε. R. προσδέξαιτο. G. προσδέξαιται.

644. Ita Sch. V. κεκλημένον.

645. St. citat Orest. 551. Πατήρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε καῖς, Τὸ σπέρμ' ἀρούρα παραλαβοῦς' ἀνδρὸς πάρα.

646. Hesych. Θρώσκων κνώδαλα ἐκθορίζων καὶ υπερματι-

ἔστι, γεννῶν. Αἰσχῆλος Ἀμυμώνη. Fuit illa particula versus de homine Satyris simili dicta.

Ibid. V. ἡ δ' ἄπερ ἔάνη ξέτη Ἐώσωεν ἔρνος οἷσι μὴ βλάβη θεός. Hæc nequeo intelligere. Inde erui ἡ δ', ἄτε ξένῳ δοθέν, Ἐώσωεν ἔρνος ἄσινες, ἢ κρύψη ξένος. Etenim foetus cum pignore comparatur, quod ab hospite hospiti commissum servatur eo loco, quo abditum fuerit, illæsum. De voce cognata ἐπισινης depravata vid. ad Suppl. 343. Ipsa vox ἄσινης exstat in S. c. Th. 832. Ag. 1350. Cho. 1018. Eum. 318. Hic P. ὥσπερ et βλάβει.

649. V. πέλας. Hoc plane ineptum est. Reposui γελᾶς. Etenim verba πατήρ μὲν ἂν γένοιτ' ἄνευ μητρός Chorus cum risu accipit: neque id injuste facit; animo etenim obversari potuit aliquid, simile dicto Comici, ut opinor, qui Euripideo versui Ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον· οὐκ εἶη τοι' ἂν subjecisse fertur Ἄνευ δὲ μητρός τίς; Κάθαρμ' Εὐριπίδης. Quod ad γελᾶς et πέλας permutata, ad Tro. 1177. emendavi Phœn. 1324. legendo γελᾶ φόνοι pro πέλας: necnon ad Append. p. 137. ita debui emendare Med. 1220. legendo Γελᾶς πυθομένη δακρύοις τὰ σύμφορα; quod mirum in modum tuetur ibid. 1128. Χαίρεις κλώσσα. Ibi, sicut in hoc loco, verba personæ alterius ad alterius facta referuntur. Vid. ad 119. Plura in hanc rem ad Prom. 48. necnon ad Cho. 742. Ἡ δὲ γελῶν ἐκεῖνος εὐφραγεῖ νόον. (ita enim lego vice κλώνων, quod abundat propter verba proxima Εἴτ' ἂν τέθνηται μῦθον), et nonnulla dicam de γελᾶν sæpe depravato ad Eum. 710.

651. V. οὐδ' ἐν σκέτοις νηδύος—At rei histrionicæ ratio postulat ἡ δ', ἐν σκέτοις οὐ νηδύος—ubi ἥδε est δεικτικῶς dictum ad Minervam.

652. Locus est manifesto lacunosus. Sententiæ nexus

postulat mentionem historię, qua fertur Minerva de capite Jovis nasci. Cf. Callimach. H. in Lav. Pall. 134. μήτηρ δ' οὐτις ἔτικτε θεάν, Ἀλλὰ Διὸς κορυφαί : et Pindar. Fragm. 68. θε καὶ τυχεὶς ἀγνώ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθήναν.

653—660. Ita fere locum emendavi ad Tro. Præf. p. XXI. vulgo pessime habitum.

ἐγὼ δὲ Πάλλας ῥάλλα θ' ὡς ἐπίσταμαι
τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν,
καὶ τόνδ' ἐπεμψα σὼν δόμων ἐφέστιον,
ὅπως γένοιτο πιστὸν εἰς τὸ πᾶν χρόνον
καὶ τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον, θεά,
καὶ τοὺς ἔπειτα, καὶ ῥάδ' αἰανῶς μένοι
στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισπόρους.

654. E καὶ τόνδ' erui ἱκέτην : quod sensus postulat.

656. Ita G. et Scholiastes τὰ δι' αἰῶνες. A. R. καὶ ῥάδ' αἰῶνος. T. ῥάδ' αἰανῶς.

658. A. ῥάλλα θ' ὅς. Inde erui ῥάληθες θς i. e. θεός. Mox δ' inserui. Vid. ad 601. πάντες ὧν δ' σὺ ψεύσσομαι.

659. Ut vitaretur tautologum, dedi πάλαισμα vice πόλισμα. Cf. 766.

660. Hic versus vulgo legitur post 558. in loco non suo.

666. Ita R. at A. αἰδεῖσθε : et sic M. e manu secunda.

667. R. T. τί γὰρ πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖς ἄμορφος δ. Hic versus vulgo exstat post ξένοι, Minervæ tributus. Verum Orestis personæ tribui debet. Memor igitur eorum, quæ citat St. ad 571., illico erui τί δὲ περισάλων, πῶς, τί φῶ σ', ἄμορφος δν. De verbo σαλναι alibi depravato, adeas Schæferum in Soph. Antig. 1209. emendantem ἄσημα περισαίνει βοή, vice περιβαίνει. Similiter in Rhes. 55. Ms. Flor. σημάινει pro σαίνει, necnon in Cæd. C. 315. Ald. et Membr. σημάινει pro σαίνει :

unde corrigas et CEd. G. 1576. legendo σῆναι vice βῆναι. Cf. Horatianum *Te vidit insens Cerberus — leniter atterens Caudam et recedentis trilingui Ore pedes totigitque crura*, necnon Hesiodeum κύνων (scil. Κέρβερος) ἐς μὲν ἴοντας Σάινει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐασὶν ἀμφοτέροισιν. Hic A. ἀμορφος.

667. Hesych. Ἀμώμοφος ἀπιστος. Lege Ἀμομφος ἄν' ἀπιστος.

668. Hic versus exstat in Fragm. Inc. xv. servatus a Stob. xxvii. p. 194=121.

670. Hic versus vulgo legitur post 478. ita scriptus, Ὀρκον περῶντας μῆδὲν ἐκδικον φράσιν: ubi Inc. φράσαι. Ipse inde erui Ὀρκος γὰρ ἦν τις, μῆδὲν ἐκδικον φράσαι. Alteram sacramenti formulam exhibet Pollux VIII. 22. ὁ δὲ ὄρκος ἦν τῶν δικαστῶν, περὶ ὧν νόμοι εἰσὶ, κατὰ τοὺς νόμους, περὶ δὲ ἄν' μὴ εἰσὶ, γνώμῃ δικαιοσύνη.

671. Hic quoque versus de sede turbatus vulgo exstat post 474. ita scriptus, Θάνων δικαστὰς ἀρκίων αἰρουμένους. Ubi alii aliter emendant. Ipse dedi κυρίως ἡρημένους. Cf. 478. κρίνασθ' ὁ' ἀστῶν—τὰ βέλτατα.

672. V. κρίνοντες. Versibus transpositis, lingua postulat κρίνοντας. Hic T. πρώτον.

673. Iterum versus alter in alium locum migravit. Vulgo exstat ante 475. Θεσμόν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θέσω χρόνον. At qui τὸν ita positum ibi stare nequit. Hic dedi Ὁν θεσμών. Eadem res commemoratur ab Euripide in El. 1259. οὐ πρότερον θεοὶ ἔδοντ' ἐπὶ ψήφοισιν αἵματος πέρι—ἵν' εὐσεβαστάγη Ψήφος βαβαῖα τ' ἔστ', αἰεὶ τ' ἔσται, θεοῖς: ita enim lego vice βαβαῖα τ' ἔστιν ἐκ τε τοῦ θεοῖς.

674. A. καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγέφ. R. ἔσται καὶ—Αἰγέφ. Δ. Scil. Αἰγέφ. W. citat CEd. T. 69. Θησεὺς καλεῖται τοῦ πρίν

Αιγίας τόπος. Hic ē postulatur, ut patet c 699. ἀστροῖσι δ' ἐν τῷ λεικῶν.

675. A. αἰαὶ δ' ἐκάστη τοῦτο. R. δ' ἐκάστων. Ibi ἀδέκαστον latere primus vidit Pa. Ipse inserui εἴ τι: erant enim Arcopagitæ iudices, si quis alius, pecuniis non corrumpendi. Cf. 695. κερδῶν—ἀδικτοῦ τοῦτο βουλευτήριον. Hesych. Ἀδέκαστον ἀδωροδόκητον.

676, 7. R. πάγον δ' Ἄρειον τόνδ' Ἀμαζόνων ἐδρῶν Σκηναί θ' ὅτ' ἦλθον. Atqui eo tempore, quo Amazones castra posuerant, ille collis non fuit dictus Ἄρειος: quæ vox manifeste ex interprete venit. Sensus postulat Πάγον γὰρ εἶχον τόνδ' Ἀμαζόνων δόρυ Σκηναί θ', ὅτ'—. A. sine θ': Τ. σκηναί θ'.

680. St. citat Ennianum *Arcopagiticam ea de re vocant pētrā*: ita enim egregie emendat Scaliger ad Varron. p. 118.

681. V. πάγος τ' Ἄρειος ἐν δὲ τῷ σέβας. At ἐν δὲ τῷ nequeo intelligere. Scripsit Tragicus ὄνομ' ἔστω. Sæpe ὄνομά deperitur. Vid. ad Tro. 432. Egregie J. P. in Not. Mss. emendavit Iom. 1526. legendo Καὶ τοῦτομ' αἰσχροῦ ἀποφυγεῖν κειρωμένη, et Iph. A. 954. Φθίς δὲ τοῦτομ' οὐδαμοῦ κεκλήσεται, vix τοῦτομ' utrobique. Vid. et Porson ad Aristoph. Av. 813.

Ibid. Hic A. σκηναί ὅτ': mox A. R. non T. νεόπολιν: dein R. ἀνεπόρωσαν.

682. V. re συγγενής. At metus est ἐγγενὲς insitus. Mox σφε postulat sententiæ nexus. Mox T. τόθ'. A. R. τόδ'. Grotius τότ'.

683, 4. V. ὁμως, αἰνῶν πολιτῶν μὴ πικαιρόντων νόμους. At manifesto vox ἐπιβροῶσι poscit χραίνόντων, uti W. conjecit; poscit quoque et παλαιῶν et νέων legum mentionem, uti ipse edidi. Quod ad φόβος αἰδῶν, cf. loca congesta ad Suppl. 463. De τ et δ permutatis dixi ad Tro. 391. De χραίνόντων, imperativi forma, vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 193.

685. W. in Silv. Critic. T. v. p. 21. citat Zenob. II. 76. Diogenian. III. 55. Suid. V. Βορβοροτάραξ: his addit Burneiuss *Monthly Rev.* Feb. 1796. M. Apostol. v. 83. et Proverb. Metr. ed. Schott. p. 638. ubi legitur Βορβόρον πηγὴν μυλίων οὐκ ὀφ' εὐρήσεις ποτόν. Hic V. δ. W. γ'.

687. V. τό. Dedi τῷ. Redde *quare*.

688. V. περιστέλλουσι. Nihil intelligo. Reposui περίσσεια, *appetentibus nimia*. Mox R. σέβειν, uti M. in margine, in textu σέθεν cum P. A. T.

691. R. εὐδίκως. A. ἑνδίκως. Pa. ἐν δίκαις. Ipse ἀν Δίκης.

694. Ita R. at A. T. οὔτε σκύθησιν.

697. V. καθίσταται. At diu curia Areopagiticā fuit instituta.

698, 9. Inepte ἀξίζειν ἐμοῖς—'Ἀστοῖσιν ἐς τὸ λοιπὸν Hic P. ἐξαιρεῖν. Mox R. αἶρειν ἐπὶ διαγνώναι. A. αἶρειν, καὶ δ. Hesych. Διαγνῶναι ἐπιγνῶναι.

701. Ita C. Edd. priores αἰδουμένοις: mox P. τὸν νόμον.

703. V. σ' abest. At id, nisi lingua obstante, nequit abesse.

704. Ita R. at M. A. T. κάμωτε.

705. Ita A. at R. κελεύσω. Mox V. ἀκαρπώτους. Hoc ineptum est. Sententia postulat ἀκυρώτους. Inde corrigas S. c. Th. 614. legendo Εἰ κῦρός ἐστι θεσφάτοις Λοξίου. Exstat κῦρος in Suppl. 384. et CEd. C. vers. ult. Vid. ad 599. Hesych. Ἀκυρώσαι ψευδοποιῆσαι, καταργῆσαι.

706, 7. Ita distichon emendavi ad Tro. Append. p. 181. Hic V.

ἀλλ' αἵματ' ἄνδρα πρᾶγματ' οὐ λαχὼν σέβεις·

μαντεῖα δ' οὐκέθ' ἄγνὰ μαντεύσει μένων.

Id. nequeo intelligere. Collatis 167. et 601. μάντις ὢν, et memor Orest. 1585. Ἀπόλλων στόμα νέμει σάφιστατον, illico erui

μαντεία—μάντις ὧν νέμεις: collatis quoque Aristoph. Plut. 39. Τί δ᾽ ἄρα Φαῖβος ἔλακεν. ἐκ τῶν στεμμάτων, necnon. Eum. 167. μυχὸν ἔχραναι: memor quoque similis var. lect. λαβεῖν et λακεῖν in Antig. 1082. erui αἱματηρὰ πράγματ' ἐκ μυχῶν λακεῖν. Et sane Hermannus hic νέμων latere vidit. Similiter in Trach. 164. alii libri μένειν, alii νέμοι.

708. V. πατήρ τι σφάλλεται. At Zeus abesse nequit. Vid. ad 542. de Zeus sæpe depravato. Mox cum Æschyleo confer Euripideum in Antiop. Fr. VII. σφάλωσι χρημάτων.

709. Ita T. at A. προστροπᾶς. R. προτροπαῖς. Hesych. Προστροπῇ· ἰκετεία.

710. V. λέγεις. At verba cum risu εἰρωνικῶς edixerat Apollo. Reposui igitur γελᾶς. Sæpe λέγειν et γελᾶν permutantur. In Soph. Aj. 325. γελᾶ pro λέγει Codex Ienensis: unde emendabis ibid. 1307. legendo 'Ὡθεῖς ἀθάπτους οὐδ' ἐπαίσχυνει γελῶν, collatis ibid. 1042. Βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα καὶ τάχ' ἐν κακοῖς Γελῶνθ', ἃ δὴ κακοῦργος ἐξῆκοιτ' ἀνὴρ, et Antig. 482. Τούτοις ἐπανχεῖν καὶ δεδράκναι γελᾶν. In Comici fragmento apud Schol. ad Med. 463. Καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελοῦσι πῆμασι, Porson restituit ἐγγελῶσι: qui conferre potuit Cho. 220. 'Ἄλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις; Quod ad morem hunc histrionicum, vid. ad 649. et cf. Tro. 414. 'Ὡς ἡδέως κακοῖς γ' ἐν οἰκείοις γελᾶς, ita enim lego vice κακοῖσιν οἰκείοις; neque omitti debet Myrtilus Comicus apud Eustratium in Aristot. Ethic. p. 53. b. ita legendus: A. Δεινῶς ἀκούεις. 'Ηρακλῆς. HP. τοῦτ' ἐστὶ σοὶ Τὸ σκῶμ' ἀσελγὲς καὶ Μεγαρικὸν καὶ σφόδρα Ψυχρόν. A. γελᾶς; ἄρ' ἐστὶ παιδία τάδε; ubi vulgatur ὁρᾶς τὰ παιδία. Loci indicium debetur R. Porsono apud Walpol. Comic. Fragm. p. 84. Ipsa verba Eustratii descripsit Gaisfordus ad Hephæst. p. 97. idemque, ni fallor, in *Monthly*

Rev. March 1806. p. 227., monuit multa esse in illo commentario, quæ corrigi debent: at quoniam ipse de labore emendandi supersedit, moneo ita legendum esse ibi Ecphantidis fragmentum, A. Ἐκ Μεγαρικῆς κωμῳδίας ἄσμι' ἄδ' ἐ μοι. B. Αἰσχύνομαι τι δρᾶμα Μεγαρικὸν ποιεῖν, vice ἄσμα δειῖμαι. At meum ἄσμι' ἄδ' ἐ μοι plane tuetur Aristophanes in Δαιταλ. Fragm. xvi. Ἀσὸν δὴ μοι σκόλιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου κ' Ἀνακρέοντος: necnon ἐκ tuetur Vesp. 580. Ἐκ τῆς Νυόβης εἴπῃ ρῆσιν: etsi ἐκ Comicus omittit in Nub. 1371. ὁ δ' εὐθὺς ἦσ' Εὐριπίδου ρῆσιν τιν'. Tuetur quoque ἄδε iterum Nub. 356. ἔκελευσα Ἄσαι Σιμωνίδου μέλος, et mox 1365. ἐκέλευσ'—Τῶν Αἰσχύλου λέξαι τι μοι.

715. Ita W. pro γ' ἐπείσας.

717. A. T. ἄλλως τε πάντως χῶστε δεόμενος τύχοι. R. χῶς. At χῶστε hic stare nequit. Lingua postulât δοτις—τύχη sub-audito, ut solet, ἂν particula. Vid. Porson. ad Orest. 141.

718, 9. V. παλαιὰς—καταφθίσας οἶνον παρηπάτησας. At plane ineptum est οἶνον. Ipse ad Tro. 1024. ἐν ᾧ περ ἡπάτησας: qua conjectura probata, manifesto patet antithesin postulare πάλιν γ' οὐ δαίμονας καταφθίσεις, ne tautologum sit in utroque sententiæ membro. Hic R. δάμονας. Mox vice θεῶς haud male νεὸς conjicit Faehsius in Sylloge Lect. Græc. p. 328.

721. Plane mirum est istud ἰὼν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν. Ipsa ratio sana poscit ἰὼν, οἷδ', ἐν ἐχθροῖσιν βαρύν.

723. V. τῆσδ', i. e. δίκης. At τῇδε significatur Minerva. Hic R. ἐπήκουσ.

Ibid. Hic vulgo exstat versus Ὡς ἀμφίβουλος οὖσα θυμῷ πολεῖ, quem emendatum inserui post 777.

727. Ita Casaubon. V. τὸ δ' ἄρα—πάντα lingua rejicit. Mox R. θυμᾶ. De ω et α vid. ad Tro. 938.

729. V. οὐτω. At ἔτω dicto, Minerva calculum dimittit. Mox A. T. καί: R. οί. Dein T: παραύσας.

731. Confer et corrige Iph. T. 1471. legendo: κὰν νόμοις ἔσται τόδε, “Νικᾶν, ἰσχύεις ὅστις ἂν ψήφους λάβῃ,” vice καὶ νόμου· eis τὰντὰ γε. At mecum facit Eurip. El. 1268. ἔδε νόμος τεθήσεται, Νικᾶν ἴσους ψήφοις τὸν φέγοντ' ἀεὶ, quod ad rem historicam; quod ad grammaticam, Tro. 1035. νόμον δὲ τόδε ταῖς ἁλλαισι θεὸς Γυναιξί, “θνήσκουσιν, ὅστις ἂν προδῇ πέσιν.”

732. Stephani erratum est πάλος.

733. “Schol. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀρισταγινῶν ἅ καὶ εἰς. Si tot fuerunt, quomodo aequalis potuit esse numerus sortium?” Ita Huët. teste Faehsio in Sylloge Lect. Græc. p. 163.

735. P. ἀλλ' ὄρεα. Cf. Hom. Ζεὺ πάτερ οὐ νεμεσίδῃ ὄρων τάδε κάρτερα ἔργα; Hipp. 1364. Ζεῦ, Ζεῦ τὰδ' ὄρε; Bacchi 542. ἐσορε; τὰδ', ὦ Διὸς καὶ; Corrige Cyel. 362. Ζεῦ ξένε· ἔρα τὰδ'; legendo ὄρε; In Med. 1372. Ms. Rom. A. teste Elmsleco pro var. lect. exhibet Ζεῦ τὰδ' ὄρε; vice Ζεῦ τὰδ' ἀκούεις;

737. T. γὰρ ἔρρειν. Sententia postulat δέ γ' ἔρρειν. Hic A. ἔριν, G. ἐρεῖν. R. ἔρρειν. Mox vice νέμειν. W. μένειν: quod pro suo venditat. Faehsius.

738. Ita R. T. at A. ψήφουν. Mox V. γνώμης δ'. Dein Beattl. βληθεῖσα pro βαλοῦσα.

741. A. ὀρθωσαν. R. ὀρθωσεν. Dedi ὀρθώσει.

745. V. καὶ γῆς. Lingua pascit τὸν γῆς.

747. A. ἀνὴρ αὐθις ἐν γε. R. ἀρὴρ αὐθις. At ἀνὴρ metrum rejicit, neque lingua sinit ἀνῆρ. Dedi δὲν πρὶν ἀθεος ἐν γε. De αὐθις et ἀθεος dixi ad 471.

751. *V. me.* At hæc de Oreste alius, non Orestes de se, loquitur. Mox vice τάσδε συνδίκους ὄρων, quæ nemo intelligit, reposui ταῖς κυαίν δίκαις παρών : ubi Furie nomine μητρός κυαίν appellantur. Similiter in Orest. 250. μὴ 'πίσσει μοι Τὰς αἱματωπαὺς καὶ δρακοντώδεις κύρας, fere exspectassem, inquit Porson ad Orest. 605., κύρας : quæ vocabula permutantur in Hec. 1163. Ipse quoque fere exspectassem in Orest. 417. Ὡς γὰρ καὶ μετῆλθόν σ' αἷμα μητέρος κύνας vice θεαί, collato Cho. 1054. μητρός—κύνας, et Soph. El. 1387. ἄφρατοι κύνες.

753. R. πλειστήρη χρόνον. A. πλεισθήρη χρόνῳ. G. T. πλεισθήρη χρόνον. At χρόνον nequeo intelligere. Reposui χάριν.

754. Ita A. at R. ὁρκαμοθήσας. Mox P. ἐπειμι.

756. Ita R. at P. ἐπόλσεις. G. ἐπέλσειν. A. T. ἐσῆσειν. Mox A. ὑμεῖς : et P. παρμένουσιν.

758. Ita Po. V. παρβαίνουσιν. Mox vice νῦν, quod ineptum est, dedi ἄγν'.

759, 760, 1. V. γ', α', β'. Ipse versus transposui, et dedi ἀμηγάνοις σφε θράζομεν vice ἀμηγάνοισι πράζομεν. Tragicorum est verbum. θράττειν. Bl. ad Prom. 649. θράζει φρένας citat Erotian. Lex. p. 27. Θράσσει Βαρχεῖός φησι, κινεῖ, νύττει Ἡρακλείδης ὁ Ταραντῖνος, ἐρεθίζει ἐστὶ δὲ, ὀχλεῖ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτῆσαι φησὶ, Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἢ θράσσει γένον, ὡς τον μὲν αὐλον γραφίαις ἐνημνεῖται. Hæc postrema quam maxime vitiosa dum prætergreditur Blomfieldus, Tragici verba corrumpit legendo γε νῦν. Scripsit Sophocles ἢ θράσσει γε νοῦν. Καὶ τοῦ Μεγέλαου παραφρόνως γυναιμανοῦς. Perquam opportune Hesych. Γυναιμάνης—ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνώς, (sicut Manelaus, cujus amorem insanum et Tragici et Comici deridebant) ἢ τὰς γυναῖκας ἐκμαίνων—διὰ τὸ κάλλος : quod Paris sane fecerat.

760. A. μεταμένη. Mox V. πόνος. Butl. πόνον. Dedi πόνων.

762. et sqq. Hos versus Apollini ipse tribui. Ille enim debuit Orestis iusjuraudum suo quoque calculo comprobare. Dedi igitur ὄρων vice δὲ καὶ. Mox V. πόλιν τὴν—τὴνδε συμμάχῳ δορὶ Ἀντροΐσιν—ἐσμέν: ubi syntaxis est nulla. T. ὀρθομένους.

764. Ita He. optime. Syntaxis est ἐσόμεθ' εὐμενέστεροι (τοῖς) τιμῶσιν πόλιν—ιστῶσιν τε δόρυ σύμμαχον γῆ. A. εὐμενέτεροι.

765. V. καὶ χαῖρε καὶ σὺ καὶ πολισσοῦχος λέως. At duo sunt personæ, quæ versus unius particulam eloquuntur: e quibus Orestes se convertit ad Minervam, ad plebem Apollo. De formula ὦ χαῖρε vid. Porson. ad Orest. 470. ὦ χαῖρε—ὦ χαῖρε καὶ σὺ.

768—777. Hi versus decem una cum duodecim illis post 791. vulgo unum systema efficiunt, quod omne repetitur post 791. Verum hujusmodi repetitiones Attica scena rejicit, uti jam monui in *Classical Journal* N. 24. p. 351. ibique primus ipse explicui, qua lege fuerint ordinata Epodorum metra.

768. V. ἰὼ semel. Mox 771. A. R. εἰλεσθέ μου ἐγὼ: at in repetitione A. εἰλετέ μου ἐγὼ: Sed literæ ερον, hic metro incommoδæ, in ερω mutatæ reperiuntur in v. 774.

773. V. ἡ τάλαινα est e gl. Æschyleum αἰανή: vid: ad 325.

775. M. G. τῇδε φεῦ ἰὼν ἰὼν ἀντιπενθή. A. R. ἰὼν, ἰὼν. Inde erui, φεῦ delete, τῇδ' ἐμῷ τὸν ἰὼν. Certe ἐμῷ tuetur illud ἐμοῦσα θρόμβους in v. 182. et ἐμεῖ τὸν ἰὼν in v. 721.: tuentur quoque ἰὼν hic et 471. ἰὼς—πρασὼν ἀφροτος, αἰανὴς νόσος.

776, 7. V. χθονὶ ἄφαρον. Ms. fortasse εὐφορον i. e. δυσφορον. sicut in Tro. 616. Ald. εὐφροσύναισι. Mss. δυσφροσύναισι.

Ibid. Post hunc versum vulgo subsequitur systema illud post 791.

778. Hic versus vulgo exstat post 723. ita scriptus, ὡς ἀμφίβουλος οὔσα θυμοῦσθαι πόλει. At A. R. ἀμφίβολοι. Utramque lectionem agnoscere videtur Schol. ἀμφιβάλλουσα· τέως γὰρ ἐν ἀμφιβόλῃ ἔχω τὸ ὀργιᾶσθαι. Ibi nihil video. Reposui Πῶς ἀμφιβουλεύεις σὺ θυμοῦσθαι πόλει; Nescio quo casu abest AΘ.

779. Ita T. at A. R. κείθεσθε. Mox A., non R., βαρυτόνους. Hesych. Βαρίστονος· κακὸδαίμων.

781. T. ἀτιμίας. Μοκ παρῶν. A. R. παρῆν.

785, 6. Ita distichon exhibent M. P.

ὕμεις δὲ τε τῇδε γῇ μὴ βαρὺν κόνιν

σπῆψθε, μὴ θυμοῦσθε μὴδ' ἀκαρπίαν.

At A. R. omittunt μὴ. Ipse voces transposui nonnullas, ut crimen diluerem de tautologo inepto. Redde μὴ θυμῆσθε, ne reputetis. Aliud est θυμῆσθαι, reputare, aliud θυμοῦσθαι, irasci. Perpetuo conjunguntur δὲ δὴ: cf. Orest. 39. 52. 56. 62. 101. Hic latere σπῆψτε vidit Elmsl. ad Med. 98.

787. Post hunc versum vulgo exstat is, quem transposui post 806.

Ibid. V. δαιμόνων. Mox P. γρ. στενάγματα: et sic Schol.

788. Ita Bo. V. πανδίκως. Exstat πανδόκος, alio licet sensu, in S. c. Th. 858.

Ibid. Photius, et Suid. Πρόσιχε· τὸ πρόσχε. Κρατῖνος, Καὶ μὴ πρόσσιχε βαρβάροις βουκόλοις καὶ Εὐπολῆς, Πρόσιχε τὸν νοῦν τῇδε· καὶ Θουκυδίδης, γ'. [22.] Παράνισχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως. οὕτω δὲ καὶ Ὑπίσχομαι οἱ τε Τραγικοὶ καὶ Ἀριστοφάνης, Τὸ πρᾶγμα τοῦτο συλλαβεῖν ὑπίσχομαι. In Cratini versu lege βαρβάρους νοῦν βουκόλοις: quod dici poterat ab aliquo Helenam dehortato, ne Paridi morem gereret. Hesych. Ὑπίσχεσαι· ἀναδέχεσαι, ἐπισχνεῖται. Vid. Meinek. Quæst. Menandr. p. 36.

788. Propter verbum ὑπίσχομαι latere hic suspicor jusju-

randum illud *per Stygium caput implacabile*. Malim igitur
 οἷόν τ' ἔρπον Στυγὸς, vel simile quid.

792. Hesych. "Αφυλλος ΑΙΤΧΗΝ· οἱ δὲ ἀτρακτον. Verba po-
 strema minime expedio; priora corrigo in "Αφυλλος ΑΙΤΧΗΝ.

793. V. ἐκ δὲ τοῦ. Ipse erui ἐκ δ' ἐμῷ: quo dicto, Chorus
 in terram despuat.

795. Ita M. at A. ἐπέσσυμος. R. ἐπεσύμενος.

796. Ita A. R. κλίδας. Mox V. ἐν χώρα. Dedi οὐ χαρᾶ,
 minime *præ lætitia*. Simili metaphora tristitia sunt ἀγέλαστα.
 Vid. mea ad Suppl. 775. Dein T. βαλεῖ. A. R. βαλεῖν.

797. V. στενάζω. At minime Furias decuit στενάζειν. Re-
 posui στενγνάζομαι, *me acerbè gero*.

799. V. δύσοιστα, et mox ὧ μεγάλα τοῖ δυστυχεῖς: at A.
 δυστυχαῖς. Mutavi propter metrum. De ἀγέλαστα vid. ad
 796.

806. V. στήσητε δύσκηλον χθόνα. Verum Attica terra dici
 nequit δύσκηλος. Reposui ἐς εὐκηλον. Hesych. Εὐκήλος ἡσ-
 χος, πρᾶος, σῶος, εὐόμιλος, στάσιμος, εὐδοξος.

807. Hic versus vulgo exstat post 787. ita scriptus, Βρω-
 τῆρας αἰχμᾶς σπερμάτων ἀνημέρους. Verum ibi plane tautolo-
 gum quid sonat. Hic vero debuit esse, quod cum βροτοφθόρους
 κηλίδας conjungi posset. Advocato Hesychio, Βατην αἰχμην
 ἐπορευετο εβαδιζεν Βατηρ βαινων βαδιστικός, emendatoque,
 Βάτην· ἐπορευόντο, ἐβάδιζον. Βατήρ· βαίνων, βαδιστικός. ["βα-
 τῆρ"] αἰχμήν," dedi Βατήρ· αἰχμήν, quæ aliquid commune habent
 cum Σαρκῶν ἐπεμβατήρας ἀγρίαις γνάθοις Αἰχῆνας in Cho. 280.
 Et sane λιχὴν hic commemoratur in 792. E gl. igitur est hic
 βρωτῆρας. Sed, ut verum fatear, βρωτῆρας aliquatenus tuetur
 Lucan. I. 243. *Et scabros nigrae morsu rubiginis enses*.

807, 8. Hoc distichon vulgo exstat post 854. in loco plane

non suo. Id huc transposui, quocum melius jungi possit mentio Suadelæ.

809, 810. Hoc distichon effeci e monosticho Κάγὼ τέποιθα Ζηνὶ, καὶ τί δεῖ λέγειν. Causa lacunæ patet e repetitione verbi *πεῖθειν*. Quod ad sententiam, confer omnino Agam. 1049. Πίθοι' ἂν εὐπειθὴς γ'· ἀπειθοίης δ' ἴσως : ita enim lego vice *εἰ πίθοι'* : neque, quod ad Ζῆνα καὐτόν, omitti debet Meleagri, Epigr. καὐτόν ἀπ' Ὀλύμπου Ζῆνα καθεῖλεν Ἔρως. Mox φ λαβεῖν redde *a quo accipere*. De constructione simili vid. Porson. Hec. 539. Hinc versum eruas e Philostrat. Epist. 20. λέγοντο, Διδούς μὲν ἃ θέλεις, ἃ δὲ θέλω σοὶ λαμβάνων : ubi vulgo deest σοι. Fuit versus Comici.

812. Ita Sch. V. ἐν φ. Mox St. citat Virgilianum *Ipsa Jovis rapidum jaculata e nubibus ignem* : et citare poterat Tro. 80. Ἐμοὶ δὲ δώσειν φησὶ πῦρ κεραύνιον.

813. Ita Bl. ad S. c. Th. 296. V. εὐπειθὴς. A. ἐπειθὴς.

814, 5. V. ἐπὶ χθάνᾳ Καρπὸν φέροντα πάντα μὴ πρᾶσσειν καλῶς, Syntaxim non expedio. Mecum facit mirum in modum Æschylus ipse in Agam. 1662, 3. ita legendus : Αἰ. ἀλλὰ ταῦτ' ἔμοι ματαίαν γλῶσσαν οἷδ' ἀκοντίσαι—ΧΟ. Κάκβαλεῖν ἔπη τριαῦτα, δαίμον' ὥς περὶώμενον—ΚΛ. σῶφρονος γνώμης ε' ἀμαρτεῖν τὸν κραταῦντα σ' οὐ σέβειν. Emendationes alio tempore confirmabo.

816. V. κύματος. W. vero prope χεύματος. Exstat χειμῶνος μένος in Heracl. 429. St. citat Achill. Tat. II. p. 127. αἰδῶς δὲ καὶ λύπη καὶ ὀργή, τρία τῆς ψυχῆς κύματα : Lucret. III. 299. *irarum fluctus in pectore* : Catull. *curarum fluctuat undis* ; et Virgil. *Irarum tantos volvis sub pectore fluctus*. Hic A. κοίματος κελαινοῦ. R. κῦμα κελαινοῦ.

817, 8. Vulgo β'. α'. Mihi displicet πολλῆς. Quondam vo-

hui Ἀλλης δὲ χώρας τῆσδε γ' ἀκροθίνια. Hodie placet Ἡδὼλ' ἐσχάρας γῇ τῇδε τὰκροθίνια.

Ibid. Prolixa Stanlei nota ita in compendium redigi debet. "Etymol. Ἀκροθίνια λέγονται αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν. Θινῶν δὲ κυρίως τῶν σαρῶν"—παρὰ τὸ θιν θινός, ὃ σημαίνει τὸν σαρὸν τῶν χρήσεων, θινόν καὶ ἀκροθίνιον. Pollux II. 4. Ἀκρώρεια, ἀκροθίνια, καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἀκροθινιάζομαι κατὰ τὸ ἀκροφύσιον καὶ ἀκροτελεύτιον παρὰ Θουκυδίδῃ: ubi legi debet καὶ pro κατὰ. Exstat ἡκροθινιαζόμεν in Herc. F. 476. Hac occasione corrigendæ Glossæ: *Proscle* ἀκροθίνια. Lege *Proscotæ*, scilicet partes extorum viscerumve, quæ prosecantur ab hostia et diis porriciuntur. Similiter Glossæ: *Proscioæ*, αἱ θυμάτων ἀπαρχαί. Sunt et ἀκροθίνια, teste Hesychio, λαφύρων ἀπαρχαί; et, Etymologo teste, καὶ ἀπὸ θήρας, sive τῆς λείας, καταχρηστικῶς, teste Schol. ad Phœn. 211., quæ primitiæ sunt propriæ dictæ ἀκρόλεια vel πρωτόλεια. Similiter Θαλύσια sunt propriæ *Cerealiæ*, at καταχρηστικῶς sacrificia Marti litata, apud Nonn. Dionys. v. 3. Σπένδων λύθρον Ἀρηί, Θαλύσια δηϊοτήτος. Mox 819. A. τέλος."

818. Hesych. Σεμνή τιμία, σώφρων. Respicitur ad σεμναὶ θεαί, quo nomine Furia appellantur in Œd. C. 90. et 450.

820. Hic locus addatur iis, quæ conguessit Elmslens ad Bacch. 1193.

821—826. Hoc systema, alterumque illud post 846., vulgo hic conjuncta exstant.

821. V. τάδε φεῦ, et mox R. ἀτίετον φεῦ μύσος. At metrum hic respuit φεῦ, et postulat μῖσος, uti A. T.

825. V. μένος ἀπαντὰ τε κόπον οἱ οἱ δᾶ φεῦ. Interjectiones ad libitum disposui. Quod ad ἀπλαρα, vid. ad 53. et Suppl.

619. Hesych. Ἀπλητον ἀπρόσιτον. Ionice pro Ἀπλαραν.

826. V. τίς μ' ὑποδέεται πλευρὰς ὀδύνα. At πλευραὶ Tragicī rejiciunt. Id primus monuit Porson ad Hec. 820. Orest. 217., dein Elmsleus ad Heracl. 824., quibus frustra obnititur Hermannus ad Ajac. 1389. Etenim nihil impedit, quominus legatur πλευροῖς in Prom. 71. πλευραῖσιν et πλευροῖσι in Trach. 768. et 1053. Euripidea vero in Cycl. 207. Herc. F. 53. et 1100. ipse Elmsleus emendavit. Restat denique Iph. T. 298. Παῖε· σιδήρῳ λαγόνας εἰς πλευρὰς ἰεῖς, ita facillime expediendus; Παῖε, σιδήρον λαγόνας ἐς τε πλευρ' ἰεῖς. Confer Theocrit. Id. xxii. 201. μεταίξας πλαγὸν φάσγαγον ὥσε διαπρὸ Τυνδαρίδας λαγόνας τε καὶ ὀμφαλοῦ. De syntaxi vid. Blomf. ad S. o. Th. 1034. Μοχ φεῦ δᾶ D'Arnaldus ex Etymologo in Ἀλευτάδα e Prom. 570.

827. Vice monostichi hic vulgo legitur distichon itaq:

ὄργας ξυνοίσω σοι· γεραιτέρα γὰρ εἶ·
καίτοι γε μὴν σὺ κάρ' ἐμοῦ σοφωτέρα.

Versum secundum pro spurio rejicit Bo. Ipse vero in alium locum transposuit. Vid. ad 861. Hic, vice ξυνοίσω, Inc. μὲν οἶσω. At redditur Anglice *I will bear with*. Fateor tamen hanc significationem verbi ξυμφέρειν esse mihi quidem ignotam. Græce dictum esset ῥᾶν οἶσω.

829. R. ἀλλόφυλλον ἐλθοῦσα. Μοχ A. ἐρασθήσῃ. Dein R. ὁ ὑπορρέων. Deinde A. στόλον.

836. A. τοποῖσι τοῖς ἐμοῖσι μὴ. R. τῆς ἐμοῖσι. At fortius aliquid quam istud τοῖς ἐμοῖσι hic postulatur. Reposui τόποις μὴ τοῖσδ' ἐμοῦσ' ἰὼν: vid. ad 773.

837. Post hunc versum vulgo exstat is, quem transposui post 842.

838. V. ἐξελοῦσ'. Id nemo intelligit. Alii aliter emendant. Ipse dedi ἐξάγονσ', *excitans*.

839. M. ἐν τοῖς ἐμοῖσιν αὐτοῖσιν. A. R. αὐτοῖσιν. T. ἐμοῖς αὐτοῖσιν. At manifesto, ubi facta est mentio gallinaeae pugnae; ibi nequit de ἀντιστόμοις κτύποισιν sileri. Mox egregie H. Steph. ἰδρύσης Ἀρη vice ἰδρύση κόρη in A. et ἰδρύση βάρη in R. De κ et β, vid. ad Tro. 935.

840. Ita R. at A. T. Ἑλλήνων. De ν et λ permutatis vid. ad Tro. 492.

841. V. οὐ μόλις παρὼν. Ad Tro. 950. emendavi οὐ δόμοις παρὼν : quam emendationem pro sua venditat Butler.

842. Citat St. δεινός τις ἔρως αὐταῖς, scil. apibus, ἀρχεσθαι e Xenoph. K. II. v. p. 118. necnon Virgilianum *Tantus amor laudum, tantæ est victoria curæ*. Ipse addo Iph. A. 808. οὕτω δεινὸς—ἔρως Τῆσδε σπαρείας.

843. Hic versus vulgo exstat post 837. ita scriptus, Νέων αἰόνοις ἐμμανεῖς θυμώμασι : quem nequeo intelligere. Meam vero conjecturam Νέων ἐναιμίους ἐμμανῆς θοινημάσι aliquatenus exponit Phœn. 361. σάδαρος αἵμασιν Οἰδιπόδα, εἴτ' ἔρις, εἴτε πατήρ ὁ σὸς αἴτιος, εἴτε τὸ δαιμόνιον, κατεκώμασε : neque distat illud in Acharn. 980. ὅστις, scil. πόλεμος, ἐπὶ πάντ' ἀγὰθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας : neque illud Ἀἰδης ἐπεκώμασεν in Antonii Thalli Epigr. Nempe Mars dicitur insanire non vino sed sanguine exhausto. Similem fere metaphoram ipse in *Classical Journal* N. 21. p. 26. restitui legendo in Herc. F. 891. ἰδὲ δόμος πᾶς αἷματ' οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας ἐκ βοτρύων ἐπεκώμασε λουβᾶς.

844. St. citat Varron. de Re Rustic. III. 9. *sunt enim galli in certamine pertinaces—et ad præliandum inter se maxime idonei* : necnon Philon. Jud. p. 885. οἱ γοῦν ἀλεκτρυόνες οὕτως εἰώθασι φιλοκινδύνως ἀγωνίζεσθαι, ὥστε ὑπὲρ τοῦ μὴ εἶλαι καὶ παραχωρῆσαι—ἄχρι γὰρ θανάτου παραμένοντες : et Theocr.

Idyll. XXII. 72. Ὀρνίχων φοινοκολόφωνταιοῖδε κυδοίμῳ. Hic Sch. στέργω vice λέγω. Dein R. ἰλέσθαι.

846. Versus hic vulgo exstat, quem ipse transposui post 859. Hic enim manifesto, tam ob sententiam quam constructionem, ineptus est.

848. Vulgo deest αἶε. Id de meo inserui. Vide de similibus Seidler. de Dochmiac. p. 278.

850. R. ἦραν δόλοι. At M. δόλω, suprascripto οι. In hoc carmine repetito post 826. A. legit τιμῶν δαμαίων—δυσπάλαιοι—δόλοι. Hic vero τιμᾶν δαμίαν—δυσπάλαιοι—δήλοι: at R. in loco priori τιμῶν δαμαίων, in posteriori τιμᾶν δαμίαν et in utroque θεῶν δυσπάλαιοι—δόλοι. Hesych. Δυσπάλαιον δυσχερὲς, κακότεχνον. Idem Παρ' οὐδέν· εὐκολον, εὐχερὲς.

851. V. καμοῦμαι. Verbum est nauci. Reposui κάμαμι' ἄν. Quod ad sententiam, cf. Prom. 340. Τὰ μὲν σ' ἐπαινῶν οὐδαμῇ λήξω ποτὲ, et Theognid. 1327. οὐποτέ σ' αἰνῶν παύσομαι.

852. R. νεοτέρας. Mox A. πολιτισσοῦχον. T. πολιτισσοῦχοι. Dein A. ἔρειν.

854. Vulgo hic exstat distichon, quod inserui post 806.

855. G. μένεις. Mox A. ἐπιρρέπεις.

857. Hæc sunt tautologa nimis. Ipse nihil video.

858. Ita egregie Dobræus in *Classical Journal* N. III. p. 654. R. τῇδε δ' ἁμοῖρον. A. τῇ δέ γ' ἁμοῖρον. Hesych. Γάμοροι: —μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς.

859. V. τ' abest. Mox τιμωμένη A. R. non T.

860. Athenæ sunt dictæ θεοσεβέσταται a Sophocle in *Œd.* C. 252. ιερώταται ab Aristophane in *Eq.* 585. et θεοφιλεστάτη πόλις ab Eupolide, ut opinor, apud Eustath. Ὀδ. B. 1441. = 89, 47. neque omitti debet Diphil. apud Athen. VI. p. 223. A. Βραυρῶνος ἱεροῦ θεοφιλέστατον τόπον.

861. E vocibus *καίτοι* μὲν σὺ *κάτ'* ἐμοῦ *γεραιτέρα*, quæ vulgo leguntur in v. 827., erui *κότον τ' ἐμοῦσαν καὶ τὰ νῦν πεκαίτερα*. De *ἐμεῖν* depravato vid. ad 773. et 792. Quod ad sententiam redde *πεκαίτερα mansuetiora*. Exstat *πεκαίτερα* in Agam. 1374., ubi St. citat Æschyli Phrygum Fragm. apud Athen. II. p. 51. C., unde profecit Eustath. 'Ιλ. B. p. 211, 12. = 160, 5. 'Ανὴρ δ' ἐκείνος ἦν πεκαίτερος μόρων : cujus index indicavit et 'Ιλ. A. p. 883, 33. = 835, 37. *ὅθεν ὁ πέπων καὶ ἡ πεκαίτερα γίγνεται*—ἐν τῷ Νέῳ, παλαιῷ, μεσοκόπῳ, πεκαίτερά. Exstat quoque 'Οργὴ *πέπειρα* in Trach. 730., necnon in CEd. C. 450. *Χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων, Κάμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι* : neque omitti debet Eum. 70. *Ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων*. Ad Suppl. 920. emendatur Babrias legendo "Ομφαξ ὅδ', οὐ πέπειρος βότρυν ὡς ῥῆμην : ubi et ipse et Bl. ad Agam. 943. in Glossario reliquimus stabilem spondæum in quarta sede scazontis ; legi debuerat *βότρυν πέπειρος, ὡς ῥῆμην*. Hic Stephanus primus γε post *καίτοι* inseruit, perperam, iudice Porsono ad Med. 675. cujus sententiam impugnat Reisig. in Conjectan. Aristoph. p. 295., allegatis Lysistr. 1035. *καίτοι γε πᾶν πονηρὸς εἶ*. Ach. 611. *'Ανάνευσε καὶ τοι γ' ἔστι*. Nub. 1254. *ἄπειμι καὶ τοι γ' ἴσθ' ὅτι*. Eccl. 1008. *Νῆ τὴν Ἀφροδίτην, δεῖ σε μέντοι γ' ὡς ἐγώ*. Thesm. 716. *κοῦπῳ μέντοι γε πέπανμαι*. Equit. 276. *'Αλλ' ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ τήνελλος εἶ*. Iph. T. 716, *'Ατὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' οὐ διέφθορέν σε πῶ Μάντευμα καὶ τοι γ' ἐγγὺς ἔστηκας φόνου*. E quibus emendantur loca in Lys. et Ach. a Porsono Elmsleoque. In Nub. vero Mss. et in Eccl. libri impressi melius quid subministrant, legendo *καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι*, et *δεῖ γε μέντοι σ'*. In Thesm. emendatio mea proditur in *Classical Journal* N. 28. p. 236. *κοῦπῳ μέντ' οὔτι*. Restant denique non nisi loca duo

in Equit. et Iph. T. quorum posterior Elmsleum mire cruciavit ad Œd. T. 60. et in *Quarterly Rev.* N. XIV. p. 464. et Mus. Crit. N. VI. p. 293. Scripsit Tragicus, Ἀτὰρ τὸ θεοῦ σ' ἄν, ὃν διέφθορέν γ' ἔπει Μάντευμ', ἀκοῖτ', εἰ γ' ἐγγὺς ἔστηκας φόνου. Ibi Ald. διέφθειρεν μέ πω—ἔστηκα. At Mss. διέφθορέν σε πω—ἔστηκας. In mea scriptura latet antithesis vocum ἔπει et φόνου. At longe difficillima est emendatio Comici. Id, opinor, senserat Porson. Alioqui meliora dedisset, quam quæ schedis mandaverat ad Equit. l. c. Atqui veram lectionem conservavit Schol. Ἐὰν τοίνυν ὑπερακοντίσῃς βοῇ, τήνελλος εἰ : cujus vice Suid. in Τήνελλος, probe ad Glossographi morem, exhibet ἀλλ' ἔαν νικήσῃς τῇ βοῇ. Scripsit Aristophanes, Ἀλλ' ἔαν σὺ γ' ὑπερακοντίσῃς βοῇ, Τήνελλος εἰ. Verbum ὑπερακοντίζειν amant Comici. Vid. Eq. 660. Διηκοσίοισι βουσὶν ὑπερηκόντισα. Plut. 666. τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισαν. Av. 826. ἴν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς Ἀλαζονενομένους καθυπερηκόντισαν. Diphilus apud Athen. VI. p. 225. usurpat ὑπερηκοντικῶς sensu metaphorico, necnon ipse Athenæus IV. p. 168. D. testatur Ἀπικίων τινα ἐπὶ ἀσωτίᾳ πάντας ἀνθρώπους ὑπερηκοντικέναι. Ejusdem familiæ est illud Comici dictum apud Phrynich. Arab. p. 67. Ὑπερδεδίσκηκας πονηρίᾳ [σὺ] πάντας * * ὅμοιον τῷ ὑπερηκόντισας. Sed longe aptissimus est locus in Aristoph. Av. 362. Ὑπερακοντίζεις σὺ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς : ubi Schol. exponit νικᾷς. Verum ibi Suid. in Ὑπερακοντίζεις omittit articulum ταῖς. Lege igitur ἤδη μηχαναῖς τὸν Νικίαν : quocum convenit Pherecrateum Ἀλλ' ὑπερβέβληκε πολὺ τὸν Νικίαν στρατηγίας. Hinc elucet quo jure omiserim articulum ante βοῇ : qui mox omittitur in responso Ἦν δ' ἀναιδεῖα παρελθῆς : necnon in illo dicto Antiphanis apud Athen. III. p. 108. Ἀνθρωπος ἀνυπέρβλητος εἰς πονηρίαν.

863. Α. δέυχον. Mox μήτ' ἰν'. Dein σέβον τι.

865. Ita T. at A. εὐσθενεῖν. R. ἀθενεῖν. Bene Robortellus;
Alludit ad etymon Eumenidum. Etenim synonyma sunt σθένος et μένος. Etymologias similes tractavi ad Tro. 853. Dictis ibi addo, quod lusu simili ἡμερος ἀπέρωτος dicitur pro ἔρω ἀπέρωτος in Prom. 903. juxta meam ipsius emendationem in *Classical Journal* N. I. p. 35. et XXII. p. 244. Neque distat CEd. T. 30. Ἀιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. Etenim Πλούτων et Πλούτος sunt unus idemque Deus. Id probat Spanheim. ad Plut. 727. e Tibulliano *divite*—Orco : Tulliano, qui dives, ut apud Græcos Πλούτων : Æschyleo, ὑπὸ δὲ σώματι γὰς Πλούτος ἄβυσσος ἔσται : Aristophanico, τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ καὶ τῷ Πλούτῳ, et, quod maxime opportunum est, dicto Incerti apud Stob. p. 609=499. Καὶ μὴν πόθεν Πλούτων ἂν ὠνομάζετο, Εἰ μὴ τὰ βέλτιστ' ἔλαχεν. Unde intelligas Alcest. 54. et sqq. ita emendatos. ΑΠ. οὐτ' ἂν πλέον γὰρ ἐν νέᾳ ψυχῇ λάβοις; ΘΑ. νέων φθινόντων μεῖζον ἀρνυμαι γέρας. ΑΠ. κὰν γράυς ὀληται, πλουσίως ταφήσεται. ΘΑ. πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης. ΑΠ. πῶς; οὐ σὺ Πλούτος; ἢ ἄσοφος λέληθας ὦν; ΘΑ. ὄναιτ' ἂν, οἷς παρῇ, τὸ γηραιούς θανεῖν. ΑΠ. οὐκ οὐν δοκεῖ σοὶ τήνδ' ἐμοὶ δοῦναι χάριν; ΘΑ. οὐκ, ἀλλὰ τοῖς μέλλουσι θάνατον ἐμβαλεῖν. ΑΠ. ἔξω λόγον γε καὶ προθυμίαν σέθεν ΘΑ. οὐ δὴτ' ἐπίστασαι δὲ τοὺς ἐμοὺς τρόπους. Inter hæc vulgo legitur v. 1. οὗτοι πλέον γ' ἂν ἢ μίαν ψυχὴν. At e responso patet non de pluribus, verum de juvenibus, sermonem esse. Reposui igitur, ἐν νέᾳ ψυχῇ. V. 2. Ita Ms. Flor. vice κλέος. At γέρας melius convenit cum πλουσίως. V. 5. Vulgo πῶς εἶπας; ἀλλ' ἢ καὶ σόφος λέληθας ὦν. Hæc nemo intellexit. Dedi Euripide non indigna. Jussus erat Apollo legem ferre in divites. *Atqui id ipsum, inquit, facio; legem etenim scri*

in te, qui *Plutus ipse es*. Similis fere lusus in Hec. 779. τίς οὕτω δυστυχὴς ἔφην γυνή; Οὐκ ἔστιν· εἰ μὴ τὴν τέχην αὐτὴν λέγεις: ubi citat Porson illud Terentianum, *ipsa si cupiat Salus, Servare prorsus non potis hanc familiam est*: quod nimis presse sequitur Plautinum, *Neque jam servare Salus si vult me, potest, nec copia est*, adumbratum ad imaginem, ut opinor, Menandream apud Plutarch. II. p. 828. A. ubi ipse e verbis solutis senarios effeci legendo, Τοὺς γὰρ τιθέντας ἐνέχυρ' αὐτῶν ἀντὶ τοῦ Πωλεῖν, θεὸς ἂν σώσειεν οὐδ' ὁ Κτήσιος. Cf. et Lucian. Asin. θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἂν, οὐδὲ θεὸς ἱατρός. V. 6. Ineptum est ὠνοῖντ' ἂν οἷς πάρεστι. Nihil hic habet emendi mentio. Per ὄναιτο ἂν, οἷς παρῇ innuit Mors, minime Deos inferos lucri aliquid reportare e divitibus defunctis, verum homines superstites, scilicet per hæreditatem. V. 8, 9. Hoc distichon vulgo sedem aliam habet. V. 10. Vulgo ἔχω. Dedi ἔχω. Redde *reprinam*. Hic tecte rem innuit Apollo, quam postea palam facit in v. 65. et sqq.

868. A. R. T. καὶ μοι πρὸ παντὸς ἐγγύην. P. μή μοι. Inde erui ἦ μοι, ubi ἦ est *num*. Mox Abr. πρόπαντος. Dein σ' de meo inserui.

869. Ita T. ἀτ A. R. ἔξεστιν. Mox W. δὴ pro μὴ.

872. V. τί οὖν μ'. P. τί μ' οὖν. Ipse dedi τί' οὖν μ' ob responsum τὰ ποῖα; ita enim legi debet vice 'Οποῖα. Perpetuum est in tali re τὰ ποῖα. H. Steph. ὅποῖα intellexit interrogative dictum. Id lingua non sinit. Vid. Porson. ad Phœn. 892. Mox R. ἐφθυμῆσαι. At A. εὐφθυμῆσαι. Unde T. τῇδε φθυμῆσαι. Voluit φημίσαι. Hesych. 'Εφθυμεῖς· ἐπ' ἄδει· Σοφοκλῆς 'Αλβάδαις.

873. V. ἐπίσκοπα. Id nequeo intelligere. Dedi ἔπη σκόπει. Mox Bo. πάντα. V. ταῦτα.

876. Vice εὐηλώς dedi εὐηπελώς. Hesych. Εὐηπελαῖς· τρία, εὐήνιοι. Idem Εὐηπελία· εὐθηρία, εὐεξία. Vox affinis excidisset in Callimach. H. in Cer. 135. σάω πόλιν ἐκ θ' ὁμονοία· Ἐν τ' εὐημερία, nisi editio princeps, teste Stanleio, servasset εὐηπελία: quod et legebat Etymol.

877. Ita St. V. βροτῶν. Mox V. ἐπὶ βροτον.

878. A. ἀποτοῖσιν εὐθενοῦντας. R. εὐθινοῦντας. T. εὐθενοῦντα. Inde erui μαστοῖσιν εὐθένουν γε. Etenim μαστοὶ sunt et mulierum et animalium. Quod ad sententiam, cf. Virgil. *Ubera distentæ venient ad mulctra capellæ*. Opportune citat W. Horatianum, *Fertilis frugum pecorisque tellus—Nutriant fœtus et aquæ salubres et Jovis auræ*. Mox εὐθενεῖν est Atticis verbum. Photius: Εὐθενεῖν. ἐν τῷ ἑλεγκτόν, οὐχὶ εὐθηνεῖν. Similiter Thom. Mag. Εὐθενεῖν κάλλιον ἢ εὐθηνεῖν. Exstat in fragmento Cratini apud Zonar. v. Εὐθενεῖν. Ἄλλα τόδ' ἐστ' ἀναστρέων. Καὶ γὰρ ὁπηνίκε' εὐθενεῖ: ita enim lego vice ἡνία. At Sophocles usurpat ὁπηνίκα in CEd. C. 434. Metrum est Choriambicum.

879. V. καὶ τῶν—σωτηρίαν. Dedi πᾶν τῶν—σωτήριον, memor similis locutionis in Cho. 234. σπέρματος σωτήριον: ita enim legi debet vice σωτηρίου. Per σπέρματος σωτήριον intelligas rem muliebrem. Cf. 646. ἡ δὲ—ἔσωσεν ἔρνος.

880, 1, 2. Ita tristichon exhibet R. at A. ἐκφοροτέρα, ἐφινποιμένος. Ipse nihil pro certo habeo. Quondam volui tale quid, versibus transpositis,

στέργω· γὰρ ἀνδρὸς· φῖτυ (ποιμένος δίκην,

λέγω)· δικάου, τῶνδ' ἀπένθητον μένου·

τῶν δυσσεβούντων δ' ἡ φθορὰ χαρὰν τελεῖ.

Ibi ποιμένος δίκην, λέγω, intelligit Dea, quasi exculpatura vocem φῖτυ, pastoribus propriam; quam deridebat Eupolis Antolyco,

teste Schol. ad Aristoph. Pac. 1164. Etymol. p. 795. Schol. ad Platon. p. 211. et Photio V. ipsa, ita legendus, Ἀρὰ θῆγας κενὸν τί φῆνυ τῶν βοῶν; ubi per φῆνυ—βοῶν intelligas Moschum poëtam ineptum, ab Aristophane derisum: usurpabat quoque φῆνυ Aristophanes in Pace, teste Eustathio p. 1292=1401., unde suppleas lacunam post 841. inserendo Πόθεν τὸ φῆνυ; τί τὸ γένος, τίς ἡ σκορά; Et sane ita Æschylus explicare solet ipse verba et locutiones inter rariores. Cf. Eum. 45. 909. et S. c. Th. 485. Ἄλω δ' ἀπὸλλῶν' ἀσπίδος, κύκλον λέγω, ita enim legi debet, uti alio tempore ostendam, locus ille vexatus. Mox redde τῶνδ' ἀπέσθητον μένους non *legendum propter harum*, scil. Eumenidum, *iram*. Deinde χαρὰν in tali loco tuetur illud Euripideum in Hipp. 1340. τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ Θνήσκοντας οὐ χαίρουσι· τοὺς γε μὴν κακοὺς Αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.

883. Ita R. at A. τοιαῦτάς σ' οὔτοι. T. τοιαῦτά σ' οὔτοι. Mox V. ἀρειφάτων. Dedi ἀρειφάτοις. Id jungi debet cum πρεπτῶν. Dein V. ἀνέξομαι. Pa. ἀφέξομαι. Hesych. Ἀφέξομαι ἀποστήσομαι. Idem, Ἀρείφατον λῆμα· ἰσχυρὸν, ἀντὶ τοῦ Ἀρεῖ εἰκώς· Αἰσχύλος Νεανίσκοις.

886. St. citat Dinarch. c. Demosth. αὐταὶ αἱ σεμναὶ θεαὶ τῇ πρὸς Ὁρέστην ἐν τούτῳ τῇ συνεδρίᾳ κρίσει γενομένη καὶ τῇ τούτου ἀληθείᾳ συνόλους ἑαυτὰς εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον κατέστησάν.

890. Ita R. at A. T. ῥυσίβολόν. Mox T. φτ'. A. αἰτ'. R. δτ'.

894. A. ἐπισεύτους. T. ἐπιτεύκτους. R. ἐπισύτους. Dedi ἐπιφρύτους: cf. 877. Mox V. βίου τύχας ὀνησίμον γαίας. At Æschylo est indignum istud βίου ὀνησίμον. Ipse huc retuli gl. Hesych. Ἀνησιδώρα· ἡ Γῆ, διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι: ubi ita fere Alberti, “Plutarch. Sympos. VIII. 14. p. 745. A. Δημήτηρ ἀνησιδώρα. Sic et Pausan. Attic. 31. p. 77., ubi Sylb.

pro 'Ανησιδώρας legendum opinatur 'Ορησιδώρας: cui non ad-sentior. Dicitur etiam 'Αναξιδώρα. Hesych. 'Αναξιδώρα· ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιείσα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς Δημήτηρ: necnon Πανδώρα· ἡ Γῆ,—καὶ Ζεῖδωρος καὶ 'Ανησιδώρα. Dicitur et ἀνησιδανος apud Etymol. expositum ἡ τὰ δῶρα ἀναδιδούσα· δῶκος γὰρ τὸ δῶρον." Et sane ab ἀνησιδάνων vix distat ἐνησίμων. Quod ad στάχνας, cf. Hesych. Λοχίαν· τὴν ἐντραφῇ γῇ καὶ ἄδρους στάχνας ἡ καρποὺς φέρουσαν.

895. V. ἐξαμβρόσαι. Inc. ἐξαμβλώσαι *abortum facere*. At-qui sensus postulat *ortum facere*. Reposui igitur ἐξαμφῦσαι. De φ et βρ permutatis vid. ad Tro. Append. p. 186.

898. Ita R. A. δυσαρέτους. Vice καὶ dedi κοῦ. Huc enim respicere videtur Harpocrat. Εὐμενίδες· Αἰσχύλος ἐν Εὐμενί-σιν τὰ περὶ τὴν κρίσιν τοῦ 'Ορέστου φησιν, ὡς ἡ 'Αθηνᾶ πραΰ-νασα τὰς 'Ερίννας, ὥστε μὴ χαλεπῶς ἔχειν πρὸς τὸν 'Ορέστην, Εὐμενίδας ὠνόμασεν. Certe nihil in hac fabula exstat, quod melius cum illa historiola quadrare possit, quam hic locus ita emendatus.

900. V. πάντα γὰρ αἶται. Hæc nequeo intelligere. Dedi ποίνιμ' ἄρ' αἶται.

902. Hæc aliis reliqui enodanda. Ipse nihil hic video. Conferri tamen potest Cho. 312. ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονία πληγὴ τίνεται· "δράσαντα παθεῖν" τριγέρων μῦθος τὰδε φωνεῖ.

904, 5. V. τὰ—ἀπλακήματά νιν—ἀπάγει. Id non intelligo. Reposui τὸ—ἀπλακήμα νέον, collato Cho. 402. βοᾷ γὰρ Λοι-γὸς 'Εριννὸν παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων, ἅταν ἐτέραν ἐπάγου-σαν ἐπ' αὐτῇ. Ad hunc locum Burneius in *Monthly Rev.* Feb. 1796. p. 132. multa de ἀπλακεῖν et ἀμπλακεῖν; statuitque esse loca in Iph. A. 224. et Alc. 245. ubi μ ratio metri non sinit.

906. Ita R. A. μεγαφονούς τ'. T. omittit τ'.

907. Hesych. Ἀμαθύνει· ἀμαθον ποιεῖ. *In pulverem reddit.*

909. Dicto βλάβη, subdit Chorus, τὰν ἐμὴν χάριν λέγω, nomen mali ominis avertendi causa.

910. Reddē ὀμματοστερῆς, oculos stringens. Similiter ἡλιοστερῆς exponitur a Schol. ad Œd. C. 318. ἀφαιρουμένη τὴν ἡλίωσιν. Mox V. φυτῶν τὸ μὴ περᾶν ὄρον τόπων. Ex iis, quæ nemo intellexit, erui φυτῶ θ' ὃ μὴ πορῶν ῥόου ποτὸν, *delegans arbori fluminis haustum.*

914. Ita egregie Dobræus in *Classical Journal* N. 3. p. 654. T. εὐθενοῦντ' ἀγαν. A. εὐθενοῦντ'. R. εὐθνοῦντ'.

915. Stanl. διπλοῖσιν. Olim διπλοῖς.

916. V. γόνος πλουτόχθων. Ipse revocavi literas τε πιας latentes in πιας et γόνος mutavi in γάνος: quæ vox sæpe depravata restituitur egregie a Porsono in Agam. 1393., qui locus ita supplendus est, Βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψεκᾶδι φοινίας δρόσον, Χαίρουσαν οὐδὲν ἦσσαν ἢ διοσδότῃ Γάνει σποραγὸς κάλκος ἐν λοχεύμασι Γαῖ, ἢ τὰ θρέμματ' ἐν ποτοῖς λαίναται. Supplémenti fons alio tempore indicabitur. Hodie unum illud moneo, quod et Euripidis locus similis inde corrigi potest in Hec. 591. legendo, εἰ γῆ μὲν κακὴ Τυχοῦσα κρουνοῦ θεόθεν εὖ στάχυν φέρει, vice καιροῦ: at κρουνοῦ θεόθεν aliquid commune habet cum ὄμβρων διόθεν in Helen. 736. et Apoll. Rh. iv. 270. Hic vero γάνος πλούτου metaphoricè intelligitur, quomodo, ni fallor, olim fuit, intellectum ἀρχμάτων γάνος in Agam. 576. Τροίαν ἐλόντες τὴν ποτ' Ἀργείων στόλος Θεοῖς λάφυρ' (ἦν τοῦτο τοῖς καθ' Ἑλλάδα Νόμοις) ἐπασσάλευσαν, ἀρχμάτων γάνος: ita enim lego vice ἀρχαίων. Hesych. Ἀρχμάτα· ἀπάρχματα. Cf. Phœn. 864. ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.

917. Erutis πλούτου θεῶν e πλουτόχθων, illico se prodit εἰμενῶν latens in δαιμόνων. Mox T. τίτοι. A. R. τίσι.

920. Ita Pa. V. ἐπιπαραεῖ. Mox γὰρ abest a R.

921. Ita T. A. ἐρινύς. M. R. ἐρινός, Mox P. ἀθάτοις.

922. V. περὶ τ' ἀνθρώπων. Sensus postulat περὶ παντούργων vel πάντων δρώντων. Vid. ad 995.

923. V. φανερώς τελείως. Atqui Eumenides, quæ omnia inter tenebras perficiunt, tamen omnia bene peragunt. Dedi igitur φανέρ' οὐ, τέλει' εὖ.

924. Ita A. at M. P. R. τοῖς δ' αἶ κρώνων. Mox A. ἀνδρομήτας.

929. Intelligere nequeo ἀνδρονυχεῖς. Lege ἀνδροτελεῖς. Id zero nimis vidi.

930. Vice θεῶν lingua postulat θεοί, uti vidit W.

933. T. παντὶ δόμῳ μετάκοινοι. At M. P. A. R. μεγάκοινοι. Id intelligi nequit. Reposui παντὶ δόλῳ μέγ' ἄκασμ' ὄν. Cf. simile quid in 495., ubi ἄκας' ἔτ' οὐ βέβαια esse perhibentur, si quis Eumenidas colere recuset.

934. V. παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς. Hæc quoque nequeunt intelligi. Dedi δόμῳ, memor dictionis simillimæ in Agam. 1191. δώμασιν προσήμεναι, scil. Ἐριννύες, et 1217. Ὁρᾶτε τοῦδε τοῖς δόμοις ἐφημένους Νέους, ὀνείρων ἐμπερεῖς μορφώμασι, et Suppl. 645. ὄν (scil. vindicem divinum) τίς δόμος ἀντέχει ἐπ' ὀρόφῳ βιβάζοντα; βαρὺς γ' ἐφίδει. Hic vero χρόνῳ pertinet ad 935. ubi vulgatur θεῶν: qui plane fœtus est interpolatoris.

935. V. ἐνδίκους. Sensus postulat ἐν δίκῃς.

937. V. τῷδε τοι. Nihil hic habet τοι. Dedi τὰδ' ἐγώ.

938. Hujus loci sum oblitus ad Suppl. 46., ubi ἐπικραίνεμαι volui, utpote verbum infrequens, proscindere. Hac occasione moneo, quod conjecturam meam Τίς μοιρῶν μίτὼν ἔμμιλ' ἐκλώσσο, qua ibi corrigitur Epigramma editum in *Classical Journal* N. 45. p. 203., plane confirmat alterum Epigramma

vulgatum in "*Walpole's Travels*" vol. II. p. 561. 'Ἐπὶ δέ μοι
μοῖραι περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς Ἐκλώσαντο μετῆς.

939. R. T. γάννυμαι. A. χάννυμαι. At γάννυμαι cum tertio
casu jungitur, ἀγαμαι, quod reposui, cum secundo. Matthiæ
Gr. Gr. §. 345. 373. et 403. citat exempla verbi ἀγαμαι e
Platon. Rep. IV. p. 340. ed. Bip. Xenoph. Agesil. II. 7. ἀλλὰ
μᾶλλον τὰδ' αὐτοῦ ἀγαμαι, et Iph. A. 28. ἀγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς
ἀριστέος: quibus ipse addo Rhes. 245. ἀγαμαι λήματα.
Acharn. 487. ἀγαμαι καρδίας. An. 1742. ἀγαμαι λόγων. Bek-
ker. Lex. Gr. p. 335. Ἀγαμαι τούτου. Ἀγαμαι κεραμεῖ,
Ἐμπολι καὶ Ἀριστοφάνης: ubi Ruhnken. ad Tim. v. Ἀγαμαι
citat κεραμείων; proculdubio rectius. Respicitur ad Aristoph.
Lys. 200. inde sic corrigendum Ὡφθαλμοὶ, ἀγαμαι κεραμείων
ὄσος ὄχλος. Ubi αὖ cum α coalescit. Id fieri posse injuria
negat Reisig. in Syntagm. Crit. p. 31. et 44. Porson probe
citavit, teste Gaisford. in Hephæst. p. 222. Ran. 509. περιφύ-
μαι ἀπελθόντ', et Platon. Comic. apud Athen. XIV. p. 644. A.
ἐνιαυτίζομαι ἀσπλάγχχνος. Plura Kidd. ad Dawes. p. 474, 5.

Ibid. St. citat Sophocleum Fragm. Inc. LXXIII. δεινὸν τὰ
τᾶς Πειθοῦς πρόσωπον. Ipse addo ἀρετᾶς—πρόσωπον in Iph. A.
1090. et Ἡονυχίας πρόσωπον in Aristoph. An. 1325.

940. V. ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπῆ. Hæc intelligi
nequeunt. Inde erui μελιτόγλωσσον γὰρ στόμ' ἐφ' ἧς, memor
Prom. 172. καὶ μ' οὐ μελιτογλώσσους Πειθοῦς ἐπαοιδᾶσιν: et
612. οἷγεν στόμα.

941. V. ἀγρίως ἀπαρηναμένας. Ibi quid valeat ἀπὸ, nescio.
Reposui ποτ' ἀρηναμένας. Cf. 898.

946. A. τᾷδ' ἐπέυχομαι βρέμειν. Metrum claudicat. E Ta
erui Γα. Mox R. ἐπαύχομαι. P. ἀπεύχομαι.

948. Ita R. at A. μήδ' ἐπὶ θυσιακόνις.

952. Ita M. G. R. at A. ἀντιδοῖεν.

953. R. κοινοφελεῖ. A. κοινοφελεῖ. Inde ob sensum erui κοινὰ φιλεῖν, et mox ob metrum transposui στυγεῖν μᾶ φρενί. Sententiam Æschyleam exprimit Sallust, *idem velle atque idem nolle*.

956. A. ἄρα φρονοῦσιν. Sensus postulat ἄρτι φρονοῦσ' εἶ. Illa ἄρτι φρονοῦσ' εἶ plane tuetur ἄρτι σωφρονῶν in Orest. 248. necnon ἄρτι νυνὶ μαρθάνω in Lysistr. 1006. tuetur quoque εἶ illud in Eurip. El. 1203. Φρονεῖς γὰρ ὅσια νῦν, τότ' οὐ φρονοῦσά γ' εἶ. R. hic φρονούσης.

957. Ita Rob. e conjectura. In codice fuit εὐρίσκει ut A. Hic cum γλώσσης—ὁδὸν St. contulit Pindar. Nem. VII. 74. ὁδὸν κυρίαν λόγων. Rhes. 423. λόγων—κέλευθον. Musæi v. 175. ἐπέων κελεύθους. Callimach. H. in Jov. 78. λύρης—οἶμους: quibus adde Pind. Ol. IX. 72. ἐπέων οἶμον, Phoen. 934. θεσφάτων ὁδὸν, Equit. 1015. λογίων ὁδὸν, et Œd. T. 719. μαντικῆς τέχνης ὁδὸν. Unde conjectura elucet, quam feci ad Tro. 147. in Agam. 1165.=1123. legendo Πόθεν ὁδοὺς ἔχεις θεσπεσίας ὁπὸς Κακοῖρήμονας.

960. Ita T. At M. A. εὐφράνας. R. εὐφρόνως.

963. V. πρέψετε πάντες διάγοντες. Hæc sunt inepta. Cum παντὸς subintellige χρόνον. Cf. 944.

964. R. χαίρετ' ἐν αἰσιμαῖς πλούτου in textu, sed in erratis reponi jubet ἀζημίαις. A. T. χαίρετ' ἐραισιμαῖς πλούτον. Alii aliter emendant. Ipse dedi χαίρετ' ἐναισιμῶς πλουτῶν. Hesych. Ἐναισίμα' ἀγαθὰ καὶ καθήκοντα.

965. A. R. T. ἀστικός: at ἀστυκὸς Steph., qui citat Erotian. Lex. Ἴκταρ' ἐγγὺς, παρὰ τοῖς Ἀγτικοῖς, ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσσι φησί, Χαίρετ' Ἀγτικὸς λεῶς Ἴκταρ ἥμενοι Διὸς, μέμνηται ὁ αὐτὸς τῆς λέξεως καὶ ἐν Ἠδωνοῖς. Exstat et Ἴκταρ μελάθρων

in Agam. 114., et dictum proverbiale οὐδ' ἵκταρ βάλλειν in Platon. Polit. ix. p. 575. C. Vid. Ruhnken. ad Tim. voce ipsa et Burneum in *Monthly Rev.* July, 1789. p. 8. Ipse malim ἵκταρ, quasi esset ab ἰκνεῖσθαι.

966. V. ἡμενοι. Atqui non populus fuit assecla Jovis, verum Minerva, teste Pindaro apud Plutarch. ii. p. 617. Β. πῦρ πνέοντος ἄτε κεραυνοῦ ἀγχιστα ἡμένη. Hesiod. Ἔργ. 257. Αὐτίκα πᾶρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίῳ. Et sane Bo. ἡμέντας, Dorice.

967. Ita R. at A. παρθένους. Mox δ' abest ab A. T. non R.

973. Ita St. V. προπομπόν. Mox ἀτηρόν Benti, Opusc. Philolog. p. 230. v. ἀτήριον.

977. Hic vulgo sequitur tetrastichon, quod ipse inserui post 996.

978. V. χαίρετε χαίρετε δ' αὖθις ἐπιδιπλοῖζω. Quæ frustra tuetur Hermann. in Dissertat. de Vers. Spur. Æschyl. p. ix. Canter ἐπιδιπλοῖζω, quasi ἐπιφώνημα, notat. Ipse vero erui ἔπος διπλοῦν ἄζω : unde nata est gl. χαίρετε δ' αὖθις : quam rejicit metrum. Etsi fateor illud χαίρετ' αὖθις Tragicum quid redolere propter simile οἶμοι μάλ' αὖθις in Cho. 876., (quod ridet Aristoph. Plut. 936. γυνὴ βοᾷς ; Οἶμοι μάλ' αὖθις) : necum tamen facit ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν Cho. 786, tuendo ἔπος διπλοῦν ἔστω : cui simile est illud in Pers. 1038. ita corrigendum, XO. πάπαι· ΞΕ. καὶ πλέον ἦν· XO. πάπαι μάλ' αὖ. ΞΕ. δίδυμα γάρ ἐστι καὶ τριπλᾶ Λυπρὰ ; et in strophico lege semel ὁρῶ : neque distat Cho. 654. ὦ παῖ, παῖ μάλ' αὖθις : neque Eum. 252. ὄρα μάλ' αὖ. Hic vero restitui ἄζω. Hesych. Ἀζειν· στενάζειν ἢ ἐκπνεῖν διὰ στόματος. Paulo plenius Lex. Bekker. p. 348. Ἀζειν· τὸ στένειν· Σοφοκλῆς. Ἀζειν· τὸ διὰ

τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἄττικοι, μμούμε-
νοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτω. Νικόχαρις.

· 983. Ita T. at A. R. εὐσεβοῦντες. Mox H. αἰνῶ τε. V.
αἰνῶ δέ. —

· 985. Ita R. T. at A. κατεγμάτων. Mox A. τε φέγγει. R.
τι φέγγει. T. τε φέγγη.

· 987. Nimis tautologa sunt τοὺς ἐνεργε καὶ κάτω χθονός.
Dedi ἐνεργθ', ὃ θεοὶ κατὰ χθονός, τόπους. Cf. supr. 117. ὃ κατὰ
χθονός θεαί.

· 990. Vice εὐκλεῆς λόγος dedi ὃ καλῶ σ', ὅχλος. Manifesto
ineptum est εὐκλεῆς.

· 991. V. στόλος πρεσβυτίδων. At hæc sunt tautologa prop-
ter mentionem γυναικῶν. Inde erui πρέσβυς, σύ τ' ὦν—Mox T.
φανικόβαπτος, vero prope, A. φοινοκοβάπτους. R. φοινοκοβάπ-
τοις. Quod ad sententiam, cf. Antiphanis verba apud Polluc.
VII. 59. Ταῖσδ' ἐνδύτοις στολαῖσι τετραγυδημέναις: ejusdem-
que Comici apud Athen. p. 103. F. Ἰμάτια χρυσᾷ παρασχών,
τῷ χορῷ, ῥάκος φορεῖ.

· 993. A. non R. τιμᾶται et ἐρμάσθω.

· 995. V. εὐάνδρῳσι συμφοραῖς πρέπη. Id intelligi nequit.
Inde erui εὖ πᾶν δρῶσι συμφορὰς τρέπη. Formula loquendi
πᾶν δρᾶν sæpe corrumpitur. In Soph. Aj. 379. vulgo legitur
ὡ πάνθ' ὁρῶν. At nihil dedecori fuit Ulyssi omnia videre.
Lege igitur ὡ πάντα δρῶν. Hanc conjecturam ipse meīs sche-
dis mandaveram, jam plus decennio exacto, immemor con-
jecturæ Wakefieldi, quam fecerat in Silv. Crit. §. 186. ab
auctore ipso repudiatam, insciusque Valckenaerum in Notis
Mas. idem voluisse, allegatis Hesych. Πανοῦργος, Duport. ad
Theophrast. p. 305. et Gataker. II. p. 111. G.: qui tamen
magis apposite citare poterat Euripid. Ixion. Fragm. 1. Τὰ δ'

ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος, et Sophoclis verba de Ulysse dicta in fragmento *Συνδείπνων* apud Schol. ad Ajac. 190. ὃ πάντα πρᾶσσω, necnon Ajac. 445. φωτὶ πάντοῦργγ de Ulysse ipso, et cui simile est ὃ πάντα σὺ τολμῶν in *Nub.* 375., unde corrigas *Philoct.* 1020. legendo οἷς σὺ πάνθ' ὑπέρτερος vice ταῦθ' : Euripidei quoque *Philoctetis Fragmentum* melius hodie, quam olim, eruo e verbis Dionis Chrysostomi apud Valck. *Diatrib.* c. XI. πῶς δ' ἂν δικαίως τῶν ὑπ' ἐκείνου γιγνομένων ὀτιοῦν, τοῦ μηδένας ἀποσχομένου τῶν χαλεπωτάτων, ὃ λόγγ τε καὶ ἔργγ πανουργότατε ἀνθρώπων Ὀδυσσεῦ, collatis cum gl. Hesychiana, Πανοῦργος· πάντα μαθάνων, δόλιος, πάντα ἐν ποτηρίῳ ἔργαζόμενος, legendo—

ΟΔ. οὗτος δικαίον πῶς ποτ' ἂν λάβοιτό του,
δόλιος πανοῦργος πάντα μαθάνων ἀνὴρ :

ΦΙΑ. ὃ πάνσοφον κρότημα, Λαρτίον γόνος,
πάντων γ' Ὀδυσσεῦ παγκάκιστε.—

ubi verum tertium Sophocli male tribuit Schol. Mediceus in *Theocrit.* Id. xv. 49. uti jam monui in *Classical Journal* N. II. p. 353., etsi Sophoclea sunt simillima in *Philoct.* 406. ἐξ Ὀδυσσέως. Ἐξοίδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ Γλώσση θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς Μηδὲν δίκαιον εἰς τέλος μέλλει ποιεῖν : et de Creonte in *Œd.* C. 761. Ὡ πάντα τολμῶν κάπὸ παντὸς ἂν φέρων Λόγου δίκαι' οὐ, μηχανήμα ποικίλον (ita enim lego vice δικαίον) : neque quod ad κρότημα distat *Rhes.* 498. ἐστὶ δ' αἰμυλώτατον Κρότημ' Ὀδυσσεύς : unde patet Vossium bene correxisse Hesychium Παναιγύλος· πανκάκουργος, legendo Παναιμύλος : postremo *Æschyleum* εἰ πᾶν δρῶσι aliquatenus tuetur illud πάντα πράττων τὰ συμφέροντα vcl πράττων ἀεὶ τὰ συμφέροντα, in duabus Inscriptionibus apud Walpol. *Travels in the East*, Vol. II. Append. p. 4.

996—999. Hoc tetrastichon vulgo legitur post 977. in loco plane non suo. Etenim hic, non ibi, Minerva pompam ordinat, et multitudinem, cui curæ sit Furias deducere, alloquitur, jubetque, quamdiu in scena fuerit, εὐφημεῖν, e scena vero remotam, ὀλοῦξαι.

996. Ita T. ut M. in marg. In textu vero ἡμεῖς, ut P. A. R.

997. παῖδες Κραναοῦ sunt Athenienses. St. citat Av. 123. τῶν Κραναοῦ—πόλιν, et Acharn. 75. ὦ Κραναὰ πόλις, ubi Schol. τοῦτο τέτραπται ἀπὸ τῶν παλαιῶν· καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει· λέγει δὲ Κραναὰς τὰς Ἀθήνας, ἥτοι τὰς τραχείας, λεπτόγεως γὰρ ἡ Ἀττικὴ, ἥ ἀπὸ Κραναοῦ τινὸς, ὃς ἦν τῶν Αὐτοχθόνων εἰς. Mox T. μετοίκοις. At M. P. A. R. μετοίκοι.

1000 et sqq. Hæc antistrophica primus detexit Hermannus.

1000. Ita H. βάρ' ἐν δόμῳ. M. P. A. R., at T. ἐκ δόμων. Mox V. φιλότιμοι.

1003. Ita Hermann. de Metr. p. 435. Hesych. Χωρίτης· ἀγρώστης, ἀγροῖκος· ἄλλοι τὸν ὁδηγόν. V. χωρεῖτε.

1005, 6. V. καὶ θυσίαις περίσσεπται τύχη τε. Voces ob metrum transposui.

1008. V. δὲ καὶ εὐθύφρονες. Erui ob metrum δ' οἴκοι κειθύφρονες.

1012. S. ἐνδαίδες οἰκῶν. A. T. ἐνδαι δ' ἐς οἰκῶν. R. ἐνδᾶδες οἰκῶν. At nihil hic habet ἐν: neque satis intelligo istud οἰκῶν. Reposui καὶ δᾶδες εἰσιν. Sed de εἰσιν aliquantisper hæreo.

1013. V. ἀστοῖσι Ζεὺς πανόπτας. At Ζεὺς omittit Bo., qui citat Ach. 425. ὦ Ζεῦ· διόπτα καὶ καρόπτα πανταχῇ.

1014. V. συγκατέβα. Metrum postulat συγκατέβακ, at sententia συγκατέφαν, consenserunt.

1015. Hæc loquitur Minerva, oculis ad spectatores conversis. Fuit solenne illud *vos valete et plaudite*. Cf. Ly-sistr. 1291. ἀλαλαί—αἶρεσθ' ἄνω—ὡς ἐπὶ νίκῃ. Unde Porson emendare voluit Eccl. 1181. legendo αἶρεσθ' ἄνω—ἐναὶ ὡς ἐπὶ νίκῃ. At Æschylei plane gemellum est illud Bacchylidis apud Apollon. Dysol. p. 418=368. προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις.

ADDENDA.

Præf. p. 38.

Sicut ipse olim in Addendis ad Annotat. in Supplic. p. 227. feci, hoc quoque in loco faciam, ut commemorentur lectiones, quas Oxoniensis liber, Oa', illi ignoto A. tribuit. NB. Numeri sunt ad edit. Stanl. 52. βδελύκτοποι. 76. βεβῶτ'. 114. ἀκούσαθ' ὦν. 138. νηδὺν ὡς. 220. μέλεσθαι—κάτω. 226. πόνον πλέω. 228. οὐδὲν δεχοίμην. 229. μέγας μὲν. 231. κυνηγεῖω. 279. διδάχθην. 292. Λιβυστικῆς. 300. παρεκμελισμένον. 311. ὦν ἐπινωμῆ. 317. ἀλιτῶν. 357. τιθασὸς ὄν. 382. δνοφερά τις ἀχλὺς. 416. τὸν πέλας. 420. Ἀραὶ [H. St. Ἀρὰ.] 425. φυγῆς. 448. οὐδ' ἔνι. 475. φόνον—ὄξνμηνίτους. 491. ἄξω. 492. φράσαι. 507. προσφωνοῦντα. 525. ἐν δέει. 584. κυρῶσαι. 599. γ' ἄχρι. 627. μητρὶ. 628. κτανεῖν. 745. πάλους. 791. στενάξω. 913. πέλειν. 947. εὐσθενοῦντ'. 1008. προπόμπῃ. Ex his diserte vel Aurato vel A. tribuit Stanl. 220. μελέσθαι. 226. πλέω. 228. οὐδὲν. 229. μὲν. 279. διδάχθην. 300. παρεκλισμένον (ita). 311. ὦν. 317. ἀλιτῶν (sic). 396. ἔνι. 416. τὸν

πάλαι. 525. ἐν δέει. 584. κυρῶσαι. 627. μητρί. Idem vero
 lectiones etiam alias tribuit Aurato, in quibus alii libri de
 Aurato silent, in 37. ποδωκεία. 98. ἐλῶμαι. 207. προσφοραί.
 255. λένασε τὰ πάντα. 271. εἰς τοκῆας. 294. κατηρεμῇ. 520.
 δεινόν γε. 555. καὶ πανώλεθρος. (nempe Ald. Rob. πανόλεθρος).
 615. δίκαιον. 694. ἀστούς. 719. ἐκὼν [quod et Lβ. tribuit
 Aur. non item Oα'.] 863. ἐμμανῆς. 928. ἐξαμβλῶσαι. 935.
 οὔτος. 1002. παρθένον φίλαν. His igitur inter se collatis,
 abunde patet Stanleium ex aliis libris, quam Oxoniensi et
 Leidensi, lectiones Aurato assignatas hausisse; nisi quis su-
 spicetur eum, conjectura inductum, tribuisse Aurato, quæ
 propriæ minime Aurato fuerant. Quoniam vero inter hasce
 Stanlei schedas vix quidquam exstat, nisi quod et alii libri
 præbeant, liquido patet hæc omnia ex uno fonte devenisse.
 Ipse quidem in Præfat. Annotat. in Suppl. pp. 47, 8. conjec-
 turam feci omnia illa in Oxoniensi Leidensibusque libris
 esse de Casaubonianis descripta. Verum conjectura est
 plane falsa. Etenim licet Casauboniana exhibeant lectiones
 easdem atque Oα' et Lβ. tamen in iis de Aur. et P. altum
 est silentium. E Casaubonianis igitur notitia neque lectio-
 num neque auctorum devenire poterat. Has quoque lectiones
 illi P. vel F. P. assignat liber Leidensis, Lβ., nempe 103.
 καρδία F. P. 137. οὐ δ' αἱματηρόν. F. P. 311. οἷς. 365. ἐπὶ
 κρίσιν. F. P. 508. ἀπόδοσιν. F. P. 547. κήριον. P. 556. πα-
 ραιβάταν. P. 788. λειχήν. P. et hasce P. tribuit Oα'. nempe
 286. καθαίρει. 374. μάλα μὲν οὖν. Postremo hisce lectionibus
 Lβ. adscripsit ἴσως, nempe in 103. καρδία. 137. σὺ. 170.
 ἔχρανός γ'. 177. τ' ὦν. 188. κακῶν. 189. λευσμός ἢ λευσμοί.
 200. εἰς. 213. ἀρκέσω. 220. κἀγω. 234. εἰ προδῶς. 337. οἷσιν
 αὐτουργίαις. 365. ἐπὶ κρίσιν. 380. λύσα. 388. ἀτιτοι vel ἀτιτα.

401. τῇσδ' ἑκάς φθατουμένην. 425. φυγῆς. 475. φόνου—ὀξυμη-
νίτου. 508. ἀπόδοσιν. 518. οἰκτρὸν. 525. δέει. 622. σθένεις.
696. μὴ 'πιραινόντων. 779. ἔχοι. 865. ἰδρύσης 'Αρην. 939.
φρονοῦντ'. 963. ἔχουσαι. 991. 'Αρὰ.

Præf. p. 40.

Iis tandem, quæ de Mss. Codicibus scripsi, hoc quoque
adjungi debet, quod de Codice Farnesiano, Triclinii recen-
sionem exhibente, satis plene accurateque disseruit Elms-
leus in Museo Crit. N. VII. p. 457. E quo Codice archetypo
fuerit is descriptus, me nescire fateor, nisi fortasse e Veneto;
ibi enim, sicut in Farnesiano, nulla est Choëphorum mentio.
Codicis, quem ipse nuper contulit Elmsleus, in Eumenisin lec-
tiones varias mecum benigne communicavit; unde nonnisi
insigniores hic proferre libet.

23. ἀναστροφὰι: quomodo et ipse suspicatus sum Medi-
ceum exhibere velle.

42. H. Steph. ita, " Alii νεοσπαθές." Atqui A. R. T. νεο-
σπαδές. Respiciebat igitur ad νεοσπαθές in Farnesiano. Unde
vero H. St. hauserit βάσιν in 36, nescio. Hic enim Ms. cum
cæteris legit στάσιν.

52. βδελύτροποι. Sed βδελύκτροποι in R. confirmat St. ab
Æschyli Μυρμιδον. Fr. 3. ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε, et Hesych. Βδε-
λυκτός· μισητός, ἐξουδενούμενος, καὶ βδελυρός.

59. οὐδ' ἦτι γαῖα.

61. τάντεῦθε μὲν οὖν τῶνδε. Versus mire depravatur.

81: πόντον. ut T.

115. ἐκατιλλώψας. gl. χλεβάσας. Atqui Ms. ipse, ni fallor,
χλενάσας. De β et ν vid. ad Gregor. de Dial. p. 218.

121. ἄγαν γ'. Ita perpetuo γ' post ἄγαν inseritur ab iis,
qui nesciunt ἄγαν esse Iambum.

123. *κού.* Haud male,
 136. *κατισχάινουσα.* Hoc comprobasset Porson ad Orest.
 292.
 166. *αἰρόμενον.* 168. *σὸν οἶκον ἐχθράνα τ'.*
 170. *βρέτεια,* ut T. 199. *πῶς δῆτα τοῦτο,* ut P.
 202. *δ' ἐκτωρ,* ut R.
 220. *τὰ μὲν γὰρ οὔτοι.* Mirum hoc pro *οἶδα.*
 228. *δίκη.* 229. *φῶτα γ' ὡς κυνηγέτης.*
 230. Ex emendatione, ut videtur, *δ' ἄρ' ἤξω.*
 256. *αὔτε—περιβλέπει.* 261. *τὸ δ' ἱερὸν,* ut T.
 273. *ἐποπτῇ τῇ φρενί:* R. quoque *τῇ,* quod alii omittunt.
 311. *εὐθυδίκαι τ' οἶδ' οἶμαι θεῖναι.*
 312. *προνέμοντας,* ut Inc.
 320. *τῇ τότε θυμουμένῃ* in utroque loco.
 351. *σπενδόμεναι,* ut R. 353. *ἐς ἔγκρισιν,* ut R.
 398. *στένω* pro *ξένῃ.* 405. *αἰανῆς,* ut T.
 402. *πέλη* (sic) pro *πένη.*
 424. *σέβοιμ' ἄν σ'—* Inde erui potest *σέβοιμ' ἄν σ'—*.
 450. *ἔφθθ' οὗτος.*
 478. Versus, qui vulgo hic legitur, deest. Unde confirmatur mea de transponendi ratione sententia.
 546. *θερμῷ* cum gl. *ἤγουν θερμοεργῷ.* Hinc mire conjectura Pauwii firmatur.
 554. *εἴτ' οὖν διάκτορος πέλει τυρσηνική:* ita versus completur.
 567. Post h. v. lacuna usque ad 631. *πέδας μὲν—*
 644. *κεκλημένη,* uti conjecit Schutz.
 779. Desunt omnia ex *ἐμοὶ πίθεσθε* usque ad *ἀτιμοπενθεῖς.*
 851. *καλοῦμαι σοι.* Unde meum *κάμοιμ' ἄν σοι* aliquatenus confirmatur. Nesciebat Triclinius verbum *καμοῦμαι.*

Ex accurata variarum lectionum comparatione liquido patet minime confirmari sententiam Hermanni, statuentis in *Classical Journal* N. 38. p. 286. Robortellum exhibere Triclinii recensionem. In locis etenim numero paucis, ubi R. ab aliis dissentit, ibi Triclinium consentientem habet. Illud etiam adjungo, quod Robortellus Scholia longe diversa ab iis, quæ Victorius e Codice Farnesiano; ut opinor, primus evulgavit, ediderat; quod minime fecisset proculdubio, si recensionem Triclinianam sibi licuisset usurpare.

Editionibus addatur et illa nuperrima Schwenkii, Bonnæ. 8vo. 1821. unde paucissima delibavi. Homo est magis facetus, quam ad criticam rem promovendam natus.

Annotat.

2. In Harpocrat. V. Θεμιστεύειν, ubi St. voluit Φοίβον vice ἡλίου, ibi Photius reperit Ἀπόλλωνος.

6. R. καθέζεται. Mox 7. A. δίδωσιν δ' ἡ. R. δίδωσι δ' ἡ. T. δίδωσι δ' ἡ. R. γενεθένον.

7. Versum e Scholiis erutum lingua Græca abjudicat.

25. Schwenk. citat Iph. T. 664. ῥάψαι μόνον σοι.

27. Hesych. Πλειστός ποταμός ἐν Δελφοῖς.

43. Post "Hesych. Λήνει ἐρίω." subjunge, "Unde Lexicon idem in Λήναια· τὰ ἔρια emendat St. legendo Λήνεα, collato Apoll. Rh. IV. 177. βεβρίθει λήνεσσιν, ubi Schol. τοῖς ἐρίοις: emendat quoque ejusdem gl. Εὐλήρης· εὐέριος corrigendo Εὐλήνης, advocato Etymol. Εὐλήνης· παρὰ τὸ λῆνος οὐδετέρως."

106. Opportune St. citat Ciceronis verba, de Divinat. I. 30. *Cum est somno sevocatus animus a societate et contagione corporis, tum meminit præteritorum, præsentia cernit, futura providet.*

113. Κλυταιμνήστρας εἶδωλον fuit illa quarta e Furiis alatis, gestantibusque tædas in manibus, quasque descripsit Winkermann. T. IV. p. 350. Not. 363. in templo Apollinis Orestem persequentes. Indicium loci debetur Schwenkio.

130. R. οὕτω τ' ἐκλιπών.

138. Statuerat Blomfieldus e vocibus ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σὲ patere de tribus tantummodo personis Chorum constare. Atqui Lachmannus in libello de Choric. Systemat. Tragic. Græc. p. 137. ea pronuntiata statuit a coryphæo unumquemque e Chori ordinibus alloquenti, contulitque Iph. T. 1037. ἀλλὰ πρὸς σὲ δεξιᾶς, Σὲ καὶ σ' ἰκνοῦμαι, σὲ δὲ φίλης παρηΐδος. Ipse vero in Blomfieldi partes ire paratus ero, donec mihi persuaserit aliquis numerum Furiarum apud veteres esse terno majorem. Idem tamen Lachmannus probe dissentit ab Hermanniana interpretatione vocis σποράδην. Etenim eo sensu, quo accipitur ab Hermanno, Græce dici debuit ἢ καθ' ἓνα πάροδος.

148. R. δρᾶϊας. 155. A. μετολαβεῖ. 172. A. ἐνκλύσεται. 189. A. ἐπ' ἀπόκυστοι. 190. A. στέργηθ'.

214. St. citat Plutarch. Quæst. Rom. II. p. 264. B. Διὸς τελείου καὶ Ἡρας τελείας. Plura Bl. ad Agam. 946.

232. St. "Ex mente Pythagoræ, qui Supplices deserere valde religiosum ducebat. Iamblich. c. 30. καὶ δοκιμάζοντος αὐτοῦ (scil. Πυθαγόρου) μὴδ' ἱερεῖα τοῖς βωμοῖς προσάγειν ἐκείνους, καὶ τοὺς ἱκέτας ἀπὸ τῶν βωμῶν ἀποσπᾶν."

274. Hac occasione corrigam et Soph. Aj. 678. legendo 'Εγὼ δ', ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίους γέ τι "Οψ', ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος, Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις' vice ἀρτίως ὅτι "Οτ' ἐχθρὸς ἡμῖν— Atqui de Ajace omnis sermo est, quomodo is se erga alios gesserit, non de aliis, Ajaci amicis. Prava igitur est Kusteri emendatio, "Ο τ' ἐχθρὸς ἡμῖν, utcunque ab omnibus

fere comprobata. Quod ad ὄψε depravatum, in Plutarch. II. p. 79. vice μόλις ὄψε Ms. Bruxellensis, μόλις ποτε: voluit scriba fortasse μόλις ὄψε γε.

299. R. in Cod. ipso, βομοσφαγείς.

310. A. ἐπὶ νομᾶ.

312. Herm. τὸν—προνέμοντ'.

318. Hesych. Πράκτορες. ἀπαιτηταί.

328. A. κλύθ' ἐλατοῦς. 334. A. ἐκπέδως.

421. St. citat Œd. C. 650. ΟΙΔ. Οὔτοι σ' ὑφ' ὄρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι. ΘΗΣ. Οὔκουκ πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις. Verum non intelligit locum Sophoclis ita legi debere, Ὅρκῳ πέρα γ' ἂν οὐδὲν, ἢ λόγῳ, φέροις.

427. St. citat Sext. Empiric. adv. Mathem. II. 77. παρ' ἡμῶν αἰτίαν Ἀθηναίους τὸ παλαιὸν οὐκ ἐπετέτραπτο συνήγουρον παρίστασθαι τοῖς κριχομένοις ἐπὶ τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλῆς, ἀλλ' ἕκαστος ὡς εἶχε δυνάμειος ἀδιαστρόφως καὶ ἀπανούργως ὑπὲρ ἑαυτοῦ τοὺς λόγους ἐποιεῖτα.

436. R. προτρόπαιος.

437. ἐφημένον mihi præripuit But.

437. Mensa Orestis in proverbium abiit, pro mensa tacita. Eodem bis alludit Plutarchus in Sympos. I. 1. p. 613. B. et II. 10. p. 643. A. In priori loco legitur ὥσπερ οἱ τὸν Ὁρέστην ἐστιῶντες ἐν θεσμοθειῳ πῃ τρώγειν καὶ πίνειν ἐμέλλομεν: Ibi Ms. Vulcob. θεσμοθετεῖω. Lego ἐν δεσμῷ σιωπῆς: ubi σιωπῇ quoque Xylander conjecit. In posteriori legitur χοῦν ἐμπλησάμενον οἶνον καὶ τράπεζαν ἰδίαν οἱ Δημοφωντίδαι τῷ Ὁρέστῃ λέγονται πίνειν κελεῦσαι, μὴ πρᾶστέχοντι τοῖς ἄλλοις—προσκέϊται σιωπῇ ἡμῖν ἀνάγκη, καθάπερ τοῖς Ὁρέστῃν ξενίζουσι: ubi vice δημοφωντίδαι malim δῆμοι φόνων ἐφέται, allegato Hesych. Ἐφέτας—κυρίως δὲ οἱ τὰς φονικὰς δίκας Ἀθήνησι δικάζοντες: et mox σιωπῆς cum Mez.

441. St. citat Apoll. Rh. IV. 704. Πρῶτα μὲν ἀτρέπτου λυτῆριον ἦγε φόνοιο, Τειναμένη καθύπερθε σὺς τέκος, ἥς ἔτι μαζοῖ Πλήμμυρον λοχίης ἐκ νήδους, αἵματι χεῖρας Τέγγεν, ἐπιτμήσουςα δέρην. 443. A. τόρους.

459. Huc retulit Scaliger ad Varron. p. 118. Ennianum illud in Eumenisin, *Nisi patrem materno sanguine exanclando ulciscerer.*

461. St. citat Demosthen. in Aristocrat. p. 413. ἐντανθοῖ μόνον οὐδεὶς πώποτε, οὔτε ἀλούς οὔτε διώκων ἡττηθεὶς ἐξήλεγεν, ὥς ἀδίκως ἐδικάσθη τὰ κριθέντα. et Lycurg. in Leocrat. p. 144. Reisk. τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ συνέδριον, ὃ τοσοῦτον διαφέρει τῶν ἄλλων δικαστηρίων, ὥστε καὶ παρ' αὐτοῖς ὁμολογεῖσθαι τοῖς ἀλικομένοις δικαίαν ποιεῖσθαι τὴν κρίσιν.

477. "Constat Senatus Areopagiticus ex viris summa virtute conspicuis. Xenoph. Memor. III. p. 770. ἡ δ' ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλή οὐκ ἐκ τῶν δεδοκιμασμένων καθίσταται. Idem referunt Maximus in Prolog. in Dionys. Areopag. sub initio, Georgius Pachymerius et Theophanes, quos adducit J. Meursius in Areopago c. 4." St.

512. A. ἀνατρέφων, non, ut dixi, ἀναστρέφων.

515. Hesych. "Ἀναρκτον· ἀνυπότακτον, οὗ οὐδεὶς ἤρξε.

520. Haud male St. legisse videtur ξύντομον δ' ἔπος λέγω.

527. A. δέκας. 535. A. δώματ' ἀρεπιστροφάς. 540. A. T. βιαίῳ. R. βιαίως.

543. "Hoc Alcæi fragmentum parum feliciter tentavit Petrus Elmsleius in Diario Classico Vol. XVI. p. 395." Ita Hermannus de Metr. p. 688. Similiter mea in *Classical Journal* N. 24. p. 344. et sqq. tribuuntur Burneio a Lobeckio ad Phrynich. p. 573. Ecquis in tali re non meminit Virgiliani, *Hos ego versiculos feci; tulit alter honores.* Quod ad Lyrici verba

attinet, opportune allegavi Hesych. Ὑψί· μεῖζον, μετέωρον, ἄνω, ὑψηλοῦ.

549. Schwenk. citat Eurip. Archel. Fragm. 24. εὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν δυνάμεσθ' : lego ἄκρον.

554. Schol. ὅρα δὲ πῶς τὰ νέων ἤθη ἀναχρονίζει. Vid. mea ad Suppl. 253.

559. A. τὸν δπως.

568. Hic describi merentur verba Stanlei in notis ad fabulæ Argumentum. " Quod ad hoc capitale in Areopago judicium in causa Orestis attinet, historiam ejus enarrasse Hellanicum (juniozem intellige, cujus *ιστορίας* mentio fit apud Suidam) testis est Euripidis Scholiastes ad Orest. 1648. Meminerunt et plures [alii.] Demosthenes in Aristocrat. p. 413. ἐν μόνῃ τοῦτῃ δικαστηρίῳ—δικάσασθαι Εὐμένισι καὶ Ὀρέστη οἱ δώδεκα θεοί. Pausanias in Atticis, c. 28. ἔστι δὲ καὶ Ἀρείος πάγος καλούμενος, ὅτι πρῶτος Ἀρης ἐνταῦθα ἐκρίθη—κριθῆναι δὲ καὶ ὕστερον Ὀρέστην λέγουσιν, ἐπὶ τῷ φόνῳ τῆς μητρός. Aristides in Panathenaic. I. p. 186. γίνεται κρίσις—ἦν ἀγωνίζεται τῶν Πελοπίδων ἀνὴρ δυστυχῶν, πρὸς τὰς νῦν προσοίκους τῷ τόπῳ θεὰς σεμνὰς καταφυγών. Accidit hoc judicium sub Demophonte Athenarum rege ; quod marmor Arundelianum, fatiscens licet, aperte indicat, βασιλεύοντος Ἀθηναίων Δημοφῶντος, festo Anthesteriorum, teste Tzetze ad Lycophr. 1374. Ὀρέστης—διωκόμενος ὑπὸ Ἐρινύων φεύγει πρὸς Ἀθήνας ἐν τῇ τῶν Ἀνθεστηρίων ἑορτῇ βασιλεύοντος Δημοφῶντος, καὶ κρίνεται ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. Etiam Eusebius τὰ περὶ Ὀρέστην sub Demophonte collocat in Chron. I. Ἀθηναίων ἐβασίλευσε δωδέκατος Δημοφῶν, ἔτη κγ'. Ἐπὶ τούτου τὰ περὶ Ὀδυσσεά καὶ Ὀρέστην. Firmat Athenæus, qui in x. p. 437. C. ex Phanodemo refert venisse Athenas Orestem, Demophonte illic regnante. Recte itaque

monet Meursius in Areopag. c. 10. manifesto errasse Schol. ad Aristoph. Equit. 95. et Ach. 960., ubi Orestem advenisse Athenas dicit sub Pandione, annis ante Demophontem amplius centum."

575. R. παλαιμάτων. 580. A. δέσμοι. 598. A. R. δικάως. Corrigere meum erratum.

645. R. νεοσπάρου. 693. R. ἀνθρώπων.

670. Εξ ὅρκου περῶντας vide anuon erui possit ὅρκου ὑπερ-
οὔντα—scil. θεσμόν. Phrasin ὅρκου ὑπερῶ Aristophani tribuit
Ammonius v. Ὑπάγειν: unde corrigi debet Lysistr. 194.
ἀλλὰ πῶς ὁμούμεθα Ἡμεῖς; Ἐγώ σοι, νῆ Δεῖ ἦν βούλῃ, φράσω.
Ibi ineptissima sunt ista ἐγώ σοι, νῆ Δία, φράσω. Scripsit
Comicus Ὑπερῶ τὸν ὅρκου. Ἦν βούλῃ, φράσον. Confer et cor-
rige Lysistr. 98. πρὶν λέγειν δ', ἡμῖν τοδὶ Ἐπερήσομαι τι μικρὸν,
legendo Ὑπερήσομαι. Certe ἐπὶ hic conjungi nequit cum πρὶν
λέγειν. At ὑπὸ tuetur Vesp. 55. Ὀλίγ' ἄτθ' ὑπείπων: quem
locum citat Dobræus ad Plut. 998. et addit Thucyd. i. 35.
(quo respexit Suid. Ὑπείπομεν) Demosth. de Coron. ταῦτα ἀνα-
μνήσω—τοσοῦτον ὑπείπων: quibus ipse subjungo Ran. 898. ubi
Etymol. exhibet ὑπάσατε vice ἐπάσατε. Perpetuo ὑποθήσομαι
in sensu eodem apud Homerum, quem imitatur Theoguis
1040. ὑποθήσομαι αὐτὸς Ἑσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα
βάλε. Quod ad ὑπὸ—τι μικρὸν, vid. omnino R. P. ad Vesp.
1281. ὑπὸ τι μικρὸν ἐπιθήκισα. Redde Anglice *suggest*. Hac
igitur conjectura in Eumenisin confirmata, versus ille Πρῶτον
(ita enim T.) δίκας κρίναντας αἵματος χυτοῦ reponi debet post
αἰανῇ χρόνον in v. 660.

710. Aliter, nec tamen melius, Myrtili locum emendare
studet noster Dobræus in Auctario ad Porsoni Miscell. Crit.
p. 384. bene vero istud ἡδὲ rejicit.

742. Ennius Eumenisin, *Dico ego viciasse Orestem ; vos ab-hinc facessite.*

785. T. σκήψασθε. 799. A. δύποιστα.

823. Malim hic κατὰ γᾶς οἰκεῖν et in 975. κατὰ γῆν σύ-μεναι.

835. A. σχέθης. 843. A. R. αἰόλους. 857. κότον τε. T. κότον ποτ'. 862. Ἀθείνα.

910. M. A. R. φλοιγμός. Μοχ τ' abest ab A.

916. A. τεταγμίω. 926. A. άώροις.

934. P. έπικριθεῖς. A. έπιβριθαις. 935. R. ένδίκος.

938. Conjecturam meam έκλώσατο sibi vindicat Jacobs. in Antholog. Palat. p. 967.

945. A. τόν δ' άπλειστον.

956. Cum άρτι φρονοῦσα cf. Euripidea in Orest. 248. άρτι σωφρονών, et άρτι γιγνώσκεis in Med. 84. cujus fabulæ v. 322. hinc emendari debet ; ubi vulgatur ὦ πάρις ώς σοῦ κάρτα νῦν μνείαν έχω. At valde friget istud κάρτα. Lege ώς σοῦ γ' άρτίουν μνείαν έχω. Exstat et άρτίφρων in S. c. Th. 784.

975. Ita R. at A. σύμμεναι. T. δύμεναι.

990. Hujusmodi pompas deridet Aristoph. ad finem Rannarum. Πρῶτα μὲν εὐοδίαν άγαθὴν άπίόντι ποιητῇ.

1005. A. περί σεπτά τύχας τε. R. περισέπτα τύχα τε. T. περίσεπτα τύχαις τε.

MONITUM.

CUM ipse nuper intelligerem literarum humaniorum in civitate, qua versamur, eum scilicet, cui minime defuerit ingenium proclive ad quemlibet crimine gravissimo afficiendum, maximo in honore apud alios haberi, sibi que præmia largissi-

ma turpitudinis reportare solere, volui equidem, rebus istiusmodi utcunque alienus, edictis, quæ Censores trimestres menstruique, non modo promulgant, verum etiam suo comprobant exemplo, gerere morem; meque in Blomfieldum *dracontem*, Lernæo magis, Editoribus formidandum, *misit amor dapis atque pugnae*. In Appendice igitur Annotationum in Æschyli Supplices (p. 225.) dixi palam, hac quidem in parte Censores *ἀνωρύμους* imitari non dignatus, Blomfieldum lucri causa subdole quiddam egisse, et voluisse *artes infra se positas fulgore*, non suo, *prægravare*. Hodie vero palam confiteor, quod Censores alii facere recusant, me veri quidem specie deceptum in errores labi, et Blomfieldum crimine absolvi, testatum, per litteras ad me datas, facinus istud, unde mihi de mala fide ejus suspicio fuit oborta, e re quadam fortuita, se invito, accidisse. Animum ergo generosum pœniteat criminis necesse est, in quo plus viri quam virium inesse videatur. Neque leviter sibi poterit gratulari Blomfieldus, quod, e sententia hostis vel acerrimi, debet is minime inter homines recenseri, quorum vitia nulla virtute redimi possint. Mihi dubium igitur esse nequit, quin, occasione data, ipse Blomfieldus, suæ existimationi, uti probum decet virum, prospiciens, justitiam, quam de me exegit, aliis sit daturus, et, si quem consulto læserit, nihil merentem, alterius quoque existimationi, obtrectiones fatendo iniquissimas, consulere sit paratus; adeo ut de illo vere dici possit, Ἀπρι φρονῶν ἐν γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὐρίσκει, et efficiat ipse sibi Deas ultrices in posterum aliquanto mitiores.

SCRIPTORES EMENDATI.

Numerus Arabicus Annotationes indicat.

- Achæus, Tragicus. 43.
 Æschylus. *Agam.* 107. *bis.*
 147. 259. 406. 618. 623.
 809. 814. 916. *bis.* 957.
Cho. 56. 95. 403. 415. 594.
bis. 619. 649. 879. 904.
Pers. 403. 978. *Prom.* 2.
 25. 195. *S. c. Th.* 107. 227.
 705. 880.
 Alcæus, Lyricus. 387. 543.
 Anacreon. 236.
 Archilochus. 357.
 Aristophanes. *Acharn.* 1. *Av.*
 861. *Equit.* 184. 321. 861.
Lysist. 670. *bis.* 939. *Pax.*
 880. *Ran.* 96. *Thesm.* 211.
 861. *Vesp.* 417. *Fragmenta.*
 10.
 Athenæus. 301.
 Babrias. 861.
 Callimachus. 387.
 Comicus Incertus. 120.
 Cratinus. 227. 878.
 Ecphantides, Comicus. 710.
 Etymolog. Mag. 2.
 Eupolis. 403. 540. 880.
 Euphorion. 193.
 Euripides. *Alcest.* 865. *Andr.*
 274. 554. *Bacch.* 25. 47.
Cycl. 735. *Electr.* 95. 573.
 583. 673. *Hec.* 119. 403.
 594. 916. *Heracl.* 229. 632.
Herc. F. 347. 403. *bis.* 843.
Hippol. 618. *Ion.* 424. 681.
Iph. A. 129. 403. 601. 681.
Iph. T. 95. 439. 594. 731.
 826. 861. *Med.* 175. 282.
 519. 649. 956. *Orest.* 301.
 400. 433. 439. 751. *Phæn.*
 229. *Tro.* 127. 176. 211.
 710. *Suppl.* 274. *Fragmen-*
ta. 92. 274. 549. 618.
 995.
 Harpocraton. 2. 271.
 Hephæstion. 148. 387.
 Hesiodus. 554.
 Hesychius. 36. 40. 89. 110.
 134. 170. 347. *bis.* 540.
 667.
 Hipponax. 23.
 Homerus. 36.
 Horatius. 229.
 Livius. 120.
 Menander. 865.

- Myrtilus Comicus. 710. 667. 995. *Philoct.* 78. 594.
 Pindarus. 5. 995. *Fragmenta.* 120. 263.
 Philostratus. 809. 274. 403. 575.
 Phrynichus Arab. 36. Simmias. 148.
 Plutarchus. 274. 437. *bis.* 865. Stobæus. 236.
 Priscianus. 23. Strabo. 25. 387.
 Sophocles. *Aj.* 227. *ter.* 274. Suidas. 186. 568.
 470. 710. *bis.* 995. *Antig.* Theocritus. 554.
 594. *Æd. T.* 120. 230. *Æd.* Tragicus Incertus. 40. 212.
C. in Argumento. 108. 421. 295. 364.
-

CORRIGENDA.

p.	59.	v.	78.	l.	17.	<i>vics</i> liber <i>lege</i> labor
—	62.	—	82.	—	6.	<i>dele</i> et
—	65.	—	103.			<i>lege</i> additur a
—	108.	—	403.	—penult.		<i>lege</i> emendatur
—	109.			—	6.	<i>lege</i> ad v. 710. Myrtilo tributum.
—	116.	—	453.			<i>lege</i> ~~ἐξουαξεν~~
—	145.	—	778.	—	6.	<i>dele</i> Nescio quo casu abest AΘ.
—	167.	—	1015.			<i>lege</i> Dyscol.
—	169.			—	11.	<i>lege</i> Choephorarum

